

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARINA HALLE

Paralar
ve işler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NOVELLA

Yara ne kadar eskirse,
Biz o kadar derindir

KARINA HALLE

Varalar ve İzler

Çeviren: Ömer Mülazım

Yaralar ve İzler

Karina Halle

1. Baskı: Nisan 2016
ISBN: 978-605-348-935-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©KARINA HALLE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI	Orijinal Adı	: Shooting Scars
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.	Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8	Çeviren	: Ömer Mülazım
Zeytinburnu/İstanbul	Editör	: Elçin Kazancı
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13	Sayfa Tasarımı	: Özgür Balpınar-Elif Yavuz
Faks: 0 212 483 27 38	Redaksiyon	: Feride Düzenli
www.novellayayinlari.com	Kapak Tasarımı	: Alla Özabat
info@novellayayinlari.com		

KARINA HALLE

Varakalar ve İşler

Çeviren: Ömer Mülazım

Bruce Willis MacKenzie'ye...

BİRİNCİ BÖLÜM

ELLİE

“Seni yakalamamı istedin, değil mi?”

Javier’in sesi, düşüncelerimi bir matkap gibi deldi. Yanından geçtiğim kurak, engebeli Arizona Çölü’ne bakarken neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bu bir rüya değildi, bir senaryo da değildi; bu gerçeğin ta kendisiydi. Direksiyonunda bir gangsterin oturduğu bir cipin arka koltuğundaydım. Korkulu rüyam olan eski erkek arkadaşım hemen yanı başımda oturuyordu. Kendimden taviz vererek Camden’a hayata, aşka, her şeye dair ikinci bir şans vermiştim. Artık Javier’in tutsağıydım. Altı yıllık beni yakalama çabaları sonunda semeresini vermişti.

Beni ya sevecek ya da öldürecek bir adamla kapana kısılmıştım. Javier Bernal’in ortası yoktu.

“Değil mi?” diye tekrarladı. Gözucuyla boş ver dercesine elini salladığını gördüm. Koyu renkli camlardan sızan gün ışığı, saatinden yansıdı. “Ah, önemi yok. Biliyorum.”

Oltaya gelmek istemiyordum. Bütün bunlar gerçek değilmiş gibi davranarak pencereden dışarı bakmaya devam etmek istiyordum. Ayak parmaklarımdan başlayıp bütün vücuduma yayılan öfkeyi, göğsüme çökmeye başlayan tiksinme ve yenilgi hissini göz ardı etmek istiyordum.

Javier beni bulmuştu.

“Cepte telefonumu takip ettin,” dedim. Dilim damağıma yapışmıştı.

Kıkırdadı. Tüylerim diken diken oldu.

“Cidden mi? Cepte telefonun... meleğim, sen Jason Burne değilsin.”

Jason, deyişine ve eskiden bana seslenirken kullandığı *meleğim* lafını söylerkenki küçümseyici tavrına, alaycı bir gülüşle karşılık vermek istedim. Evet, altı yıl önce onun meleğiydim. Ama kanatları ve kalbi kırılan o melek ölmüştü.

“Erişimim olmadıkça telefonunun izini süremem,” diye devam etti.

“O zaman arabanın izini sürdün,” dedim pencereye bakmayı sürdürerek.

İnsanın kanını donduran bir kahkaha daha... “Bunca zamandır o arabanın izini sürmek mi? Onu arayan adamlarım vardı. *Beni bulun*, diyen kocaman bir levhayla ortalıkta dolaşarak büyük bir riske girdin. Ama hayır, arabada izleme cihazı yoktu. Kendi arabama niye izleme cihazı koyayım ki?”

“Çalınabilir diye...”

“Bunu ancak sen yaparsın, tatlım.”

Son kelimeyi söylerken sesi alçalıp merak uyandıran

sevgi dolu bir tona büründü. Gözlerimi çevirip ona baktım, ama bakar bakmaz da pişman oldum. O ana kadar onunla göz göze gelmekten kaçındığımı fark etmiştim.

Javier'in saçları uzamıştı, ama eskisi kadar gür ve koyuydu. Aradan geçen yıllarda yüzü biraz zayıflamış, vücuduysa irileşmiş ve kuvvetlenmişti. Beyaz keten takımlı, ağaç kavunu sarısı gözlü bir aslana; parçalarının toplamından çok daha fazlası olan bir yaratığa benziyordu. Ona baktıkça etrafımdaki alan daraldı.

Işıldayan gözleriyle bana gülümsedi. Nazik bir gülümseme değildi. O yüzden onunla ne kadar az göz teması kurarsam benim için o kadar hayırlı olacağını hissederek bakışlarımı hemen yere indirdim. Bileğinde, saatinin kısmen kapattığı *Wish* dövmesini gördüm.

"Ellie Watt," dedi sakince. "Gerçek adını öğrenmem uzun sürmedi. Hatta bir gün tamamen tesadüf eseri öğrendim desem yeridir. Dolayısıyla birinden kaçarken gerçek adını kullanıyorsan, en aptal adamın bile senin izini sürebileceğini biliyor olmalısın."

Gözlerimi kırıştıırıp başımı tekrar pencereye çevirdim. Camden adına son derece dikkatli davranmış, Connor Malloy olarak asla bulunamayacağından emin olmak için gereken bütün tedbirleri almıştım. Aynı şeyi kendim için yapmamıştım. Javier ve adamlarının Palm Valley'de peşimde olduklarını öğrendiğimiz ve Nevada'ya yollandığımız an çok daha temkinli davranmalıydım. Camden'dan ziyade kendi üzerime yoğunlaşmalıydım. Javier, Laughlin'deki otele kadar

izimi sürmüştü. Sonrasındaysa eski kimliklerimden birini kullanmaya başlayarak akıllıca hareket ettiğimi sanmıştım.

Yeterince akıllıca hareket etmemiştim.

“Las Vegas’ta bekleyen adamlarım vardı,” dedi. Tırnaklarını incelediğini hissedebiliyordum. “Oradan nereye gideceğini, kazandığın paraları aklama ihtiyacı duyacağını tahmin etmek zor olmadı. Otel ve kumarhaneler bölgesinde kalacak kadar cüretkârdın. Adamlarımdan biri arabanı, yani *benim arabamı* görmüş. Seni oteline kadar izlemiş. Arabayı gizlemek için adamakıllı uğraşmamışsın bile...”

Yutkundum. Tiksinti, an itibarıyla yenilgi hissine baskın çıkıyordu.

“Şimdi fark ediyorum da meleğim, seni hiç tanıyamamışım meğer... Tanıdığımı sandığım kişi kimdi bilmiyorum. Ama senin bir aptal olmadığını gayet iyi biliyorum. Seni bulmamı istedin. Belki de kaçtığından beri bunu istiyordun.”

“Nereye gidiyoruz?” dedim sesimdeki titremeyi saklamaya çalışarak.

İç çekti. “Söyledim ya, geçmişe...”

“Bir sürü geçmişim var. Seç birini...”

Arkasına yaslandı. Bacaklarını ayırınca dizi bir an bacağıma dokundu. Çok minik bir dokunuş... Bana nerede olduğumu hatırlatıyordu kendince. Yanımdan uçup giden engeli manzaraya bakıp, hareket halindeki araçtan atlasam mı atlamasam mı diye düşündüm.

“Çocuk kilidi,” diye fısıldadı. Kafamın içinden çıkıp gitmesini diledim. “Bu arada *bizim* geçmişimizi seçiyorum. Hatırlıyor musun?”

“Hayır...” Yalan da sayılmazdı hani. O kadar çok geçmişim vardı ki hepsini aynı yere gömmek kolaydı. Javier’i yıllar önce terk ettikten sonra bana yaşattığı acıyı, beni küçük düşürüşünü ve aldatışını hatırladım. Ama yalnızca ihtiyaç duyduğum uzunlukta kadar bir süre... Başka biri olmama, aynı hataları tekrar yapmamama yetecek kadar bir süre... Sonra aklımdan çıkardım.

“Beni incitmek için söylüyorsun bunu.” Sesi daha samimiyetsiz olamazdı.

Boğazımı temizledim. “Susadım. Su içebilir miyim?”

“Sonra... Öncesinde konuşmamız gereken bir konu var.”

Kafamı çevirip ona ölümcül bir bakış attım. “Konuşacak hiçbir şey yok.”

Ağzının kenarı seğirerek tebessüme dönüştü. Bu adamı neden çekici bulduğumu merak ettim. Aklıma kaçırmıştım herhalde.

Telefonum çalınca irkildim. Elimi cebime uzattım, ama Javier benden çabuk davrandı. Bir eliyle parmaklarını bileğime dolayıp бүkerken diğeriyle de ustaca telefonu aldı. Kollarımı tutup beni kapıya mıhladı. O esnada ekrana baktı. Bir an gözlerinden alevler saçtıktan sonra, pencereyi açıp telefonu dışarı fırlattı.

Pencereyi hemen kapattı. Sanki hiç kıpırdamamış gibi eski oturuşuna döndü. Benimse kucağımdaki bileğim sızlıyordu. Saçlarını düzelterek kulaklarının arkasına attı, kendi kendine sırıttı. “Merak etme, yenisini alırsız.”

Bileğime baktım. Parmaklarının bıraktığı kırmızı izler

hızla yok oluyordu. Daha önce, en azından sevişmediğimiz zamanlarda, bana hiç şiddet uygulamamıştı. Ama doğruyu söylemek gerekirse bu beni kendime getirdi. Arabaya bindiğimden bu yana ilk defa gerçekten korkuyordum.

Neye bulaşmıştım ben böyle?

“Şimdi, bana şu Camden McQueen’den bahset bakalım.”

Göğsümde bir sızı hissettim. “Onun hakkında benden daha çok şey bildiğinden eminim.”

“Çok şey öğrendim, evet... Ama sen... Sen onunla *samimi* gibiydin.”

İfadesiz yüzünden sızan kelimeleri asit gibi yakıcıydı. Camden’la olan ilişkim hakkında konuşmayı gerçekten istemiyordum, fakat sırf gıcıklığına da konuşasım vardı. Aradan onca zaman geçmiş olmasına karşın benim başka bir erkekle birlikte olmam onu nedense rahatsız ediyordu. Ayrıca bir yerlerde, bir şekilde hâlâ ona kin besliyordum sanırım.

“Onunla yattım, eğer sorduğun buysa,” dedim sertçe. Bu cümleyle bir el bombasıyla oynarmış gibi oynayarak, kendi kendime, *Camden’a, onu sevdiğimi de söyledim*, diye düşündüm. Ama sonrasında bunu kendime saklamanın daha güvenli olacağına kanaat getirdim.

Javier bir an için kasıldı. “Çok kabasın.”

“Eh, yani,” dedim. “Durum böyle...”

“Hepsi bu mu?”

Yanlış olduğunu bile bile ona ters ters baktım. “Ne istiyorsun, Javier? İsteddiği bilginin, Camden’la sevişip sevişme-

diğimi öğrenmek olmadığından eminim. Çünkü bunun cevabını çoktan aldın.”

“İstediğim...” dedi yavaşça, kelimeyi uzatarak. Dudaklarını yaladı. “Seninle birlikte çalışmamız...”

Az daha gülüyordum. *Aslında dudaklarımdan ufak bir kahkaha da kaçmadı değil.*

Kusursuz kaşını kaldırıp başını bana doğru eğdi. “Bunu komik mi buluyorsun?”

Parmaklarım, köprücük kemiğimin üzerindeydi. “Bunu korkunç buluyorum.”

“Eden,” dedi, sonra gözlerini yumup başını iki yana salladı. “Ellie... Seni buraya keyfimden getirdiğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Sen söyle. Beni ele geçirmek için bir anneyle çocuğunu kaçıran sensin. Sana bilmem ne kadar para verdim. Şu an elindeyim. Bana istediğini yapabilirsin. Ve bunca yıl aradan sonra beni, birlikte *çalışmamız* için bulduğunu mu söylüyorsun yani?”

Işıқта giderek daha altın sarısı bir renge bürünen gözbebeklerini üzerime sabitlemişti. Kırpıştırmıyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Ama bunun bir test olduğunu biliyordum. Bakışlarını ilk kaçıran kaybeder. Henüz kaybetmeyecektim. Ucundaki ödülü bilmeden olmazdı.

Bakışlarına karşılık verdim.

Birkaç saniye sonra, “Evet,” dedi. Dudaklarını tekrar yaladı. Bu bana, ne kadar susadığımı anımsattı. “Gerçekten istesem seni uzun zaman önce bulabilirdim. Seni unutabilirdim. Arabayı, parayı, soru işaretlerini...”

“Soru işaretleri mi?” diye sordum.

“Öylece çekip gittin. Ne bir not ne de bir telefon... Hiçbir şey yoktu.” Yavaşça sırtıttı. Ardından dikkatini pencereye çevirdi. Ardında pis egzoz dumanları bırakan bir tır yanımızdan geçiyordu. “Soru işaretlerini sevmediğimi bilirsin, meleşim. Beni sap gibi ortada bıraktın.”

Ağzım açık kaldı. Söyleyecek bir şeyler aradım. “Sen neden bahsediyorsun yahu? Seni sap gibi ortada mı bıraktım?”

Omuz silkti. “Mühim değil, geçmişte kaldı.”

Gerçekten de geçmişte kalmıştı. Lakin tamamen yanıldığı bir geçmişte...

“Beni aldattın!” deyiverdim sesimdeki tutkudan utanarak.

“Doğru,” dedi. Beni susturmak istermişçesine elini havaya kaldırdı. “Aldattım. Yaptığımın bazı yönlerden yanlış olduğunu unutuyorum bazen. Ama bu önemsiz...”

Önemsiz değildi. Onu kızıl saçlı bir sürtükle yatakta yakalamam beni şekillendirmişti. Kalbimi yakıp yıkmıştı. Sevme, güvenme, yaşama kabiliyetimi yitirmeme yol açmıştı. Beni en az Travis kadar yaralamıştı. Önemsiz değildi. Belki de... Belki de önemsiz olmalıydı aslında.

Derin bir nefes aldım. Benim bu kadar sinirlenmemden hoşlandığını biliyordum. “Pekâlâ, önemsizdi. Beni yıllar önce bulabileceğini söylüyorsun. Peki, neden şimdi? Yalnız mı hissediyorsun? Çuvallar dolusu para, aletini kaldırmaya yetmiyor mu?”

Gözlerini kıstı. “Altı yıl önceki adam değilim artık, tatlım. Ve görüyorum ki sen de altı yıl önceki kadın değilsin.”

Bu konuda haklıydı. Görünen köy kılavuz istemezdi, Javier kötüye gitmişti. Ben de mi öyleydim acaba?

Aptalca bir soru...

“Bazı hassas nedenlerden dolayı peşinden gideceğimi düşünmeni anlayabiliyorum,” diye devam etti. “Ama durum farklı... İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ve ilk kez sen onu elde etmede bana göre daha avantajlısın.”

Alnımı kırıştırdım. “Bana dolandırıcılık dersleri almak istediğini söyleme sakın.”

Yüzünde kısa süreliğine de olsa hakiki bir tebessümün yayıldığını gördüm. “Başka şeylerde de oldukça maharetlisin, Ellie. Sende, bende olmayan bir şey var. Erişimin, tanıdıkların ve belli durumlarda da... caziben var. Tanrı biliyor ya, cazibene zamanında ben de kapılmıştım.”

Gözlerini kot pantolonlu bacaklarımdan çıplak kollarıma kaydırarak beni süzdü. Hayat enerjimi emen bir anakonda misali kolumu saran dövmeye, dövmesine baktı.

“Ya sana yardım etmeyi kabul etmezsem?” dedim susuzluktan kavrulan boğazımı ovarak. Teklifini reddedersem Javier’in bana neler yapabileceğini düşündükçe boğazım daha da kuruyordu.

Müthiş bir özgüvenle, “Reddedeceğini sanmıyorum,” dedi. Öne doğru eğilip şoförü bizden ayıran koyu renk cama tıklattı. “*Agua, dos,**” dedi. Kel şoför eğilip iki su şişesi çıkardı. Javier birini bana verdikten sonra pencereyi yukarı kaldırdı.

Kapağı hemen açıp kocaman bir yudum içtim. Su soğuk

* İki su. (ç.n.)

ve tuhaf şekilde tatlıydı. Yangınımı söndürene kadar içtim.

“Peki ya reddedersem?” diye tekrarladım ağzımı silerek.

Suyunu yavaşça yudumladı. Aşırı samimi ve inceleycici gözleri üzerimdeydi. “Büyük resmi görmeni sağlayacak yöntemlerim var. Şimdi, bitir şu suyunu.”

Bunun üzerine şişeyi anında dudaklarımdan uzaklaştırdım.

“Ne kadar da kuşkucusun, Ellie,” diye mırıldandı. Tutmaya çalışırken şişenin ellerimden kaydığını hissettim. Şişeyi benden alıp omzumdan bastırarak beni arkama yasladı. Parmakları hatırladığımdan daha pürüzlüydü ama sıcaktı. Sanki bir radyatörle besleniyordu. Her şey gevşemeye ve uyuşmaya başlıyordu. Arabanın içi dönüyordu.

“Doğal olarak,” diye devam etti öne doğru eğilip gözlerimin içine bakarak, “kuşkucu olmakta haklısın da... Eden White fazla saftı.”

Kafam geriye, koltuğa düşmüştü. Gözbebekleriyle bulanışan altın sarısı ve yeşil renkli yıldırım çizgilerini, gözlerinin kenarlarında oluşan kırıışıkları, alnına düşen bir tutam kırçıl saçını görebiliyordum. Javier yaşlanmıştı. Bundan daha korkutucu bir şey yoktu.

“İyi uykular, meleğim.” Sesi bana bir titreşim dalgası halinde geldi. Etrafımda ışıklar dönüyordu. Sonra bayılmışım.

İKİNCİ BÖLÜM

CAMDEN

O yalan söylemişti. Bana yalan söylemişti.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bu işin bu kadar kolay bitmeyeceğini bilmeliydim. Javier'in onu ele geçirdikten sonra asla bırakmayacağını telefon ettiği an anlamalıydım. Javier benim gibi zayıf değildi, hakkını teslim etmeliyim. Ellie'nin gidişini izlerken kaya bahçesinde iki gangsterin iri elleriyle zapt edilen o değildi. Hayır, o bendim, Camden McQueen...

Gidişini yine izlemek zorunda kalmıştım. Ama artık lisede değildik, burası da bir koridor değildi.

Beni bir toz bulutunun içinde bıraktı. Havada uçuşan kiraz çiçekleri kalbimi boğuyordu.

Sonrasında çığlıklar atmış, eski dostum *öfkeyle* birlikte kendimden geçmiş olmalıyım. Bu özelliğimden, yani kendimi kaybetmekten, kemiklerime yerleşen, beynimi ele ge-

çirip havaya fırlatan karanlıktan nefret ediyordum. Her şeyi farklı bir açıdan görüyordum. Durum, yukarıdan da en az aşağıdaki kadar berbat görünüyordu.

Ayrıca biri ağlıyordu. Daha üç yaşındaki dünyalar güzeli oğlum Ben, annesinin kollarında ağlıyordu. Kontrolü tekrar ele geçirmem gerektiğini biliyordum. Çılgılık atmak, dövüşmek hiçbir şeyi çözmezdi. Oğlumu ve eski karım Sophia'yı düşünmek zorundaydım. Bizi buradan çıkarmayı ya da Javier'in adamlarını, dövme salonum Günahlar ve İğneler'den uzaklaştırmayı düşünmek zorundaydım. Kontrolü ele almam gerekiyordu.

Kalbim sızlıyor, ufalanıp boğazımda düğümleniyordu. Ağzımı kapayıp neredeyse dilimi ısırdım. Tünel görüşünden kurtulduğumda, çöl göğü birden hiç olmadığı kadar parlaklaştı.

Cip, *Ellie* çoktan gitmişti.

“Çekin şu pis ellerinizi üzerimden,” diye hırladım adamların elinden kurtularak. Aptal, kalın parmakları nihayet beni bıraktı. Dönüp sonunda onlara alıcı gözle baktım. İkisi de izbandut gibiydiler. İçi tamamen boş, Javier ne derse yapmaya programlanmış kocaman kafaları vardı. Sapına kadar ödlektiler.

Babamı bu işe karıştırmak istemediğimden emin olarak, “Gidecek misiniz? Yoksa polisi mi çağırayım?” diye sordum. Palm Valley'nin şerifi olarak ikisinin de hakkından gelebilirdi ama bu arada bana da eziyet edebilecek biriydi.

Adamlar bakıştılar ama sessiz kaldılar.

“Buna gerek yok,” dedi Raul arkamdan. İnerken basamaklar gıcırdadı. Orada olduğunu unutmuştum. Buluşma boyunca, şık bir takım elbisenin sarı ceketi gibi hep Sophia ile Ben’in arkasında oyalanmıştı. “Az önce kopardığın yaygaradan dolayı çoktan yola çıkmamışlarsa tabii.”

Beyzbolda yakalayıcı eldivenini andıran sıska suratı yaklaşıncı göğsümdeki yanardağı yutup burnumdan öfkeyle nefes verdim. “Sen buna yaygara koparmak diyorsan, daha hiçbir şey görmemişsin demektir.”

Gülümsemesi alaycı ve caka satan bir hergeleye aitti. Silah taşıdıklarından emin olmasam kesin dalardım.

“Gidiyoruz,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Gözlerim çenesindeki yara izine odaklanınca bir an Ellie’nin bacağındaki yara izlerini gördüm; izleri dövme tabancamın, ellerimin, dilimin altında hissettim.

“Peki *sen*?” diye devam etti beni kendime getirerek.

Ters ters baktım. “Seni ilgilendirmez.”

Javier gibi omuz silktili. “Akıllı bir adamsan buradan gidersin... Karını, çocuğunu ve kara paranı alıp buradan gidersin...”

Eski karım, demek istedim ama *kara para* lafı daha fazla dokunmuştu.

“Gitmezsem ne olur?” diye diklendim aptalca. Ağzımı açmamalı, çeneme hâkim olmalıydım, ama canım bela çıkarmak istiyordu.

Kaşını kaldırdı. Başıyla gangsterleri ve onların boş ifadesi, şişkin suratlarını işaret ederek, “Bir şey olmaz. Seninle

işimiz bitti,” dedi. Başıyla sokağı gösterdi: İnsanlar, gözlerinin önünde tehdit edilen hayatlar yüzünden mahvolmamacak, değiştirilemezlermiş gibi geçip gidiyorlardı. Adamlar başlarını salladılar ve üçü birlikte yanımdan geçerek stüdyomu örümcek ağı bağlamaya ve tozlanmaya terk etsem bile bitkilerin yeşermeye devam edeceği kaya bahçemden gittiler. Buradan gitmek zorundaydım, ama Raul dediği için değil. Buradan gitmek zorundaydım, çünkü kararımı haftalar önce vermiştim.

Raul kaldırımda durdu. Ceketinin cebinden gözlüğünü çıkarıp bir süre elinde tuttu. Gözleri, yakıcı güneşte iki siyah nokta gibiydi.

“Ama,” dedi gür sesiyle bağırarak, “bizim seninle işimizin bitmiş olması, Javier’in seninle işinin bittiği anlamına gelmez. Ne yaparsan yap, o kızı aramaya gitme. Yoksa ölüm fermanını imzalamış olursun. Ve de onunkini...”

Güneş gözlüğünü taktı. Diğer iki gangsterle birlikte cadenin aşağısında gözden yiterek planladıkları kaçışa doğru ilerledi.

Bizimle işinin bittiğini söylediğinde ona inanmama rağmen kendimi daha güvende hissetmedim. Yavaşça dönüp Sophia’yla Ben’e baktım. Ben, Sophia’nın bacağına yaslanıyor, Sophia da Ben’in elini tutuyordu. Diğer elinde para dolu çanta vardı. Onu da sımsıkı tutuyordu.

Bugün gerçek manada belki de ilk kez göz göze geldik. Verandanın gölgesinde olmasına karşın gözlerinin etrafı alevler saçtığını görebiliyordum. O gözlerin kurbanı olmak

istemiyordum. Neyse, bundan kaçış yoktu. Bunu çok uzun zamandır geçiştiriyordum.

Başımdan geçen onca şeyden sonra eski karımdan az da olsa korkmam çok saçmaydı. Ama korkuyordum. Bunu itiraf edebilirdim. Bu aşamada her şeyi kabul edebilirdim. Bana kendimi kötü hissettirmesinden, beni kötü hissettirmek için *sabırsızlanmasından* korkuyordum.

Bu esnada Ellie, bir arabada Javier’le baş başaydı. *O da korkuyor muydu acaba? Javier’in ona kendini kötü hissettirebileceğinden korkuyor muydu? Yoksa bu korku bana has bir şey miydi?*

Bu düşünceleri yüzüme düşen bir tutam saç gibi kenara ittim. Sonra giderek artan gerginliğimi atmak için parmaklarımı oynatarak basamakları çıktım.

Sophia’nın önünde, onunla aynı hizada olabilmek için son basamakta durdum. Sophia ufak tefekti, ama şekilden ziyade boy olarak... Benden hep bir ayak boyu kısa olmasına rağmen kalçaları ve uylukları dolgundu ki yıllar önce beni ona çeken şeylerden biri de buydu.

Boğuk bir sesle, gözlerine bakarak, “Özür dilerim,” dedim. Samimiydim de...

Evrak çantasını elinden bırakacağı hiç aklıma gelmezdi. Bıraktığındaysa çanta pat diye bir sesle yere düştü. Sonrasında açık avucunu yüzümde hissettim. Hızlı bir tokattı. Önce elmacık kemiğimin bir tarafına, sonra elinin tersiyle diğer tarafına vurdu. Dudağımın kenarı patladı. Canım fena halde yanımtı, derin bir nefes aldım. Öfkelenmemin bana

hiçbir faydası olmayacaktı. Zaten onun *eski karım* olmasının sebebi öfke nöbetlerimdi.

Gözlerimi kaçırarak sessizce, “Bunu hak ettim,” dedim.

Etrafa tükürükler saçarak, “Kes sesini!” diye haykırdı. Ben, Tanrı onun masum yüreğini korusun, hafifçe inliyor, annesine daha sıkı sarılarak ağlamayı reddediyordu. “Kes sesini! Seni pislik! Seni...”

Sesi alçalıp söndü. Tam bütün bu yaşadıklarının onun için fazla olduğunu düşündüğüm sırada bana bir daha vurdu. Sonra başı önüne eğik, çanta ayaklarının dibinde, gözyaşlarına boğuldu. Oğlum Ben’e bakmaktan kendimi alamadım. Bana yalnızca kötü ve annesini ağlatan bir adam olarak değil, aynı zamanda bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. İkisi için de bir yabancıydım. Yazdığım mektupların hiçbir ehemmiyeti yoktu. Hepimiz birbirimizden kopmuştuk.

“Hey,” dedim usulca. Kollarımı ona doladım. Kasıldıysa da tutmama izin verdi. Bir elimi uzatıp Ben’in kafasına koydum. Orada birkaç dakika öylece durduk. Gönül bağıyla değil, sadece kan bağıyla bağlı bir aile gibiydik. O esnada Sophia ağlamaya devam ediyordu.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum,” dedi boğuk bir sesle. Yüzünü gözyaşlarından sıırıslıklam olan göğsüme gömmüştü.

Kendimi akıntıya bırakmanın daha iyi olacağına kanaat getirerek, “Budalaca bir şey yaptım,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. Sesi yine gerilmişti. Başını kaldırdı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Eskiden

onu öpmemek için kendimi ne kadar zor tuttuğumu hatırladım. Şimdiyse tam tersiydi. Birinin, belki de Javier'in vurduğu gözünün etrafındaki ve yanağındaki morluklar belirginleşiyordu. Tekrar midem bulandı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Kendini kollarımdan kurtardı. “Bütün bu süreçte hep Ben için en iyisini düşünerek hareket ettim. Bu hayattan, ağabeylerinin... beni içine attığı... hayattan kaçmak istiyordum.”

Yanıyorlarmışçasına gözlerini sildi. “O hayata kendin girdin. Sen...”

“Sana vurdum,” dedim. Onca zaman sonra bunu kabul etmeme şaşırmış gibiydi. Ellerimi omuzlarına koyarak onu sıkıca kavradım, başımı eğdim, ona yakından baktım. “Sana vurdum. Yaptığım şeye hiçbir mazeret geçerli olamaz. Bahane üretmekten sıkıldım artık. Sana vurdum ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Sahip olduğumuz şeyi mahvettiği için nefret ediyorum. Biz bir aileydik. Olanları asla geri alamam. Bununla yaşamak zorundayım. Özür dilerim, Sophia. Gerçekten... Sana yaptıklarım için gerçekten özür dilerim.”

Burnunu çekti. Söylediklerimi sindirmeye çalışıyor gibiydi. Beni bağışlamasını beklemiyordum. Bağışlayıp bağışlamaması umurumda da değildi zaten. Vaktiyle Ellie'ye dediğim gibi eylemlerimin sonuçlarından pişmanlık duymuyordum, ama eylemlerimden pişmanlık duyuyordum. Ve bunca zamandır bahaneler üretip duruyor, tamamen benim hatam olan bir şey için Sophia'yı suçluyordum. Asabiliğim, sinirim, eski dostum öfkeden artık kurtulmak istiyordum.

Onun efendisi olmak, onu yok etmek istiyordum. İkinci şanslar da bununla ilgili değil midir zaten?

Çömelip evrak çantasını aldım. Onu Sophia'ya verdim. "Bu parayı hakkımla kazanmadım. Onu ben istemedim. Temsil ettiği şeyden nefret ediyorum. Eğer bize ikinci bir şans verebilirse bir işe yaramış olabilir belki..."

"Sana ikinci bir şans vereceğimi de kim söyledi?" dedi. Haklıydı. Vereceğini asla düşünmemiştim.

"Çünkü yapılacak en doğru iş o gibi görünüyor. Dinle, Sophia. Eskiye dönmene izin veremem. Ağabeylerin seni çılgının tekine teslim ettiler. O yaşam... Ona yaşam denmez, aile dediğin öyle olmaz. Ben senin ailen olabilirim."

"Başka bir kadına âşık olmana rağmen mi?" diye sordu. "Kimdi o? Bütün bunlara değen bu kadın kimdi?"

"Eski bir dost," dedim basitçe, kalbime saplanan çivileri göz ardı ederek. Adını bile anmak istemiyordum. Şu anda, her geçen saniye biraz daha uzaklaştığını hissedebildiğim Palm Valley'deyken olmazdı. Tam karşımda duranlara odaklanmak zorundaydım: Ben ve Sophia'ya... Yeni bir yaşam için paramız vardı. Ellie'yle ilgili düşüncelere dalmadan evvel onları güvenli bir yere götürmek zorundaydım.

Seçim yapmaktan nefret ediyordum.

"Lütfen, buradan gidelim artık. Güvenli bir yere... Her şeyi ortaya döküp bir sonraki hamlemizi konuşabiliriz."

Dönüp arkasındaki dükkâna, yalanlar ve mürekkep üzerine kurulu güzel dükkânıma baktı. "Burası güvenli değil mi? Bu senin evin..."

“Burası asla güvenli olmayacak. Ayrıca artık evim değil.”

Başını salladı, anlamış görünüyordu. “Ne yani, hemen şimdi buradan öylece ayrılacak mısın? Baban...”

“Çoktan ayrıldım zaten, Sophia. Şu an burada bile olmamam lazım aslında.” Javier gibi bir adamın peşimden gelip sevdiğim şeyleri elimden alacağını akıl etmem gerekirdi. Aldıklarının bazılarını bana geri vermişti. Kıymetini bilmeliydim.

Ellie’nin José adını verdiği, araba yolunda bekleyen arabaya baktım. Daha şimdiden başından pek çok olay geçmişti. Daha fazlasını görmesinin vakti gelmişti.

Sophia’nın elini tutup Ben’inkini de tutmaya çalıştım, ama elini benden kaçırdı. Bacağımın arkasına yaptığım dövmesini tanıyabilir miydi acaba? Günün birinde benim için ne kadar önemli olduğunu anlar mıydı? Bir baba gibi yeniden hissetmek istiyordum. Onun tekrar bir babası olduğunu hissetmesini istiyordum.

Tam arabaya vardığımız sırada birinin caddeden bana seslendiğini duydum.

“Camden!”

“Kahretsin!” diye sövdüm kendi kendime. Dönüp baktım. Müşterilerimden biri olan Audrey Price’tı. Solgun cildi, yakıcı güneşin altında parlıyordu. Kolunda birkaç hafta önce kısmen doldurduğum kiraz çiçekleri vardı. Ellie’yle o gün karşılaşmıştım. Daha sonra Ellie’nin bacağına da o kiraz çiçeklerinden ekleyecektim.

Sophia’nın, “O da kim?” diye fısıldadığını duydum.

“Müşterim,” dedim. Audrey bize doğru yaklaşırken en çekici gülümsememi takındım. “N’aber, Audrey? Dövme nasıl?”

Önümüzde durarak gözlüğünün üzerinden hemen Sophia’ya baktı. Önce onu, sonra da çitını çıkarmadan bekleyen Ben’i süzdü. En sonunda bana baktı.

Gözlüğünü düzelterek, huzursuzca, “Geçen gün seni görmeye geldim. Stüdyon kapalıydı,” dedi.

Olabildiğince doğal şekilde omuz silktim. “Ailemle tatile çıkıyorum.”

Kaşlarını çattı. Ardından alıcı gözle bakmak için başını Sophia ve Ben’e çevirdi. Ağzı açık kaldı. Yakıcı güneş ışığında, Sophia’nın dayak yediği hemen belli olmuyordu. “Aile mi? Ben... Hiçbir fikrim yoktu... Özür dilerim.”

“Özür dileme,” dedim. Audrey’nin kafasında birkaç senaryoyu gözden geçirdiğini biliyordum. Benden hoşlanıyordu, bu kadarı aşikârdı. Bir gece poposuna dövme yapmış olmam ve karşılığında onun da bana oral seks yapmış olması işleri daha da karmaşıktırılıyordu. Şimdi bu ve gizli bir eşle bir çocuğun yanı sıra bariz bir şekilde görünen aile içi şiddet vakası durumu muhtemelen çok daha tuhaf gösteriyordu.

Camden McQueen’i hiç tanyamamıştı, öyle değil mi?

Gergince gülümseyince onu rahatlatmaya çalışarak devam ettim. “Sadece kısa bir süre için gidiyorum. Biraz kafamı dinlemek istiyorum, hepsi bu... Döndüğümde stüdyomu tekrar açacağım. Bir seans daha mı istiyordun? Bir bakayım.”

Her zamanki gibi koluna uzandım. Niyetim, eserimi incelemek, nasıl olduğuna bakmak ve deriye karışıkça güzelleşip güzelleşmediğini görmektir. Zira buna daha önce defa-

larca tanıklık etmiştim. Dövmelerin kalıcı olduğunu söylerler; halbuki benim gözümde evrilir, sürekli değişirler.

Parmaklarım birer iğneymişçesine kolunu aniden çekip tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Gitsem iyi olacak...”

Adıma leke sürülmediğinden, kimsenin hakkımda kötü düşünmediğinden emin olmak için beni felç edecek ve burada kalmamı sağlayacak türden korkumu yuttum. “Pekâlâ... Şey, bir hafta sonra falan uğra...” Artık ateşli dövme sanatçısı değil, çok daha meşum bir şey olduğumu görebiliyordum. Audrey bir hafta sonra gelmeyecekti. Ben de burada olmayacaktım zaten.

Audrey belli belirsiz başını salladı. Yüksek topuklu ayakkabıları kaldırımında yankılanarak hızlı adımlarla uzaklaştı.

“Bütün müşterilerin böyle tuhaf mı?” diye sordu Sophia arabanın yolcu tarafına doğru yürürken.

“Durum hiç iç açıcı görünmüyor sanırım,” dedim zoraki omuz silkerek.

“İç açıcı da ne kelime!” dedi çantayı arabanın içine atıp bana gözlerini kısarak. “Çünkü durum çok çok vahim, Camden. Bence durumun vahametinin farkında değilsin sen.”

Ah, işin doğrusu farkındaydım.

Günahlar ve İğneler’e son bir kez bakıp arabaya bindim. Sadece eski bir arabanın içinde olabilecek sığağı bile hissetmiyordum.

Arabayla yirmi dakika gittikten sonra her şeyin sona erdiğini acı bir şekilde idrak ettim. Ne bana ne de Sophia’ya ait

olan bir arabanın direksiyonundaydım, ama tüm sahip olduğum buydu. Çok hızlı ve dolu dolu yaşamıştım. Şimdi de bu arabayı kabul etmem gerekiyordu. Tıpkı Sophia'nın ellerindeki evrak çantası gibi onun da, bir ayrılık hediyesi, aşkımdan vazgeçmemin bir mükâfatı olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Ama vazgeçmiyordum, öyle değil mi? Bütün benliğimle direksiyonu çevirmeyi, Ellie için geri dönmeyi, onu yapması gerekmeyen bir şeyden, geri dönmesi gerekmeyen bir hayattan kurtarmayı arzuluyordum. Onu asla ihtiyaç duymadığı, asla da ihtiyaç duymayacağı bir aşktan kurtarmak için can atıyordum.

“Benzinimiz bitmek üzere.” Sophia konuştu, sesi çatallı ve duygusuzdu. Gözlerim kucağında uyuyan Ben'e kayınca, bir avuç kum yutmuşum gibi ciğerlerim yandı. Ellie'den vazgeçemezdim. Ama Ben'den de vazgeçemezdim. Palm Valley'den ayrıldığımda bir seçim yapmıştım. Bir kez daha ikinci bir şans bulup bulmayacağımı biliyordum.

Bir sonraki benzin istasyonuna girip depoyu olabildiğince çabuk doldurdum. Kendimi kaybetmemem, kontrolü yitirmemem gerekiyordu. Gerekiyor, gerekiyor, gerekiyordu.

Yolcu kapısı açıldı. Sophia, kollarında hâlâ uyumakta olan Ben'le araçtan indi. Başıyla parlak ışıkları olan marketi işaret ederek, “Yiyecek bir şeyler alacağım,” dedi.

Pompayı yerine koydum. “Neden Ben'i bana bırakmıyorsun? Onu yanında götürmene gerek yok.”

Başını iki yana salladı. “Onu uyandırmak istemiyorum. Bırakırsam uyanır.”

Kendi çocuğum hakkında bilmem gereken şeyler... Bilmediğim şeyler...

Arabanın etrafından dolanarak, “Bana güvenmiyor musun?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Hayır, Camden... Güvenmiyorum. Babası olabilirsin ama ona hiç babalık yapmadın.”

“Mektup yazdım...” sesim alçalıp söndü.

“Hayır, yazmadın,” diye çıkıştı Sophia.

Akla yatkındı. Kalbim, kulaklarımda atmaya başladı, parmaklarım seğirdi. “Yazdım, Sophia. Ona mektup yazdım. Size para da gönderdim. Ama hiçbiri eline geçmedi herhalde.”

Bakışlarını markete kaydırды. Dudaklarını yalayıp tekrar bana baktı. “Hayır... Senden tek kuruş almadım.”

“Lanet olsun,” diye homurdandım. Yumruğumu arabanın arkasına indirmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, sana inanıyorum.”

Kaşımı kaldırıp yumruğumu açtım. “Sahi mi?”

“Evet...” Yine de Ben’in kafası omzunda, markete doğru yürüdü.

Arabaya binip kafamı direksiyona yasladım. Düşünmem gerekiyordu. Hem de hızlı düşünmem gerekiyordu.

İki sorunum vardı: Sophia ve Ellie... İki sorunun da düzeltilmesi imkânsız görünüyordu, ama önemi yoktu. Halihazırda elimde Sophia olduğundan ilk olarak onunla ilgilenmek zorundaydım.

Sophia, onlardan çaldığım para karşılığında ağabeyleri tarafından Javier’e teslim edilmişti. Bu beni aslında hiç şaşırtmadı. Kendi menfaatleri söz konusu olduğunda birbirlerini sırt-

larından bıçaklamaktan çekinmeyecek tiplerdi. Sophia'nın bütün ailesi, bu bakımdan berbat ve kokuşmuştu. Ellie, mafyayla bağlantıları olduğunu iddia ediyordu, ama Sicilyalı değil, sadece İtalyan'dılar. Büyük ve kötü bir şeyle bağlantıları vardı, tüm bildiğim buydu.

Şimdi görünen o ki Sophia onlara dönemiyordu. Ağabeyleriyle yaşamıyordu. Hatırladığım kadarıyla en son Los Angeles'ta, Silverlake'te, Sophia'nın yakınlarındaydılar. Fazla yakındılar. Beni mahallede görseler kafamı gövdemden ayıracaklarına oldukça emindim. Sophia'yı Ben'le Los Angeles'tan ayrılmaya ikna etmek zorundaydım. Onları uzak ve emniyetli bir yere götürmek zorundaydım. İçine batmış olduğum çamurla polise gidemezdim. Beni de hapse tıkarlardı. Lanet olsun! Şöyle bir düşününce, daha geçen hafta bir dünya suç işlemiştim.

Sophia'yı buradan başka bir eyalete –Oregon'a, orada da kim bilir nereye– götürdüğümde Ellie'nin kefil olduğu adam Gus'la temasa geçerdim. Sophia'ya yeni bir kimlik çıkarırdık. Paramız vardı. Yeni bir başlangıç yapabiliirdik.

Kulağa ne kadar da tanıdık geliyordu.

Peki ya Ellie?

Peki ya Ellie?

Peki ya Ellie?

Ne olmuş ona? Ondan uzak kaldığım her gün o benden daha da uzaklaşıyordu. Burada tehlikede olan üç hayat vardı. Aynı anda hepsini kurtaramazdım.

Gürültüyle soluğumu boşalttım. Kendimi tamamen umutsuz hissediyordum. Gözlerim yolcu koltuğuna kaydı.

Evrak çantası gitmişti. Oturduğum yerde doğrularak markete bakmak için boynumu uzattım. Sophia'yı içeride göremedim. *Olamaz.*

Paniğe kapıldım. Parayı alıp beni burada bırakmazdı, değil mi? Benden o kadar nefret etmiyordu. Yapamazdı.

Onu hiç tanı mıyordum, değil mi?

Hemen arabadan indim. Otobanın gürültüsünün nadiren kesildiği bir anda ayak seslerim asfaltta yankılandı. Görebildiğim kadarıyla market boş gibiydi. Ayrıca müessesedeki tek araba da bizimkiydi.

Kapıyı açtım. Zil fazla sesli çaldı. Kabarık kırçıl saçlı, çifte gerdanlı bir adam bulmaca çözüyordu. Market boştu.

Sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışarak, “Affedersin,” dedim. Adam başını kaldırıp bakmadı bile. Ona doğru yürüdüm, tezgâhın üzerine yaslanıp bulmacayla arasına girdim. Sonunda yorgun kırmızı gözleri benimkilerle buluştu. O gözleri biliyordum. Çöl gözleriydi bunlar: Aşırı güneşten ve neşesizlikten kurumuşlardı.

“Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu adam. Alarmı çalmak için elini tezgâhın altına uzatmak üzere olduğunu sezebiliyordum. Geri çıktım.

“İçeri bir kadınla küçük bir çocuk girdi mi?” diye sordum.

Kaşlarını çattıktan sonra biraz rahatladı. “Bir kadın gördüm. Bir çocuk gördüğümü söyleyemem.”

“Ufak tefek, bilirsin işte, kısa boylu, koyu renk saçlı, İtalyan görünümlü müydü?”

Düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. O düşünürken

benim kaybedecek vaktim yoktu. Sophia'nın beni terk edip etmediğini öğrenmem gerekiyordu. Hem de hemen...

“Düşün!” diye bağırdım bir an kontrolü kaybederek. “Buraya geldi mi?”

Neye uğradığını şaşırان adam donup kaldı. Aynı anda arkamda bir kapının sertçe kapandığını duydum. Dönüp baktığımda, Ben ve Sophia'nın tuvaletten çıktığını gördüm. Gözlerini kısmış, beni şüpheyile süzüyordu.

Ben'e içten bir şekilde gülümseyerek, “İşte buradasın,” dedim. Kendimi hiç o zamanki kadar rahatlamış hissetmemiştim.

“Nereye gittiğimi sandın?” diye sordu Sophia. Evrak çantasını işaret ettim. Başını iki yana sallayarak kapıyı çabucak açtı. Ben'e, “Hadi, tatlım,” dedi.

İçimdeki suçluluk hissini yok etmeye çalışarak arabaya kadar onu izledim. Aklıma gelen ilk düşünce, Sophia'nın paraları alıp kaçtığıydı. Birine tekrar ne zaman güveneceğimi merak ettim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım arabaya binip otobana çıktıktan sonra. Gökyüzünde alçalan güneş, içinizi ısıtan ve kendinizi güvende hissettiren sapsarı, sıcak ışınlar yayıyordu. Sanki yıllar öncesinin yaz resimlerine bakıyorduk. Nostaljik, güzel ve korkunç derecede yanıltıcıydı. Günün bu zamanından nefret ediyordum.

Sophia konuşmadı. Güvensizliğimi düşünüyordu.

Cabazon'un yol kenarı dinozorlarını geçerken, “Özür dilerim,” dedim yine. “Gittiğini sanmıştım.”

“Tam da senden beklenecek bir hareket,” dedi.

“Anne, ben çok yoruldum.” Ben sonunda konuştu. Onu tutan annesinin kolunu çekiştirdi. Sesini duyunca gözlerim yaşardı. Daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım. Ağzım, şaşkınlıkla tebessüm arasında açık kalmıştı. Başka bir hayatta olsa bu sıradan bir şey olurdu. Direksiyonu kırar ve Ben’e dinozorları gösterirdim. Başka bir hayatta olsa beni babası olarak görürdü. Başka bir hayatta olsa hepimiz için yeni bir baba bulmaya çalışıyor olmazdım.

Sophia gösterge paneline vurarak, “Gözünü yoldan ayırma,” dedi. Tekrar yola baktığımda karşı şeride geçtiğimi gördüm. Kalbim küt küt atıyordu, hemen kendi şeridime geçtim. Kendime gelene kadar alnımı ovdum. Sakin kalmam gerekiyordu. Hiç olmazsa biraz daha...

Yutkunup soluğumu boşalttım, uzun ve sakın... “Sophia, bir sonraki adımımızı düşünmemiz gerek... Evine dönemezsin.” Ne yapmamız gerektiğini elimden geldiğince ikna edici ve soğukkanlı bir dille izah ettim. Hiç beklemediğim bir şekilde bana hiç direnmedi, hatta adını değiştirmek ve eski yaşamıyla olan tüm bağlarını koparmak zorunda kalacağım söylediğimde bile... Ben’in rahatı için her türlü fedakârlığa katlanması gerektiğini düşünüyordu belki de...

Ben’in gür ve güzel saçlarını düzeltirken, “Anlıyorum,” dedi. Tanrım, ileride çok canlar yakacaktı. “Ama bu şekilde hiçbir yere gidemem.” Parmaklarını şaklattı. “Eşyalarımı alabilmem için daireme gitmek zorundayız.”

“Ağabeylerin...”

“Artık şehirde bile değiller. Fresno’ dalar.”

“Nereden biliyorsun?”

Bana pis pis baktı. “Beni sırtımdan bıçaklamış olabilirler, ama onların kız kardeşiyim. Bütün bunlar olmadan önce bu haftaki planlarını biliyordum.”

Siperliği indirdim, 10 Numaralı Karayolu’na altın sarısı alevler fırlatan güneşe gözlerimi kısarak baktım. “Sophia...”

“Efendim?”

Başımı iki yana salladım. “Hiç şaşırmadın mı? Üzülmedin mi? Neticede onların kardeşisin. Seni sattılar.”

Arkasına yaslandı. Sessizlik bizi sardı. “Evet, şaşırdım ve üzüldüm. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, Camden. Evde oturmuş, Ben’e yemeğini yedirirken birden kendimi...”

Burnunu çekti, bütün vücudu titremeye başladı.

“Sorun değil,” diye sakinleştirdim onu. “Konuşmak zorunda değiliz. Bu akşam evine döneceğiz, ama sabah buradan gidiyoruz. Temelli... Neler olduğunu anlıyor musun?”

Sophia başıyla onayladı. “Umarım Los Angeles’ı yine görürüm.”

Hepimizin hatırı için haklı olduğunu umdum.

BÖLÜM ÜÇ

ELLİE

Cehennemde uyandım.

İlk başta yanıp sönen ışıklardan ve hareketli şekillerden başka bir şey göremedim. Burayı cehenneme benzeten sadece bunlar değildi. Giderek artan kusma arzusu ya da her nefes aldığımda acıyla irkilmeme neden olan baş ağrım da değildi.

Burayı cehennem yapan, yanıp sönen ışıklara odaklanabilecek kadar gözlerimi açtığımda karşılaştığım manzaraydı. Açık bir pencerenin önünde dalgalanan gök mavisi bir perdenin dağıttığı sabahın yumuşacık ilk ışıklarıydı. Yerdeki halıda zebra gölgeleri oluşturan parmaklıklara rağmen pencere tanıdıktı.

Perde de tanıdıktı. Mavinin dışarıdaki dalgalarla uyumlu olduğunu düşünerek o perdeyi *Bed Bath & Beyond*'dan ben seçmiştim. O perdeyi ben asmıştım.

Altı yıl önce...

Olduğum yerde doğruldum. Kimyasallarla karışan panik ve tiksintinin tesiriyle uzuvlarımda ve kafamda bir ağırlık vardı. Javier’le paylaştığım eski yatak odamızdayım yeniden. Geri dönmüştüm.

Düzenbaz herif beni bayıltmıştı.

Yataktan çıkarken bacaklarım örtülere dolanmasından az kalsın düşüyordum. Oda hiç değişmemişti. Penceredeki parmaklıklar hariç, her şey tamamen aynı görünüyordu. Burada uyuyan adam, kalbinde korkunç bir şeyi büyütürken altı yıl boyunca aynı kalmıştı. Bu korkunç şeyi, duygusuzluğ, entrikaları gözlerinde görebiliyordum. Ya da belki de şu anda, o zaman göremediklerimi görebiliyordum.

Bu konu üzerinde durmanın faydası yoktu. Benim, geçmiş denizinde yüzmemi istiyordu. O yüzden buradaydım. Geçmişin beni boğmasını istiyordu. Buna, daha doğrusu onun kazanmasına izin vermeyecektim. Ben Eden White değil, Ellie Watt’tım. Ve güçlüydüm.

Geçmişim yoktu. Benim için sadece şu an vardı.

Ne kadar sendelesen de bir adım daha atıp kapıyı açmayı denedim. Kilitli değildi.

Koridora baktım. Javier’i dostlarından birinin boğazını keserken gördüğüm o davetsiz anıyla mücadele ettim. O anıyı gömüp üzerine toprak attım. Çıplak ayaklarım ahşap döşemeye yapışarak koridorda ilerledim.

Kum tepelerine, kumsala ve okyanusa nazır devasa pencerelerden sızan güneş ışığı, mutfağı aydınlatıyordu. Javier masada oturmuş, portakal suyu içiyor, sayfalar arasında gidip gelen gözleriyle *Los Angeles Times*’ı okuyordu.

Bir Norman Rockwell tablosunu andırıyordu. Üzerine kırmızı boya dökmek üzereydim.

“Neler oluyor?” diye sordum bir elimi duvara yaslayarak.

Sayfalarını sonuna kadar çevirmeyi bitirdikten, yani o mahir parmaklarıyla yaprakları çevirirken geçen işkence dolu saniyelerden sonra gazeteyi masaya bırakıp bana baktı.

“Günaydın,” dedi. Gülümsememesine rağmen keyifli görünüyordu. “İyi uyudun mu?”

Üzerine atlayıp gözlerini oymamak için kendimi zor tuttum. Fakat yalnız olmadığımı biliyordum. Bir yerlerde birileri olduğunu, yanlış bir hareket yapıp yapmadığımdan emin olmak için beni izlediklerini biliyordum. Olabildiğince her şeyi içimde tutmam gerektiğini biliyordum.

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordum çenemi sıkarak.

Basitçe, “Çünkü burada yaşıyorum,” dedi.

“Hâlâ mı?”

Gülümsedi, yılanımsı ağzının kenarı seğirdi. “Hatıralar canını mı yakıyor?”

“S..tir git,” dedim. Gülümsemesi genişler genişlemez bunu dediğime pişman oldum.

“Anlıyorum. Demek yakıyorlar.”

Saçımı kulaklarımın arkasına attım. Belki düşünememe faydası olurdu. Aksanını taklit ederek, “Neden buradayım? Neden *senin yaşadığın* yerdeyim?” dedim.

Önümde ellerini kenetledi. Kör olası saati, güneşte altın bir elmas gibi parıldamaya başladı. “Seni buraya getirdim çünkü bu ilk görevimiz.”

“İlk görevimiz mi?” diye sordum avanakça.

Karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, “Otursana,” dedi. Ben hep burada oturdum. Aynı lanet olası sandalye... “Lütfen.”

“Hayır...” Kollarımı kavuşturdum. Bakışları kısa süreliğine dekolteme takıldı. “Bana görevin ne olduğunu söylemeni ve neden burada olduğumu bilmek istiyorum.”

Arkasına yaslanıp ellerini kafasının arkasında birleştirdi. “Çok sabırsızsın, meleğim...”

Masanın diğer tarafına fırladım ve parmağımı yüzünün önüne ittim. Jilet bıçağı kolyem bir saat sarkacı gibi sallandı. “Konuş! Bana bu kadarını borçlusun, seni pislik torbası!”

Parmağıma bakıp yüzündeki sırtışı yok etme nezaketini gösterdi. “Pekâlâ...”

Sinirlerim altüst olmuş bir halde geri çıktım. Kaşınan ellerimi arka ceplerime sokarak bekledim.

Burnundan zarifçe nefes aldı. Gazeteyi katlarken konuştu. “Görev ve seni buraya getirmemin, arayıp bulmamın nedeni şu: Son bilmem kaç yıldır neler yaptığını biliyorum.”

“Altı... Altı yıl olduğunu biliyorsun.”

Kaşını kaldırdı. “Zaman su gibi akıp geçiyor.”

“Konuşmaya devam et.”

İç geçirdi. “Pekâlâ... Hırsızlık yapıyorsun.”

Arkamdan ne diyeceğini bildiğimden, “Tıpkı annemle babam gibi,” diye araya girdim.

Tebessümü bir an kaybolur gibi oldu. “Evet, tıpkı onlar gibi... Neyse, seni yargılamıyorum.”

Yok bir de yargılasaydın...

“Ne diyordum...” diye devam etti. “Hırsızlık yapıyordun. Çoğunlukla ahlaksız ve benim sevdiğim Eden White’tan dağlar kadar farklı biriydin.”

Sevdiğim sözcüğünü öyle bir söylemişti ki ürperdim. Sanki şeytan konuşuyordu. Kelime onun diline ait değildi.

“Sen Ellie Watt gibi yaşarken ben de bazı ayarlamalar yaptım. Para kazandım. Sağa sola gittim. Yükseldim.”

Beni duyabileceğinden emin, ya da kendi kendime, “Eğer bu yükselmekse ben almayayım,” diye mırıldandım.

“Artık Dire Straits dinlemiyor musun?” diye sordu. “Billy Joel mı dinlemeye başladın?”

“Sadede gel.”

“Meselenin özü şu ki hakkında pek çok şey biliyorum. Neden hayatıma girdiğini, kısmen de olsa biliyorum. Yara izlerinle ve Travis’le ilgili hakikati de biliyorum.”

Yutkundum. Tüylerim diken diken olurken boynum karıncalandı. Elbette biliyordu. Jim’in Javier hakkında söylediklerini hatırıma getirdim.

Jim...

Jim Dayım. Tek gerçek akrabam... Hatırası, yüzüme bir tuğla gibi çarptı. Anımsadıklarım hoş bir hatıra güzel zamanlar değildi. Normal bir şeyler yaşanmamıştı. Hatırladığım, ölümüydü. Gördüğüm görüntüler kafasına sıkılan kurşun, motel odasında yere düşerken yüzünde beliren ifadeydi.

Ve ben onu öldüren adamın sadece birkaç adım uzağında duruyordum.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Javier.

Konuyu açmak ne işe yarardı ki? Jim, onun yanında adının anılmasını hak etmiyordu. Derinlere gömülecek bir anı daha...

“Demek gerçeği biliyorsun,” dedim omuz silkerek. “Senin için aydınlatıcı olmuştur herhalde.”

Ciddi bir şekilde başını salladı. “Öyle oldu. Ellie... Travis’in yaptıklarını bilseydim. O sırada bilseydim...”

Tabii tabii... Ona farklı bir kimlikle yanaştığımı, Travis’e yakınlaşmak adına onunla ilgileniyormuş gibi yaptığımı bilseydi eminim her şey güllük gülistanlık olurdu. Javier o sırada ilişkimizin bir yalan üzerine kurulu olduğunu öğrenseydi neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

“Umurumda değil. Ne istiyorsun?”

“Seninle aynı şeyi, anlamıyor musun? Artık Travis için çalışmıyorum. Bir yıl önce onun yanından ayrıldım.”

“Aferin sana,” dedim içimi kemiren kederi gizleyerek. *Jim Dayı...* Hatırası sürekli yüzeye çıkıp duruyordu.

Javier devam etti. “Travis... Artık ondan daha güçlüyüm...”

“Koltukların kabarıyordur.”

Onaylarcasına başını salladı, alayımı fark etmemiştii. “Örgütünde çok fazla hain vardı. Gözünü güç hırsı bürümüştü. İşler çığırından çıkıyordu. Rakiplerimiz olan Los Zetas ile düşüp kalkmaya başladı. Annemle babamı katleden insanlarla... Ayrılmasaydım ölebilirdim.”

Çok yazık, diye düşündüm.

“Raul’la Alex bana sadıktılar. Birkaç kişi daha vardı. Olanaklarım ve bağlantılarım vardı. Buradan ayrılıp Florida’ya gittim. Kendime güzel bir hayat kurdum.” İfademi fark etti. “Evet, uyuşturucu kaçakçılığı soylu bir yaşantı olmayabilir. Ama dolandırıcılık da öyle...”

“Görev,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. “Görevi söyle...”

“Travis canını yaktı, Ellie. Yıllar önce beni bulmanın sebebi o... Yara izlerinin, yaşamının, sana yaptıklarının intikamını almak istiyordun. Sana tabancayı veriyorum. Birlikte senin intikamını alabiliriz. Ben de benimkini alabilirim.”

Anlattıklarının tamamı kulağa saçma gelmesine karşın kendimi sormaktan alamadım. “Sen neyin intikamını almak istiyorsun? Sana ne yaptı?”

“Mühim değil,” dedi gözlerini tekrar *LA Times*’a kaydırarak. Ocean Springs, Mississippi’de olmamıza rağmen neden *LA Times* okuduğunu anlamıyordum. Hiçbir şeyi anlamıyordum. “Mühim olan senin canını yakan herkesi öldüreceğimi söylemiş olmam. Şimdi, sözümü tutuyorum. Ben verdiğim sözleri tutarım. Travis seni incitti, belki de herkes-ten çok... Onu kendi tabancamla öldürmek istiyorum.”

Huzursuzca yutkundum. “Belki de o tabancayı kendine çevirsen daha iyi olur.” *Çünkü sen de canımı yaktın.* Bu kısmı söylemedim elbette.

Samimiyetle gözlerini kırıştırdı. “Bakarsın çeviririm. Ama öncesinde görev bu: Onu öldüreceğiz. Birlikte... Göze göz, dişe diş... Söz sözdür.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Kavrayamadığım par-

çalar, üzerime yağıyorlardı. Daha dün kadar Camden’la yeni bir hayata yelken açmaya hazırlanıyorduk. Şimdiyse hayatımı mahveden uyuşturucu baronunu öldürmek isteyen Javier’le birlikteydim. İntikama inansam da böyle bir şeyi yapacak kadar gözümü karartacak öfkeyi toplayamadım. Kaldı ki tek yapabildiğim, olan bitene anlam verememektir.

“Ben bir dolandırıcıyım,” diye belirttim. “Kiralık katil değil.”

“Biliyorum,” dedi usulca. Ayağa kalktı, sandalyesini geri itip masanın üzerine abandı. “Ne yazık ki fazla seçeneğin yok.”

Nefesim kesildi. Korkunun içime yerleşmesine izin veremezdim. Korku beni zayıflatıyor ve uyutuyordu.

“Bir seçeneğim *her zaman* vardır.” Titreyen sesim karşısında yüzümü ekşittim.

Masanın etrafından dolanarak, “Her zaman değil,” dedi. Kalkık burunlu ayakkabıları mutfakta yankılandı. “Sahip olduğun seçenekler vardı. Camden’la kalmak ya da bana teslim olmak... Gereken seçimi yaptın. Şimdi bunun sonuçlarına katlanmak zorundasın. Kararlarının arkasında durmanın vakti geldi.”

Gözlerine bakamıyordum. Bakışlarımı yere çevirdim. “Bunu yapmak için neden bana ihtiyacın var? Onu kendin neden öldüremiyorsun?”

“Çünkü artık düşmanınız, tatlım. Bana karşı tetikte... Daha önce denedim ve evet, başarısız oldum. Mükemmel değilim.”

“Mükemmel olduğunu söyleyen olmadı zaten,” diye mırıldandım. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Fakat bakışlarımı yerde ve zihnimi berrak tuttuğum sürece sorun

yaşamayacaktım. Korku yok. Sakin kalmalı, dikkatli davranmalı ve korkmamalıydım. Zihnimin *varsayımlara* odaklandığı an, balatayı sıyırdığım andı.

Ve balatayı sıyırmama ramak kalmıştı.

“Sen,” dedi yanıma gelerek. Birkaç santim ötemdeydi sadece, vücudum dondu kaldı. Uçları yıpranmış, pahalı deriden siyah ayakkabılarına yoğunlaştım. Ve özel kesim pantolonuna... Uyumsuzdular. Ayakkabıları, parlak ve petrol siyahı olmalıydı. “Sen... Sen ona ulaşabilirsin. Ona yaklaşılabirsin. Tetiği çekmek zorunda bile değilsin.” *Tetik* sözcüğünü yeni bir cinsel pozisyonmuş gibi söylemişti.

İhtiyacım olmayan bir başka düşünce...

Öne doğru yavaş bir adım daha attı. Karnımı içime çektim.

Sesini kulak tırmalayıcı ve *milkshake* 'teki buz gibi akıcı olana kadar alçalttı. “İntikamını alabilirsin. Benimleyken alamadığın intikamını...”

“Belki artık intikam almak istemiyorumdur.”

“Belki kendine yalan söylüyorsundur.”

Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. Zırh giyiyormuşum gibi yaparak çenemi meydan okurcasına kaldırdım.

“Belki yalan söylemek en iyi yaptığım iştir.”

Dudaklarıma bakarak güldü. “Dertlerine son vermek için o sihirli şeyi aramaktan bıkmadın mı?”

Duymazdan geldim. “Peki sen hiçbir halt bilmediğin halde beni tanıyormuşsun gibi yapmaktan bıkmadın mı? Ellie Watt olduğumu bile biliyordun.”

“Yeteri kadar biliyordum,” dedi belli belirsiz. “Ve bana yardım edeceğini de biliyorum.”

“Seni haksız çıkarmayı çok isterim.”

“Ellie, senin kim olduğunu bilmiyor. Örgüte sızabilirsin. Ona yaklaşabilirsin.”

Söylediklerine inanamıyordum, başımı geri yatırdım. “Bal gibi de biliyor, Javier. Ben senin... Ben buradaydım. Seninle koskoca bir sene geçirdim. Travis beni tanıyordu, bunu sen söylemiştin. İkimizin resimlerini, benim resimlerimi görmüştü.”

“Seninle hiç tanışmadı.”

“Önemi yok.”

“Tamamen farklı görünüyorsun.”

“Tanıyacaktır.” Başımı iki yana salladım. “Ah, tanıyacaktır. Nasıl tanımayabilir ki?”

Javier kaşlarını çatıp çenesini kaşıdı. Gözlerinin arkasında bulmacanın parçalarının bir araya geldiğini neredeyse görebiliyordum. “Çünkü seni çocukken tanıımıyordu. Benimle birlikte olduğun sırada da tanıımıyordu. Şimdi de tanımıyor.” Başını eğdi. “Meleğim, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordun. Hatırlamaya değmezdin. Muhtemelen bacağına asit döktüğünü bile hatırlamıyordur. Hiçbir özel yanın yok. Onun için yok.”

Suratıma tokat yemiş gibi hissettim. Onun suratına tokat atmamak içinse parmaklarımı çaresizce pençe gibi ceplerime batırmak zorunda kaldım. Tanrı biliyor ya, bunu hak etmişti. Ama şimdi sırası değildi. Çünkü bunları Javier’in ağzından duymak ne kadar acı verse de haklı olduğunu biliyordum. Benim onu gözlediğim gibi Travis’in de beni gözlediğini düşünmüştüm hep. *İyi ama ben onun için ne ifade ediyordum?* Aptal, dikkatsiz ve bencil ebeveynleri olan on yaşında bir

kızdım sadece. Parasını geri almıştı. Bana yaptıklarını muhtemelen hiç umursamamıştı. Halbuki benim zihnimde, kalbimde, omurgamda, ruhumda hep onun izi vardı. Şu ana kadarki her anıma onun eylemleri yön vermişti. Ve muhtemelen sonrakileri de etkileyeceklerdi. Yaraladığı o an dışında beni bir daha hiç düşünmediğini biliyordum. Bu onun için yemek yemek kadar doğaldı. Ertesi sabah uyandığında bana yaptıklarını muhtemelen unutmuştu. Ben özel *değildim*. Onun için bir saniyelik bir anıdan ibarettim, ama o benim Moby Dick'im haline gelmişti. Bir bakıma benim her şeyimdi. Hayatıma çok fazla canavar dahil olmuştu.

“Görüyorsun ya,” diye fısıldadı Javier. Şeker gibi tatlı... Zehirli... “Senin hayatını mahvetti ama o bunu zerre kadar umursamadı. O böyle biridir işte. Bugünlere bu şekilde geldi. Bu yüzden onun işini bitireceğiz.”

“Seninle hiçbir şey yapmayacağım,” diye hırladım damarlarımda şiddet bularak.

Pis pis sırttı. “Fikrini değiştireceksin. Daha önce değiştirmiştin.”

Sonra ani bir hareketle benden uzaklaştı. Portakal suyunu aldı, kafasına dikip sertçe masanın üstüne koydu. “İlgilenmem gereken bir iş var. Geri geleceğim, çok sevineceğin haberler getireceğim. Bu sırada, kendini evindeymişsin gibi hisset.”

Bana göz kırptıktan sonra merdivenden aşağı ön kapıya indi. Daha varmadan kapı açıldı. Diğer tarafında irikıyım bir adam vardı. Sonra kapı kapanarak beni geçmişimin zindanına hapsetti.

BÖLÜM DÖRT

CAMDEN

Rüyamda Ellie'yi gördüm.

Jim Dayı'sının çiftliğinde hurma ağaçlarının arasında birlikte yürüyorduk. Rüyalarım her zamanki gibi çok gerçekçiydi. Ayaklarımızın altında ezilen hurmaların ve toprağın kokusunu alabiliyor, güneşi hissedebiliyordum. Üzerimde lisede giydiğim kıyafetlerim vardı: Asla görüldüğü kadar seksi olmayan uzun siyah trençkotum, görüldüğü kadar seksi *olan* deri pantolonum, üzerine gümüşü çizgiler çizdiğim siyah botlarım. Ellie de aynı botları giyiyordu, sadece daha küçüktüler. Onunkileri altın desenlerle süslemiştim. Üzerinde, onun üniforması haline gelen kot pantolonu ve askılı tişörtü vardı. Ahmaklar, Kaliforniya Çölü'nde yazın o sıcaklığında bile pantolon giydiği için onunla alay ederlerdi. Fakat ben onu bu haliyle çok severdim. Yıllar içinde serpildikçe pantolon, dolgunlaşan vücuduna uyum sağlamıştı.

Palm Valley'de şort giymeyen tek çocuklar hep biz olmuştuk.

Yaprakların arasından sızan güneşte, ağaçların arasında yürürken çok mutluydum. Tuhaf bir histi, fakat onun yanındayken buna alışkındım. Ellie’yleyken huzur bulur, dışlanmadığımı hissederdim. Gerçek hayata ancak o gittikten sonra dönerdim.

Rüyada eline uzanıp onu bir hurma ağacının altına çekmiştim. Hasattan sonra orada bir merdiven bırakılmıştı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” demiştim.

Başını iki yana sallamıştı. Alnında belli belirsiz bir panik işareti belirmişti. O kadar tatlı görünüyordu ki onu öpmek için kendimi zor tutmuştum. Onu hep öpmek istediğimi, ama asla cesaretimi toplayamadığımı hatırlıyorum. Benim kendim gibi ve bir delikanlı ne kadar özgür olabilirse o kadar özgür olmama izin vermişti ama açığa vuramayacağım tek şey buydu: Onu ne kadar istediğim, ona ne kadar ihtiyaç duyduğum... Bildiğiniz gençlik aşkıydı.

“Hadi ama,” demiştim ona. “Bana yüksekten korktuğunu söyleme sakın.”

On dört yaşındaki suratı kararlılıkla ciddileşmişti. Bu taktiğin onun üzerinde işe yarayacağını biliyordum.

“Hiçbir şeyden korkmam ben,” demişti. Merdiveni kavrayıp hızla tırmanmaya başlamıştı.

“Dikkatli ol!” diye seslenmiştim arkasından ve peşine takılmışım.

Tırmanmış da tırmanmıştık. Ağaç bir türlü bitmek bilmiyor, altı metreden dokuz metreye, on beş metreden otuz metreye çıkıyordu adeta. Sık dalların arasında bir ormandaki

yavru kediler gibi emekleyerek sonunda tepeye ulaşmıştık. Ellie'ye, koluna, sırtına, kalçasına dokunmak için her fırsatı değerlendirmiştim.

Ellie ağacın tepesine yerleşince, "Aman Tanrı'm," demişti. Gözlerini ufka dikmişti.

Uzakta aslanlar gibi uzanan San Jacinto Dağları'nı görebiliyordunuz. Yanıyorlardı, zirvelerinde yamaçlarından aşağıdaki kasabalara doğru ilerleyen alevler titreşiyordu. Yangın, dayısının çiftliğine ulaşana kadar hızlanarak ve şiddetlenerek vadide bir lav battaniyesi gibi yayılıyordu. Hurma ağaçları, kararmış kibrit çöpleri gibi devrilerek, kırmızı bir denizin üzerinde yüzen ufak duman bulutları bırakarak gözlerimizin önünde kaybolmuştu.

Ellie bana bakmıştı, küçüktü ve korkuyordu. Alevlerin tıslaması ve çatırtısı ağacımızın dibine vardığında elimi tutmuştu.

"Benimle yanacak mısın?" diye sormuştu. "Yoksa gidecek misin?"

Sıcak bastırırken yüzünü avuçlarıma almıştım. "Seninle yanacağım."

Dudaklarım onunkilere bir saniye dokundu. Biraz sonra çığlıklarımız bizi kaplamıştı.

"Camden..." Karanlığın içinden bir ses titreyerek geldi. "Camden, uyan..."

Kolumdaki yumuşak eller beni sarsıyordu.

Gözlerimi açtım. Alev denizinde Ellie'nin yüzünün yerine, bana endişeyle bakan Sophia'nın yüzünü gördüm. Elle-riyle hâlâ beni sarsıyor, ama leylak rengi bornozunu göğsüne bastırarak mesafesini koruyordu. Gözlerimi kırıştırıp yattığım yerde doğrulmaya çalıştım.

Küçük, oyuncak dolu oturma odasındaki kanepesinde yatıyordum. Şafakla birlikte gelen puslu bir karanlık vardı. Pencerenin dışında güneş doğmakta hiç acele etmiyordu.

Burun kemiğini sıkarak, "Ne var?" diye homurdandım. Gözlüğümle uyuyakaldığımdan çerçevesi derime batmıştı. Dairesine vardığımızda karanlık çöküyordu. Mekânı tepeden tırnağa süzdükten ve ağabeylerini gözleyerek ya da şüpheli bir şeyler olup olmadığını kontrol ederek jaluzilerin arasından beş dakikada bir baktıktan sonra, elimden geldiğince... uyanık kalmıştım. Sokağa bakan daire ikinci kattaydı. Kolay lokma... Sophia, olacağını sandığım kadar endişeli görünmüyordu. Belki de Ben'e odaklanmıştı. Ben'in yaşı küçük olabilirdi, ama dikkatli bir çocuk olduğundan bir terslik olduğunun farkındaydı. Sophia onu yatırmadan önce rahatlatmak ve mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı.

Onları kapı eşiğinden izlemiştim. Yaptıklarını bölmeden ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Sophia, Ben'in bebekliğinde yani benim olduğum dönemlerde söylediği ninniye söylerken içim acımişti. O günlerde, geceleri ağlarken onu kucağına alır, ninniye kulağına usul usul ve tatlı tatlı fısıldardı. Bazen Sophia'nın dinlenmesi için Ben'i ben alırdım. Asla onun gibi söyleyemezdim. Şarkı söylemeyi pek beceremezdim. Ama Ben ağlamayı kesiverirdi.

Daha sonra Sophia evliliğimizden ve genel olarak hayattan uzaklaşmaya başladığında o şarkıyı hep söylemiştim. Bir müddet sonra işe yaramaz olmuştu. Annesini özlüyordu. Ben de özlüyordum. Ayrıca ne kadar uğraşırsam uğraşayım Ben'in gözyaşlarına engel olamazdım. Her şey tamir edilemez şekilde dağılıyordu.

Ben'i en son o bir yaşındayken, boşanma işlemleri tamamlanmadan birkaç gün önce görmüştüm. Şu anda yatağında kıvrılmış yatan, en son gördüğümünden daha büyük olan bir çocuğun yüzüne bakıyor olmama rağmen, bazı yönlerden hiç gitmemiş gibiydim. Yüreğimin derinliklerinde onu tanıyordum. Her şey yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu.

Yuvarlak yüzü, dünyalar güzeli oğlum tam uykuya dalmak üzereydi ki gözlerini açıp doğrudan bana bakmıştı.

Beni ilk defa görüyormuşçasına, "Anne, o kim?" diye sormuştu. Bir dövme makinesini kalbime çevirmişim gibi hissetmiştim.

Sophia, Ben'in saçlarını okşamıştı. "Kaygılanman gereken biri değil. Hadi uyu, yavrum."

Başka zaman olsa bir şeyler söyledim. Sözcükler ve öfke göğsümden, boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyorlardı. Bu şekilde kenara itilmek... Ben onun *babasıydım* yahu! Fakat şu an güvensizliklerimle ve aile dramımızla uğraşacak vakit değildi. Sophia'nın hain ağabeyleri yakınlarda oldukları sürece Sophia ve Ben'in hayatları tehlikedeydi. Önce onları kurtarmam gerekiyordu.

Teknik ayrıntılarla sonra da ilgilenebilirdim.

İşte bu şekilde kanepede uyuyakalmıştım. Sophia odasına çekilmişti. O istese bile onunla gitmek istememişim, nitekim o da istemiyordu zaten. Kanepeye uzanıp beklemiştim. Asla gelmeyen adamları ve kaçmak için bir sebep beklemiştim.

Sophia doğrularak, “Bağırıyordun,” dedi. Koyu renk saçlarını çekiştirmeye başladı. Gergin olduğunda hep böyle yapardı. “Acı çekiyorsun sandım.”

“Rüya görüyordum,” diye temin ettim onu.

“Kötü bir rüyaydı herhalde. Onun adını haykırıyordun. Ellie’nin adını...”

Onun ağzından Ellie’nin adını duymak garipti. Ne var ki düşmanlıkla değil, merakla söylemişti. Onu suçlayamazdım. Ellie’yle benim müthiş bir hikâyemiz vardı, ama Sophia bunu bilmiyordu. Yara hâlâ tazeysen de açıklama yapmanın bir anlamı yoktu.

Birden endişelenerek, “Ben’i uyandırdım mı?” diye sordum. Gözlerim, Ben’in açık kapısının yer aldığı koridora kaydı. Odası hâlâ karanlık ve sessizdi.

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. Hüzünlü bir gülümseme-ydi. “Geç kalkar. Top atsan duymaz. Tıpkı babası gibi...”

Yüzünü dikkatle izleyerek samimiyetsizlik belirtileri aradım. Göremedim.

Dikkatle gülümsemesine karşılık verdim. “Kendimi biraz düzelttim. Artık dokuzda kalkıyorum.”

Sırıttı. “Ah, dokuz... Dövme sanatçısı olmak varmış. Zaten müşterilerin de akşamdan kalmadır ve öğleden önce gelmiyorlardır muhtemelen.”

Bu tam olarak doğru değildi, ama dövme insanlara karşı genel bakış bu şekildeydi elbette. Beceriksiz, ama ateşli dövme sanatçısı piliçlerin revaçta olmasına ve hippilerin çekirge sürüsü gibi akın etmesine rağmen, insanlarda dövme-lere ve dövme sanatçılarına karşı yanlış bir görüş hâkimdi. Genel itibarıyla güvenilmez, pis, işe yaramaz ve sahtekârdılar. Oysa okul birincilerine ve zengin evhanımlarına dövme-ler yapmışım. İşadamlarına ve aktörlere... Din adamlarına ve genç kızlara... Dövme, kendini ifade etmenin en saf ve en kalıcı şekliydi. Belli bir zümreye has değildi.

Gerçeklere rağmen kalıp yargılara alışkındım. Bu kalıp yargı yok olmayacaktı, ama öte yandan ona aldırış etmediğim sürece ben de yaşamaya devam edecektim. Lanet bir dövme yaptırdığı için benimle tanışan Sophia bile beni anlatırken yalnızca bu kalıp yargıyı esas alıyordu.

Elbette kara para aklama işine bulaşmış olmam da işimi hiç kolaylaştırmıyordu. İnsanların hakkımda ne düşündüğünü asla umursamamışım.

“Bedenlerini bir tuval olarak kullanmama izin verdikleri sürece umurumda değil.” Sonra ölümsüz olmaya devam ederdim. Mürekkebim, eserim, *kendim* yaşamaya devam ederdi. Bunu ona söylemedim çünkü bu, *eski kocam kafadan kontak* terazisinde ibreyi bir tık daha yükseltirdi kesinlikle...

Sophia yüzünü buruşturdu. “Ee, şimdi ne yapacaksın?”

“Şimdi mi?”

“Dövme sanatçılığına devam mı edeceksin? Yoksa başka bir iş mi yapacaksın?”

Başka bir iş deyişi, babamın kariyer seçimimle ilgili yaptığı konuşmaları hatırıma getirdi.

Ayağa kalkarak, “Adım adım, Sophia,” diye. Kanepede uyumak sırtıma hiç iyi gelmezdi. Nedense bugün, çevik olmak gerekeceğine dair içimde tuhaf bir his vardı.

“Sana kahve yapmamı ister misin?” diye sordum. Benim de canım bir tane istiyordu.

Biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Görgü kurallarına ne oldu benim? Otur sen, ben yaparım.”

Ufak mutfağına süzüldü. “Babam geçen yıl Noel’de Keurig marka bir kahve makinesi hediye etmişti. Harika bir şey...”

Babası... Gözlerimle odayı taradım. Puslu seher vak-
tinde bile dün gece fark etmediğim ayrıntılar fark ettim. Düz
ekran televizyon, yeni olmasa da idare ederdi. Üzerinde uyu-
duğum İkea kanepesi... Ben’in abartılı sayıda oyuncağı yoktu,
ama gördüğüm kadarıyla yeni görünüyorlardı. Sophia, dan-
galak ağabeylerinin gönderdiğim çocuk nafakasından zırnık
koklatmadıklarını söylese de durumu bayağı iyi görünüyor-
du. Bunu babasına –kendisi, benim için hep Bay Madano’y-
du–, işine –bir estetik uzmanıydı– ya da hükümete borçlu
olabilirdi. Benim paramı almadan da işlerin yolunda oldu-
ğunu bilmek beni rahatlatmalıydı, ama her nedense kızdırdı.
Heba olan parayı hatırlattı. Kendimi enayi gibi hissettirdi.

Kahve makinesi vınlayıp püskürttü. Dakikalar içinde
buharı tüten kahve kupasını ellerimde tutuyordum. Kupanın
üzerinde Ben’in resmi vardı, gülümsüyordu, kafasına ren ge-
yiği boynuzları takmıştı.

“Hâlâ sade mi içiyorsun?” diye sordu.

Başımı sallayıp bir yudum içerek, “Bazı şeyler değişmiyor,” dedim. Tadı güzeldi. Kendi yaptığım kadar olmasa da yeterince iyiydi. Benim yöntemim, tıpkı hayattaki en güzel şeylerde olduğu gibi sabır gerektiriyordu.

“Gözlük takıyorsun,” diye gözlemde bulundu.

Gülümsedim, çıkarıp cebime koydum. “Arayış içindeyim sadece. Lenslerimi takacağım tekrar.”

Cep telefonumu çıkarıp saate baktım: Altı buçuk... Ne arama ne mesaj... Şaşırdığımı söyleyemem.

Kanepeye otururken boğazımı temizledim. Sophia tepemde gergin bir kuş gibi dolanıyor, arada kahvesinden bir yudum alıyordu.

“Ne kadar zamanda toplanabilirsin?” diye sordum. Zamanın daraldığını hissediyordum. “Yardım edeceğim elbette...”

“Ah,” deyip omuz silkti. Yüzü ifadesizdi. “Uzun sürmez.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Uzun sürmez mi? Bütün hayatını bavullara dolduracaksın.”

Giriştiğimiz işin vahametini kavramadığı izlenimini edinmeye başladım. Dirseklerim dizlerimde, öne doğru eğildim. Onu kontrol altına almaya çalıştım. “Bunun kolay olmadığını biliyorum. Bunun gerçek gibi gelmediğini bile biliyorum. Ama Sophia, ağabeylerinin sana ne yaptığını biliyorsun. Aynı şeyi bir daha yapmayacaklarını düşündüren ne? Bu şekilde devam edersen güvende olacağını düşündüren ne? Ya Ben?”

Ona ulaşmayı başarmıştım. Gözlerinde bir anlık bir acı

ifadesi belirip sonra kayboldu. Kibarca gülümsedi. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum, Camden. Yapacağım da... Sakin olsam da çıldırırsam da önemi yok. Çünkü yapılması gerek... Bunu şimdi yapıp daha sonra endişelenmeyi tercih ederim. Bana saat on bire kadar zaman ver. O saate kadar hazır olurum.”

Kesin bir saatti, onun bu yönünü seviyordum. Kahvele-rimizi bitirdiğimizde güneş doğmuş, Los Angeles’ı parşömen kâğıdı gibi örten sisi delmeye çalışıyordu. Sophia’ya önemli eşyalarının çoğunu, kıyafetleri, kitapları, belgeleri toplama-sında yardım ettim. Bu sırada Ben uyuyordu. Sophia onu ola-bildiğince kaygılandırmamaya çalıştığını söyledi. Üç buçuk yaşında bir çocuğun yeni bir hayata ne kadar iyi uyum sağ-layabileceğini düşündüm. *Eğer babasına biraz olsun benzi-yorsa oldukça iyi*, diye aklımdan geçti.

Ben muzlu kahvaltı gevreğini yedikten sonra Sophia onu temizlemekle uğraşırken evrak çantasının yerini sordum.

“Neden?” diye sordu tuhaf şekilde gergin bir sesle.

“Eh, elli bin doların bir çanta içinde ortalıkta durmasının güvenli olduğunu düşünmüyorum. Sen düşünüyor musun? Bir kısmını bankaya yatıracağım.”

Başını iki yana sallayıp Ben’in poposuna vurdu. “Ben, hadi odana git ve oyuncaklarınla oyn...”

Ben başını sallayıp koşarak odasına gitti. Sophia’ya bak-tım. Saçlarını çekiştiriyordu.

“Bak, benimle gelebilirsin,” dedim. “Bankaya yatırmak akıllıca olur.”

“Yatıramazsın. Yatıramayız. On bin dolardan fazla ya-tırırsak dikkat çekeriz,” dedi.

Bir süre dudağımı çiğneyerek onu izledim. “Biliyorum. Dikkatli davranacağız. Para teknik açıdan kirli değil zaten. Dokuz bin doları benim banka hesabıma, dokuz bin doları da seninkine yatırabiliriz. En azından on sekiz bin dolar bu şekilde güvende olur. Bu işlemi yarın da tekrarlayabiliriz. Ve sonraki gün...”

“Hayır...” Başını iki yana sallamayı sürdürdü.

“Sophia, neyin var senin?”

Yutkunurken boğazının hareketini izledim. “Bunu yapamazsın.”

Ellerimi iki yana açtım. “Ne farkı var ki? Bak, burada para için tartışacak zamanımız yok. Ne kadar nefret etsem de para bizim. Ona ihtiyacımız var.”

“Sen ve Ellie’nin çaldığı paralar sende değil mi?”

Başımı yana yatırdım. “Neden öyle dedin?”

Omuz silkti, öylesine söylemiş gibi görünmeye çalıştı. “Sen ve Ellie ağabeylerimin paralarını çalmıştınız. O paralar zaten banka hesabında, değil mi?”

“Hayır,” dedim yavaşça. “O paralar...” Akladığımız paralar, kumarhane çekleri... Ellie’deydiler. Ya hâlâ ondaydılar ya da arabada bir yerlerdeydiler. Çünkü sarsıntının etkisiyle çekleri tamamen unutmuştum.

“Pekâlâ, neredeler o zaman?” diye bağırdı. “Bunu ben-den saklayamazsın, Camden.”

Ellerimi kaldırdım. “Hop, sakin ol, tamam mı? Çok fazla olay yaşadık. Kumarhanelerden aldığımız çekler var. Sanırım Ellie’de kaldılar.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi üzerime yürüyerek. “Arabada bir yerdeler, değil mi?” Son kısmı bağırarak söyledi. “Sendeler!”

“Olabilir. Bir bakarım,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak.

“Seninle geliyorum,” dedi. “Ve oradaysalar parayı bugün senin hesabına yatırıyoruz.”

“Ah, şimdi de acele ediyoruz demek?”

Çabucak gülümsedi. “O paralar meşru... Bu tür işlemler bankaları işkillendirmez. Kumarhane kazançları ne de olsa, değil mi? Nakit paraları başka bir gün yatırabiliriz. Tek yapmamız gereken dikkatli olmak.”

Kaşlarımı çattım. Her şey bir tuhaf geliyordu. Paraları ondan saklayacağımdan korkuyor muydu gerçekten? Onları korumak, onların ihtiyaçlarını karşılamak adına her şeyi riske attığımı, elimden geleni yaptığımı anlamıyor muydu?

Ya da belki de Sophia muazzam derecede çarpık bir aile anlayışına sahipti.

“Pekâlâ,” dedim. “Ben’i al. Arabayı arayacağız. Şansımız yaver giderse de bulduklarımızı gidip bankaya yatıracağım.”

Hemen başını sallayıp tezgâhın üstünden cüzdanını aldı.

“Peki ya çanta?” diye sordum önünü keserek.

Kaşlarını çattı. “Odamda. Onu yanımıza almıyoruz.”

“Ben almalıyız diyorum. Yanımızda, burada olduğundan daha güvende olur.”

İtiraz etmek istediğini görebiliyordum ancak bunun işe yaramayacağını anlamıştı belki de... Dediğimi yapacağını be-

lirtircesine başını salladıktan sonra odasından elinde çantayla döndü. Çantayı da Ben'i de tutmasına müsaade ettim. Onlara dokunmam yasaktı.

Çeklerin üçünü birkaç saniye içinde buldum. Ellie'nin yedek hayatını taşıdığı bagajdaki bir metal kutunun içinden çıktılar. Ne yazık ki çeklerden biri Ellie, ikisi Connor Malloy ve biri de Camden McQueen adına yazılmıştı. Her biri takriben yedi bin dolar değerindeydi. Yani geri kalan çekler Ellie'deydi. Bunun iyi bir şey olduğunu, her neredeyse yanında parası olduğunu düşünmek istedim. Fakat o paraları kullanamayacağına dair kötü bir hisse kapıldım.

Sophia'yı sakinleştirip Connor Malloy'un çekini en sonunda bankaya yatırabileceğimi söyledikten, yeni hayatımıza başlayıp Gus'tan biraz yardım aldıktan sonra Camden McQueen'in bağlı olduğu en yakın banka şubesine yollandık. Tüm yapmam gereken, *şanslı Vegas kazancım* üzerine yorum yapan veznedara gülümsemek olmuştu. Parayı hesaba yatırmıştık. Büyük resme bakıldığında küçük bir meblağdı, ama bir başlangıçtı. Tanrı'dan, bunun Sophia'nın bana biraz güvenmeye başlaması için yeterli olmasını diledim.

Ne var ki dairesine dönerken sessizleşti ve gerginleşti. Apartmanın önünde durduğumuzda neredeyse saçlarını yuluyordu.

Arabayı park edip ona samimi bir şekilde baktım. "Ağabeylerinin geri dönmüş olabileceğinden mi korkuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece korkuyorum." Sonra ağlamaya başladı. Ben, arka tarafa koyduğumuz çocuk koltuğunda kıpırdandı.

“Hey,” dedim elimi omzuna koyarak. “Her şey düzelecek... Berbat bir durumdayız ve birlikte kaçmak isteyeceğin en son kişi olduğumu biliyorum. Ama bakarsın her şey yoluna girer.”

“Nasıl?” Hıçkırarak ağlıyordu. “Bizim ilişkimiz yürümez ki...”

Derin bir soluk aldıktan sonra, “Sevgi olursa belki yürür. Birbirimizi değilse bile en azından Ben’i seviyoruz,” dedim.

Sophia bunun üzerine daha çok ağlamaya başladı. Romantik konuşmaları oldum olası becerememiştim zaten. İyi ki kartpostal yazma işinde çalışmıyordum.

Arabanın bana ait olmamasına rağmen giderek benimmiş gibi hissetmemi görmezden gelerek iç geçirdim ve arkama yaslandım. Dokunuşumdan ürkmesine rağmen sırtını ovaladım.

“Sinirlerinin harap olduğunu biliyorum, ama bütün eşyalarımızı topladık neredeyse. Gitmeye hazır sayılırız.”

Burnunu çekti, ama bana bakmadı. “Eşyalarını aşağı indirmeye başla sen. Ben’i bu hayattan koparacaksak onu yuvarı çıkarmak istemiyorum.”

Pekâlâ... Başımı salladım ve arabadan inerken de anahartları aldım; evrak çantası bagajdaydı ne de olsa... Güneş, sıcak bir el gibi sırtımı döverken merdivenlerden daireye çıktım. Kapıyı açtım.

Daireye adımımı attığımda Sophia’nın nasıl uyum sağlayacağını, uyum sağlayıp sağlayamayacağını, yeni hayatlarımıza alıştıktan sonra birkaç ay içinde yollarımızın ayrılıp

ayrılmayacağını ve Ben'i tekrar benden koparıp koparmayacağını merak ediyordum.

Bir farklılık vardı. Bir *terslik* vardı.

Ne kadar uğraşsam da ne olduğunu bulamadım. Bir koku ya da bütün perdelerin çekilmiş olmasıydı belki bu, ama birden yalnız olmadığımı anladım.

Birden Sophia'nın neden arabada kaldığını anladım.

Birden benim için yeni bir hayat olmayacağını anladım.

İçgüdülerime kulak vermek zorundaydım.

Hem de hemen...

Bir hışırtı... Tabancanın sürgüsünün çekildiğini ve birinin nefesini dışarı verdiğini duymadan önce eğildim. Kanepenin arkasında bir yerden ateş edildi. Kendi silahım arabanın torpido gözünde kalmıştı. Doğaçlama yapmak zorundaydım.

Yerde yuvarlanıp ayağa fırladığımda Sophia'nın ağabeylerinden biriyle karşılaştım. *Yedek Lastik* ya da *Vincent Olmayan* adını verdiğimdi bu. Vincent Olmayan'dan daha uzun ve çok daha öfkeliydim. Bir kez daha ateş etmesine fırsat vermeden, dirseğimi gözlerinin arasına indirdim, burnu kırıldı. Sonra boğazına vurdum. O ve tabancası yere düşene kadar adem elmasını bastırdım. Silaha erişemedim. Düşünecek ya da harekete geçecek vaktim yoktu. Başka bir silah ateşlenmeden kendimi kanepenin arkasına attım.

"Camden..." Bu Vincent'ti. Sesi alçak, kurnazdı. "Bu işe hemen bir son verebiliriz."

Sesimi çıkarmadım. Ona söyleyecek tek kelimem, onunla yapacak hiçbir anlaşmam yoktu. Bir adım yaklaştığını

duydum. Belki de Ben'in odasından geliyordu. Uzaktan birkaç feryat duyuldu, kaygılı komşular... Her şey polisler gelmeden, çok çabuk olacaktı. Vincent'in acelesi vardı. Beni öldürmeyi ve cinayete de haneye tecavüz süsü vermeyi planlıyordu. Aile içi tartışma... Belki de Sophia, Vincent'in iddiasını destekler ve ağabeyleri birer kahraman olurdu.

“O kanepede bu kurşunu durduramaz.”

Haklıydı. Bu kadar dayanıksız mobilyalar ürettiği için Ikea'ya lanet okudum. Vincent Olmayan'ın çıkardığı seslere kulak kabartarak benim için hâlâ bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamaya çalıştım. Yere çok hızlı düşmüştü; onu öldürmüş müydüm? Öksürdüğünü duyamıyordum.

Vincent devam etti. Sesi neşeliydi, kardeşinin yaralanmış ya da muhtemelen ölmüş olmasına aldırmıyordu anlaşılan. “Çeklerin geri kalanının yerini söylemen için sana birkaç saniye veriyorum. Benim paramın çeklerinin...”

“Paramı zaten aldın.” Homurdandım, soluk alıp vermeye, beynime oksijen gitmesini sağlamaya çalıştım. *Düşün, Camden, düşün...*

“Javier'in bana verdiği, hediye idi,” dedi. Yaklaşmıştı. Belki de birkaç adım uzaktaydı. Tam arkamdaydı. Ben cevap verene kadar tetiği çekmeyecekti. “Benden çalma cüreti gösterdiklerini hâlâ istiyorum.”

“Aldığın para, tek kız kardeşini ve yeğenini bir uyuşturucu tacirine teslim etmeye değer miydi?” dedim öfkeyle.

Vincent kıkırdadı. “Bu, Sophia'nın fikriydi.”

Oda buz kesti. Nefes almakta güçlük çektim.

“İnsanların seni kullanmasından bıkmadın mı?” diye devam etti.

Görünüşe bakılırsa yeterince bıkmamıştım.

Göğsüme yerleşen tiksintiyle mücadele edip gözlerimi yere kaydırdım. Ben’in oyuncaklarından biri, bir robot köpek, yarısı koltuk kılıfının altında kalmış halde bir adım uzağımda duruyordu.

Yavaşça oyunağa uzanarak, “Çeklerin geri kalanının nerede olduğunu bilmiyorum,” dedim. Oyunağı kavradım.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Vincent. Şimdi kanepenin diğer tarafındaydı. Neredeyse nefesini hissedebiliyordum. Bir küçük adım daha atarsa, ellerim oyunağın üzerinde, omuzlarım kanepenin arkasına yaslanmış olarak beni görebilecekti. Beni beklerken görecekti.

Hazır...

“Zaten istesen de o çekleri bozduramazsın,” dedim. “Ellie’nin adınalar...”

“O zaman ben de ona bozdurturum.”

Ellie’nin Javier’le olduğunu bilmesem bu tehdide inanabilirdim.

“Korkarım bunun için başka bir psikopatı geçmen gerekecek,” diye alay ettim.

“Sahiden safsın, değil mi dövmeçi çocuk? Sana bunun bir sorun teşkil etmeyeceğini düşündüren ne? Bütün bunların planın bir parçası olmadığını düşündüren ne?”

Plan mı? Beni kızdırmasına izin vermeyi reddederek başımı iki yana salladım. İnsanı çileden çıkarmayı iyi biliyordu. “Bütün bunlar kırk bin dolar için mi yani?”

“Kolay para tatlıdır,” dedi. Tabancanın horozu çekildi. Harekete geçme zamanıydı.

Robot köpeğin arkasındaki düğmeye basıp kanepenin üzerinden sağa fırlattım. Yüksek ve kulak tırmalayıcı bir sesle havladı. Kafasını karıştıracaklarını umuyordum. Uçan robot köpekler muhtemelen *planının* bir parçası değildi.

İşe yaradı.

Vincent oyuncağı vurunca küçük parçacıklara ayrıldı.

Ardından bütün enerjimi çömelmeye yoğunlaştırdım, Long Beach’te yıllarca yaptığım sörfün nihayet faydasını görecektim. Omzumla kanepenin arkasını iterek ve inleyerek bulunduğum yerden fırladım. Ikea dayanıksız kanepeler yapıyordu, ama hareket ettirmesi de bir o kadar kolaydı.

Kanepenin Vincent’e temas ettiğini hissettim. Silahı yine ateşlendi, ama yukarı giden mermi, tavanda bir delik açtı. Onu devirip yolumdan çıkarana kadar kanepeyi itmeyi sürdürdüm. Çılgılık attı ve silah yine ateşlendi. Kurşun bu kez omzumun üzerinden vınlayarak geçti, pencereden dışarı çıktı. Kapıyı tam vaktinde açtım.

Merdivenleri üçer üçer indim. Sırtımı bir hedef tahtası gibi hissediyor, Vincent’in bana ne zaman ateş edeceğini bilmiyordum. Az önce yaşadıklarımın sonrasına güneş ışığı çok parlak, çok korkunç ve çok yersizdi.

Arabaya yaklaşıncaya içinin boş olduğunu fark ettim. Sophia ve Ben’in nerede olduklarını düşünecek zaman yoktu. İlk kez onlar için endişelenmedim.

Sürücü koltuğuna atladım. Elim vites kolunda, ön cam-

dan daireye baktım. Birkaç kapı ileride dikilen Sophia ve Ben, yanlarında bir komşuyla beni ve olan biteni izliyorlardı. Sophia ağlıyor, üzerine düşeni yapıyordu. Bedenimi inanılmaz bir tiksinti kapladı.

Yanlış olduğunu bilmeme rağmen kafamı camdan çıkarp bağırdım. “Onu almaya geleceğim!” Bana deli de diyebilirsiniz, canınız ne isterse onu da diyebilirsiniz, ama oğlumun o şeytan kadınla yaşamasına asla izin veremezdim. Bana ait olan için geri gelecektim.

Ben’i kendine çekip Oscar’ı hak eden bir iğrenme ifadesiyle bana baktı. “Cesedimi çiğnemen gerek!” Tombul bir Latin kadın olan komşusu, atışmamızı dehşet içinde izliyordu ve zavallı eski karımın tarafını tuttuğuna şüphe yoktu. O zavallı, hain sürtüğün tarafını...

“Göreceğiz,” dedim kendi kendime. Gerçi duyulacak kadar sesli söyleyip söylemediğimi, bunun daha sonra başıma iş açıp açmayacağını merak ettim. Ciddi olup olmadığımı merak ettim.

Vincent apartmandan sendeleyerek, silahını sağa sola sallayarak çıkarken arabayı geri vitese alıp park alanından çıktım.

O, nişan alana kadar ben çoktan uzaklaşmıştım. GTO, Los Angeles’ın banliyölerinin sakin, güneşli sokaklarında kükreyerek ilerlerken ne zaman bir ahmak olmayı bırakacağımı ve oğlumun bir daha görüp göremeyeceğimi düşündüm.

Hayatımı rayına oturtup ipleri elime alabilecek miydim acaba?

Ama almak zorundaydım.

Almak *istiyordum*.

Gus'ı bulacaktım.

Sonra da Ellie'yi...

Ve hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bana mani olamayacaktı.

BÖLÜM BEŞ

ELLİE

Kaçış ustası becerilerim paslanmıştı. Dolandırıcılık hünerlerimi de kaybettiğim düşünülünce *görünüşe bakılırsa* bu pek şaşırtıcı değildi. İster o kahrolası arabayla sağda solda gezerken kendime fazla güvenmiş ve kibirlenmiş olayım, isterse de Javier'in dediği gibi bunu yakalanmak için yapmış olayım, yeteneklerimi kaybettiğim açıktı. Fazla kibirlenmiş olduğuma kanaat getirdim, zira o aşağılık Meksikalının beni bulmasını istediğim fikri, işleri çok daha karmaşık hale getirirdi.

Kaldı ki daha büyük sorunlarım vardı. Kaçmaya kalkıştıktan hemen sonra yakalanmak gibi mesela...

Denediğim için beni suçlayamazsınız.

Javier her ne işi varsa ki bana kalırsa, yavru köpekleri boğacaktı onunla ilgilenmek için beni o rezil evde bir başıma bıraktıktan sonra, günün geri kalanını bir kaçış planı tasarlayarak geçirdim. Halbuki Javier'in bana yaptığı teklife kafa

yormuş olsaydım muhtemelen vaktimi çok daha verimli kullanmış olurdu. Fakat kaçabileceğimden o kadar emindim ki varsayımları düşünmeye tenezzül bile etmemiştim.

Yeteneklerimi kaybetmemin bir diğer sebebi ise şuydu: İyi bir dolandırıcı bütün senaryoları, varsayımları, gerçekleştirecek her ihtimali daima inceler. Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Onun yerine, ön kapının önünde duran irikıyım adamı ve bir gece kulübündeki sıkkın fedai gibi balkona giden yolu kollayan, mutfaktaki çift kanatlı camlı kapının önüne dikilmiş siyah takımlı, daha ufak tefek adamı gözlemledim. Daha ufak tefek korumanın dikkatini dağıtıp kafasına bir şeylerle vurmaya ve kaçmaya karar vermiştim. Ne de olsa daha ufak tefekti ve bütün bıçaklar ortalıktan kaybolmuş olsa da mutfakta dünya kadar sivri alet vardı. Kumsala ulaşınca kendimi komşulardan birinin evine atabilirdim, Javier'in civardaki her yeri satın almadığını farz edersek tabii... Böyle bir ihtimal söz konusuydu. Javier, eşeğini sağlam kazığa bağlamadan Travis'ten ayrılmazdı.

O gözlemim üzerine biraz daha kafa patlatmam gerekirdi. Akşam beş sularında, güneş batıda alçalıp sahil bulanık görünmeye başladığında, mutfak kapısını tıklattım. Ufak tefek adamın beni duymazdan geldiğini camdan görebiliyordum. O yüzden kapıya bir kez daha vurdum ve dönüp bakana kadar ona sabırsızlıkla baktım.

Kapıyı açmasını işaret ettim. Bu esnada bir havandan aldığı ağır tokmağı, arkamda sakladığım elimde bir polis copu gibi tutuyordum. Sonunda kapıyı açıp beklentiyle bana baktı.

“Selam,” dedim gülücükler saçarak. “Bilmem farkında mısın ama ben resmen kaçırıldım.”

Kalkan kaşı dışında yüzü tepkisiz kaldı.

“Şey, merak ediyorum da acaba gitmeme izin verirmisin?” diye devam ettim. Adamın dürüstlük ve ahlak duygusuna hitap etmeye çalışsam da bu çok düşük bir ihtimaldi. Javier’in emirlerinden çıkacaktı da sanki...

Beklediğim gibi başını hafifçe iki yana salladı. En azından şimdi bana odaklanmıştı. O sırada boş elimle kulağımın arkasını kaşımış gibi yapıp parmaklarımın arasında sakladığım bir çeyrekliği bıraktım. Ters giden bir sihirbazlık numarası gibiydi. Fakat burada önemli olan, kulağımın arkasından parlak bir bozuk paranın yere düşmesini beklemiyor olmasıydı. Gözleriyle parayı takip etti. Tekrar bana bakmasına fırsat vermeden, tokmağı kaldırıp şakağına indirdim. Can alıcı nokta...

Beklediğimden çok daha yüksek sesle feryat ederek kafasını tuttu. Bir kırmızılık gördüm, ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Onu kenara itip sonra da balkon korkuluğuna tırmandım. Hiç tereddütsüz bir kat aşağı atladım. Aşağıdaki yumuşak kumların üzerine tok bir sesle indim. Zayıf olan sol ayak bileğimde ani bir sızı hissettim. Ama aldırış etmeyip koşmaya başladım.

Başlangıçta bataklık kumunda hareket ediyormuş gibi hissettim. Koşmaya çalışıp da koşamadığınız o korkunç rüyalardan birinde gibiydim. Halbuki bu bir rüya değildi. Tropik ve güzel göründükleri için ektiğim bir dizi ketenin, Javier’in mülkünü komşularinkinden ayırdığı mülk sınırına ulaşmıştım ki arkamdan biri üstüme atladı.

Bir çift kol, bacaklarıma dolanıp beni yere indirince yüzüstü kapaklandım. Saldırgana vurmaya çalışarak tekme-ler savurdum, ama iş işten geçmişti. Adam, belimin üstüne oturmuş, dönmeme ya da mücadele etmeme engel oluyordu. Tepinip didindim, ama adam fazla güçlüydü.

Yanağım kum tanelerinin arasında, başımı şiddetle çevirip yukarı baktım. Arkasında batmakta olan güneş yüzünden suratı karanlıkta kalıyordu, ama Javier olduğunu biliyordum. Gülüm-süyordu. O beyaz dişleri nerede olsa tanırım.

“Kalk üstümden,” dedim. Konuşurken dudaklarım ku-ma bulanmıştı.

“Hiç sanmıyorum.” Sesinde kendini beğenmiş bir ton vardı.

“Ne yani, kaçmamı mı bekliyordun?”

“Evet,” dedi kafasını yana yatırarak. “Bir şeyler öğren-miş misin görmek istedim.”

Tekrar kıpırdamaya, onu üzerimden atmaya çalıştım, ama bacakları çelik gibiydi.

“Kaçırıldıktan sonraki ilk yirmi dört saatin ardından, kaçma şansının ciddi oranda düştüğünü öğrendim,” dedim homurdanarak.

“Felipe’ye söylediklerini duydum. Sence bu bir adam kaçırma mı?”

Tek gözümle ters ters baktım. “Hayal görüyorsun.”

“Ah, asıl hayal gören sensin bence, meleğim. Seni asla zor kullanarak tehdit etmedim. Benimle arabaya binmek zo-runda değildin. Beni sen seçtin, Ellie. Onu ve güzel ailesini terk etmeyi sen seçtin. Bu senin tercihindir.”

“Bırak da gideyim o zaman,” dedim. “Bana ihtiyacın yok.”

“Elbette sana ihtiyacım var. Bana vereceğin cevabı düşünmek yerine bütün gününü kaçış planları yaparak geçirmediğini söyle bana lütfen...”

Onu ve zihin okuma meziyetini göz ardı ettim. “Bırak beni, Javier. Beni burada zorla tutmuyorsan üzerimden kalacak ve gitmeme izin vereceksin.” Sesim biraz titremişti.

Javier sessizleşti. Dalgaların sesinden ve kısık İspanyolca konuşmalardan başka bir şey duyamıyordum. Yakınlarda bir yerlerden bizi izleyen uşaklarının sesine benziyordu. Patronlarının bir sonraki hamlesini görmek için gözlerini ondan ayırmıyorlardı.

Bir sonraki hamlesi, beni hatta onları da şaşırttı. Boğazını temizleyip, “Pekâlâ,” dedi.

Sonra ayağa kalkıp kenara çekilerek pantolonundaki kumları silkti ve ceketini düzeltti. *Aynı kalkık burunlu, yıpranmış ayakkabılar...* Gidiş yolunu gösterirmişçesine kolunu caddeye doğru salladı.

“Gitmekte özgürsün, Ellie Watt. Burada olmak istemiyorsan seni tutamam. Başka biri olduğunu sanmıştım. Galiba yanılmışım. Ben bile hata yapabiliyormuşum demek ki...”

Ne haltlar çevirdiğinden emin değildim, ama böyle bir fırsatı heba etmeye niyetim yoktu. Olabildiğince çabuk doğrulup biraz sarsak da olsa karşısına dikildim.

Parmağını bana doğrultarak tepeden tırnağa süzdü. “Üstün başın kum içinde...”

Üstüme baktım. Pantolonum ve tişörtüm pudra şekerine bulanmış gibi görünüyordum.

“Ne yani, öylece gidebilir miyim?” diye sordum temkinli bir şekilde. Burnuma çok pis kokular geliyordu.

Başını ciddiyetle salladı. “Seni buraya getirdim, çünkü sana iyilik yaptığımı düşünüyordum.”

“Asıl *benim* sana iyilik yapacağımı düşünüyordun,” diye düzelttim.

Gözleri rahatlamıştı. “Bu ikimizin de istediği bir şey... Bunu istediğini, ihtiyaç duyduğunu, arzuladığını biliyorsun.”

Hayır, onunla pazarlığa tutuşmayacaktım. İntikamın benim için anlamını şu anda irdelemeyecektim. Camden’la olmak; intikamın artık varlığımın en önemli gayesi olmadığını, vaktiyle planladığım gibi meşru bir hayat sürebileceğimi, dürüst bir hayat sürmenin her şeyi çöpe atmamak ve ne kadar kötü olursa olsun bir adamı öldürmemek anlamına geldiğini öğretmişti bana.

O adam, senin bütün hayatını, bütün aileni, ruhunu mahvetti, diye fısıldadı bir ses, içimdeki derin karanlık bir yerden. Bu, eskiden tanıdık bir sestti. Bu bile biraz olsun değiştiğimi fark etmemi sağladı. Bir zamanlar tanıdık olan, artık tuhaf geliyordu ve çok uzaklardaydı.

Javier sahte bir nezaketle, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Gözlerinin meraktan altın sarısı ve yeşil yeşil yandığını görebiliyordum.

“*Canın cehenneme*, diye düşünüyorum. Şimdi buradan gidecek ve seni hiç görmemişim gibi yapacağım. Sen de beni görmemişsin gibi yapacaksın. Eğer seni mutlu edecekse Travis’i öldürebilirsin. Seni bunun için kınamam, ama diğer şeyler için aynısını söyleyemem.”

“Kulağa adilane geliyor,” dedi kumsalda bir vaaz vermek üzereymiş gibi ellerini kenetleyerek. “*Adiós*, sevgili meleşim... Bu işi halledemediğimize üzıldüm.”

Onu birkaç saniye izledim. Gözucuyla uşaklarını görebiliyordum, epey uzaktaydılar ve bizi izliyorlardı. Belki de kafaları benim kadar karışmıştı. Bir terslik olduğu aşikârdı, o kadar da aptal değildim. Fakat fırsatım varken kaçmanın iyi olacağına karar verdim.

Tam topuklarım üzerinde dönüp yola doğru koşmaya hazırlandığım sırada Javier boğazını temizledi. Çıkaracaktı ağzındaki baklayı.

“Tabii ki,” dedi, “sadakatsizliğinin sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın.”

Ağzım açık kaldı. Olduğum yerde bir saniye kadar durduktan sonra yavaşça döndüm. “Sadakatsizlik mi?”

Onaylamak için dudaklarını büzdü. “Evet... Bana sadık kalacağını sanıyordum, ama sen de diğerlerinden farklı değilmişsin. Miguel’i hatırlıyor musun? Bana sadakatsizlik yaptığını öğrendiğim zamanı? O bir haindi.”

Yüzümde denetleyemediğim ifadeler belirliyordu. Şaşkınlık ve sinirden güçlkle konuşabildim. “Ben... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. *Benim* mi sana sadakatsizlik yaptığımı söylüyorsun? Javier...” Kahkahalara boğuldum. Ellerim dizlerimde, öne doğru eğildim. “Javier, balatayı sıyırdın, değil mi? Sadakatsizlik yapabilmek için önce sadakat göstermek gerekir.”

İfadesi tepkisizdi. “Sadakat göstermiştin.”

“Sadakat göstermiştim. Ve sonra seni yatakta başka bir ka-

dını becerirken yakaladım. Bunun neresi sadakat?!” Adamlarının duyması umuduyla son kısmı bağırarak söylemiştim. Onlar açısından önemli değildi bu gerçi, ama bu adamın ne kadar dengelessiz olduğunu bilmeleri açısından benim için önemliydi.

Kaşlarını çatıp öne bir adım attı. “Özür dilerim, meleğim. Seni bu kadar derinden etkilediğini fark etmemiştim. Halbuki aradan da onca yıl geçti.”

Bütün öfkemi yansıttığım gözlerimi kısıp parmağımı havaya savurdum. “Hayır... Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Hastasın sen, biliyor musun?” Hem beni kompleksli bir eski sevgili gibi göstermeye çalışıyor hem de aba altından sopa gösteriyordu aklınca. *Ne yani, boktan planına razı olmadım diye boğazımı mı kesecekti?* Bunu mu ima ediyordu cidden?

Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyordu. Başım hafifçe döner gibi oldu. Paniğe mi kapılıyordum? Yoksa feci halde beynim mi uyuşmuştu?

Kaç, diye haykırdı içgüdüm.

Ve ben de kaçtım. Planladığı tuzağa düşmeye ayıracak vaktim yoktu. Anılara ve eski hislerime yenik düşüp bir yere gidemeyeceğimi düşünüyor gibiydi. Ama yanılıyordu. Javier’in ihaneti, ibretlik bir tecrübe olmuştu. Bana asla gardım düşürmemeyi, onun gibi adamlara asla güvenmemeyi öğretmişti.

Kumların üzerinde, ketenler boyunca koşup onun eviyle komşusununki arasında uzanan patikaya ulaştım. Yol neredeyse ayaklarımın dibindeydi. Arabam yoktu, ama hafızam yerindeydi. Yeterince hızlı koşarsam ve uzaklaşabilirsem kızarmış tavuk lokantasının yanında bir ankesörlü telefon bulabilir ve Gus’ı arayıp bir iyilik isteyebilirdim.

Fakat daha kaldırıma varamadan önüme başka biri çıktı.

Çılgılık atıp geri sıçradım. Karşıma çıkan Raul'du. Ellerini kaldırmış, bana zarar vermek istemediğini söylemeye çalışıyormuş gibiydi. Gözleriyse aksini söylüyordu. Kısık gözleri akbaba gibi bakıp tüylerimi ürpertiyorlardı.

"Raul, döndün demek." Arkamdan Javier'in sesi geldi. Lanet olsun, hızlıydı. Raul'un yanına, özgürlüğümün uzandığı yere baktım. Hâlâ kaçabilirdim. Javier durdurmazsa Raul beni durdurmazdı.

"Camden'in bana güvendiğinden emin olmak zorundaydım," diye karşılık verdi. Konuşurken yara izleri gerilmişti.

Camden'in adını duyunca vücudum ağırlaştı.

Çenem kasıldı. "Camden nasıl?" diye sormuştum riske girerek, oltaya gelerek ya da *her neyse işte...*

Raul kafamın üzerinden Javier'e baktı. Aralarında anlayamadığım bir bakışma gerçekleşti. "*Şimdilik iyi...*" Sözcüklerinde tehdit vardı.

Dönüp ona baktım. Kendini beğenmiş serseri bakışı yüzüne geri gelmişti.

"*Şimdilik iyi* demekle neyi kastediyorsun?"

Raul, Javier'i doğru yürüyüp yanında dikildi. Onda altı yıl önce olmayan bir farklılık vardı. Raul, Javier; Javier de Travis olmuştu.

Javier kurnazca gülümsedi. "Eh, henüz hesaplaşmadığımızı biliyorsun, Ellie. Sana kendini affettirme fırsatını bu yüzden vermiştim."

Kafamı geri yatırdım. "Hesaplaşma mı?"

“Benim paramı çaldın. O parayı bir daha hiç görmedim. Hatta seni buraya getirmek için epey de harcama yaptım. Senin yüzünden yüz bin dolar kadar içerideyim.”

Kollarım hafiften karıncalanmaya başlıyordu. “Yüz bin yok bende. Bunu biliyorsun.”

“Biraz paran var. Seni Vegas’ta gördüm, kumar oynarmış gibi yapıyordun. Ama şanslısın ki parana ihtiyacım yok. İşte temel ilke bu. Bana karşı artık sadakat beslemiyor olabilirsin, ama en azından bana borçlu olduğunu düşünmüyor musun. Belli ilkelerin yok mu senin? O kadar mı düştün?”

“Acınası bir insansın,” diye alay ettim. Öfke damarlarımda dolaşırken bu cümleyi kurabildiğime ben bile şaşırmıştım. Kendisi soğukkanlı bir katil, bir kadın avcısı, bir uyuşturucu taciri, bir kabadayıken benim ahlaki değerlerimi ne cüretle sorgulamaya kalkabiliyordu.

Başını yana yatırıp yaramaz bir çocukmuşum gibi bana sahte hayal kırıklığıyla baktı. Ya da belki de gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı. Ve şayet öyleyse durumu çok daha vahimdi. “Ne kadar öfkeli bir melek... Kanatların kesinlikle kirlenmiş, kararmışlar...”

“Tıpkı senin kalbin gibi.”

“Bir zamanlar o kalbe bağlanmıştın. Bu seninle ilgili ne anlatıyor?”

“Sadede gel! Belli ki beni bırakmayacaksın. Bir şeyler çeviriyorsun ve içinde Camden’la bir hesaplaşma da var. Bana ne istediğini söyle de becerip beceremeyeceğimi düşüneyim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Eh, becerip beceremeyeceğini bilmem, ama nasıl becerilmek istediğini gayet iyi biliyorum.”

Üstdudağım kırıştı. “Pis domuz!”

“Bu doğru,” dedi pişkin pişkin. Ellerini birbirine vurdu, saati şingırdadı. “Tamam, Ellie. Ne istediğimi biliyorsun. Sana defalarca söyledim. Travis’e ulaşmak için yardımına ihtiyacım var. Ve artık bildiğin üzere, bana yardım etmek zorunda değilsin. Ama şunu bilmelisin, bunu o kadar çok istiyorum ki teklifimi kabul etmezsen seninle ödeşmemiz gerekecek. Bana iyi kalpliğinden yardım edebilirsin. Ama etmezsin. Çünkü senin gibi bir kadında ne iyilik ne de kalp namına hiçbir şey olmaz.” *Kalp* sözcüğünü ona yabancı bir kavrammış gibi söylemişti.

“Hıyarlık etmeyi bırakacak mısın yoksa psikopatlık da mı yapmaya niyetin var?”

Yüz hatları sertleşince ağzımı açtığıma anında pişman oldum. Javier’in ciddi halinden daha tedirgin edici hiçbir şey yoktu.

“Bana kendi isteğinle yardım etmeyeceğinden,” dedi kesik kesik, “sana bir seçenek sunuyorum. Tıpkı önceki gibi, sadece biraz daha ayrıntılı... Bana Travis konusunda yardım edersen karşılığında borcunu silerim.”

“Sana borcum yok benim,” dedim.

“Pekâlâ... Camden McQueen’in de artık borcunun bir parçası olduğunu söylemiş miydim?”

Kalbim duracak gibi oldu. Göğsüm sıkıştı. Damarlarımda cam parçaları hissettim. “Ne?”

Gülümsedi, kış mevsimindeki bir mezar taşı kadar soğuktu. “Camden’a senin için para verdim. Kaybettiklerime bunu da ekle. Senin yüzünden... Ve buna dayanarak, Camden’ın esenliği

artık *senin* borcunun bir parçası... Eski karısının ya da oğlunun değil, onlarla uğraşamam. Şimdi istesem Camden'ı bir parmak şıklatmamla yok edebilirim. Ama bana yardım edersen başka tabii... Ee, ne diyorsun? Gururun ve hürriyetin mi? Yoksa sevdiğini sandığın ya da en azından acıdığın bir adamı kurtarmanın yanı sıra bacağında ve kalbinde o yara izlerini bırakan adamı öldürme fırsatı mı?"

Kalbimdeki yara izlerini bırakan sensin, diye düşündüm kendi kendime. Bir pamuk yumağını yutuyormuşum gibi hissettirdi. Ona güçlükle bakabiliyordum. "Camden'ı incitmeyeceğine, gitmesine izin vereceğine söz vermiştin. Ve sen sözünü daima tutarsın."

Raul'la bakıştıktan sonra bana gülümsedi. "Bu doğru... Travis için bir tehdit haline gelmemin nedeni de buydu sanırım. Çünkü asla taviz vermediğim kendi ilkelerim var. Bugünlerde dürüst adam bulmak zor." Suratımın sinirden kıpkırmızı kesildiğini fark edince sözlerine hemen devam edip, "Camden'a para ve harika ailesini geri verdim. Sözümü tuttum. Ellie, bu içinde yepyeni sözlerin olduğu yepyeni bir oyun... Şimdi, bilmek istediğim şu: Oynamaya hazır mısınız?" diye sordu.

Hiçbir şey oynamaya hazır değildim. Ama eğer Camden'ı koruyabileceksem elimden gelen her şeyi yapacaktım.

BÖLÜM ALTI

CAMDEN

Tanrı kayıtsız ergenleri korusun! Benzin ve enerji içeceklerimin parasını öderken tırnaklarını yeşilin berbat bir tonuna boyamakla meşgul sarışın kız olmasaydı, Gus'ın evine ulaşamazdım. Muhtemelen tutuklanıp hapse atılırdım.

Sıkıcı ve suratı sürekli asık kız bana neredeyse hiç bakmamıştı. O günkü *Los Angeles Times*'ı da kesinlikle okumamıştı. Okumuş olsaydı ön sayfada bendenizin resmini görürdü. Büyük bir resim değildi. Büyük resim, Noel döneminde ülke ekonomisi üzerine yazılmış bir makaleye ayrılmıştı, ama oradaydım, köşede, “Los Angeleslı kardeşler aile içi şiddeti önlemeye çalışırken vuruldu” manşetinin hemen altında.

Manşeti ben uydurmuştum.

Sophia'nın işi olan pusudan kurtulduktan sonra Valencia kasabasına varana kadar beş numaralı karayolunda hızla ilerlemiştim. Sonunda Connor Malloy adıyla bir motele yerleşmiş, bir sonraki adımlarımı planlamaya başlamıştım.

Adımlarımın tamamında Gus vardı.

Ellie'nin verdiği numarayı çıkarıp numarayı çevirdim. Birkaç kez çaldırdıktan sonra kapattım. *Ya Gus, Ellie olmadan bana yardım etmeyi istemezse? Ya Ellie'nin sandığı kadar güvenilir değilse?* Adam hakkından, muhtemelen Sophia'nın dairesinde ipucu arayan polislerin de bağlı bulunduğu Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan emekli bir polis memuru olduğu dışında, neredeyse hiçbir malumatım yoktu. Lens ve solüsyon dışında Sophia'nın dairesine hiçbir eşyayı çıkarmadığım için mutluydum. Evrak çantası dahil diğer her şey arabada kalmıştı.

Gus'ın aldığı riske değmesi gerekecekti. Uzaktayken bile olsa Ellie'ye güvenmem gerekecekti. Onu başka türlü bulamazdım, bir şekilde bunu biliyordum.

Numarayı tekrar çevirdim. Bu sefer kısık sesle telefonu açtı. Yerini tam olarak çıkaramadığım hafif bir aksanla konuşuyordu. Teksas ya da daha güneyden... Belirgin değildi, ama son zamanlarda bu tarz şeylere daha bir dikkat eder olmuştum.

"Alo?" dedi.

"Gus'la mı görüşüyorum? Ellie'nin Gus'ıyla?"

Bir duraklama oldu. Sonra, "Connor Malloy musun?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Dur şimdi, o konuya birazdan geleceğiz."

"Ses tonuna ve Ellie'nin telefonda olmamasına bakılırsa bir şeyler olduğunu varsayıyorum."

Tebessümüm soldu. Ahizeyi sıktım, moteldeki yatağın üstünde vücudumu dikleştirdim. "Gitti."

“Kendi isteğiyle mi?”

“Orasını... Orasını bilmiyorum.” Olanları olabildiğince özetle açıkladım. Sophia ve ağabeyleriyle ilgili bölümü atladım. O konu bekleyebilirdi ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Dahası hâlâ çok sinirliydim. Ondan bahsetmek, onu düşünmek yaraya tuz basmak gibiydi.

Gus endişeli olsa da oldukça da sakin görünüyordu. Soğukkanlılığını kaybetmemesi hoşuma gitmişti, ama aynı zamanda Ellie’nin, onun için düşündüğüm kadar önemli olmasını umuyordum.

“Neredesin?” diye sordu.

“Ventura,” diye yalan söyledim aynı alan koduna sahip olan en yakındaki kasabayı seçerek.

Homurdandıktan sonra bana adresini verdi: 141 Rosewood Yolu, Pismo Kumsalı... Kulağa fazla güzel geliyordu.

“Yarın öğlen gel,” dedi. Sonra telefonu kapattı.

O gün oraya tamamen şansım yaver gittiği için varabildim. Genç kıza çaktırmadan arakladığım gazetede fotoğrafımı gördükten sonra yüzümü saklayarak kıyı boyunca arabamı olabildiğince sakin sürdüm. Okyanus, mavi pullar gibi ışıldıyordu. Uçurumların yamaçları, aralık yağmurları sonrası yemyeşildi. Çöldeki hayatımın aksine burası o kadar güzeldi ki kalbim Gualala için çarpıyordu. Ellie’yle oradaki kumsalda olmayı, sadece sörfün getirebileceği bir özgürlükte yaşadığımızı hayal ediyordum.

Yukarı çıkarken boş bir alanda durup gazeteyi dikkatle inceledim. Haberim olmadan beni kurtarmış olabilecek hatalı birkaç şey vardı.

Sophia, ifadesinde polisler Palm Valley'ye dönüp birlikte yeni bir hayata başlayacağımızı, ama sonra benim karar değiştirip onu dövdüğümü söylemişti. Ağabeylerinden yardım istediğinde onun parasını, biriktirdiği *çocuk nafakasını* çalışıyordum. Ağabeylerinden biri hastanedeymiş ve durumu ciddiymiş, ses borusu kırılmış *ki onu iyi benzettim için muhtemel burnu da kırılmıştı*. Diğeriyse yara almadan kaçmayı başarmış. Sophia polisler yeşil bir Ford Mustang kullandığını ama plakasını bilmediğini söylemiş. Halbuki yarış çizgileri olan zeytin yeşili bir Pontiac GTO kullanıyordum. Mustang ile yakından uzaktan alakası yoktu, ama o bunu bilmiyordu elbette. Arabalara karşı ilgisizliği için minnettardım.

Beni kurtaran diğer şey, ondaki fotoğrafımın eski olmasıydı. Bir arkadaşımızın pikniğinde çekilen o fotoğraf birkaç yıl öncesine aitti. Saçlarım sörfçü tarzı dağınık ve koyu kahverengiydi. Gözlük takmıyordum. Bunun üzerine lenslerimi derhal çıkarıp arabanın camından dışarı attım, gözlüğümü taktım. Bu, Clark Kent tarzı bir durum değildi. Haberde şimdilerde saçlarımın siyah ve vücudumun dövmeyle kaplı olduğu yazıyordu ve bu beni yakalamaları için kâfiydi. Çoğu insan o eski resmime baktığında gülümseyen, gamzeli, daha genç birini görecekti, o yüzden belki de beni tanıyamayacaklardı. Onlar o fotoğraftaki adamı arayacaklardı, inek öğrenci görünümlü birini değil. Ta ki gerçekten yaklaşıp kadar ki o zaman da ben çoktan gitmiş olacaktım. Peşimden başlarını iki yana sallayarak, “Yok canım, o olamaz,” diyeceklerdi.

O iki küçük şans pırıltısı dışında ayvayı yemiştim el-bette... Adım yani Camden McQueen gazetelere çıkmıştı. Hatta belki de haberlere bile çıkmış, ülkedeki bütün yurttaş-ların zihinlerine kazınmıştım.

Camden McQueen... Dayakçı koca... Hırsız... Kötünün de kötüsü...

Geçen gün Audrey'yle karşılaşmamı hatırladım. Aklını kullanarak durumu hemen kavrayacaktı. şu an haber kanal-larını arayıp onlara Camden McQueen'den, popolara dövme yapan, kadın ve çocukları kaçıran o korkunç adamdan nasıl kaçtığını anlatıyor olsa hiç şaşırmazdım.

Tam bu esnada telefonum çaldı. Ekrana bakıp derin bir soluk aldım. Arayan Audrey değil, babamdı.

Biliyordu.

Babam, aranan bir suçlu olduğumu öğrenmişti. Arama-sının başka sebebi olamazdı.

Mahcup ya da suçlu falan hissedeceğimi sanıyordum. Ama marazi ve çarpık bir nedenden ötürü babama kafa tuta-sım vardı. İddia edilen suçu işlemişim de bunu bir şeyi is-patlamak için yapmıştım sanki... Bütün para aklama operas-yonunda da iten içe böyle hissetmiştim, ona gününü göster-mek istemiştim. şimdiyse bununla yetinmeyip bana ektir-diklerinin hepsinin intikamını alıyordum.

Maalesef bunların hiçbiri doğru değildi.

Maalesef babamın bunu mücadele etmeden kabullen-meyeceğini biliyordum. Ve bu aşamada böyle bir şeyi aklıma bile getiremezdim.

O nedenle telefonu açmadım. Bir süre çalmasını bekledikten sonra sessize alıp Pismo Kumsalı'nın huzurlu sahilleri belirene kadar kıyı boyunca ilerlemeye devam ettim.

Gus'ın evi, kumsaldan biraz uzaktaydı. Bir arabanın zor sığabildiği yılankavi bir yoldan gidiliyordu. Yeşillikler içinde ve tuhaf şekilde huzurlu bir bölgeydi. Tahmin ettiğim kadar güzeldi. Buluşmak üzere olduğum adama uygun değildi.

Bir kulübe boyutundaki evi bakımlıydı. Ön bahçedeki otlar uzamıştı ama düzenliydi: Düzenli kargaşa... Yaban otlarını muhtemelen yılda bir kez temizlemesine karşın bitkileri uslu durmaya ikna edebiliyormuş gibiydi. Benim kaya bahçemin bakımı kolaydı, ama aynı güzellikte değildi. Çölde fazla zaman geçirmiştım sanırım.

Kapıyı çaldım. Diğer tarafta bir ayak sürüme sesi işittim. Kapı deliğinden baktığımı biliyordum. Bu, yapacağını sandığımdan bir tık daha iyiydi. Gazeteyi kızdan çalmamın ardından Gus'ın bu işten çekileceğine emindim. Ondan Connor'ın Sosyal Güvenlik Numarası'nı istediğimi sanacağını düşünüyordum. Sadece bu bile bir suçluya yardım ve yataklık suçuna girerdi.

Hatta kapısının önünde dururken, tahta çitin önünden pembe bisikletiyle neşeli bir genç kız geçtiğinde bunun bir hata olduğunu düşünmeye başladım. Adam eski bir polisti. Bense bir kaçaktım. Kara sevdalı bir aptal ve kolay bir hedeftim.

Fikrimi değiştirip arabama dönmeme kalmadan kapı gıcırtyla aralandı. Temkinli bakışlı, kırçıl sakallı, gıdıklı bir adam belirdi.

“Camden McQueen?” Yüz yüzeyken sesi daha da boğuktu.

Bu saatten sonra yalan söylemenin ne faydası olurdu ki?

Başımı salladım. “Merhaba, Gus...”

Homurdanıp kapıyı açtı. “Birileri görmeden içeri girsene iyi edersin.”

Yutkunup içeri adımımı attım. Hah zemin eskimiş, ama yumuşaktı. Ev, tahta bir kulübe gibi kokuyordu. İçerisi karanlıktı. Televizyon çalışıyor, 1940’lardan bir film oynuyordu. Peter Lorre’nin sesini duydum, ama *Kazablanka* değildi.

Gus kapıyı arkasından kapayıp kilitlemeye koyuldu. Son olarak da zinciri sürdürdü.

“Çetin mahalle mi?” diye sordum. “Dışarıda, *Küçük Mıdillim* bisikletiyle bir kız çocuğu gördüm. Bayağı tekinsiz görünüyordu.”

Gülmedi. Hatta hiç eğlenmişe benzemiyordu. Kapıya yaslandı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturunca devasa bira göbeği ortaya çıktı. Gözlerini bana dikti.

“İçimden bir ses, şaka yapmak için uygun bir zaman olmadığını söylüyor,” dedi. “Şimdi, fark ettin mi bilmiyorum, ama sana arkadaşlık etmek için burada değilim. Tavsiye vermek için de... Sana ihtiyacın olanları vermek için buradayım, çünkü vaktiyle Ellie’ye bir söz verdim. Buraya geldiğine göre o sözü yerine getirmem gerekiyor. Bunu nezaketimden yapmadığımı anlarsan sana yardım ederim. Bunu iyi biri olduğumdan yapmıyorum. Burada kendime güzel bir hayat kurdum ve ona bir zeval gelmesini önlemek için her şeyi yaparım.”

Farkında olmadan dudağımı ısıırıyordum. Bir şeyler söylememi bekliyordu.

“Teşekkür ederim, Gus,” dedim. Aklıma başka laf gelmemiştı. Onunla konuşmak biraz babamla konuşmaya benziyordu. Gus’ın suratına vurmayacağını ya da bana *yumuşak* demeyeceğini düşünüyordum, ama böyle bir ihtimal her zaman vardı. Ne yapacağı önceden kestirilemez ve tamamen soğuktu. Bu biraz korkutucu bir karışımıdı.

“Şöyle bir otursan da bana neler olup bittiğini anlatsan nasıl olur?” dedi kanepeyi göstererek.

Başımı salladım, kendimi her geçen dakika biraz daha aptal hissediyordum. Ben gri deri kanepesine otururken o da mutfığa gitti. Televizyondaki filmi birkaç saniye kadar izledim, Cary Grant’ın oynadığı *Arsenik Kurbanları*’ydı. Sonra Gus elinde bir birayla geri geldi. Bana getirmemişti.

Karşımdaki yatar koltuğa oturup bira kutusunu açtı. Yarısını diktikten sonra, ya sinirden ya da keyiften sehpanın üzerine sertçe koydu. Etrafa köpükler saçıldı.

“Sen! Konuş!”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Başımdan geçenleri, ona daha önce söylediğim her şeyi tekrar anlattım.

“Bana LAPD tarafından arandığını neden söylemedin?” diye araya girdi.

İşte başlıyorduk. Pencereye baktım, bir timin bahçedeki gardenyaları ezerek içeri dalmasını bekliyordum.

“Bana yardım etmezsin diye düşündüm,” diye itiraf ettim. “Ve bana yardım etmene ihtiyacım var. Ellie’ye yardım etmek için...”

“Ellie’yi ne zamandır tanıyorum demiştin?” diye sordu.

“Onunla aynı lisede okumuştuk.”

“Ee?”

“Ee’si, iki hafta önce tekrar hayatıma girdi.”

“Ee?” Birasının geri kalanını, bu kez daha yavaş, içerken gözleri çelik gibiydi.

“Şey, beni soymaya çalıştı. Onu enseledim. Bir anlaşma yaptık: Eski hayatımdan kaçmama yardım ederse beni soyma girişimini görmezden gelecektim. Kabul etti. Parayı alıp kaçtık.”

Gözlerini devirdi.

“Parayı kumarhanelerde akladık,” diye devam ettim.
“Yakalandık.”

“Polise mi?” diye sordu. Kafası karışmış görünüyordu.

“Hayır, Javier’e,” dedim. “Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Umursamazcasına elini kaldırdı. “Kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Bilmediğimse polislerin şu anda neden peşinde oldukları...”

Acı dolu bir iç çekişle olayları kendi bakış açımından anlattım. Ve sonrasında olanları.

“Ama,” diye bitirdim, “bunun şu anki sorunla hiçbir alakası yok. Ellie, Javier’in elinde... Onu nerede tuttuğunu ya da ona ne yaptığını bilmiyorum.”

Yüzünde az kalsın bir tebessüm görüyordum. Ama sakalları tarafından emilmişti sanki.

Bir moronmuşum gibi, “Polis tarafından aranıyorsan şu

anki sorunla bal gibi de alakası vardır,” dedi dikkatlice. “Beceriksizliğin yüzünden Ellie’nin izini sürmek biraz daha zorlaşmış oldu.”

Beceriksizlik, ha? Ellie’nin beni bu herifçioğluna neden yönlendirdiğini anlamakta cidden zorlanıyordum. Şu ana kadar işe yarar tek bir laf etmemişti. Yine de ağzımı açıp sonradan pişmanlık duyacağım bir şey söylememek için dudaklarımı bilerek ısırdım. Eski dostum öfkeyi dünkü çatışmada bağırma basmışım, ama bugün olmazdı. Bugün onu sindirip uslu durmam ve kendi adıma işleri zorlaştırmamam lazımdı.

“Ee, onu bulmama yardım edecek misin?”

Dudaklarını büzdü. “Peki onu bulmayı neden bu kadar çok istiyorsun?”

Ona şaşırılmış bir ifadeyle baktım. “Çünkü tehlikede... Javier’in kim olduğunu biliyorsan, kötü bir adam olduğunu da biliyorsundur. Dayısını öldürmüştü.”

Gus başını iki yana salladı. “Zavallı Jim...” Bunun üzerine onu da tanıyor olabileceğini fark ettim. Tam özür dilemek üzereydim ki Gus, “Bir tür tehlikede olduğu kesin... Şu anda birlikte olduğu adam, eskisinden farklı... Eski hali... Şey, şöyle diyeyim, eskiden kötüydü, ama artık daha kötü. Yine de bu, onu neden umursadığını açıklamıyor,” dedi.

“Neden umursadığımı mı?”

“Şu anda dörtlüyle Kanada’ya kaçıyor olman gerekiyordu. Sahte numaralarım alıp, yeni hayatının planını yapıp, kaçıyor olman gerekirdi, Ellie’nin peşinden gitmen değil. Bunun nedeni ne?”

“Çünkü...” *Nasıl açıklanırdı ki bu?*

“Onu seviyor musun?” diye sordu. “Ona âşık mısın?”

Sanırım durumu bu açıklıyordu.

Başımı salladım. Hiç tereddütsüz... Bütün kartlarımı masaya serdim. “İki sorunun da cevabı evet.” Az kalsın, “Biz birbirimize âşığız,” gibi saçma bir laf ediyordum, ama bunun doğru olduğundan bile emin değildim. Tek bildiğim, ne hissettiğimdi. Ve her zaman sevdiğim kadının benim için kendini feda ettiğiydi. Bunun inkâr edilecek yanı yoktu. Kendime asla yapamadığım bir dövme gibi derime işlemişti.

Arkasına yaslanarak varlığını, “Eh, bu kesinlikle işleri karıştırıyor, sence de öyle değil mi?” diye sordu. Şimdi yüzündeki düşmanca ifadenin yerini acıma ifadesi almıştı. Hangisini daha çok beğendimden emin değildim.

“Aşk, adamı dağıtır,” dedim. *Tam bir kartpostal cümlesi...*

Koltuğundan doğrulup konuyu değiştirdi ve, “Demek bir dövmecisin?” dedi. Mutfığa gitti. Bu kez iki birayla döndü. Birini bana verdi. Başımı sallayarak teşekkür ettim. Tam ihtiyacım olan şeydi.

Uzun bir fırt çektikten sonra cevap verdim. “Evet... Günahlar ve İğneler’i açmadan önce Los Angeles’ta bir stüdyoda çalışmışım.”

“Paravan,” diye lafa girdi.

“Evet,” dedim tereddütle. “Ama orada gerçekten çalışıyordum. Düzenli müşterilerim vardı. Geçimimi sağlamaya yetiyordu.”

“O halde neden para aklama işine bulaştın?”

Ağzım açılıp kapandı. “Başka seçeneğim yoktu.”

“Her zaman bir seçeneğin vardır. İçimden bir ses, *hayır*, demeyi bilmediğini söylüyor.”

Ona ters ters baktım. “Parayı çaldığımda *hayır* dediğimden oldukça eminim.”

“Bak başına ne işler açtı. Hayır demenin en iyi yolu, işe başlamadan öncedir. Şimdi hayır de, daha sonra değil.”

Biramdan bir yudum daha içerek, “Bilgece sözler,” diye mırıldandım. “Vaz mı geçiyorsun?”

“Ben hiçbir şeyi kabul etmedim, öyle değil mi? Hâlâ seni dinliyorum.”

Bu iş saçma bir hal alıyordu artık. O kadar konuşmasına rağmen hâlâ kabul etmemişti.

Ayağa kalkarak, “Belki de zamanımı boşa harcıyorum o zaman,” dedim. Ayakta kendimi daha iyi hissediyordum. Boyum uzundu ve bunu insanlara hatırlatmak hoşuma gidiyordu. Beni ve dövmelemlerimi ciddiye alamıyorlarsa bile boyumu ve kaslarımı ciddiye alıyorlardı en azından.

Kapıya yöneldim. “Ellie seni önemseydiğinden belki sen de onu önemsiyorsun, diye düşünmüştüm... masum bir kadının hayatta kalması için çabalarsın diye düşünmüştüm.”

Bunun üzerine güldü. Biraz duygusal konuşuyordum belki, ama dikkatini çekmenin tek yolu bu gibi görünüyordu.

“Masum mu?” dedi. “İlk olarak, Ellie Watt’ın masum biri olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

İşin garip yanı şuydu ki bu teknik açıdan doğru olma-

sına, Ellie çalıp yalan söylemesine, insanları dolandırmasına rağmen ben onda hâlâ bir masumiyet görüyordum. Ona dövme yaparken bacağında ve gözlerinde masumiyeti görmüştüm. Bütün yaptıklarına, bazen taş kalpli, acımasız ve bencil biri olabilmesine karşın derinlerde bir yerde bir masumiyet vardı. Her şeyi yitiren, karşılıksız sevmeyi asla öğrenemeyen, kendisinin özgür olmasına asla izin vermeyen on yaşında bir çocuk hâlâ orada duruyordu. Lise boyunca gördüğüm Ellie buydu. Kot pantolonun ve sert tavrının arkasına saklanırdı. Kendisinin ve saflığının dışarı çıkmasına asla izin vermezdi. Ruhunun hürriyeti elinden alınmıştı.

“Peki ikinci olarak?” dedim.

“İkinci olarak, benim onu önemsemediğimi ima ediyorsun. Ellie ve ben son birkaç yıldır pek görüşmedik, ama onu hâlâ kızım gibi görüyorum. Sonsuza dek cezalandırılması gereken yaramaz bir kız belki, ama yine de kızım... Onu önemseyip önemsemememin, sana yardım edip etmeyeceğimle hiçbir alakası olmaması gerekir.”

Öfkeyle tavana baktım. “Bu da ne demek yahu?”

“Şu demek,” dedi, “bana verdiğin bilgileri kullanarak gidip onu kendim bulabilirim.”

“O kadar kolaydı sanki,” diye dalga geçtim.

“Bağlantıların, silahın ve nereye gideceğine dair bir fikrin olduğunda kolay... Elbette, buradaki büyük soruyu hâlâ görmezden geliyorsun. Seni bu işe bulaştırmada tereddüt etmemin tek sebebi bu...”

Nasıl yapmıştı bunu? Benim fikrim, planım olan bir şeyi alıp *kendine* mal edivermişti.

Ve ben de oltasına gelmiştim. “Neymiş o büyük soru?” Sakalını sıvazladı. “Ellie bulunmak istiyor mu?”

Belki de yanlış duymuştum, çünkü bu kulağa hiç de gerçek bir soru gibi gelmiyordu. Gus yüzümdeki ifadeyi fark etmişti çünkü, “Gördün mü? Bunu hiç düşünmemişsin,” dedi.

“Elbette bulunmak istiyor. Bir psikopatla, dayısını öldüren tehlikeli bir adamla gitti. Beni ve ailemi kurtarmak için yaptı bunu. Mecburdu.”

Kendi kendine başını salladı. “Büyük olasılıkla mecburdu, haklısın. Ama o psikopat aynı zamanda onun eski sevgilisi... Hayatının eski aşkı... Onu bugünkü kişi yapan katalizör... Yirmi yaşındaki Ellie’yi tanısaydın ne demek istediğimi anlardın. Çok farklıydı.”

“On dört yaşındaki Ellie’yi tanıyordum. Çoktan mahvolmuştu.” Gus’ın ima ettiği şeyden afallamış, kelimeleri kurşun gibi yağdırıyordum. Kaburgalarımın altında, patlayacakmış gibi sıkışan bir boşluk oluşmuştu. “Ellie, Javier’den ölesiye nefret ediyordu. Korkuyordu.”

Bakışları yumuşadı. “Ondan daha ilk günden itibaren korkuyordu. Ama bunun ona bir faydası olmadı. Nefrete gelirsek, aşkla nefret arasındaki ilişkiyi hepimiz biliyoruz. Nefret, paranın öteki yüzüdür. Tek bir iyi atışla onu ters yüz edebilirsin. Sandığından daha çabuk ve kolay gerçekleşebilir.”

“Stockholm Sendromu’ndan mı bahsediyorsun şimdi de?” Bunu biraz daha iyi anlayabilirdim. İma ettiği şey, benim kavrama yeteneğimi aşıyordu.

Omuz silkti. “Bir bakıma... Demek istediğim şu ki söz

konusu Ellie olduğunda eski alışkanlıklarına dönmemesi bir mucize olur. Javier ise onun en büyük alışkanlığıydı.”

Boşluk yarılıyor, kalbim içine düşecek gibi oluyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, daha keskin olmalarını istedim.

“Camden,” dedi açıkça. “Abartılı bir Stockholm Sendromu’ndan bahsediyorum burada.”

Aniden, bir şekilde, marazi, çarpık bir şekilde, o senaryo, tasavvur ettiğimden milyon kez daha kötü bir hal almıştı. Ben gerçekleştirebilecek en kötü senaryoda Javier’in Ellie’yi öldüreceğini düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum ki durum çok çok daha kötü bir hal alabilirdi.

Ellie ona tekrar âşık olabilirdi. Javier onu baştan çıkarabilir ve ruhunu serbest bırakabilirdi.

Ama sonunda bu Ellie’yi yine de öldürebilirdi.

BÖLÜM YEDİ

ELLİE

Acı, rüyalarımın nüfuz etti. Ertesi sabah uyandığımda, eski yatağımızda kaskatı yatarken, balkondan atladığımda bileğimi incitmiş olduğumu fark ettim. Şöyle bir düşününce bir aksiyon filmindeymiş gibi o şekilde atlamak aptalca bir hareketti. Fakat bir uyuşturucu baronunun adamından kaçmaya çalışıyordum. Denize düşen yılanı sarılır.

Javier ona yardım etmem için bana şantaj yaptıktan sonra doğruca odama gittim. Ev arkadaşı falanmışsınız gibi kapıyı çalıp akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verdiğinde bile dışarı çıkmadım. Kapıyı açıp o kusursuz dişlerini kırmama ramak kalmıştı. Ne var ki ona karşı ne kadar öfkeli davranırsam onun o kadar hoşuna gidiyordu sanki. Nefreti tutkuyla denk tutacak kadar kuruntuluydu. Bütün kadınların kendine âşık olduğunu sanan ukala bir çapkın gibi bana baktığını görmüştüm.

Mesele şuydu ki vaktiyle ona gerçekten âşıktım. Hatta

aşktan da öte bir duyguydu bu... Aşkla saplantı arasında, Romeo ve Juliet'in tiyatro oyunuyla gerçeklik arasında bir yerdeydi. Ama asla gerçek değildi. Yıllar içinde kendimi buna inandırmıştım. Yaptığına anlam verebilmemin tek yolu buydu, o günleri atlatmak için buna ihtiyacım vardı. Javier'le paylaştığımız şey, hormonların ve yalanların ölümcül bir karışımıydı. Gerçek aşhta marazi bir çaresizlik, gizli bir ölüm hissi yoktur. O kadar parlak yanan insanlar sonunda kendileri de yanarlar. Eminim ki beni aldatmasaydı bile aramızdakiler başka bir şekilde yine bitecekti. İlişkımız yalan üzerine kurulmuştu ve gerçeklerin ortaya çıkması an meselesiydi.

Artık Javier yalanı biliyordu elbette. Eden White'ın onca zaman sandığı kişi olmadığını öğrendiğinde kalbinin biraz olsun parçalanmasını ummuştum. Ama muhtemelen öyle olmamıştı. Şimdi farklıydı, daha cesur ve daha küstahtı. Bütün kusurları gözümde büyüyordu, iyi yanları kaybolmuştu. Duygusallığın manasını bilmezdi, fakat bunun, bolca sahip olduğu kibir duygusunu hiç olmazsa törpülediğine dair bir his vardı içimde.

Orada uzanmış, onu, geçmişi ve değişen şeyleri düşünmemem gerektiğinin farkındaydım. Onu o kadar düşünmek, ona fazla değer vermek olurdu. Fakat onunla birlikte paylaştığın evde mahsur kalmışken bunu yapmamak zordu. Bu bana bir sanrıdan ibaret olan bir rahatlık ve aşinalık duygusu veriyordu. Eğer bunları altı yıl önce yaşıyor olsaydım, bir sonraki hamlemin ne olacağını ve buradan nasıl çıkacağımı çözebilirdim. Bir kez daha kaçabilir ve Camden'ı bulabilirdim. Ailesiyle yeni bir hayata başlamasını izlemek anlamına gelse bile onu güvende tutmanın bir yolunu bulurdum.

Onu ve Sophia'yı düşününce karnımda bir yumru hissettim. Ailesiyle birlikte oluşu, kafamdan atmaya çalıştığım diğer bir konuydu. Beni bu kadar perişan hissettirmemeliydi, ama hissettiriyordu. Ve bunun sorumlusu kısmen bendim. Yani doğru olanı yaptığımı biliyordum, belki de hayatımda yaptığım ilk doğru şeydi bu. Öte yandan doğru ya da iyi olanı yapmış gibi hissetmiyordum. Aslında işlerin hiç o noktaya gelmemesi gerekiyordu. Eğer geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim Vegas'tan ayrıldıktan sonra Camden'ı terk ederdim. Onu Gualala'ya tek başına gönderir ve ona âşık olmadan önce oradan ayrılırdım. Ve kurgusal bir zaman makinesinden bahsettiğimize göre hazır elim değmişken Jim Dayı'mı da kurtarırdım.

Karnımdaki yumru burkulmaya ve kanamaya başladı. Yepyeni, çok daha az bencil duygular hücum etti. Yüzünü hâlâ rüyalarımda gördüğüm, benim için çok değerli olan Jim Dayı, beni bir avuç para karşılığında satmaya can atıyordu. Onun ölümüyle nasıl başa çıkacağımı hâlâ bilmiyor, yapmaya çalıştığı şeyden dolayı büyük bir öfke ve benim yüzümden öldüğü için büyük bir utanç duyuyordum.

Zaten bu yüzden de işler çok daha kafa karıştırıcı ve bir türlü çözülmeyen bir bulmaca gibi zordu. Beni ne kadar incitmiş olsa da altı yıl önceki Javier, biricik dayımı asla öldürmezdi. O Javier, bir anneyle oğlunu kaçırmaz ve onlara vurmazdı ya da bunları yapmaları için eşkıyalar tutmazdı. Bütün ciddiyetine ve görünüşteki kör sadakatine rağmen o Javier, birini öldürmem için bana rüşvet vermezdi. O Javier, benim tanıdığım ve anlamaya çalışabileceğim tek Javier'di. *Bu* Javier ise

bir yabancıydı. Ve tehlikeydi. Gözlerinde bir damla şefkat, devinimlerinde zerre kadar pişmanlık ya da saygı belirtisi görmüyordum. Her ne kadar korkmuyormuş gibi davransam da bu Javier'den korkuyordum.

Javier, Camden ve Jim Dayı'yı düşünürken kıyafetlerimle uyuyakalmıştım. O yüzden bileğim haşat olmuş halde uyandığımda, bundan sonra düşüncelerime boyun eğmemeye karar verdim. Yataktan dikkatle kalktım. Toz ve pislik içinde geçen son üç günün ardından bir düşün iyi geleceğine kanaat getirdim. Kafamı boşaltmak için sabun ve su gibisi yoktu. *İyi bir seks bunun dışında tutulabilirdi belki.* İşim bitince lavabonun altında sargı bezi arayıp bir tane buldum. Sonra da bileğimi bir güzel sardım. Burkulma kadar kötü değildi muhtemelen, ama yürüdükçe kötüleşmeyeceğinden emin olmak mecburiyetindeydim.

Duştan sonra tekrar kotumla lekeli tişörtümü giymeyi düşündüğümde aklıma marazi bir fikir geldi. Javier'in birden yatak odasına dalması ihtimaline karşı havluyu belime dolayıp eskiden kullandığım dolaba gittim. O sabah Javier'i terk ettiğimde yanıma neredeyse hiçbir giysimi almamıştım.

Kapağı açıp derin bir nefes aldım. Bütün kıyafetlerim hâlâ oradaydı. Kotlarım, bol kesimli pantolonlarım, askılılarım, yere kadar düşen elbise ve eteklerim. Yara izlerinden utanan yirmi yaşında bir kıza ait dolu bir dolap... Hâlâ orada olduklarına, Javier'in kıyafetlerimi bunca zaman sakladığına inanamadım. Onu geride hiçbir iz bırakmadan, en sevdiği arabasıyla biraz da parasını çalarak terk ettiğimi öğrenir öğ-

renmez kıyafetlerimin hepsini kumsalda bir ateşte yakar diye düşünmüştüm. Belki de sandığımdan daha duygusaldı.

Ya da belki de tehlikeli boyutta takıntılıydı. Nerede olduğum ve oraya nasıl geldiğim göz önünde bulundurulursa, bu olasılığı da göz ardı edemezdim.

Derin bir nefes alıp gerginliğimi atmaya çalıştım. Cevabın ne olduğu önemli değildi, çünkü onu anlamaya çalışmanın bir faydası yoktu. Her ne sebeple olursa olsun eski kıyafetlerim burada ve temizdiler. Kendimi biraz olsun tekrar insan gibi hissetmek için ihtiyacım olan şey de tam olarak buydu.

Hemen yılların yıpranmışlığıyla yumuşamış bir kot pantolon alıp giymeye çalıştım. Eh, ne kadar temiz ve rahat olsa da üzerime zar zor oldu. Zayıf bir kızdım, ama bacaklarımla kalçam hep dolgundu. Ayrıca yirmi yaşındaki vücudum hatırladığımdan çok daha inceymiş sanırım. Kilo aldığını öğrenmenin her kızı rahatsız edeceğinden emindim, ancak Camden’la tanıştığımdan beri vücudum konusunda kendimi kötü hissetmeyi reddetmiştim. O, dolgun hatlarıma, yara izlerime, şu anki halime bayılıyordu. Bu da hiç hafife alınacak bir şey değildi. Özellikle de güvenliği, başta düşündüğüm kadar garanti değilken...

Bu konu üzerine kafa patlattım. Javier’in Camden’a her an nasıl ulaşabileceğini merak ettim. Üzerine böcek mi yerleştirmişti? Peşine adam mı takmıştı? İçeride adamı mı vardı? O adam, Sophia mıydı? Onun, evrak çantasına bütün dileklerini içinde barındırıyormuşçasına baktığını hatırladım. Sonra bu bilgiyi Javier’den öğrenmeye karar vererek bu düşünceleri bir kenara ittim. Kendime bol paçalı bir pantolon, dar, ince bir askılı

ve yarım kollu, kısa bir hırka seçtim. Javier'ın hâlâ bir anlam ifade ettiğini sandığı kolumdaki dövmeyle saklamak istiyordum.

Islakken kapkara görünen saçlarımı düzelttim. Makyaj yapma gereği duymadım. En azından şu anda, etkilemek istediğim kimse yoktu. Kapıyı açar açmaz, pişen pastırmanın ve demlenen kahvenin kokusu burnuma hücum etti. Karnım guruldadı, bir şeyler yemem gerektiğini hatırladım.

“Günaydın,” dedi Javier masadan. Dünün bir karbon kopyası gibi görünüyordu. Yine takım elbise giymişti. Gerçi bu, kum rengindeydi ve içine de gömlek yerine sade beyaz bir tişört giymişti. Ayrıca yine *Los Angeles Times* okuyor, başını iki yana sallıyordu. Eğlenceli bir haber görmüş gibiydi. “Yeşil Mustang mi? Ah, bu ciğerimi yakıyor.”

Bakışlarımı ocağa kaydırdım. Pişen pastırmanın mis kokusuna cızırdama sesi eşlik ediyordu.

Gözlerini gazeteden koparmadan elini pastırmaya doğru salladı. “Açlık grevini sürdürüp sürdürmediğinden emin değildim, ama yeterince yaptım. Tost da var, yüzde yüz tam buğday... Sağlıklı...” Bütün bunları, içten içe yememi ummuyormuş gibi ilgisizce söyledi. Bu seferlik garezi boş verecektim, açlık baskın çıkmıştı.

Tezgâhın üstüne bıraktığı tabağı alıp kalan pastırma ve yumurtaları koymaya başladım. Tost makinesine iki dilim ekmek atıp kahve demliğine yöneldim.

“Buzdolabında sütle krema var,” dedi. Şu anda beni izlediğini hissedebiliyordum.

Omuz silktilim. Kupamı doldurup döndüm ve tezgâha yaslandım. “Artık sade içiyorum.”

Pantolonuma baktı. “Eski giysilerini bulmuşsun.”

Başımı sallayıp kahvemden bir yudum içtim. O kadar sertti ki neredeyse zehirliydi, ama tam da ihtiyacım olan şeydi. “Buldum. Ellie Müzesi falan mı açacaksın?”

Buna bir tepki vereceğini düşünmüştüm. Şansım yaver gitmedi. “Bugünkü gezintimiz için biraz daha zarif görünmene sevindim.”

İrkildim. “Gezinti mi?” Travis’le buluşamazdım, hazır değildim. Hazır değildim. Plan da yapmamıştım. Onu öldürmeye yardım etmem bir yana, onca yıl aradan sonra onu görme fikri her şeye rağmen yüreğimi sızlatıyordu. Neredeyse dizlerimin bağına çözdü.

Javier hâlâ etkileyici kaşlarını kaldırdı. “Merak etme, meleşim. Senin lafınla, sadece biraz keşif yapacağız. Makarnasız havuza atmam seni.”

Bu cümle üzerine kaşlarımı çattım. Arada yaptığı kelime oyunlarını ne kadar çekici bulduğumu hatırlatan beynimdeki ufak tıngırtıyı göz ardı ederek sordum, “Plan ne öyleyse? Nerede benim makarnam?”

Geniş geniş gülümsedi. “Espri mi yaptın sen? Burada mutlusun o zaman...”

“Hemen havalara girme, sadede gel.”

Çenesini sıvazladı. “Ah... Bazı şeylere bakacağız.”

“Sonra?”

“Hepsi bu kadar...”

Tam bu sırada tost makinesindeki tost pat diye fırlayınca ödüm patladı. Ne yazık ki Javier bunu fark etti.

“Gergin görünüyorsun,” diye yorum yaptı. İşin kötüsü, sandalyesinden doğrulup bana doğru bir adım attı. Tezgâha iyice yaslandım, kahve demliğini kafasına indirsem mi diye düşündüm. Sonra birkaç adım geride, parfümünün kokusunu alabildiğim, istese beni yakalayabileceği, ama yanlış bir şey yapamayacağı mesafede durdu. Tesadüfle kasıtlılık arasındaki çizgiyi bulandırmada iyiydi.

Tosta baktım, uzanamıyordum. Almak için dönmem gerekiyordu, ama Javier’e arkamı dönmek istemiyordum. Nefesini neredeyse ensemde hissedebiliyordum. Bu hiç iyiye alamet değildi.

Gözlerimi takip ederek kibarca gülümsedikten sonra tost makinesinden aldı, tabağıma bıraktı. Az kalsın tabağı bana veriyordu, ama sonra durdu.

“Yanında bal da ister misin?” dedi gözleri benimkileri yakıp geçerek.

Başımı iki yana sallamayı başardım, güçlkle nefes alıyordum. *Lütfen git*, diye düşündüm. İçimde tuhaf bir tür çaresizlik, adını koyamadığım o korku dolaşıyordu.

İyi bir gözlemci olduğundan bunu hemen fark etti.

“Titriyorsun,” dedi. Sesi alçak, pürüzsüz ve aşındı. “Korkuyor musun, Ellie?”

Korkmuyormuş gibi yapabilirdim. Fakat Javier insanlara onların hissetmeleri gerektiğini düşündüğü duyguları hissettirmeyi severdi. Diğer bir deyişle, yalan söylersem benim korkmamı *sağlardı*.

“Evet, korkuyorum,” dedim gözlerimi kaçırarak. Tepki-

sini, eskiden ruhunun olduğu yerde, derinlerde yer alan gerçek tepkisini görmek istemiyordum.

“Benden mi?”

Başımı salladım. Dikkatimi buzdolabından ayırmadım; üzerinde mıknaatılar, takvimler, sipariş menüleri yoktu. Eskiden orada olan şeyler... Hayat...

“Benden neden korkuyorsun, Ellie?”

Ona gerçeği, bilmediğimi söylesem o bunu alıp bambaşka bir yere çekerdi.

“Beni öldürecek misin?”

Kafası hayretle seğirdi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyordum. Bana ihtiyacı olduğu sürece beni sağ tutacağını biliyordum, ama bu iş sona erdiğinde bana ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Canımı bağışlayacağına dair bana herhangi bir söz vermemişti henüz.

“Bir pislik olduğun gerçeği hariç, evet...”

Anlamamış gibiydi. “Bunu senin için yapıyorum ben,” dedi usulca.

“Sözde ahlak ilkelerinden ötürü yaptığını sanıyordum. Hesaplaşma isteğinden ötürü?” Elindeki tabağın az da olsa titrediğini fark ettim. Bir şeyler oluyordu.

Sonra bitti. Yutkundu. “Sanırım dediğin gibi o halde... Her halükârda seni incitmeyeceğim.”

Hayır, diye düşündüm, dediklerini yapmazsam bana da Camden’a da zarar vereceksin.

“Arabada incittin ama,” diye ağzımdan kaçırıldım.

“İncittim mi?”

“Bileğimi tuttun ya...”

Gerçekten kafası karışmıştı. Ağzımı denetleyemediğim için kendimi bir aptal gibi hissetmeye başlıyordum. Kararlılık buraya kadarmış.

“O zaman özür dilerim. O kadar hassas olduğunu fark etmemişim. Eden’in bu tarz bir şeyi önemsemeyeceğini biliyordum. Onu kanatana kadar ısırdım ve bu hoşuna giderdi.”

O kelimeleri söylemek için bana fazla yakındı. Sonunda tabağı elinden aldım. Söylediklerini ve gözümün önüne gelen, sınırsız tutkunun pençesindeki daha genç hallerimizi göz ardı etmek istiyordum.

“O zamanlar farklıydı,” demeyi başardım sesime kavuştuğumda. “O zamanlar başka biriydim.”

Javier başını salladı, gözleri yüzümün her noktasına kilitlenmişti. “Ben de öyleyim. İnsan merak ediyor; değişmekle iyi mi ettik acaba, ne dersin?”

“Yanan bir enkazdan kıl payı kurtulmayı başardık derim.”

Kaşlarını çattı. “Bense evrildik derim. Güçlendik.”

Ters ters baktım. “Birbirimizi mahvettik.”

“Sen başka açıdan bakıyorsun, ben başka açıdan... Bazı yönlerden iyiydi. *Bir zamanlar her yönden iyiydi*, diye bile düşünmüştüm.”

Ben de, diye düşündüm, sonra bu düşünceyi gömdüm.

Beni birkaç saniye izledi, o şahin gözlerinin arkasında çarklar dönüyordu. Ne düşündüğünü asla bilememek eskiden beni öldürürdü. Şimdiyse bilmek istemiyordum. Konuşma-

mız biraz rahatsız edici bir hal almıştı.

Hâlâ beni incitebileceğine inanıyordum. Ne de olsa geçmişte bunu yapmıştı.

Gözlemlerini tamamladıktan sonra dikkatini tabağıma kaydırdı. “Pastırman soğuyor.”

Gerçekten de soğuyordu. Sonra aniden arkasını dönüp masadan gazeteyi bir hışımla aldı. Yaramazlık yapan bir köpeği cezalandıracakmış gibi gazeteyi rulo yaptıktan sonra hızlı adımlarla merdivene yürüdü. Nerede uyuduğunu merak ettim, belki de alt kattaki yedek yatak odasında kalıyordu. Belki de gece burada yalnız oluyordum.

“Gezinti ne zaman?” diye seslendim arkasından.

Durakladı. Ukalaca bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyordu, fakat tam o sırada ceptelefonu çaldı, bilimkurgu filmlerinin müziklerine benzeyen bir melodisi vardı. Kaşlarını çatıp telefonu çıkardı.

“Alo?” dedi. Arayan her kimse daha şimdiden kızmıştı. O dinlerken ben de elimde tabakla masaya doğru yürüdüm. Yüzünün müthiş bir öfkeyle çarpıldığını gördüm. Ne kadar asabi olsa da bu, onda çok nadiren gördüğüm bir ifadeydi. Yerime oturup sustum.

“Ne demek gitmişler?” Telefona resmen bağıırıyordu. “Onu görmüşler mi?”

Birden bana bakmaya başladı. İspanyolcaya geçip sesini alçalttı, oldukça zorlanıyormuş gibiydi. Muhtemelen zorlanıyordu da...

Eden White hiç İspanyolca bilmiyordu. Ellie Watt ise biraz

paslanmış da olsa çat pat biliyordu. Söylediklerinin hepsini anlayamadım ve çevirebildiğim kısımlar da muhtemelen yanlıştı, ama anladığım kadarıyla benim hakkımda konuşuyordu. Ya da başka bir kadın hakkında da olabilirdi, ama ben, benimle ilgili konuştuğunu varsayacaktım. Burada bulunmam bir sorun teşkil ediyordu ya da birileri burada olduğumu biliyordu. Bu kişi bir erkek değildi, bir grup insandı galiba. Elbette hiçbir şey anlamamış ve tamamen uyduruyor da olabilirdim.

Javier birden telefonunun düğmesine bastı ve telefonu ceketinin cebine koydu. Sırtı bana dönüktü. Bu çok korkutucuydu, çünkü şu anda bir uyuşturucu çetesi liderine dönüşüyor olabilirdi ve ben bunu bana dönene kadar bilemeyebilirdim.

Gürültüyle iç geçirerek tavana baktı, yumruklarını sıkıp açıyordu. Bir yanım, onu bu kadar öfkeli görmekten, işlerin istediği gibi gitmemesinden memnundu. Ne var ki diğer yanım korkuyordu. Çünkü acısını benden çıkarabilirdi. Çünkü işler sarpa sarmış olabilirdi.

Masada bekledim. Yemek yiyemeyecek, kıpırdayamayacak, nefes alamayacak kadar korkuyordum.

Sonunda döndü. Şakakları koyu kırmızıydı, ama bunun dışında sakın görünüyordu. Bana gülümsedi, bir terslik olduğu belliydi. “Planda bir değişiklik oldu.”

Kaşımı kaldırdım, sessizliğimi korudum.

“Meksika’ya gidiyoruz.”

BÖLÜM SEKİZ

CAMDEN

Ellie yine rüyalarımaya girdi. Ne var ki bu kez, bizi yakıp yok eden yangın içten geliyordu. Duvarı, penceresi olmayan ve abanoz satenden zemini olan siyah, devasa bir odadaydım. Ellie çıplak ve iki büküm, ayaklarımın dibinde uzanmış uyu-yordu.

Gözlerini açınca beni gördü. Gülümsedi. Gözlerimi vücudundan almakta zorlanıyordum. Tam doğru şekilde kıvrılmıştı; her bölgesini gayet iyi tanıyordum, kalçasının altındaki bölge uyluklarıyla, dolgun göğüsleri yumuşak kollarıyla bütünleşmiş gibiydi. Göğüs ucundaki halka, şimdi elmastandı ve parıldıyordu. Anında sertleştim, dişlerimle o halkaya asılmayı her şeyden çok arzuladım. Daha önce bunu yaptığımda müthiş bir zevkle inlemişti. Gerçek olmasa bile o sesi duymak için her şeyimi verirdim.

Dönüp sırtüstü uzandı. Göğüsleri, *gel de tadıma bak,*

der gibiydi. Parmağıyla beni çağırdı. Kurnaz bakışları içimi eritmişti. Ben de çıplaktım ve bayağı etkileyici şekilde sertleşmişim. Pek çok kadından “büyük bir çocuk” olduğumu işitmişim. Ellie’nin başında bu şekilde dururken gözlerindeki saf açlığı, heyecanı görünce sonsuz bir minnet duydum. Rüyalarım da bile önemsizdim.

Dizlerimin üstüne düşüp üzerine eğildim, vücudunu kollarımla bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Bacaklarımdaki koyu renk kıllarla, onun bacaklarının süt gibi beyazlığı arasındaki zıtlık; kiraz yapraklarını çok daha narin ve canlı gösterdi. Aletimi, kasığındaki kıllarının üzerinde gezdirip karnına bastırdım. Nefes alış verişleri hızlanırken benimkiler de derinleşti. İçine girip sıcaklığını, ıslaklığını, cennetten daha çekici gelen sıkılığı hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Belinin altına uzanıp onu ustaca çevirdim ve yukarı çektim. Ellerin ve dizlerinin üstündeydi, sırtı yere doğru bir yay çiziyordu, kalçası altımda genişlemişti. Kalçasını çok hafif salladığında az kalsın doyuma ulaşıyordum. Çok fazla dayanamayacaktım.

Parmaklarımı yaladım, sonra onları poposunun arasından aşağı doğru indirdim. Yarığına varmadan heyecanlandığını hissettim. O kadar ıslaktı ki, benim için o kadar ıslanmıştı... Parmaklarımı nemliliğe daldırıp önce bir, sonra iki parmağımı döndürdüm. Ellie’yi yatakta çok uzun süredir tanımadığımdan anal ilişkiden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum. Ama bu bir rüyaydı ve umurumda değildi. Ona isteğimi yapacaktım, o da buna bayılacaktı.

Nefesim kesildi. Hayalarımı sertleştiren ufak inlemeler çıkardı. Yavaş yavaş kendimi ona yaklaştırdım. Ateşi, o müt-hiş sıklığı, tabuyu ve ahlaksızlığı hissettim. Harika... İnsanın ağzını açık bırakan ahlaksızlığı... Penetre ettiğimde ikimiz de çılgık attık. Daha fazla dayanamayınca kadar aletim sıkıştı.

Sonra bir şeyler değişti. Karanlıktan soğuk bir dalga geldi. Beraberinde de bir adamın silueti belirdi. Sadece şekli görünüyordu, siyah katran ve kilden oyulmuş bir figürdü. Getirdiği soğukluk beni anında durdurdu, parmaklarım Ellie'nin kalçalarında duruyordu.

Adam yaklaştı, ama hatları hâlâ belli olmamıştı. Ben hâlâ içindeyken Ellie başını kaldırmış, yaramaz bir kedi gibi onu izliyordu. Adam, Ellie'nin yüzünün tam önünde durdu. Ellie bir eliyle ona uzanıp sertleşmiş, siyah aletini ağzına alıp zevkten bağırmaya başladı.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp adamın yerindeki kişinin ben olmasını diledim. İsteddiğimde rüyalarımı bir nebze de olsa kontrol edebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda işe yaramıştı. Aletim, Ellie'nin ağzındaydı, dilini aşağı yukarı gezdiriyordu. Ama şimdi de o siyah siluet benim az önceki yerimi almış, onu arkadan beceriyordu. Öylece izledim; Ellie'nin aletimi emmeyi bırakmasını, zevkin bitmesini istemiyordum. Bu esnada siyah siluetin gidip gelişini izledim. Sonunda büyük bir mutlulukla doyuma ulaştım. Sonra adam doyuma yaklaşırken Ellie de boşaldı.

Siyah siluet gülümsedi. Karanlık çukurun içinde bir dizi bembeyaz diş...

Sonra kayboldu.

Ellie de kayboldu.

Gecenin bir yarısı Gus'ın kanepesinde uyandım. Aletim elimde, karnımın üzerine boşalana kadar mastürbasyon yaptım. Bağdırmamak, Gus'ı uyandırmamak için dudağımı ısırardım. Zevk hissi söndüğünde, uyurken tişörtümü yukarı kaldırdığımı utanarak fark ettim.

Arkama yaslanıp tavana baktım, zar zor nefes alıyordum. Seks rüyaları içinde bu, en kötüsüydü. Doyuma ulaştıktan sonra normalde hissettiğim rahatlama ve huzuru hissetmedim. Boş ve pis hissettim.

Karnımdaki pisliği peçeteyle silip çöpe attım. Gus'ın odasının kapısı kapalıydı. Horlamasını duyabiliyordum. Mikrodalganın saatine göre vakit sabahın dördü olmasına rağmen şu anda tekrar uyuyabilmeme imkân yoktu. Rüya beni önce heyecanlandırmış, sonra korkutmuştu. Onun üzerine düşünmek, güçlendirmek, ne anlama geldiğine kafa yormak istemiyordum. Ellie'yi bulmak zorundaydım. Bilinçaltımla sonra ilgilenecektim.

Dün Gus'ın, Ellie'nin Stockholm Sendromu yaşıyor olabileceğini aklıma soktuktan sonra benim bu işten çekileceğimi beklediğini görebiliyordum. Vazgeçeceğimi, planı onun yürütmesine izin vereceğimi tahmin ediyor gibiydi. Muhtemelen içinden böyle geçiyordu. Polis tarafından aranan sakar bir yavru köpektense planı kendi uygulamayı yeğlerdi.

Ama vazgeçemezdim. Bu işe bulaşmıştım bir kere. Duygusal olarak daha önce hiç kimseye olmadığı kadar Ellie'ye bağlıydım. Hatta bazı yönlerden Ben'e bile bağlıydım. Se-

bebini bilmiyordum ama sevgi böyle bir şeydi işte. Size pek sebep vermez, kontrolünüz dışında gelişiverirdi.

Dün gece Gus’a onu ne pahasına olursa olsun bulacağımı söylemiştim. Bana yardım etmek istiyorsa seve seve kabul edecektim. Ama istemiyorsa da bu beni durduramayacaktı. Ellie’nin hayatı ve kalbi tehlikede idi. Artık neyin tehlikede olduğunu tam olarak bildiğime göre sonuna kadar bu işin içindeydim.

“Ellie onu bırakmak istemese ve Javier’i kendi ellerimle öldürmek zorunda kalsam bile sonuna kadar bu işin içindeyim,” demiştim.

Alnımdaki damarlarım şiştiği için mi, yoksa vücudumda ve gözlerimde binlerce güneş yanıyormuş gibi hissettiğim için mi bilmiyorum, ama Gus nihayet başını sallayıp isteğimi kabul etmişti. Ellie’yi geri almama yardım edecekti.

Dürüst olmak gerekirse bir köpekbalığı havuzundaki bir damla kan gibi Javier’i öldürme fikri onu biraz motive etmişti. Bel bağladığım bir şey değildi, ama yapmaya hazırdım. Gus’ın bana yardım etmek için orada olacağını bilmek güzeldi. Ayrıca kendi başıma da olsa Ellie’yi kurtarmak için neleri göze alabileceğimi de görmemi sağlamıştı. Onu kurtarıırken kendimi yitirebileceğimi, bir zamanlar sahip olduğum ahlaki değerleri ya da inanışları kaybedebileceğimi fark etmemi sağlamıştı. Her şey sona erdiğinde Camden McQueen benim için bile bir yabancı haline gelebilirdi.

Bu durumu kabullenmem gerekecekti.

Hatta ateşli silah koleksiyonunu inceleyip her biri hak-

kında bana bilgi veren Gus'ı izlerken hissettiğim müthiş heyecana bakılırsa muhtemelen bu durumu kabullenmenin de ötesine geçecek, bağırma basacaktım.

O saatten sonra bir daha uyuyamadım. Rüyanın hatırasıyla gerçek Ellie'nin hatırası birbirleriyle vahşice çarpışıyordu. Ellie birkaç gün önce *onunla* gittiğinden beri, son birkaç gündür yaptığım gibi kendime hâkim olabilmek için elimden geleni yaptım. Öfkenin kıpırdanmaya, içten dışa doğru uzuvlarımı sarmaya başladığını hissettiğimde kafamdaki o duyguyu karantinaya aldım. Kızgınlığı, paniği, haksızlığı alıp kafamda bir bölmeye kapattığımı hayal ettim. Ellerimi yumruk yapıp kendimi kaybetmemi isteyen kalbimden, ciğerlerimden ve kaslarımdan çıkardım onu. Sağlıklı düşünüp yapılması gerekeni yapabilmek için bu tek yoldu.

Gus'la geçirdiğim her an, onun gibi soğuk ve mesafeli olmam gerektiğini fark ettirdi. Bir şekilde onun işine yaramıştı, zaman ilerledikçe benim işime de yaramaya başladı. Bu tekniği Sophia'yla Ben'e ve Gus ceptelefonumu çizmesiyle üstüne basarak yok edene kadar beni ısrarla arayan babama da uyguladım. Kendimi bir makine gibi sorunsuz ve tıkır tıkır işliyor hissedene kadar onları arşive kaldırdım.

Gus'a göre planımız oldukça açık ve basitti. Ellie'nin küçük bir kızken yaşadığı ve Javier'le tanıştığı Mississippi'ye gidecektik. Etrafta sorup soruşturacak, Gus'ın tanıdıklarından bilgi toplayacak ve bir ipucu elde etmeye çalışacaktık.

“Javier Bernal’in hâlâ aynı eyalette yaşadığına epey eminim,” demişti Gus arabaya bir spor çanta atarken. Çanta, bagaja bir tangirtıyla düşmüştü, içinde kıyafet ve tuvalet malzemelerinden fazlası olduğunu biliyordum. Gazetelerde yeşil bir Mustang olarak yayımlanmış olmasına rağmen GTO ile seyahat etmek konusunda biraz tedirgindi. Fakat elindeki tek vasıta, külüstür bir Café Racer motosiklet olduğundan fazla seçeneği yoktu. Rahatlamıştım. Kulağa tuhaf gelse de El-lie’nin onca yıl bu arabayı neden elden çıkarmadığını anlayabiliyordum. Bu arabada kendinizi güçlü, yenilmez hissettiren bir şey vardı. Vegas otobanındaki o maceradan sonra buna ben bile inanıyordum belki de...

Sürücü koltuğuna oturmak üzereydim ki Gus eliyle kaba bir hareket yaptı. “Olmaz,” dedi kehribar rengi havacı gözlüğünü takarak. “Direksiyonda olman çok riskli. Sen yolcu koltuğunda oturup doğrudan karşıya bakacaksın. Sağa sola bakmak yasak sana...”

“Oldu olacak arka koltuğa uzanıvereyim.” Yöntemlerini sorguladığım yoktu, ama ses tonu hiç uygun değildi.

Bana, *aptal mısın*, dercesine baktı. “Biri fark ederse daha çok şüphe çekeriz. Bak, an itibarıyla haberlerde yayımlanan fotoğrafın seninle yakından uzaktan alakası yok. Aptal bir gülümsemesi olan, güzel bir oğlanı arıyorlar. Sense berbat görünüyorsun.”

Eğlenceli bir yolculuk olacaktı. “Sağ ol be...”

Omuz silkti. “Doğru ama... Şimdi, fikrimi değiştirmeden arabaya bin.”

Az kalsın değiştirmesini isteyecektim, ama sesimi ı-karmadım. Gus’a karşı hislerimi de arşıve kaldırdım.

Pismo Kumsalı’ndan ayrılıp beş numaralı karayoluna doğru yol almaya başladıktan sonra ona Javier hakkında bil-diklerini sordum.

Bu malumatın paylaşmaya değer olup olmadığından emin değilmiş gibi dudaklarını büzdü. Sonra konuştu.

“Daha önce de dediğim gibi son yıllarda Ellie’yle pek fazla grşmemiştik. Noel zamanı telefonda konuşurduk – aramada üstüne yoktu– ama bunun haricinde, ona elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım, hepsi bu... Sahte kimlik, belli insanlar hakkında bilgi falan filan işte... O zaman zar-fında Javier’den bir kez olsun bahsetmedi. Sanki onu terk et-tiği an, onun hatırasını kafasından silmişti. Ve iyi gibiydi. Geçmişi tekrar canlandırmanın ne anlamı vardı ki zaten? Bunun zerine ben de gelişmeleri kısmen meraktan, kısmen Ellie’nin iyiliği için yakından takip etmeme rağmen Javier hakkında tek kelime etmedim. Kimse bir çete üyesini öylece terk edemez, işler böyle yürümez. Hemen Ellie’nin peşine düşeceğine emindim, ama anladığım kadarıyla bunu hiç yap-madı. Ocean Springs, Mississippi’de kaldı. Sonra da impa-ratorluğunu inşa etmeye başladı.”

Kanım dondu. *İmparatorluk mu?*

Gus devam etti. “Duyduğuma göre Travis’le Javier an-laşmazlık yaşıyorlardı. Travis, Javier’in rakipleriyle, özellikle de Los Zetas ile, dostluk kurmaya başlamıştı. Bu duyulmamış bir şeydi. Kaldı ki onun gibi biri için aptalcaydı da... Fakat Tra-

vis Raines sadakatten çok güce önem veriyordu. Los Zetas ile düşman kalmaktansa ittifak kurarlarsa çetesinin güçleneceğine ve Meksika'ya dönmenin faydalı olacağına inanıyordu. Ülke-deki şiddet patlamasına, çatışmalara, iki ateş arasında kalan turistlere, durumun felaket boyutlarına ulaşmasına ve uluslararası kamuoyunun dikkatini çekmesine aldırıyordu. Javier onunla aynı fikirde değildi. Javier, Meksika'nın fazla tehlikeli ve karışık olduğunu, Travis'in yavaş yavaş kontrolü kaybedeceğini düşünüyordu. Rakipleriyle barışacağına ölmeyi yeğlerdi. Javier, Travis'e karşı çıktı ve kovuldu. Travis'e değil de bir davaya sadık olan kilit adamlardan bazılarını da kendi safına çekti. Aralarında çıkacak bir çatışmada kim kazanır bilemem, ama Javier en azından gaddarlığını saklayacak cazibeye sahipken Travis'te o da yok."

"Cazibe" lafı karşısında yüzümü buruşturdum. Javier'le Palm Valley'deki o kafede ilk karşılaşmamızı hatırladım. Cazibesi var demezdim, ama farklı bir havası olduğu kesindi. Gizemli diyebilirdim belki.

"Bir olay olmuştu elbette," diye devam etti Gus. "Travis, eyaletten ayrılmadan önce Javier'in iki adamını öldürtmeyi başarmıştı. Ayrıca Meksika'ya vardığında da bir adım daha ileri giderek Javier'in kız kardeşlerinden birinin peşine düşmüştü. Kızı tecavüz edip öldürmüştü falan... Bütün bunlar yaklaşık üç yıl önceydi, unutmama, ama sonucunda hiçbir şey olmadı. Javier, Amerika'da kalmayı sürdürdü. Başka bir kartelden çalarak kendi imparatorluğunu inşa etmeye çalıştı. Bu onun intikamıydı sanırım. Kim bilir, belki de Javier kız kardeşini önemsemiyordu. Bu adam ne yapsa şaşırmam."

Boğazımı temizleyip yanından geçtiğimiz yeşil tepeleri seyrettim. “Bunca zamandır bütün bunları biliyordun ve Ellie’ye söylemedin.”

Kırgın görünüyordu. Ya da içinden öyle görünmek geliyordu. “Onu ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendirmeye başladığındaysa...”

“Eh, onun peşine düşeceğini biliyordun belli ki...”

“Ashna bakarsan bilmiyordum. Bir yıl kadar önce onu radarımdan çıkarmıştım. Bazı para ve sağlık sorunları yaşadım, hiç vaktim yoktu. Javier’in durumu iyi görünüyordu. O noktada, artık Ellie’yi aramaz diye düşündüm.”

“O zaman akıllara şu soru geliyor: Neden şimdi?”

“Güzel soru... Biz de bunu öğreneceğiz. Radyoda bir aşk şarkısı duymak kadar basit bir şey olduğundan kuşkuluyum.”

“Ona hâlâ âşıkysa bu kadar basittir belki de...”

Bana baktı. Gözlüğün ardındaki gözleri buğuluydu. “Javier gibi adamlar aşkın ne olduğunu bilmezler. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim.”

Ama Ellie aşkın ne olduğunu biliyordu. Beni endişelendiren de buydu.

“Tuhaf olduğunu düşündüğüm bir şey söyleyeceğim sana,” diye ekledi Gus. “Onu izlemeyi bırakmadan birkaç ay kadar önce, gemiyi terk eden bir çifte dair duyumlar aldım. Javier adına çalışıyorlarmış, ama sonradan diğer tarafa geçmişler, Travis’in tarafına... Javier peşlerinden birkaç kişi göndermiş, ama neler olduğunu bilen yok.”

“Bir çift mi?” Bu, pansiyon açmak gibi bir karı kocanın yapacağı bir mesleğe benzemiyordu.

Başını salladı. “Evet bir çift... Hem de yaşlı bir çift... Beyaz... Amanda ve Bob Williams...”

Söylediklerinde gizli bir anlam yüklüydü ama ben çıkaramıyordum.

“Bilirsin, eskiden Amelie ve Brian Watt ile iyi arkadaş-tım.”

Kafamdaki ışıklar söndü. *AW. BW.* Aynı baş harfler...

“Ellie’nin ebeveynleri mi?” diye sordum inanamayarak. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Hayır, değil.”

“Emin misin?”

“Değilim, sadece içgüdü. Zavallı Ellie’yi dayısına bıraktıklarından beri onlarla konuşmadım. Böyle bir şey yapmaları beni şaşırtmazdı, ama nedenini anlamıyorum. Neden kızlarının hayatını mahveden adamın tarafına geçsinler ki?”

“Belki başları belaya girmiştir?” Travis’e geri dönmeleri ya da Javier için çalışmaları için bayağı büyük bir belada olmalıydılar. Javier, Ellie’nin ebeveynlerine yaklaşmak için mi onları işe almıştı, yoksa tam tersi bir durum mu söz konusuydu? Sebep ne olursa olsun, benim perişan, güzeller güzeli sevgilim haberi olmadan hâlâ sırtından bıçaklanıyordu.

Öfkem yüzüme yansımış olmalıydı ki Gus direksiyona vurdu.

“Hey, bana bak, sakın sinirden kafayı yiyeyim deme! Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylemiştin. Bundan sonra işler daha da çetinleşip karmaşıklaşacak...”

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Başımı salladım. Radyonun cızırtısıyla vurgulanan bir sessizliğe gömüldük. Kendi kafamın içine dönerek korkularımla yüzleştim.

O sırada Ellie'nin ne yaptığını ve nerede olduğunu merak ettim. Anne babasına dair herhangi bir fikri olup olmadığını, Javier'in bu konudan ona bahsedip bahsetmeyeceğini ve onunla alay edip etmeyeceğini merak ettim. Javier'in ondan ne istediğini merak ettim. Bu soru, yanıtını bulana kadar beni deli edecekti. Mesele âşık bir eski sevgili olayı olamazdı, Gus yıllar içinde olanları açıkladıktan sonra bu kadar basit bir nedeni olmasına inanamazdım. Javier, Ellie'nin varsaydığı gibi onu takip etmemişti. Kendi işine bakıp bir imparatorluk inşa etmişti. Ellie'yi tekrar kazanma girişiminde bulunmadan önce kendini kanıtlamaya çalışma meselesi miydi bu? Bir bakıma bunu anlıyordum. Ama Javier'i anlamak istemiyordum. Ellie'nin beni uyuz ettiği gibi Javier'i de uyuz ettiğini düşünmek istemiyordum. Aramızda benzerlikler bulmak istemiyordum.

Asla Javier'e dönüşemezdim.

BÖLÜM DOKUZ

ELLİE

O gün ilerleyen saatlerde yola çıktık. Valiz hazırlayacak vaktim olmamıştı. bu bir bakıma ironikti, çünkü olmaması gerektiği halde valize koyacak eşyalarım vardı. Javier, kıyafetlerimi koymam için bana büyük bir çanta getirdi. Tatile çıkan bir çift gibi başka bir ülkeye gideceğimizi bilerek eşyalarımı katlamak son derece ürkütücüydü.

“Umarım gerçek pasaportuma ihtiyaç duymam,” dedim çantayı odadan çekerken. Çantamda sadece bir pasaport vardı. Eleanor Willis adınaydı ve onunla daha önce hiç sınırı geçmemiştim. Onu benim için Gus yaptırmıştı, dolayısıyla sorun çıkmayacağını varsayıyordum, ama denemek için uygun bir vakit değildi. Bir uyuşturucu çetesi lideriyle birlikte yakayı ele vermek benim için büyük bir felaket olurdu. Neredeyse yakayı ele *vermemek* kadar büyük bir felaket...

Javier koridorun sonunda duruyor, beyaz pantolon ve

beyaz gömlekle büyük bir kar küresindeki şeytana benziyordu. “Meleğim, Meksika’dan bahsediyoruz. Ve sen bir Amerikalı-sın. Senin kimliğine bakmayacaklar bile... Diğer taraftan ben... Şey, benim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Rio Grande’yi akıntıya karşı mı geçeceğiz yani?”

“O çok bayağı bir yöntem,” dedi. Çantayı almak için bana doğru bir adım attı, ama ben sımsıkı tutup kendime doğru çektim. Ters ters baktı, sonra topukları üzerinde dönüp alt kata indi.

“Gösterişli bir şekilde geçeceğiz,” dedi omzunun üzerinden ve adı Carl ya da Carrell olan iri cüsseli adamın açık tuttuğu ön kapıdan çıktı. Aksanından adını anlamak zor oluyordu.

Çantayı arkamdan sürükleyerek peşinden gittim. Tekrar tatil hissine kapılmamı sağlamaya çalışıyormuşçasına dışarısı aydınlık ve havadardı. Palmiye ağaçları ve meşeler esintide sallanıyordu, insanların Mississippi’de olacağına ihtimal vermeyecekleri muazzam bir manzaraydı. Bu eyaletteki yıllarım duygusal çalkantılarla dolu olmasına rağmen, burada çoğu insanın göz ardı ettiği bir güzellik olduğunu düşünüyordum. Benim açımdan, güzellik bir tık ölümcülleşmişti.

Javier arka koltuğa otururken cip kükrüyordu. Aman Tanrı’m, yine onunla aynı yerde mahsur kalacaktım. O tuhaf korku, *tiksintiden yüzümü buruşturan korku*, sırtımdan aşağı doğru süzüldü. Ya da belki de terdi süzülen... Sıcaklık mevsim normallerinin çok üstündeydi.

Raul çantayı elimden alıp bagaja fırlattı, sonra kusursuz

bir beyefendi gibi arka kapıyı açtı. Sanırım Raul’la değil de Javier’le oturacağım için şükretmeliydim, ama insan iğrenince iğreniyor işte.

Araca bindim, Javier’in benim yerime takacağı endişesiyle emniyet kemerimi taktım ve kapının kol desteğine yaslandım. Bütün benliğimle Javier’dan uzaklaşmıştım. Bana yaklaşmaya çalışmıyordu, ama mutfakta yaşananlar beynimde hâlâ tazeliğini koruyordu. Nefesini bir daha üzerimde hissetmek istemiyordum. Hatıralarla gerçeklik uyuşmuyordu.

Birkaç dakika yol almamıza rağmen görünüşe bakılırsa hâlâ otobana çıkmamıştık, kendimi tutamayıp sordum. “Meksika diğer istikamette değil mi?”

“Sabret, meleğim,” dedi Javier gözleri arabanın önüne kilitlenmiş, yüzünde ufak bir tebessümle.

Hiç sabredecek halim yoktu, özellikle de bana o isimle hitap etmeyi sürdürdüğü sürece... Fakat şunu fark ettim ki ben fırsat verdikçe o da eline geçen fırsatı değerlendiriyordu. Sessiz kalmak için dudağımı ısırdım, Kuzey Kutbu’nu andıran arabanın içinde, buz gibi klimadan korunmak için hırkama sarındım.

On dakika sonra başka bir tanıdık yerde durduk: Javier’in yelkenlisinin bulunduğu marina... Hatıralar caddesinde rahatsız edici bir gezinti daha...

Bir ürpertiyi bastırdım. Javier’in beni bir bilim deneyi gibi izlediğinin farkındaydım: *Geçmişimizle ona ne kadar işkence edebilirim? Savunma kalkanlarını kırıyor muyum? Ve benzeri diğer düşünceler...*

“Burayı hatırlıyor musun?” diye sordu kibarca.

Onu duymazdan geldim. Cip, iki tarafına el arabaları dizilmiş bir yükleme alanında dururken cama konuştum. “Ha-fıza kaybı geçirmedim herhalde. Neden geldik buraya?”

Çık çık diye ses çıkardı. Ona baktığımda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gördüm. “Ellie, alemsin gerçekten...”

Marinaya baktım. Karnımın aşağısında panik başladı. Ciddi olamazdı. *O kadar kuruntulu değildi, öyle değil mi?*

Sorudan ziyade emrivaki bir tonla, “Meksika’ya tek-nenle gitmiyoruz,” dedim. Haddimi aşıyor olsam da aklımdan geçenleri söylemiştim artık.

Bana yine o kurnaz tebessümüyle karşılık verdi. “Bu senin için bir sorun teşkil eder mi?”

Ağzım bir balığinki gibi açılıp kapandı, tek kelime çıkmadı. Başka bir ülkeye geçerken Javier’in gizlenmesi gerektiğini biliyordum, ama bu kadarı da biraz aşırı görünüyordu.

“Aynı tekne değil, merak etme,” dedi. Kapısını açıp araçtan indi. Tam o sırada Raul da benim kapımı açtı.

Javier’in eski teknesi, ikimizin pek çok hatırasını barındıran harikulade, kusursuz bir tekneydi. O kadar büyüktü ki onunla istediğiniz yere gidebilirdiniz, ama mesele bu değildi. Javier’le aynı araçta bulunmaya bile zar zor dayanırken bir teknede ne yapardım, kim bilir.

Orada başımı iki yana sallayarak falan duruyor olmalıydım ki Raul’un soğuk parmakları kolumu kavrayıp beni öne doğru çekti.

“Gidelim,” diye homurdandı.

Kolumu ondan kurtararak, “Dokunma bana,” diye ho-murdandım.

Javier iskelelere doğru yürürken ikimize keyifle baktı. “Siz ikiniz birbirinizle geçinmeyi öğrenirseniz bu yolculuk çok daha kolay geçer.”

“Canın cehenneme,” diye bağırdım arkasından. Deniz-cilik kıyafetleri giymiş bir aile, yakındaki arabalarından eş-yalarını indirirken bana tuhaf tuhaf baktılar. Hatta hepimize tuhaf tuhaf baktılar, ama onları suçlayamazdım. İri ve kel bir şoför, siyah cipin arkasından çantalarımızı çıkarırken beyaz-lar içindeki şeytan, hizmetkârının ve başı dertte bir kadının önünden gidiyordu. Polisi aramalarına yetecek kadar şüphe uyandırıp uyandırmadığımızı merak ettim. Teknik açıdan ya-sadışı bir iş yapmıyorduk, fakat ben benzer bir manzarayla karşılaşsam, radarım çılgına dönerdi.

Temkinli ve tedirgin bakışlı babaya, “Yardım edin,” diye bağırsam ne olurdu acaba? Ne yapardı? Yardım eder miydi? Ne derdim ki? Hem kaçıp hem de Camden’ın zarar görme-mesini sağlayabilir miydim? Yoksa özgürlüğüm hep ona mı bağlı olacaktı?

Hiçbir şey demedim. Ben kaçmaya çalışan olmaya alış-kındım, yakalanmak isteyen değil. İskelelere doğru yürü-meye devam ettim. Oksijenin ciğerlerimden yavaş yavaş çe-kildiğini, arabadan uzaklaştıkça yaşama, özgürlük, aşk, belki de her şey için şansımın giderek azaldığını hissediyordum. Durumum günden güne, saniyeden saniyeye değişiyordu. Bense buna ayak uyduramıyordum.

Tam dizlerimin bağının çözülmeye başladığını düşündüğüm sırada en uzaktaki rıhtımda, ilk bakışta birbirine bağlanmış bir dizi yelkenli sandığım teknenin önünde durdum. Yanılmışım.

Javier tekneyi kendi yapmış gibi kollarını iki yana açmış, geniş geniş gülümseyerek, “Bu benim yeni şaheserim,” dedi.

Aynı tekne değil derken şaka yapmıyormuş. Buna bir tekne denilebileceğini bile düşünmüyordum. Daha ziyade yüzen bir apartman kompleksine, deniz üzerinde bir otele, bir yolcu gemisine benziyordu. Bu tekne, yat ya da canavar yaklaşık yetmiş metre uzunluğunda olmalıydı ve gördüğüm en büyük *şeylerden* biri idi. Bulanık göğe uzanmış gibi görünen iki direği vardı. Gün ışığında parılıyordu. Parlak lacivert ve beyaza boyanmıştı. Tamamı yirmilerinde olan, kralı selamlayan tebaa gibi güvertede yan yana dizilmiş dört kişilik bir mürettebat barındırıyordu. Meksika’ya girmek için daha az dikkat çeken yöntemler vardı, ama bu onlardan biri değildi. Javier bazen görünmez olmayı bilmiyordu.

Tepkimi, bir şeyler söylememi bekliyordu, ama yapmadım. Etkilenmiş olmamı istiyordu. Halbuki benim tek düşünebildiğim, bu deniz canavarının boyutlarına rağmen denize gömülmek dışında, kaçacak hiçbir yerimin olmadığı bu gemide epey bir müddet mahsur kalacağımıydı.

“Hadi, seni mürettebatla tanıştırayım ve yerleşelim,” dedi sürücüyü çantaları gemiye taşımasını işaret ederek. Etrafımda hareketlilik devam ederken teknenin adına baktım:

Beatri... En büyük kız kardeşinin adı... Neden bu adı koyduğunu, başına bir şey gelip gelmediğini merak ettim. Sonra umurumda olmadığını fark ettim. Umurumda *olamazdı*. Javier gibi adamlar şefkati yakıt olarak kullanırlardı.

“Tereddüt mü ediyorsun?” diye sordu Javier yukarıdan bana elini uzatarak. “Çünkü bizimle gelmek zorunda değilsin, biliyorsun.”

Tamamı ileriye doğru bakan, yüzlerinde sert, ama hevesli ifadeler bulunan, siyah şort ve siyah polo tişört giyinmiş mürettebatın iyiliği için mi söylüyordu bunu, bilmiyordum.

Onları dikkatle izlerken, “Sizinle gelmezsem Camden McQueen’i öldüreceksin. Çok zor bir seçim değil,” dedim. Gözucuyla Javier’in sırttığını gördüm, ama çocuklardan hiçbirini gözünü bile kırpmadı. Benden en fazla birkaç yaş küçük olabilirlerdi, ama anlaşılan bu hayata çoktan alışmışlardı. Javier’in imparatorluğu, sandığımdan çok daha geniş ve gençti. Böylesi bir pisliğin içine sürüklenmek için o adamların nasıl hayatlar sürdüklerini merak ettim. Süper yat ya da değil, Javier’in onlara iyi para ödediğini umabildim sadece.

“Seçimini yaptın o halde,” dedi Javier sakince. Gerçi şakalarının kızardığını görebiliyordum. “O zaman elimi tut ve gemiye bin.”

Elini tutmadan merdiveni kullanarak güverteye çıktım.

Tekne, Javier’in de çok geçmeden açıkladığı gibi elli yedi metre uzunluğunda, beş yüz elli ton ağırlığında bir *Royal Humisman* mega yattı. Tekneyi gezerken aklım başımdan gitti. Tek düşünebildiğim, tamamı kirli ve kanlı uyuşturucu parasıyla

alınmış geminin, on milyonlarca dolar değerinde olduğuydu. Teknenin ortasında yemek masası, kanepeler ve barbekü vardı. Bunun yanı sıra yükseltilmiş bir güverte şeklinde bir kaptan köprüsü yer alıyordu. En arkada bulunan özel bir oturma alanında, bir ofise ve Javier'in devasa yatak odasına inen sarmal bir merdiven vardı. Toplamda üç katlıydı: Yemek ve oturma odaları, film için bir sinema güvertesi, sayısız yatak odası ve geniş banyolar... Teknenin arkasında, katlanıp açılan bir güneşlenme ve dalma platformu da bulunuyordu. Veracruz kentine ulaşana dek önümüzdeki altı gün boyunca benim hapisanem olacaktı burası.

"Ne diyorsun?" diye sordu Javier çantalarımı kalacağım, hemen onunkinin bitişiğindeki odaya yerleştirilirken.

Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Diğer tekneni daha çok seviyordum."

Dudakları seğirdi, eğleniyordu. "Hep basit zevklerin olmuştur zaten, Ellie. Benim haricimde muhtemelen..."

Dönüp kapıya doğru yöneldi, sonra duraklayıp, "Bir saat içinde yelken açıyoruz. Karaya son bir kez bakmak isteyebilirsin. Bir süre göremeyeceksin ne de olsa," dedi.

Kapı, kusursuz bir *klik* sesiyle kapandı. Kamaramda yalnız kaldım. Yeterince genişti, ama şimdiden duvarların üstüme üstüme geldiğini hissedebiliyordum.

Görünüşe bakılırsa büyük vedayı kaçırmışım. Çantadan birkaç eşyayı çıkardıktan sonra kaderime kafa yormak üzere

yatağa uzandım. Bitkinlik galip geldi. Hatırladığım son şey, yavaşça yuvarlandığım ve kapitone kamara duvarıyla yüz yüze geldiğimdi.

Yattığım yerde doğruldum ve panjurlu bir pencere olduğunu sandığım ancak aslında gündüzü taklit etmek için tasarlanmış, iyi gizlenmiş bir ışık panelinden sızan ışıktaki gözlerimi kırıştırdım. Doğrulup dengemi sağladım. Işıklarla oynamaya başladım. Onları sabah parlaklığından gece parlaklığına getirdim. Ama her seferinde ilk programlandıkları hale döndüler. Javier'in mürettebatının gün algısını kontrol edebildiği gerçeği kanımı dondurdu.

Kamaradan çıktım. Kenarlarında korkuluk bulunan dar bir koridorda ilerledim. Tekne artık sallanmadığından yürümek kolaylaşmıştı. Tekne boyunca gövdeye çarpan suların nazik sesi dışında bir gemide olduğunuzu bile anlayamazdınız. Yat o denli büyüktü ki bir deniz uçağından çok normal bir uçakta olmak gibiydi.

Koridorda tamamı kapalı üç kamaranın kapısını geçtikten sonra doğal ışıkla dolu bir merdivene ulaştım. İçinde bulunduğum alan geminin ortasında sona eriyordu, yani mürettebatın kamaraları geminin ön kısmındaydı ve ayrı bir girişe sahipti. Merdivenden dikkatle tırmandım. Sonra asıl yaşam alanı olan ikinci güverteye geldiğimi fark ettim. Arkası açıktı, yani tamamen kapalı değildi, deniz esintisi içeri sızıyordu. Bir evdekini aratmayan, tik ağacından masa ve yüksek arkalı beyaz sandalyelerden oluşan cıfcaflı yemek masası düzeninin ötesinde, rüzgârın saçlarını dağıttığı Raul'u ve başka

bir adamı görebiliyordum. Ellerinde içkiler, kanepede oturuyorlardı. Aniden, sertçe bana baktıktan sonra tekrar birbirlerine dönüp İspanyolca konuştular. Arkalarında tamamen pürüzsüz tahtadan aşağı güverteyi, Javier'in özel kokpitini ve Amerikan bayrağının dalgalandığı geminin pupasını görebiliyordum. Burada sular yeşildi. Ardımızda aheste aheste gözden yiten ufukta birkaç ada göze çarpıyordu.

Teknenin yalpa vurması ihtimaline karşı korkuluğa tutunarak bir kat daha yukarı çıktım. Kaptan köşkü gibi yarısı kapalı üst güverteye ulaştım. Javier oradaydı, deri kaptan koltuğunda oturuyordu. Elleri iki dümenden birinde, gözleri geniş, renkli ön camın ötesine, ileriye odaklanmıştı. Direklerden birinde kocaman bir yelken şişmişti. Müthiş bir gürültü bana eski, mutlu günleri hatırlatıyordu. Ama beynime hiç mantıklı gelmiyordu bu, çünkü bir yelkenlide bulunduğum tek zaman Javier'le olan zamandı.

“Kalkmışsın,” dedi bana dönmeden. Ensesindeki saçları hafifçe dalgalanıyordu. Uzun saçlarının ona hâlâ yakışmasını sinir bozucu buldum. Yakışmamalıydı, onu sıradan bir uyuşturucu baronu gibi göstermeliydi, ama göstermiyordu. Midedem kasıldı.

Dikkatimi geniş kokpite çevirip parıldayan radar ekranlarına, GPS'e, parmaklarının ucundaki hava haritası sistemlerine, bir başka muhteşem bakış noktası olan arkamdaki açık alanda yer alan kanepeler ve sandalyelere baktım. Hepsini süzdüm, ama bir anormallik vardı. Bu durumdaki hiçbir şey gerçek görünmüyordu.

Düşüncelerimi toparlayabildiğimde, “Anında sızmışım,” dedim. “Yine mi uyuttun yoksa beni?”

Hafifçe güldü. “Seni bir daha uyutmayacağıma söz veriyorum.”

Laflarını pek eğlenceli bulduğumu söyleyemem, ama verdiği söze sevindim.

Yardımcı pilot sandalyesini işaret ederek, “İşte, otursana,” dedi. “İçecek bir şey ister misin?”

Başımı iki yana salladım, ama yanına oturdum. Aramızda memnuniyet verici bir boşluk vardı. Parmaklarımın ucunda bir dümen olması da heyecan vericiydi.

Parmaklarımla süet kaplı dümeni kavrarken, “Döndürmeye başlarsam ne olur?” diye sordum.

“Karşı yönde döndürürüm,” dedi. “Seninkini etkisiz hale getiririm.”

Dudaklarımı birbirine kenetleyip teknenin yanında uçuşan suları, pofuduk bulutlarla boy ölçüşen hassas beyaz deniz serpintilerini seyrettim. Uzakta hayalet gibi şekiller, sisin gizlediği petrol kuleleri seçiliyordu.

“Daha önce bu kadar açıldığımı sanmıyorum.”

“Yakında sular mavileşecek,” dedi. Elindeki kadehi sallayınca buz küpleri takırdadı. *Cin tonik*. “Sonra da görünürde kara falan kalmayacak.” Sonunda dönüp bana baktı. “Bu seni korkutuyor mu?”

Aslında korkutuyordu. O da korkutuyordu.

Buna rağmen omuz silkip bakışlarımı tekrar denize, baş döndürücü yükseklikteki yelken direğine çevirdim. O sırada direğin yarısında bir gözcü yeri ve mürettebattan birini fark ettim.

“Ne yapıyor orada?” diye sordum. Genç adam o kadar yüksekteydi ki siyah bir noktayı andırıyordu.

“Cezasını çekiyor.”

Javier’e alık alık baktım. “Şaka mı yapıyorsun? Ne için?”

Kadehini sallayıp uzun bir yudum içtikten sonra, “Sana bakışlarından hoşlanmadım,” dedi.

Kulaklarıma inanamıyordum.

“Bakışlarından... Bana bakışlarından mı?”

“Bilmek istemezsin, meleğim.”

“Javier, onu cezalandıramazsın. Daha bir çocuk o!”

“Ayağını denk alsın. Sen bu teknenin hanımefendisisin. Saygıyı hak ediyorsun.”

Bu durum kafamı karıştırıyordu.

“Saygı mı? Saygı kim, sen kim? Bana şantaj yapıyorsun be, bunun neresinde saygı?”

“Benim seninle *özel* bir ilişkim var,” dedi usulca. Sonra gözlerini kısarak gözcü yerindeki çocuğa baktı.

“Benimle *hiçbir şeyin* yok senin,” deyip koltuktan kalktım. Javier uzanarak beni kolumdan yakaladı. Tenlerimiz arasında kumaş olduğu için şükrettim.

Beni kendine çekerek, “Seni incitmiyorum,” dedi. Onun gözleri benimkileri, benimkiler de onunkileri yakıp geçiyordu.

Kolumu kaldırıp kararlılığımı belli ederek, “Peki debelenirsem?” dedim. Ona karşı kullanabileceğim her şeyi kullanacaktım.

Doğrulup bir adım yaklaşarak, “Ben de taktik değiştirim o zaman,” dedi.

“Yaklaşma,” dedim. Kokpitte yalnız olduğumuza inanılmaz sevindim. Bu kadar zayıf olduğumu başka kimsenin görmesini istemiyordum.

“Yoksa ne?” diye sordu edepsizce. “Bana vurur musun?”

Bunu düşündüm, gerçekten düşündüm. Palm Valley’nin tozlu yollarını geride bıraktığımızdan beri hep yapmak istediğim şeydi bu. Ama bu şekilde değil. Onun istediği zaman değil. *Eski sevgilim neden böyle hastalıklı bir pislik olmak zorundaydı ki?*

“Odama gidiyorum,” dedim aniden kolumu çekerek. Parmaklarını gevşetti ve elini bileğime kaydırıp tuttu. Son derece rahatsız edici biçimde bir elektriklenme hissettim.

Sesini alçaltarak, “Akşam yemeği birazdan hazır olur,” dedi. Benimle bir sırrını paylaşıyordu adeta. “Çocuklardan biri, Marc, çok iyi aşçıdır.”

“Aç değilim.”

“Kendini aç bırakarak hiçbir şeyi ispatlayamazsın, biliyorsun.”

Kendimi aç bırakmıyordum. Beni muhtemelen son derece lezzetli olan o yemekleri yerken izlemekten keyif alacağını biliyordum. Ona bu keyfi yaşatmak istemiyordum. Bu yolculuğa çıkarak, düşünmek bile istemediğim bir işe girerek zaten ekmeğine yağ sürüyordum.

“Yarın görüşürüz,” dedim. Ardından elimi ondan kurtarıp hızla merdivenlerden indim. Geminin karnına gelene kadar devam ettim. Kamarama girip kapıyı kilitledim, dizlerim çenemin altında, yatağıma oturdum. Düşünmek için

önümde koca bir akşam vardı. Geminin sallanmasının beynimi harekete geçireceğini umdum.

İşlerin gidişatından hoşnut değildim. *Şey, bu ifade hafif bile kalırdı.* Çünkü hayatımda belki de ilk defa kötü bir durumdaydım ve bu durumdan kurtulmak için bir planım yoktu.

Pantolonumun geniş bacağına kıvrıp yara izlerimi süsleyen parlak pembe ve kırmızı çiçeklere baktım. Güzelliği nefesimi kesti. Öylesine çirkin bir şey, Camden'in mahir elleri ve geniş yüreği sayesinde öylesine güzel bir şeye dönüşmüştü ki. Göğsümden yukarı doğru yükselmeye başlayan bir duygu seli, boğazımı düğümledi. Bu selin sonu yok gibiydi, kaynağı açan çiçeklerdi sanki... Yakalandığım ufak hıçkırık beni şaşırttı. Camden'ı düşünmemeye çalışmıştım, ama şimdi buna engel olamıyordum. O burada değildi. Başka bir yerdeydi. Ve benim yapacağım ya da yapmayacağım bir şey yüzünden hayatı tekrar düzene girene kadar onu aklımdan çıkarmak zorundaydım. O burada benimle değildi. Eski karısı ve oğluydu. Camden'in ne kadar iyi bir insan olduğunu, mahvolmuş ve asabi, ama inkâr edilemez derecede de iyi ruhlu olduğunu bildiğimden onunla olmasını doğal karşılıyordum. Belki de ona tekrar âşık oluyordu, belki de olmuyordu, ama gerçek şuydu ki o onunlaydı ve ben yalnızdım. Buradaydım. Ve hayatımın büyük bölümünü tek başıma yaşamış olmama rağmen Camden'la olan o kısa birlikteliğim, bana daha önce sahip olmadığım bir şey vermişti. İster kollarında ister yanında olayım, bana kendimi güvende hissettiriyordu, hatta bazen sadece varlığı bile yetiyordu. Haya-

tımda ilk kez bir koruyucum olmuştu, o vakte kadar bir koruyucuya ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum.

Şimdiyse o gitmişti ve ben bir başıma kalmıştım. Geçmişte yeterince yalnız kaldığımdan bana inanacak, beni sevecek, beni koruyup kollayacak birine ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yenilmez ve ölümsüz olmadığımı, her zaman kendi başımın çaresine bakamayacağımı anlamıştım. Elbette şu anda hiçbir seçeneğim yoktu. Camden gitmişti. Onu aklıma getirmemekte, yüreğimdeki küçük yaraları görmezden gelmekte başarılı olmama rağmen acı ve o tuhaf boşluk hissi şaşırtıcıydı.

Savunma kalkanlarım düşüyordu.

Kapım çalınınca pantolonumun paçasını hemen indirdim. Javier dövmeyi henüz görmemişti. Onu gördüğü takdirde gizli bir hatıra tecavüz edecekmiş gibime geliyordu. Bakışlarıyla onu lekeleyecekti sanki...

“Ne var?” dedim yüzüme düşen saçlarımı kenara itip gözlerimden yaş sızıp sızmadığını kontrol ederek. Sızmamıştı. İyiydim.

Kapının kolu oynadı, ardından bir kez daha çalındı. İç geçirip yataktan kalktım, kilidi açtım. Geriye bir adım attım ve kapı açıldı. Raul kafasını içeri soktu. Javier’i görmek istediğimden değil, ama özellikle Raul’u görmeyi hiç istemiyordum.

“İyi misin?” diye sordu gagayı andıran burnu ve alnının ortasında V harfi oluşturan saçlarıyla. “Ağladığınızı duydum sandım.”

Ona ters ters baktım. Daha az endişeli gözükmemezdi. Bu durumu komik buluyormuş gibi bile gözüküyordu hatta.

“Ben iyiyim. Özelime biraz saygı göstersen olmaz mı?”

Yüzü bir an ifadesiz kaldıktan sonra gülümsedi. “Nasıl istersen... Hani denklemin dışındaki biriyle konuşma ihtiyacı hissedersen, benimle konuşabilirsin.”

Söylediklerinde samimiyetsiz olduğu yetmezmiş gibi bir de bakışlarını göğsüme indirip dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Ona defolup gitmesini söylememe kalmadan bana göz kırpıp kapıyı kapadı. Sesi duyması umuduyla tekrar kilitledim ve yatağa döndüm. Parmaklarımı pantolonumun üzerine koyup Camden’ın ellerini benimkilerin üzerinde hayal ederek yara izlerimin üzerinde gezdirdim. Sonra yan tarafıma yattım. Daha fazla acı çekmemek için bir an evvel uyumayı diledim.

BÖLÜM ON

CAMDEN

Gus'ın adamlarından ilkiyle karşılaştığımızda Las Cruces, New Mexico'ya kadar gitmiştik. Son birkaç gündür, GTO'nun içini şişko bir adamın koltuk altları gibi terleten yakıcı güneşin altında, benzin ve uyku molası dışında neredeyse hiç durmadan, on numaralı karayolu boyunca yol aldıktan sonra Las Cruces, cennetten bir parça gibi gelmişti.

Tıpkı Gus'ın adamı gibi. Louisiana doğumlu olan Lydia DuShane, Katrina Kasırgası'nda yerle bir olan kahve dükkânını bırakıp bir pasta dükkânı işletmek için New Mexico'ya gelmişti. Ellilerinin sonuna merdiven dayamış yaşlıca bir kadın olmasına karşın Los Angeles'taki plastik kaplı kadınların hepsinden daha iyi yaşlanmıştı. Teni nispeten pürüzsüz ve çilliydi. Kızıl saçlarına yer yer gri düşmüştü. Mavi gözle riye fazla gülümsemekten hoş biçimde kırışmıştı. Anında kendimi evimde hissettirdi ki Gus'ın bana onun hakkında söylediklerini düşününce bu beni şaşırtmıştı.

Gusi kente girerken, “Pasta pişirmediği zamanlarda ödül avcılığı yapar,” demişti.

Koltuğumda kıpırdanarak, “Ah,” demiştim. “Bu benim için sorun yaratmaz mı?”

Gus bana alaycı bir bakış atmıştı. “Hey, evlat, kafana konulan bir ödül yok henüz. Kaldı ki benimlesin. İyi adamlardansın.”

Kaşımı kaldırmıştım. *Doğru ya...*

Lydia bizi dükkânına aldıktan kısa süre sonra, vakit kapanma vakti olan üçe yaklaştıkça, kalan birkaç müşteri de yavaş yavaş evine döndü. İkimizin de önünde kayısılı, yaban mersinli birer pasta vardı. Bunun yanı sıra buharı tüten kahveler ve duvarları süsleyen klasik çiftlik hayatı posterleri harika bir paravan görevi görüyordu. Tatlı, sabırlı Lydia’nın Amerika’nın *En Çok Aranılanları*’nı yakalayan bir ödül avcısı olduğuna kim inanırdı ki?

Bununla birlikte ön kapıdaki levhayı KAPALI’ya getirip kapıyı kilitledikten sonra, yanımıza gelerek küçük bir dizüstü bilgisayar açıp gözlüğünü taktı. Sadede gelmeye hazırdı.

“Demek Javier Bernal’in peşindesiniz, doğru mu?” diye sordu. Gözlüğündeki yansımada siteden siteye gezdiğini görebiliyordum.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Homurdandı. “Ben herkesi tanırım. Hareketlerini izlemezsem işimi yapmıyorum demektir.”

Şevkle ileri doğru eğildim. “Aranıyor mu yoksa?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, henüz değil. Polis şüp-

heleniyor, ama öte yandan Mississippi'deki polislerin yarısı yolsuzluğa karışmış durumda... New Orleans Emniyeti'nin kötü olduğunu düşünüyorsan daha bir şey görmemişsin demektir." Gözlerini ekrandan ayırıp başını bana doğru eğdi. "Kötü adamların neler yaptığından haberdar olmak isterim. Böylelikle nihayet başlarını belaya sokacak bir şey yaptıklarında *-ki inan bana, bir gün hepsi yakayı ele verir-* bir sonraki adımlarını bilirim. Bir adam vardı, yıllardır izliyordum. Bir gün bir hata yaptı ve alkollü araç kullanmaktan aranmaya başladı. Adamın gayriresmi sabıkası göz önünde bulunduğunda ödülün büyük olacağını biliyordum. Güvenli evinin nerede olduğunu biliyordum ve onu ertesi gün enseledim. Polisler çoktan yola çıkmışlardı."

"Nasıl yapıyorsun? Yani zayıf değilsin ama..."

Kendinden memnun bir şekilde kurnazca gülümsedi. "Ben bir kadınam. Sırrım bu. Deneyimliyim. Bir emeklinin yanına kâr kalanları görsen hayret edersin. Öyle değil mi, Gus?"

Gus sakalını sıvazladı. Yanaklarının pembeleştiğine yemin edebilirdim. Bu konuyu onunla daha sonra görüşecektim. Gerçi yanıtının ters ters bakışlar ve homurdanmalar olacağından emindim.

Gus boğazını temizledi. "Ee, Bay Bernal şu anda nerede?"

Lydia arkasına yaslanarak, "Ocean Springs, Mississippi," dedi. "Pastalarınızı yiyecek misiniz yemeyecek misiniz?"

Özür yollu, "Çok isterdim ama elimizi çabuk tutmalıyız," dedim. Doğrudum ama Gus uzanıp beni tekrar yerime oturttu.

“Rahatla, Camden. Gideceğiz,” dedi. “Bulunduğu şehri bilmek yeterli değil. Bir plan yapmamız gerek...”

Başımı iki yana salladım. “Planı arabada da yapabiliriz. Eğer Ocean Springs’teyse ve Ellie onunla orada yaşadıysa altı yıl önceki evde yaşadığından hiçbir şüphem yok.”

“Ellie de kim?” diye sordu Lydia gözleri fal taşı gibi açılarak.

Susması için Gus’a baktım, ama beni görmezden geldi. “Ellie Watt, Bernal’in eski sevgilisi... Ve öyle sanıyoruz ki şu anda rehin tutuluyor.”

“Ellie Watt,” dedi Lydia pembe tırnaklarıyla masanın üzerine vurarak. “Ellie Watt... Pek masum görünmüyor. Kendini karteğe mi kaptırdı yoksa?”

“Hayır,” dedim hemen. Muhtemelen fazla savunmacı davranmıştım. Boğazımı temizledim. “Hayır, karteğe hiç bulaşmadı.”

“Ama masum değil. O bir dolandırıcı,” dedi Gus.

“Bir dolandırıcı *idi*,” diye düzelttim.

Başımı iki yana salladı. “Can çıkar huy çıkmaz, evlat...”

“Ellie gerçekten değişmişti,” diye çıkıştım.

“Her halükârda,” dedi Lydia yavaşça, “Ellie Watt daha önce bir şeylerden dolayı aranıyordu. Kısa süreliğine radarıma girmişti.”

Gus ve ben ona baktık. “Ne için?” diye sordum.

Daha önce çalışmalarımda defalarca kullandığım ve tırnaklarının da rengi olan flamingo pembesi dudaklarını büzdü. Dosyalarını karıştırmaya başladı. Gergin birkaç saniyenin ardından omuz silkti.

“Emin değilim. Üç yıl önce falandı. Mühim bir şey değildi, yirmi bin falan olabilir, aksi takdirde peşine düşerdim.”

“Ama adı Ellie Watt’tı...” diye tekrar söyledim. “Eden White ya da Ellen Williams falan değildi, öyle mi?”

“Hayır, değildi. Ellie Watt... Hatırlıyorum çünkü kız kardeşimin adı da Ellie...”

İşte bu tedirgin ediciydi. Ellie, liseden beri Ellie adını kullanmamıştı. Başına ödül koyan her kimse, çok uzun zaman öncesinden biriydi. Gus’a baktım, çatık kaşları bana onun da tam olarak aynı şeyi düşündüğünü söyledi.

“Eh, aklına başka bir ayrıntı gelirse bana haber ver lütfen, cebim sende var,” dedi Gus. “Ellie hakkında yani... Bernal hakkındaki her şeyi şu an bilmek istiyoruz.”

Lydia başını salladı. “Etrafında sürekli birkaç koruması olduğunu söyleyebilirim.”

“Raul,” dedim.

“Ayrıca son derece dikkatli... Asla hata yapmıyor, en azından benim harekete geçmeme yetecek büyüklükte bir hata yapmadı. Adamı sabırlı ve acımasız... Bu korkunç bir ikili...”

Kendi kendime, *bize bilmediğimiz bir şeyler anlat*, dedim.

Ama o bunu duydu ve ters ters baktı. “Ellie’yi bulduğunuzda ne yapmayı planladığınızı söyleyin bana.”

Gus’a baktım ama o şu anda duvara bakıyor, gözlerini bir kır manzarasının, yemyeşil bir tarlanın, parlak kırmızı bir ambarın üzerinde gezdiriyordu.

Gus cevap vermeyince, “Emin değilim,” dedim yavaşça. “Ufak tefek pürüzleri henüz düzeltmedik.”

Gülümsedikten sonra ciddileşti. “Eh, size şu kadarını söyleyeyim, hayatta bazı şeyler vardır ki tecrübe ve içgüdüyle halledilebilir, ama bazı şeyler de vardır ki plan yapmak gerekir. Bernal dikkatli derken yalan söylemiyordum. Bölgesine adım attığınızda kokunuzu bir kilometre öteden alır. Eski sevgilisi elindeyse ve eskiden paylaştıkları yerdelerse onu size kolay kolay vermeyecektir. Belli ki onu istemenizin bir sebebi var. Onun da vardı.”

Yutkundum. Kafamda oluşan kuşku tohumlarını gömmeye çalıştım. Acemiydim, bu işte yeniydim, ne yaptığımı bilmiyordum. Ben bir dövme sanatçısıydım, bir yasadışı infazcı değil. *Kahretsin*, bu orta yaşlı bayan gibi bir ödül avcısı bile değildim. Silah kullanmayı bilmem ve silahsız bir adama tekme atabilmem dışında bu işin gerektirdiği kesinlikle hiçbir meziyetim yoktu. Üstelik düşmanımın üstüne bir kanepa fırlatıp yakayı ikinci kez kurtaracağımdan da şüpheliydim.

Gus aniden doğrularak, “Şey, bize vakit ayırdığın için teşekkürler, Lydia,” dedi. “Pasta için kalamadığımız için özür dilerim ama çocuk haklı... Plan yapabilmemiz için bir an evvel yola koyulmamız lazım.”

Pastamı alıp birkaç peçeteye sardım. Gülümsemeye çalışarak, “Enerji için,” dedim. Sanırım başarısız oldum. Gülümserken o da bocaladı.

Dükkândan ayrılırken Lydia’nın Gus’ı kenara çekip fısıldadığını gördüm, “Gelmemi istemediğinden emin misin? Eşlik etmek için? Eski günlerin hatırına?”

Gus homurdandı. “İyi olacağım, Lyd.”

“Senin için endişeleniyorum. Çok fazla şey yaşadın. Ve bu adam, Bernal...”

“Görüşürüz.” Gus, kadının omzuna vurdu. Ben de onları dinlediğimi anlamamaları için çabucak dönüp arabaya yöneldim.

Lydia dükkânın merdivenlerinde durup bize el sallarken, arabaya binip tozlu çöl yollarında uzaklaştık. Görünüşe bakılırsa kumdan kurtuluş yoktu.

Gus’a baktım. “Sanırım bir plana ihtiyacımız var.”

Bana gözlüğünün üzerinden bakarak, “Bir plana *ve de* bir duaya ihtiyacımız var,” dedi. “Ama sen bunu zaten biliyordun, öyle değil mi?”

Biliyordum. Fakat bilmek bu işi kolaylaştırmıyordu.

Pastayı dişlemeye başladım ve düşünmeye koyuldum. Son derece dağınık ama lezzetliydi. Yakında Ocean Springs’e varacaktık.

Yarın Ellie’yi tekrar kollarıma alabilirdim.

Yarın her şeyimi kaybedebilirdim de...

Ocean Springs, Mississippi’yi kesinlikle kafamda canlandırdığım gibi Gulfport ve Biloxi’nin içinden geçmiştik, yeni açılan kumarhanelerle Katrina’nın yol açtığı yıkımın bir karışımıydılar. Fakat Ocean Springs taze ve çekiciydi. Javier gibi biri için biraz fazla hoştu, ama ben ne anlardım ki?

Akşama doğru küçük kente vardık. Akşam başlayan esinti, nemi alıp götürmüştü. Geceyi bir otelde bile geçirme-

miştik. Onun yerine Gus gecenin bir yarısı Teksas'ta bir yerde direksiyonu bana devretmişti. Şüphe çekmeyecek kadar güvenli olduğuna, arabamızın karanlık yolda diğer arabaların arasında dikkat çekmeyeceğine kanaat getirmişti.

Birkaç saniye içinde uykuya dalan Gus, arka koltukta horlarken ben de düşünüp planı gözden geçirecek zaman bulmuştum.

Gus, acil durumlar için Ellie'nin Javier'le birlikte nerede yaşadığını öğrenmişti. Ceptelefonunun GPS'ini kullanarak evin yerini tespit edip olabildiğince yaklaştık. Güzel bir yere benziyordu. Bu biraz yüreğimi sızlattı. Uzun zaman önce yaşanmış bir aşk için kıskançlık duymak saçmaydı, ama elimde değildi. Hep kıskanç bir adamdım zaten. Güvensizlikten falan kaynaklanıyor herhalde... Yıllar önce babamın beni haftada bir gönderdiği psikolog öyle demişti. Ellie'nin Javier'den nefret ettiğini, korkunç bir yerde olduğunu ve yardımına –yardımımıza– ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen, onu en başta Javier'e çekenin ne olduğunu merak ettim. İntikamını almaktan vazgeçip bu adamla yaşamasına ne sebep olmuştu? Evlerinin güzelliği ve konumu, hakikati gizliyordu.

Gus, önce evi biraz izlemeye karar vermişti. Bu, yapmak istediğim şeyin tamamen tersiydi, ben bir an evvel içeri dalıp yoluma çıkanların hepsini dağıtmak istiyordum. Bu yöntemle muhtemelen kendimi öldürtürdüm, ama mekânı izleyerek geçirdiğimiz her saniye Ellie'yi kaybettiğimizi hissediyordum. Yine de Gus haklıydı. *Elbette...* Sinirimden, ondan şüphe etmeye başlamak istemiştin, ama işin gerçeği şuydu ki adam ne yaptığını biliyordu.

Evi izledikten sonra, kaç kişi olduklarına ve nasıl silahlandıklarına dair fikir sahibi olduğumuzda saldırı planımızı yapacaktık. Evde olduklarını varsayıyorduk, önsezilerimiz öyle diyordu ne de olsa... Birimiz dikkatlerini dağıtırken birimiz de Ellie'yi kurtaracaktı. İşin sırrı, yakalanmadan dikkatlerini dağıtmaktaydı. İçeride kaç kişi olduğu ve Ellie'nin sıkı korunup korunmadığı da önemliydi elbette. Gus sıkı korunmayacağını düşünüyor gibiydi. Javier olasılıkla korumasıyla ya da Raul'la birlikteydi. Dünyadaki herkes gibi Javier de polisten kaçtığını ve ortalarda görünmek istemeyeceğini, o nedenle de Ellie'yi kurtarmaya gelmenin aklındaki en son şey olacağını şimdiye kadar anlamış olmalıydı.

Javier beni tamamen hafife almış olurdu.

Deniz kenarındaki birkaç caddede GPS'in sesiyle ilerledikten sonra birkaç blok ötede durduk. Sonuçta içinde bulunduğumuz araba, Javier'in arabasıydı. Daha fazla yaklaşırsak yakayı ele verebilirdik.

Gus spor çantayı arka koltuğa getirip silahları ayıklamaya başladı. Evet, bu kelime çantaya ne koyduğunu aşağı yukarı özetliyordu. Bir suikast silahı, muhtelif kalibrelerde birkaç tabanca, bir de dürbünlü tüfek... Sonra iki bıçak, bir küçük balta, bir küçük plastik şişe, arı kovucu sprey, çeşitli gazlı çakmaklar ve bir kutu Coffee-Mate...

Coffee-Mate'i alıp salladım. "Gerçekten ne var bunun içinde?"

Ciddi bir ifadeyle, "Coffee-Mate," dedi. "Havaya bundan bir bulut serpiştirdin mi daha yanıcısı yoktur. Ateş top-
larının ne kadar kolay yapıldığını söylemiyorum bile..."

“Pekâlâ,” dedim. Sinirlerim biraz gerilmeye başlamıştı. Kahve kreması bulutunu tutuşturmayı ihtiva eden bir şeyler yapmayı beklemiyordum. Bir taraftan da insanların her sabah kahvelerine ne koyduklarını bilip bilmediklerini merak ettim.

Etiketsiz şişeyi gösterdim, dokunmaya korkuyordum. “O ne, anne sütü mü?”

Dudakları kıpırdamasa da gözleri parıldadı. “Çamaşır suyu bombası...”

“Biz tabancadan şaşmasak iyi olacak sanki,” dedim. Bu işin Gus’ın bilim deneyine dönüşmesini istemiyordum.

Başıyla onayladı. “Sen kendi silahını kullan, onunla daha rahat edersin.”

Ederdim. Benim de gizli bir silahım vardı. Kullanmaya niyetim yoktu ama elime fırsat geçerse yani Javier’le yalnız karşılaşsam hazırlıklı olmak iyiydi. Tabancalar insanları her zaman konuşturamazdı.

Gus çizmesinin içine bir tabanca kaydırıldı. Pantolon bacağıının altındaki kılıfa bir bıçak yerleştirdi. Kotunun beline bir tabanca daha sıkıştırdı. Çamaşır suyu bombasını kısa bir müddet düşündükten sonra arı spreyini kaptı ve pantolonunun önüne tıktı.

Arkaya koyduğum küçük sırt çantasını alarak, “Bu durumda dikkatlerini ben dağıtıyorum sanırım,” dedim.

“Onları bir süre izlememiz gerekecek, ama evet, plan bu...”

Ne kadar çocukça görünse de eve bir hışımla dalıp kadını kurtaran ben olmak istiyordum. Ama işler gerçek ha-

yatta filmlerdeki gibi olmuyordu. Adamların dikkatini çekip kaçacak ve gerisini Gus'a bırakacaktım.

Başta hava kararana kadar bekleyeceğimizi farz etmiş-tim. Fakat Gus gündüzün daha emniyetli olduğuna beni temin etti. Burası varlıklı bir semtti ve Javier de Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin lideriydi. Gündüz vakti paçayı kurtaramazlardı, böylelikle silahlı çatışmaya girme ihtimali de en aza inmiş olurdu. Bunun yanı sıra yerimizi tespit ederlerse başımız büyük belaya girerdi. Maalesef bu riske girmek zorundaydık. *Artık aranan bir adamdım, ne fark ederdi ki?* Gerçekten işlediğim bir suçtan dolayı enselenebilirdim pekâlâ...

Arabadan inip eve doğru yürümeye başladık, okyanus boyunca uzanan caddede ilerledik. Göz alıcıydı, evlerin arasından görünen dalgalar kumsala vuruyor, batmakta olan güneş altın sırmalar saçıyordu. Yine de manzara, içimi kemirmeye başlayan tedirginliği azaltamadı. Daha önce Ellie'ninkiler gibi panik atak yaşamamıştım, ama bu sefer hissettiğim, ona epey yakındı. Attığımız her adımda ciğerlerim küçülüyormuş gibi hissediyordum. Pantolonumun içine tıktığım tabanca, patlamaya hazır bir bomba gibiydi; sırt çantamsa eşek ölüsü gibi ağırdı.

Neyse ki Gus ve ben ortamda sıırtmıyorduk. Gus, Jimmy Buffett ve Nick Nolte'nin alkollü araba kullandığı için tutuklandığındaki halinin karışımı gibi gösteren sarılı pembeli bir Hawaii gömlek giyyordu. Benimse kafamda bir beyzbol şapkası ve üzerimde de bütün dövmelemleri kapatan uzun kollu gri bir Henley gömlek vardı. İkimiz de spor ayak-

kabı giymiş ve güneş gözlüğü takmıştık. Günbatımında yürüyüşe çıkmış baba oğula benziyorduk. Gus'ın ayaklı bir cephane olduğundan kimse şüphelenmezdi.

Çok geçmeden Javier'in evine vardık, tıpkı Google Haritalar'da görüldüğü gibiydi. Tek farkla. Bu, bir kavram, bir fikir, bir telefon görüntüsü değildi. Bu, kumsala bakan yüksek verandasıyla bembeyaz evin ta kendisiydi. Huzurlu ve ölümcül... Ellie içeride hatta belki de parmaklıklı pencere-lerden birinde olabilirdi. Bunu düşününce benliğimi bir öfke kapladı.

Gus her zamanki gibi ruh halimi fark etti. Fısıltıyla, "Sakin ol," diye. Yürüyüşe çıkmış iki adam gibi önünden geçiyorduk sadece. Kuşku uyandıracak hiçbir durum yoktu. Tek yapmamız gereken, rahat tavırlarımızı bozmadan yolu-muza devam etmektir.

Eve birkaç metre kala, Gus durup saatine bakarmış gibi yaptı. "Güneş kaçta batıyor, biliyor musun?"

Yutkundum. *Bu bir şifre miydi?* Doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Gözlüğünün arkasındaki gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Saatini düzeltirmiş gibi yaparak sesini alçalttı. "Tek araba... Tanıdın mı?"

Başımınla onayladım, konuşamadım.

"Hadi gel, Dana'nın bahçesi ne alemde bir bakalım," dedi daha yüksek sesle. Sonra yürümeye başladı. Peşinden gittim, izlenip izlenmediğimizi ya da takip edilip edilmediğimizi merak ediyordum, ama kontrol etmek için etrafıma

bakınamayacağımı biliyordum. Ensemdeki tüylerim diken diken oldu.

Bir sonraki sokağa saptık. Görüş açısından çıktığımızda beni kenara, birinin bahçesindeki çiçekli çalıların arasına çekti.

“Şans yüzümüze gülebilir,” diye fısıldadı boğuk sesle. “Bir araba demek, az insan demek... Belki... Her halükârda yukarıdan dolanıp kumsala ineceğim. Oradan gireceğim, muhtemelen ana kattan... O pencerelerin duruşundan hazzetmedim, ama Ellie’nin orada tutulduğunu farz ediyorum. Javier o kadar paranoyak değilse başka tabii. Ama adi herif muhtemelen öyledir. Yine de... Sen burada bekle.”

Cepte telefonunu çıkarıp saate baktı. Sonra saatini çıkardı ve bana verdi. “Şu andan itibaren beş dakika sonra kapıyı çalıyor ya da zile basıyorsun ve Dana Prescott’ın evde olup olmadığını soruyorsun. Sana yanlış eve geldiğini söyleyip yolu tarif ediyorlar. Sonra da yoluna gidiyorsun. Umarım...”

“Ben de,” dedim yüzümü buruşturarak. “Dana kim?”

Omuz silkti. “Hemen ileride oturuyor. Ocean Springs’teki ev işletmelerini aratınca en yakın onun yeri çıktı. Ev bilgisayar hizmetleri... Bu civarda yaşayan birilerini sorarsan daha inandırıcı olur. Belki Javier ve adamları komşularıyla iyi geçinen tiplerdir.”

“Mahalle bekçileri gibi,” dedim. Sesime titreklik geri gelmişti. İşe yaramak istiyorsam kendime mukayyet olmam lazımdı.

Omzuma sağlam bir şekilde vurdu. “Her şey yolunda

gidecek... Gitme zamanı geldiğinde anlayacaksın. Sonra koşacak, arabaya gidecek ve onu üç ev aşağıya getireceksin. Ellie ve ben kumsal boyunca koşacak ve gösterdiğim o kırmızı evin arasına geleceğiz. Anladın mı?"

Başımı salladım. Emin olmak için beni birkaç saniye izledikten sonra aniden ters istikamette koşmaya başladı. Beklediğimden çok daha çabuk hareket ediyordu. Bir sonraki sokakta gözden yiterek kumsala yöneldi.

Saati koluma taktım. Ellerin titriyor, deri kayıyordu. Beş dakika... Beş dakika... Beş dakika...

Ah, kahretsin, Camden, dedim kendi kendime. Birden kafam bacaklarımın arasındaydı, midem bulanmaya başlamıştı. Uzun zamandır bu kadar gergin olmamıştım. Ellie ile birlikte Sophia ve Ben'i almaya gittiğimizde bile... Bu kadar gergin hissettiğim en son sefer, Ellie'yi beni soyarken yakalamayı planladığım zamandı.

Bu olayın ara ara hâlâ içimi sızlattığını itiraf etmek zorundaydım. Beni tarttığını, gözünün sadece paramda olduğunu, beni beş parasız bırakmanın umurunda olmadığını en başından beri biliyordum. Bir paspas, bir kara sevdalı, bir gotik kraliçesi olan eski dostu Camden'ı zerre kadar umursamadığını biliyordum. Yüzüme bakıp defalarca yalan söylemişti. Sonra da evime gizlice girip beni soymuştu.

Ama o Ellie artık geçmişte kalmıştı. Benim özgürlüğüm, Sophia ve Ben'in özgürlüğü uğruna Javier'e teslim olarak kendini feda ettiğinde, eski Ellie'nin öldüğünü anlamıştım. Yine de burada, Mississippi'de, bir yılı aşkın bir süre bir ya-

lanı yaşadığı bu yerdeyken, o eski Ellie'nin yeniden o hayata dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Bu konuyu düşünmemeye çalışıyordum, çünkü gereksiz korkumu arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Gus ve benim onu almaya geldiğimizde bizimle gelmeyeceği korkumu.

Saate baktım. Vakit gelmişti.

Burnumdan derin bir nefes alıp başımdaki şapkayı düzelttim. Çalıların arasından çıkarak yolda biraz yürüdüm. Javier'in sokağına saptım. Ev işte oradaydı, tıpkı daha önce olduğu gibi... Bu kez güneş gözlüğümün siperinden yararlanarak evi alıcı gözle süzdüm. Ne de olsa artık Dana Prescott adında birini arıyordum ve East Beach Yolu 425 numarada oturduğunu duymuştum. Fevkalade bir bahçesi vardı ve bilgisayar tamir ediyordu.

Lanet olsun, ne yapıyordum ben?

Artık çok geçti. Gus muhtemelen kumsalda bir yerdeydi, kayıp bir okyanus dalgası gibi eve yönelmişti. Dikkat dağıtmadan Ellie'nin oradan çıkma olasılığı çok düşüktü. Devam etmek zorundaydım. Adım adım... Pantolonumda bir tabanca... Sırt çantamda başka bir silah...

Araba yolunun, hüznü, ağlayan ağaçların yanından geçtim. Doğrudan ön kapıya gittim. Arka tarafta evin yarısı sütunlar üzerinde yükselerek iki arabanınki yalnızca siyah cip oradaydı, sığabileceği bir alan bırakıyordu. Yan tarafta taştan bir yürüme yolu, çiçek saksılarıyla bezenmiş ön kapıya çıkıyordu. Şaşırtıcı derecede bakımlıydı.

Merdivende durup tereddüt hissimi bastırmaya çalıştım.

Javier'in adamları görevlerini hakkıyla yapıyorlarsa beni çoktan fark etmiş ve her hareketimi izliyor olurlardı. Kapının yanındaki pencereye baksam panjurların hareket ettiğini göreceğimden eminim. Ama ben Dana'yı görmeye gelmiştim. Eve şüpheli gözle bakmak için hiçbir sebebim yoktu.

Kapı zilini görünce çaldım, ödümü koparan yüksek bir sesi vardı. Kendime hâkim olmalıydım. Bunu Ellie'nin hatırına, kendi hatırıma, Gus'ın hatırına yapmalıydım.

Sakin ol...

Kapı açıldı ve kısa boylu Hispanik bir adam belirdi. Beyaz bir polo tişört ve haki şort giymişti. Doğru eve mi gelmiştik gerçekten? Benden fazla büyük göstermiyordu. Duruşu rahattı. Beni işkillendiren tek şey, şakağındaki bandajdı, etrafı şişmiş ve kızarmıştı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu. Kibardı da... Sesinde bir kuşku belirtisi sezdim gerçi.

Gülümsedim. “Selam, Dana evde mi?”

Kaşlarını çattı. “Dana mı? Hayır...”

“Ama bu civarda yaşıyor, değil mi? East Beach 425 numara?”

Adam kollarını kavuşturunca pazılarında oldukça ürkütücü kabile dövmelerini gördüm. Onu rahatça alaşağı edebildim, ama kolay teslim olmazdı. Bakışlarını bana dikti. “Burası 425 numara, ama burada Dana diye biri yok. Kusura bakmayın.”

Kapıyı kapatmak üzereyken onu durdurmak için elimi kaldırdım. Cesurca bir hareketti, ama Gus'a yeterince zaman

kazandırdığımdan emin olmak istiyordum.

Adam elime baktıktan sonra bakışlarını bana dikti. Artık rahat görünmüyordu. Sinirli görünüyordu. Şansımı zorluyordum.

Bana gönderdiği bariz sinyalleri algılamıyormuşum gibi, bir aptal gibi sırtmaya devam ettim. “Civarda Dana diye biri var mı biliyor musunuz? Bilgisayar hizmetleri sunuyormuş.” Sırt çantamı gösterdim. “Dizüstüm yanımda da...”

“Tek bildiğim, buradan hemen defolup gitmezsen ayağımı hayalarına yiyeceğindir.”

Gülümsemeyi bıraktım, çünkü normal biri böyle yapardı. Gerçi içimden *onun* hayalarına bir tekme sallamak gelmiyor da değildi hani. Gelgelelim iki elimi kaldırarak, “Özür dilerim, dostum, özür dilerim,” dedim ve geri çekildim.

Adam kıpırdamadı. Bana bakmayı sürdürdü. Benimle ilgili bir şey fark etmiş olabileceğini, bir hata yapmış olabileceğimi düşünmeye başladım.

Sonra silah sesi duydum.

BÖLÜM ON BİR

ELLİE

“Ee, Travis’i nasıl öldürmek istersin, Ellie? Kafasına bir kurşun mu yoksa daha ince bir şeyler mi?”

Dönüp Raul’a ters ters baktım. Denizdeki ikinci günümüzdü. Devasa yat şimdiden fazla küçük gelmeye başlamıştı. Sadece kamaramda yalnız kalabiliyordum. Nereye gitsem ya Raul’la ya da diğer adamlarla karşılaşıyordum yahut tayfalardan biri beni izliyordu. Diğer ikisinin aksine tayfalar daha naziktiler ve Javier’in gazabına uğramamak için mesafelerini koruyorlardı. Fakat beni izlediklerini görebiliyordum. Kapkara giyinmiş küçük, uyumlu casuslar...

Tuhaftır ki Javier’i pek ortalarda görmemiştim. Tayfalardan biri, bu boyuttaki bir yelkenliyi bile kullanmada maharetli görünmesine karşın zamanının çoğunu dümende geçiriyordu. Javier kontrolü elinde bulundurmayı hep sevmişti zaten, ama benden kaçtığını hissetmeye başlıyordum. Bu biraz tatsız bir durumdu, nedeniniyse bilmiyordum.

“Travis’i öldüreceğimi de kim söyledi?” diye çıkıştım. Şarabımdan ilaç niyetine kocaman bir yudum içtim. Sinema salonunda oturmuş, acımasız güneşten saklamıyor ve bitkin düşen beynimi kitaplarla meşgul ediyordum. Huzurum uzun sürmedi. Raul gelip karşıma oturmuş, elinde içkisi, arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Üzerimde pantolon ve dökmümlü bir bluz olmasına karşın gözleri daha bir şehvetli bakar olmuştu. Onun gözleri, Javier’inkilerden de rahatsız ediciydi.

Raul çenesini düşürüp gülümsedi. “Bu işi Javier’in yapacağını, senin sadece yem olduğunu sanıyorsundur herhalde...”

“Öyle sayılır,” diye mırıldandım. Bakışlarımı, okumaya çalıştığım kitaba, Stephen King’in *Duma Adası*’na çevirdim. Kapağındaki fırtına ve tekne durumuma uygundu.

“Seni rahatsız etmiyor mu,” diye devam etti, “seni sadece bir piyon olarak gördüğünü bilmek?”

“Başka bir şey olarak görmesindense piyon olarak görmesini yeğlerim,” dedim.

“Hımm,” diye düşündü Raul. “Görüyorum ki ciddisin. Ona karşı hâlâ hislerin var mı?”

Kitabımı tekrar indirip en bıkkın ve en inanmaz bakışımı attım. Şarabın etkisiyle kafamın hafif iyi olduğunu düşünürsek muhtemelen oldukça iyi iş çıkardığımı söyleyebilirim. Sarhoş oldukça çirkefleşebiliyordum, yüz ifadeleri dahil.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Raul.” Adının hecelerini uzatarak alay ettim. “Javier için beslediğim tüm hisler altı yıl önce, onu beni aldatırken yakaladığımda öldü.”

Kaşını kaldırdı. “Ah, evet... Şu mesele... Onunla konuş-tun mu hiç?”

Kalbim bir an durdu. Raul biliyordu. Duymayan kalma-mıştı. *Ah, elbette kalmamıştı.* Javier muhtemelen herkesi be-ceriyor, bacakları –hatta yara izi olan bacakları– olan herkese *meleğim* diyor ve onları ihya ediyordu. Bu son hatıra, derin-lerde bir yerde kızarmama neden oldu. Ama sonra silkindim.

“Hayır, konuşmadım. Çünkü dürüst olmak gerekirse umurumda değil. O pilici bulup lanet elini sıkmak isterim şahsen. O olmasaydı hayatımı kadın düşkünü bir psikopatla heba ediyor olacaktım muhtemelen.”

“Dolandırıcılık yaparak heba etmiş olmuyor musun peki?”

“Sen de deli doktoru mu kesildin şimdi başıma?” deyip başımı diğer yana çevirdim. Kitap artık işe yaramıyordu. Şarap ise yarıyordu. Doğrulup bara doğru yöneldim. Bu gemideki her odada bir tane bar vardı, tam bir alkol gezisi. Ama Raul benden önce davrandı. Göründüğünden daha çabuktu. Göz açıp kapa-yıncaya kadar kadehimi pek pahalı Sauvignon Blanc ile dol-duruvermişti. Buna takılmayacak kadar kafam güzeldi.

Tekrar karşıma oturup saçını geriye yatırdı. Tanrı’m, kartel üyeleri neden bu kadar çirkin olmak zorundaydı? Yıl-lar önce planım için Javier’i seçtiğimde turnayı gözünden vurmuştum. Baktığınızda hoş bir his uyandıran bir tek o vardı. Hatta ondan yayılan bütün o vahşi ve hayvani titre-şimlerini de işin içine kattığınızda hoştan da öteydi.

Bana şantaj yapan ve nereye baksam karşıma Raul’u çı-karan bir gemide beni esir tutan bir adamla ilgili bu kadar olumlu sıfatı neden düşünüyordum?

Raul biraz sonra, “Onu nasıl öldüreceksin?” diye devam etti.

“Söyledim ya, öldürmeyeceğim. Ben yemim.”

“Bilirsin, eğer benim elimde olsaydın seni serbest bıraktırdım.”

Ters ters baktım. “Tabii tabii... Ayrıca ben onun elinde de değilim.”

“Belki o senin elindedir.”

“Cidden, ne istiyorsun? Sinirlerimi bozmaya çalışıyorsan başarıyorsun. Ürkütücü olmaya çalışıyorsan onu da başarıyorsun.”

“Bütün bunlarla nasıl bu kadar iyi başa çıktığını merak ediyorum, hepsi bu... Sanki buraya aitsin.”

“Mevcut zor koşullarda elimden geleni yapmaya çalışıyorum.”

Raul öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Bence elinden geleni sadece zor koşullarda yapıyorsun. Çünkü sen çok kötü bir kızsın, Ellie. Ve sana daha kötü olmayı öğretebilirim.”

“Neler oluyor burada?” Javier’in sesi lafa karıştı.

Ağzımdaki ekşi hissi yutarak Javier’e baktım. Odanın girişinde durmuş, delici bakışlarını Raul’a dikmişti.

İkisiyle de aramı bozup bozmadığımı umursamayarak, “Beni sinir ediyor,” dedim.

Gülümsemekle yetinen Raul, gözlerini önce bana sonra Javier’e çevirdi. “Ellie’yi olacıklara hazırlamaya çalışıyorum. Biliyor musun, Javier, Ellie bir katile göre oldukça bezgin gibi geldi bana. Bu seni kaygılandırmıyor mu? Son anda

vazgeçip işi batırabilir. Hatta bilerek... Sana karşı kin besliyor gibi görünüyor.”

Javier bana bakmadı. “Er ya da geç, durumu anlayacak. Hem ben ona güveniyorum.”

Az kalsın içtiğim şarap burnumdan geliyordu. *Javier bana güveniyor muydu?* Hemen sonrasında Raul’un beni öldürmeyeceğini bilsem bulduğum ilk fırsatta onu denize atardım.

Raul alaylı bir şekilde, “O güven, canına mal olabilir, *señor*,” dedi.

Bu yorum üzerine kaşımı kaldırdım. Javier’in suratıysa ifadesizdi.

Sonunda boğazını temizleyerek, “Eh, Raul, Ellie’yi bugünkü bu kadar sinir ettiğin yeter sanırım. Neden dümende Roberto’ya katılmıyorsun, ha?” dedi.

Raul gözlerini kısıp kalktı. Javier’in yanından kibirle geçerek, tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Konuşmanın ardından odaya tuhaf bir hava çökmüştü. Bilmediğim bir sebepten ötürü, işler sarpa sarmış gibime geliyordu. Ya da belki de şarabın ve geminin etkisiyle böyle hissediyordum. Yirmi dört saat karayı görmeyince insan bir tuhaf oluyor.

Javier kollarını kavuşturup bana baktı. “İyi misin?”

Şarap kadehimi kaldırdım. “Efkâr dağıtıyorum.”

“Komik,” dedi tekdüze bir sesle. Bana doğru yürüdü. O vahşi hayvan benzetmesi tekrar beynime hücum etti. Bugün tepeden tırnağa zeytin yeşili giyinmiş bir kediymiş. Oturdum koltuğun tam arkasında durdu, ona bakmak için kıvrılmak zorunda kaldım. “Ne konuşuyordunuz?”

“Travis’i nasıl öldüreceğimi...” *Ve sana karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğimi...* Elbette bunu söylemek istemiyordum. O konuya hiç ama hiç girmek istemiyordum.

Javier bana baktı. “Hepsi bu değildi. Sana kötü bir kız olmayı öğreteceğini söyledi.”

“Eh, öyle diyerek ne kastettiğini bilmiyorum...”

“Ben biliyorum. Seninle konuşma tarzından hoşlanmıyorum.”

“Şey, bak sana ne diyeceğim. Raul’u gözcü tepesine dikmek istersen sonuna kadar arkadayım.”

Nihayet gülümsedi. Kaşını kaldırdı ve kadehimi işaret etti. “İçki işe yarıyor galiba. Keyfin yerinde...”

Bir an için, birlikte deniz yolculuğuna çıkmış eski âşıklar, iki lafın belini kıran iki eski dost olduğumuzu düşündüm. Ama bunun gerçeikle yakından uzaktan alakası yoktu.

Beni incelerken yüzü ciddileşti. Dönüp odadan ayrıldı. Omzunun üstünden, “İyi okumalar... Yemek saat altıda,” dedi.

Yemek yememi, her öğünde yaptığı gibi hatırlatmadı. Gerçi şarabın beni çarpmasının nedenlerinden biri de buydu. Sırf bu sebepten, yemeğe katılmaya karar verdim. Midemde bir heyecan hissettim. Sonra okumaya devam ettim.

Her ne kadar itiraf etmek istemesem de yemek harikaydı. Kapan levrek o kadar tazeydi ki tekneden tutulduğuna yemin bile edebilirdim. Hindistan cevizli pilav ve mango salatası muazzamdı. Kokteyller olağanüstüydü. Neredeyse akşam yemeklerine katılma nedenimi unutturacak kadar iyiydi.

Yemekten aldığım keyfi dizginlemek için elimden geleni yaparak dikkatimi etrafımda olan bitene vermeye çalıştım. Mürettebatın kendi yemek salonu olduğundan burada sadece dört kişiydik. Diğer kişi Peter idi. Oldukça zeki birine benziyordu, çoğunlukla sessizdi. Yemekte neden bizimle olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyordum, ama Javier ona saygılı davranıyordu. Belki de bana öyle gelmiştir, çünkü Raul şımarık bir çocuk gibi davranırken Javier de ona soğuk davranıyordu. Javier'in onun üzerindeki otoritesinin ufak ufak parçalandığını görebiliyordum. Bu da beni korkutuyordu.

Yemeğimiz bittiğinde aniden beliren çocuklar sofrayı topladılar. Raul ve Peter kamaralarına çekilerek beni yemek masasında Javier'le baş başa bıraktılar. Yalnız kaldığımızda yıldızlarla dolu gökyüzünün altında ezildiğimi hissettim. Teknenin güvertesi aydınlatan ışıklar, Javier'in bana bakan gözlerini parlatıyordu.

Hayranlık ya da endişe dolu değil, sabit bir bakıştı. Ama ilgiliydi. İlgisini çekmeyi her zaman başarmıştım.

“Gökyüzü çok güzel,” dedi biteviye bir sesle. “Buradan birçok takımyıldızını görebiliyorsun. O şehir ışıklarına hiç benzemiyor. Aslında ne kadar önemsiz olduğumuzu hissedebiliyorsun. Sen de hissediyor musun?”

Bunun bir tuzak soru olup olmadığını bilmiyordum. Yine de başımı salladım. “Evet... Tanrı bana bir fiske vurulacakmış gibi...”

Başını yana yatırdı, ağzını hafif büzdü. “Tanrı sana bunu asla yapmaz, sen Ellie Watt'sın.”

“Bazen öyleyim,” dedim. Rahatsızlığımı kokteylimden bir yudum daha içerek gizledim.

“Hep öylesin. Bunu şimdi görüyorum. Daha önce seni tam olarak tanıyamamışım sanırım. Ama sen şu anda... çok dehşetlisin.”

Bu bir iltifat mıydı? Eğer değilse Javier’den geldiği için onu bir iltifat olarak kabul edebileceğimi sanmıyordum.

Gülümsedi. “İltifatı,” dedi tekrar o zihin okuma işini yaparak. “Çok güçlüsün. Sana sahip olduğum için şanslıyım.”

Az daha gözlerimi deviriyordum. Sonra durumun bundan daha ciddi olduğuna kanaat getirdim. “Javier,” dedim yavaşça, “bana sahip olduğun falan yok. Şanslı olduğun tek yan ise birileri kafanı uçurmadan bugünlere gelebilmiş olman... Evet, güçlüyüm. Ve korkarım Raul haklı... Bana güvenmemelisin.”

“Nedenmiş o?”

Kaşlarımı çattım, sesindeki içtenlik karşısında afallamıştım. “Neden mi? *Neden mi?* Hayatımda senden daha çok nefret ettiğim biri olduğunu sanmıyorum.”

Bunu düşündü. Gözleri daha da parıldadı. İçkisinden bir yudum aldı, arkasına yaslandı ve ellerini kafasının arkasına koydu. “Bu çok tuhaf... Nefret ettiğin birine göre bana gayet iyi davranıyorsun. Sevdığın insanlara nasıl davranıyorsun acaba?”

“Sen daha iyi bilirsin.” Hatamı fark ettiğimde sözcükler çoktan ağzımdan çıkmıştı. Alkol beni mahvediyordu. Vaktiyle zihnimin içine hapsettiğim şeyleri söylüyordum.

Gözleri bir an irileşti. Onlarda bir daha görmek istemediğim bir ifade gördüm. İçkimin kalanını bir dikişte bitirip kadehi masanın üzerine sertçe koydum. “Eh, sarhoşum ve saçmalıyorum.”

Beni süzdükten sonra, “Öyle görünüyor. Ama düşüncelerini sansürsüz ifade etmeni eğlenceli buluyorum. Nefret ettiğin birini, benimle bir içki daha içerek eğlendirmek ister misin?” dedi.

“Beni uyutmaya mı çalışıyorsun? Çünkü bir kadeh daha içersem muhtemelen bayılacağım zaten. Ve beni odama götürmesi için tayfalarından birini çağırman gerekecek.”

Yüzü aniden katılaştı. “Bu tekne sana kimse dokunamaz.”

Alay yollu, “Sen bile mi?” diye sordum. Onu sınıyordum. Başını iki yana salladı. “Evet, ben bile... Sana dokunabilmem için benim olman lazım.”

“Ah, tabii ya... Ben senin sadece piyonunum.”

“Ellie,” dedi. Sonra ayağa kalkıp elini uzattı. “Benimle gelirsen açıklayacağım.”

“Neyi açıklayacaksın?” diye sordum, eline hastalıklıymış gibi bakarken.

“Neler olacağını açıklayacağım. Raul sana ne dedi bilmiyorum, ama bazı noktaları açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Bana söylediklerinin ne önemi vardı? Muhtemelen hoşuma gitmeyecekti, ama Camden’in yaşaması anlamına geliyorsa bunun da öne-

mi yoktu. Berbat ötesi bir durumdaydım. Olayları kavramaya çalışmaktan da yorulmuştum.

Sonunda Javier'in elini tuttum, ayağa kalkmama yardım etti. Elleri sıcak ve sertti. Tanıdık ve yabancı...

Ne var ki doğrulduğum gibi elimi sıcak bir kömürmüş gibi bıraktı. Bu olaydaki en tuhaf bulduğum şeydi bu. Beni eski âşığı ya da eski sevgilisi gibi değil, gerçekten piyonu olarak görüyordu. Elbette üzerime diktiği gözlerini ve yüzündeki o umutlu ifadeyi zaman zaman hâlâ görüyordum. Fakat çoğunlukla, geçmişte bana karşı beslediği zihinsel yahut fiziksel hangi duygular var idiyse onlar artık yoktu. Mesafeli ve tutkusuzdu, tamamen beynimin sürekli uzak durmaya çalıştığı bu göreve odaklanmıştı. Bir yandan onun bu mesafeli tavrını hayranlık uyandırıcı buluyordum. Ürkütücü, takıntılı eski sevgili rolünü oynamayı sürdürmesini istemiyordum. Hiçbir giysimi atmayan, ama peşimden gelmek için altı yıl bekleyen eski sevgili rolünü...

Bu Javier'i bir türlü anlamıyordum. Belki de bu yüzden bana sert bir içki doldurmasına izin verdim ve merdivenden peşi sıra inerek ana güverteye, oradan da geminin arka kısmındaki özel kokpitine geçtim. Bana faydası olsun ya da olmasın, onu anlamak istiyordum. Düşmanı anlamak avantajı-maydı, öyle değil mi?

Aşağıdaki ofisine ve odasına inen yuvarlak kokpitinde daha önce hiç vakit geçirmemiştim. Karşılıklı birer kavisli kanepe ve bir düğmeyle açılan bir bar vardı.

Kanepelerden birine oturdum, yakınımı oturmasını en-

gelleme umuduyla yayıldım. İşe yaradı, ama içimden bir ses zaten karşıma oturacağını söylüyordu.

“Bence burası geminin en iyi yeri,” dedim. Kafamı geriye yaslayıp yıldızlara baktım. Kâinatın ağırlığını hâlâ omuzlarımda hissediyordum.

“Ben de burayı çok seviyorum. Eski tekne mi hatırlatıyor.”

Kafam, eski teknesine ilk kez adım attığım zamana gitti. Üzerinde ilk sevişmemize... Beni lekelemek istemişti. Ve lekelemişti de... Tek farkla, umduğu biçimde olmamıştı.

Bunları düşünmemem gerektiğini biliyordum. Hep alkol yüzündendi, bir de oraya tohumlarını atan Raul’un sözleri yüzünden... Ama düşünüyordum ve neler olduğunu anlamama kalmadan sözcükler dilimden dökülüyordu.

“Neden beni aldattın?” Gözlerimi yıldızlardan ayırmadım, koyu mor renkteki gökyüzünün biraz yükseldiğini hissettim.

Javier sesini çıkarmadı. Afallamış mıydı yoksa bir bahane mi uyduruyordu? Belki de gerçeği söylemeye hazırlanıyordu. Üzerimdeki ağırlığı atmak dışında bu konuşmadan ne elde etmeyi beklediğimi bilmiyordum. Cevapsız sorular uzun süre sizinle kalabilir, omuzlarınızda birer yük olarak sizi yıpratabilirler.

İçkisinden bir yudum alıp yanındaki masaya koyduğunu duydum. Sesler daha yüksekti artık; yelkenin altında olmadığı-mızdan motorun homurtusu, teknenin pupasına çarpan sular.

“Seni birkaç defa aldattım,” dedi temkinlice. Sanki yerimden fırlayıp onu öldürmemi bekliyordu. Yapmadım. Gururum incinmişti ama öfkem ölüyordu.

Koşullara rağmen kendimi aptal gibi hissederek boğazımı temizledim. “Anlıyorum. Akla yatkın...”

“Neden?”

“Aslında seni kandırdığımı sanıyordum. Halbuki onca zaman sen de benden bir sır saklıyormuşsun.”

“Ellie, olay tam olarak öyle değildi...”

“Umurumda değil. Önemi yok. Hiç sormadım say.”

“Sormadın sayamam. Ya sana onca zaman bana neden yalan söylediğini sorsam?”

“Önemli değil.”

Dikkatimi çekecek kadar yüksek sesle, “Önemli,” dedi. Kadehini sımsıkı tutuyor, gözlerinden alev saçıyordu. “O zamanlar farklı bir adamdım, daha bir çocuktum. Ama seni gerçekten seviyordum ve seni incitecek bir şeyi asla bilerek yapmazdım.”

Bir zamanlar bilge bir kadının bana dediklerini hatırlayarak, “Aşkla saygı bir arada olmak zorunda değil,” diye karşılık verdim. Bir de, *yol kenarı barlarında işe yarar insanlara rastlamazsın*, derler. Kadının ehliyetini hâlâ koleksiyon defterimde taşıyordum: Marda...

“Bu doğru olabilir,” diye kabul etti. “Sana sadakatsizlik etmemin nedenleri vardı. Cinselliğin ve aşkın ötesinde nedenler...”

Midem bulanarak, “Onu seviyor muydun?” diye sordum. Suçu şaraba ya da tekneye atabilirdim.

“Hayır, sevmiyordum. Ama intikam aldım. İntikam uğruna nelerin göze alınabileceğini en iyi senin bilmen gerek...”

“Başka bir kadınla yatmanın intikamla ne alakası var?”

“Beni sevmekle intikamın ne alakası var?” dedi. Sevmek derken sesi kısık gibi çıkmıştı.

Yavaşça doğruldum. Başım dönüyordu. “Önemli değil, ama seni gerçekten sevmiştim.”

“Beni mahvettin,” diye cevap verdi. Gözleri çelik gibiydi.

Daha fazla bunları duymak istemiyordum. “Neden beni aldattın? Ayrıca o intikam saçmalığını da bahane etme. Eğer mesele gerçekten intikamsa bana her şeyi tam olarak anlat.”

“Adı Patricia’ydı,” dedi.

Ah, bir adı vardı demek. Üstelik de aptalca bir ad...

Kadehine bakarak devam etti, “İyi bir kızdı. Bayağı iyi... Güzel... Benden hoşlanıyordu. Tüm ihtiyacım olan da buydu. Enrique Morrow’un kız kardeşiydi.”

“Enrique Morrow da kim?”

“Enrique, Los Zetas’ın üst düzey adamlarından biriydi. Patricia, New Orleans’ta, Enrique ise Nuevo Laredo’da yaşıyordu. Onu tanıdım, sanırım senin beni tanıdığın şekilde... Enrique’den intikam almak için onu kullandım.”

Ona baktım. “Peki intikamını alabildin mi? İşe yaradı mı?”

Başını sallayıp kadehindeki buzu salladı. “Evet...”

“Onlara ne oldu?”

Kısa süre bana baktı. “İkisi de öldü. Onları ben öldürdüm. Önce Patricia’yı öldürdüm, Enrique’nin gözleri önünde... Onu yere yatırıp elini tuttum. Sonra boğazını kestim. Enrique’ye de izlettim. Ardından yeterince acı çektiğine kanaat getirdiğimde kafasını kestim. Bu eylemi Los Zetas’ın kendilerinin

icat ettiklerini sandıkları düşünülürse, duruma yakışır bir son oldu doğrusu...”

Ağzım açık kaldı. Kapamam gerekiyordu. Dehşete kapıldım demek, içinde bulunduğum durumu ifade etmeye yeterli değildi. “Bunu... bunu beni aldattığın kadına mı yaptın?” Kafamda birden bir anı canlandı: Onları birlikte bulduğum ana gittim, o korkunç samimi eyleme... Yatakta –*benim yatağım*da– koyun koyuna yataarken cilveleştikleri ana... Birbirlerine sıırıslıklam âşık görünüyorlardı. Birbirleriyle uyumlu... Bu, canımı seksten daha çok yakmıştı.

“Bunu ona nasıl yapabildin?” dedim usulca. “Ben... ben seninleyken bunu... bunu yapabildiğine...”

Kendi içkisini bitirdikten sonra benim kadehimi doldurdu. İtiraz edemeyecek kadar afallamıştım. “Bu, sen gittikten birkaç ay sonra oldu.”

Bunu kabullenemeyerek, “Daha sadece bir delikanlıydın,” dedim. En iyi dostunu mutfağımızda öldürdüğünü görmek başkaydı, ama onu terk ettikten sadece birkaç ay sonra, yattığı, severmiş gibi yaptığı kadını bir şeyleri ispatlamak için vahşice öldürebilecek türden bir adam olduğunu öğrenmek bambaşkaydı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Sen gittikten sonra her şey değişti,” dedi beni dikkatle izleyerek. “Her şey...”

Göğsümde bir öfke patladı. “Sakın bunu benim üzerime atmaya kalkma. Sakın!”

“Bir not bile bırakmadın...”

“Başka bir kadını becerdin, hem de *bizim yatağımızda*!”

“Sana söyledim, hiçbir şey ifade etmiyordum.”

Kadehi neredeyse elimle parçalıyordum. “Bunu o sırada bilmiyordum! Senin için ne kadar önemsiz olduğunu bilmiyordum. Senin için insan hayatının ne kadar önemsiz olduğunu bilmiyordum! Yapmak zorunda olmadığın şeyleri yaptın. O sözde bahanen her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Lanet olsun, Javier! Bütün bunlar bir hiç içinmiş. Sırf sen intikamını alıp insanları öldürebilesin diye... Sen bir hayvan, taş kalpli bir canavarsın! Sana insan diyesim gelmiyor. Göğsündeki o kalbi bile hak etmiyorsun.”

Söylediğim sözlerin hiçbirini duymamış gibi bana bakıyordu. Onun için olabildiğince nefretle, “Senden *iğreniyorum*,” dedim.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra kolunu kanepenin arkasına atıp saatine ve altındaki *Wish* dövmesine baktı. “Eh, en azından iğrenmen de bir şeydir.”

Başımı iki yana salladım. Sözcüklerle içimde bir araya gelmeye çalışıyor, ama bir türlü başaramıyorlardı. Hiçbir şey mantıklı değildi. Kadehimdekileri bir seferde diktim.

“Birbirimizi mahvettiğimizi söyledin,” dedi. Daha alçak sesle konuşuyordu. “Eğer mahvetmemiş olsaydık şu anda ikimiz de burada olmazdık.”

Ağzımı sildim. “Peki sana bulunduğum yerden memnun olduğumu düşündüren ne?”

Ayak bileğini dizinin üstüne koyunca ayakkabısıyla lacivert pantolonunun arasından koyu altın rengi teni göründü. Çorap giymemişti.

“Çünkü seni gerçek kişiliğinle tanıştırdım. Dünyayı sana göstermen gerektiği gibi gösterdim. Sen iyi biri değilsin, Ellie.”

Kaşlarımı çattım. “Şimdi Raul gibi konuşmaya başladın işte.”

“Hayır, Raul’a zerre kadar benzemiyorum. Ben sadece gerçeği görüyorum. Yaşamak için doğduğun hayata gözlerini ben açtım. Sen... Sen sadece bu şekilde yaşayabilirsin. Bu tıpkı benim olduğu gibi senin de kanında var. Kaderimizde yazılan hayatları; heyecanlı, tehlikeli ve güçle dolu hayatları yaşıyoruz. Biz güçlüyüz. Birbirimize çok benziyoruz, hatta o kadar benziyoruz ki bazen keşke o zaman gerçekte kim olduğunu bana söyleseydin diyorum.”

“Öğrenseydin beni öldürürdün,” dedim. O sırada bundan korkuyordum ama şu an biliyorum. Tıpkı o pelüş melek gibi bir elimi denize fırlatırdı.

Bunu düşünüyor gibiydi, başını yana yatırdı. “Belki öldürürdüm. Seni çok ama çok seviyordum.”

“Öldürecek kadar mı çok?”

Acımasızca gülümsedi. “İçimdeki romantizm işte...”

Aniden öne doğru uzanarak elini dizime koydu. İrkildim, kalbim çılgınlar gibi atıyordu, fal taşı gibi açık gözlerim dondu kaldı.

“Benden korktuğuna sevindim, tatlım,” dedi dizimi hafifçe sıkarak. “Seni öğrendirdiğime sevindim. Bu hisleri ne kadar kuvvetli hissedersen haklı olduğumu da o kadar iyi anlarsın. Senle ben aynıyız. Sana benim sahip olduklarımızı; yaşı

güç, gurur, saygıyı elde etmende yardım edebilirim. Seni kraliçem yapabilirim. Böylece iyi olmaya, daha iyi olmaya çalışmaktan da vazgeçersin. Şu anda *zaten* daha iyisin.”

Boğazıma bir şey oturmuş gibi hissettim. “Camden ve ailesini kurtarmak için kendi hayatımı feda ettim. Ben *zaten* iyiyim.”

Öne doğru eğilip dudaklarını kulağıma götürdü. Kılım bile kıpırdamadan durdum, omzunun üstünden geçip giden karanlık dalgaları izledim.

“Hiçbir şey feda etmedin ve her şeyi kazandın. Benimle olmayı seçtin. Gurur duy.” Geri çekilirken bile nefesi sıcaktı.

İçkisini kenardaki masanın üzerine bıraktıktan sonra odasına giden merdivenden inmeye başladı. Kamarasının ışığıyla silueti zıtlık oluşturunuyordu. Bana, “İyi uykular, meleğim,” diye seslendi. Körfezin gece rüzgârı, sesini alıp uzaklara taşıdı. O sırada bile nefesini hâlâ ensemde hissediyordum. O sıcaklığını... O yıkıcı sözler, yavaş yavaş içime işliyordu.

BÖLÜM ON İKİ

CAMDEN

İyi niyet gösterisi olarak ellerim havada, ağır ağır adamdan uzaklaşıyordum ki evin içinde bir silah sesi yankılandı. Olduğum yerde donup kaldım. Gus'ın bana söylediklerini unutmuştum. Oradan bir an evvel kaçıp uzaklaşmam gerekiyordu. Halbuki içgüdülerime kulak verdim.

Adam, evin içine bakmak için aniden dönünce belimdeki silahı kavradım. İyi ki de öyle yapmıştım, zira tekrar bana dönüp tabancayı görmeden daha silahına davrandı.

Ama ben daha hızlıydım. Tabancayı elimde sabit tutarak kafasına doğrulttum ve sakince, “Sakin kıpırdama,” dedim.

Adam yavaşça ellerini kaldırdı. Yüzüne aptal bir gülümseme yayıldı. “Hey, dostum, sorun istemiyoruz.”

“Gus!” diye bağırdım eve doğru. Kapıya bir adım kelaya kadar yaklaştım. Tabancayı hâlâ adama doğrultuyordum. “Ellie!”

“Ah,” dedi adam şaşkınlıkla. “O sürtük için geldiniz.”

Tabancanın kabzasını, hiç düşünmeden şakağına, tam yarasının üzerine indirdim.

Adam bağırarak başını tuttu, yere çöktü. Ama onu gömleğinin yakasından ayağa kaldırdım. Onu kapıya fırlattım, başını çarptı. Tabancayı çenesinin altına dayadım.

“Beni iyi dinle, seni pislik torbası,” dedim öfkeden çatlayan sesimle. “Nerede o? Çabuk bana yerini söyle. *Söyle lan!*”

Adam zerre kadar korkmuş görünmüyordu. Sonra kontrolümü kaybettim ve namlunun ucunda nabzını hissettiğimden emin olana kadar tabancayı boğazına iyice bastırdım.

“Yerini söyle!” diye bağırdım. Dikkat çekip çekmediğim umurumda değildi. *Eğer o silah sesi Ellie için idiyse... Tanrı yardımcım olsun.* Bütün evi içindekilerle birlikte yakıp kül edecektim.

Bana meydan okurcasına dudaklarını sımsıkı kenetledi. Şakağına tekrar vurdum, yüzünden aşağı kanlar aktı. Sonra onu evin içine sürükledim. Giriş katı karanlıktı ama üst kata bolca güneş vuruyordu.

“Gus!” diye bağırdım tekrar.

“Buradayım,” dedi ikinci kattan. Sesi iyi geliyordu.

“Ellie nerede? Elimde biri var ama konuşmuyor.”

“Benimki de...”

Merdivenden yukarı çıktım. Adamı sürüklerken gömleği yırtılmaya başladı. Bir elimle kolundan tuttum ve tabancayı kaburgalarına bastırdım. Gözlerine gelen kandan ötürü sürekli tökezliyordu, ama umurumda değildi.

Küçük bir oturma alanına ve yerden tavana kadar yükselen iki kapının açıldığı sundurmaya bakan bir mutfığa girdim. Açık kapılardan birinden tuzlu bir rüzgâr esiyordu. Ellie akşam yemeklerini burada yemiş olmalıydı. Javier’e yemek yapmış mıydı? Sabahları birlikte kahve içmişler miydi?

“Buradayım,” dedi Gus. Sesini takip ederek koridorun sonundaki bir kapıya ulaştım. Tabancayı fazla sıkıştığım için elimde oluşan krampı göz ardı ettim. Odanın içine bakınca üzeri dağınık bir yatağın ayak ucunda duran Gus’ı gördüm. Duvarda bir kurşun deliği vardı. Yerde cüsseli, kel bir adam yatıyordu. Omzundan vurulmuştu. Açık elinin bir adım uzağında bir tabanca duruyordu. Adamın altındaki halıya kan nüfuz ediyordu.

Elimdeki adama az önce ne yaptığımı biliyordum ama manzara yine de nefesimi kesti.

“Öldü mü?” diye sordum.

Gus başını salladı. Dirilmesini beklermişçesine gözlerini adamdan ayırmamıştı. “Maalesef önce ateş etmek, sonra soruları sormak zorunda kaldım.” Bana baktı, elimdeki herif-çioğlunu fark etti. “O da kim?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bana kapıyı açan adam. Ellie’den haberi var.”

Gus başını iki yana salladı. “Ellie burada değil.”

“Nereden biliyorsun?”

Omuz silkip adamın bacağına tekme attı. “Biliyorum işte. Gitmişler. Javier ve Ellie, Raul, korumaları... Bu adamlar beceriksiz... Onları çiçekleri sulamaları için geride bırakmışlar.”

Elimdeki adam, bu sözlerden alınmış gibi homurdandı.

“Eh, onu konuşturmaya çalışsak iyi olacak galiba,” dedi Gus yaklaşarak. Adama baktı, sonra bana etkilendiğini belirten bir bakış attı. “Yaralı adamın yarasına vurdun demek? Zeki çocuk...” Yatağı gösterdi. “İşte, buraya getir onu. İkimizde de silah var. Hiçbir yere gidemez.”

Adamı öne doğru çekip yatağa doğru ittim. Örtülerin üzerine kan sıçradı. Nerede olduğumu ancak o anda fark edebildim. Ellie ve Javier’in yatak odası...

Sadece yastığı koklamak için bile olsa az kalsın kendimi yatağa, adamın yanına atıyordum. Ellie’nin burada uyuduğunu, hayatta olduğunu bilmem, nasıl koktuğunu hatırlamam gerekiyordu. Ama kendime mukayyet oldum. Banyoya giden bir yığın kıyafet gözüme ilişti. Javier’in ev bakıcısına Gus’ın göz kulak olduğundan emin, kıyafetlere doğru gittim ve yerden aldım. Ellie’nin kotu... Bluzu... Javier’le gittiği gün giydiği kıyafetler...

Yaralı bir yaratıklarmışçasına onları bağrıma bastım.

“Kan yok,” dedi Gus. Tabancasını adama doğrultuyordu ama gözleri giysilerin üzerindeydi. “Kirliler sadece... Görünüşe bakılırsa yırtılmamışlar da...”

Banyoya girdim. Duştan kesik kesik su damlıyordu. Havlu nemliydi. Ellie buraya gelmişti. Kirliliği giysilerini çıkarmıştı. Peki sonra? Ne giymişti? Üzerini değiştirirken yalnız mıydı, yoksa...

Boğazıma hücum eden öfkeyi yutmak zorunda kaldım. Javier’le Ellie’yi baş başa düşündüm. *Ellie çıplak, Javier ona dokunurken... Ondan faydalanırken...*

Karanlık hızla yayıldı. Kendimi süzülür gibi hissettim.

Arkama dönüp giysilerini küvete attım. Doğruca adama giderek silahı tekrar suratına dayadım.

Öfkeyle yüzüne tükürükler saçarak, “Javier onu incitti mi?” diye sordum.

Adam güldü, tabancayı anında suratına indirdim. Kemiklerine ve dişlerine çarpınca bir çatırtı duyuldu.

Gus sert ama nazikçe, “Hey, Camden,” dedi. Onu duymazdan geldim.

“Durumu eşitlemek için ben de onlardan birini inciteceğim,” diye tehdit ettim. “Şimdi onu incitip incitmediğini söyle bana. Ona ne olduğunu söyle. Nerede olduğunu söyle.”

Adam kan tükürüp kırmızı gözleriyle bana baktı.

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Başına gelecekleri hak ediyor o...”

“Camden,” diye uyardı beni Gus. Bakır tadı alana kadar dilimi ısırıldı. Ciğerlerim sıkışıyordu, üzerlerine sıcak kara bir el dolanmış, beni cesaretlendiriyor, kendimi bırakmamı ve tabancayı adamın kafasına geçirmemi istiyordu. Adamın bütün bunları beni tahrik etmek için söylediğini biliyordum. İşe yarıyordu da... Ne kadar ciddi olduğumun ve gözümü ne kadar kararttığımın farkında değildi.

Ben bile farkında değildim.

Fakat bir yanımdan gerçekten merak ediyordu.

“İp,” diye homurdandım dişlerimi gıcırdatarak. “İp getir, Gus.”

Gus tereddüt etse de doğruca dolaba gitti. Kapağını açınca usulca bir ısıklık çaldı.

“Ne oldu?” diye sordum gözlerimi adamdan ayırmadan. Hâlâ bana bakıyor, ona bir şeyler yapmam, onu vurmam için meydan okuyordu. Onu vurmak istemiyordum. Bazı cevaplar istiyordum.

“Ellie’nin kıyafetleri,” dedi usulca. “Hepsi burada. Man-yak herif bunca sene onları saklamış.”

Bunun bir faydası yoktu. “İp, Gus.”

Metal şingirdaması duydum. Yanıma bir kemerle geldi. “Kemer de iş görür.”

“Üç tane daha lazım. Onu yatağa bağlayacağız.”

İç geçirip birkaç kemer daha getirdi. “Ne yapacağını söylemek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Cevap istiyorum. Sonra buradan gideceğim.”

“Eh, elini çabuk tutsan iyi edersin. Çünkü burada her gece silahlı çatışma yaşanmıyorsa birileri yetkililere haber verecektir. Polislerin damlaması an meselesi...”

“Konuşursa çabuk biter. Konuşmazsa elimiz boş döneriz.”

Adam gülümsedi. Yüzüne bir yumruk vurmak istiyordum ama kendimi tuttum. O enerjimi kemeri koluna dola-maya harcadım, sonra da yatak direğine bağladım. Gerisini Gus halletti. Adam epey kısa olduğundan bacaklarını bağlar-ken Javier’in ipek kravatlarından kullanmak zorunda kaldık. Biraz şairaneydi.

Çok geçmeden adam, kanlı yatak örtüsünün üzerinde kolları ve bacakları iki yana açık vaziyette duruyordu. Ne korkmuş ne acı çekiyor gibi ne de endişeli görünüyordu.

“Şimdi, öt bakalım,” dedim.

“İkiniz de artık birer ölüsünüz,” dedi şişen dudağı yüzünden dili dolanarak. “Ne yapacaksın, bacağımdan mı vuracaksın? Üzerinize daha fazla dikkat çekmekten başka bir işe yaramaz bu. Hem başıma daha kötüler de geldi.”

“Ah, güzel,” dedim yaklaşarak. “Güzel bir deney olacak o halde... Bakalım başarılı olabilecek miyim?” Konuşanın kim olduğundan, ağzımdan çıkan sözcüklerden, öfkenin yerini alan o tuhaf sakinlik, neredeyse kafası güzellikten emin değildim. Bu beni öfkeden, karanlıktan daha çok korkuttu. Bu bambaşka bir şeydi. Meşumdu.

Gus bir adım yaklaşarak, “Camden, belki de bu işi bana bıraksan daha iyi olacak,” dedi.

Ona elimle git dercesine bir hareket yaptım. “Benden sonra sen deneyebilirsin. Ama bize Ellie’nin nereye gittiğini söyleyecek bence.”

Sırt çantamı yere indirip gizli silahımı çıkardım: Dövme makinem. İçinde hâlâ parlak mavi mürekkep vardı.

İkimiz de ne olduğunu bilmemize rağmen, “O da ne öyle?” diye sordu Gus.

“Dövme tabancası,” diye açıkladım. “Şey, biz ona makine deriz. Tabanca bu duruma daha uygun düşüyor. Kurşun fırlatmaz, ama doğru noktalara yeterince baskı uygularsan bayağı acı verebilir.” İğneyi alıp adamın göğsünün hemen altındaki midesine bastırarak derisinin altında nabzını hissettim. “Birinin organlarına dövme yapabilir miyim diye hep merak etmişimdir. Yani bunu isteyen biri çıkacak günün birinde.”

Sonunda adamın gözlerinin biraz olsun irileştiğini gördüm. Gülümsedim. “Gerçekten,” diye devam ettim. “Merak ediyorum. Benim deneğim olur musun... adın ne demiştin?”

Adam çenesini sağa sola oynattı. Düşünüyordu.

“Bu senin ilk sorun? Adın ne?”

“Camden, buna ayıracak vaktimiz yok.”

Gus’ı duymazdan geldim. “Bu bir liner dövme iğnesi, yeterince kalın. Kollarındaki dövmelemin yapıldığı iğnelere benzer. Ama seninkiler usulüne uygun yapıldı. Bense iğnenin uzunluğunda bazı oynamalar yaptım. Yeterince bastırırsam karnını delebileceğime bahse girerim. Belki içini mürekkeple doldururum? Çok değişik olmaz mı? Seni içeriden dışarıya doğru dövmelemiş olurum.”

Gus kendi kendine, “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı.

Makineyi prize taktım ve düğmeye bastım. “Adın,” diye tekrarladım.

Adam tereddüt etti. Ben etmedim. Dövme iğnesini karnının ortasına, göğüs kafesinin hemen altına batırdım, gittiği yere kadar bastırdım. Bunu yapmak inanılmaz yanlışı geliyordu, bana öğretilen her şeye aykırıydı. Olay artık sanattan çıkmıştı. Beni başka bir seviyeye götürmüştü. Kötü bir yere...

Adam acıdan feryat ederken iğneyi gidebildiği kadar derinde tuttum. Titreşen bir dövme iğnesi, kimsenin asla hissetmemesi gereken bir acı yaşatabilirdi.

Adama neredeyse acıdım. Sonra Ellie’nin hayatının tehlikede olduğunu anımsadım.

“F-Felipe,” dedi, “Felipe Alvaraz...”

“Güzel, güzel,” dedim iğneyi karnından çıkararak. Kırmızı kan ve parlak mavi mürekkep bir araya gelerek mor bir havuz oluşturdular. “Sonraki soru: Ellie iyi mi? Yaralı mı?”

Başını iki yana salladı. “İyi... Hiçbir yarası yok. Kafama bunu yapan da oydu.”

Gülümsedim. *Aferin kızıma...*

“Peki Javier onu nereye götürüyor? Ondan ne istiyor?”

Felipe’nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. Makineyi kaldırıp hatırlattım.

“Söylersen bırakacağım. Nereye gidiyorlar? Ve neden?”

“Canın cehenneme...”

“Yanlış cevap. Gus, kafasını tut lütfen.”

Gus kıpırdamadı. Sert sert baktım. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Onu hiç bu kadar kaygılı görmemiştim. “Gus, yap hemen. Vaktimiz yok.”

Başını yavaşça sallayıp sonra da yatağın üzerine eğildi. Kocaman elleriyle adamın alnını bastırdı. Felipe kafasını sağa sola sallayarak kurtulmaya çalıştı ama Gus diğer elini de çenesine koyup onu olduğu yere mıhladı.

“Ne yapıyorsun, Camden?” diye sordu.

“Kadınlar bugünlerde kalıcı göz kalemi dövmesi için yanıp tutuşuyorlar. Ben de modaya uyayım dedim. Biraz pratik kazanırım belki...”

Adamın gözleri dehşet içinde bana döndü. Hiçbir şey hissetmedim. Sinirlerimi tamamen aldırılmış gibiydim, elimse milim titremiyordu. Eğer Jim Dayı’nın kafasına o kurşunu sıkamak, Javier olmak böyle bir duyguysa bazı yönlerden bunun cazibesini anlayabilirdim belki.

“Onu sabit tut. Iskalamak istemiyorum.”

Makineyi alıp çalıştırdım, vınlama sesini dinledim. Felipe’nin gözünün hemen üstünde tuttum. “Gözlerini kapalı tutarsan daha az acır.”

Aslında önemi yoktu. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Ben iğneyi indirince adam gözlerini sımsıkı kapadı. Gus’ın güçlü ellerinin altında cebelleşiyordu. İğneyi üzerinde kanların kuruduğu göz kapağına biraz bastırdım. Adam fer-yat etti. Sonra gerçekten dolgun bir üzümü delermiş gibi biraz daha bastırdım.

Odayı çığlıklar doldurdu.

“Camden, dur,” dedi Gus.

“Bana nereye gittiklerini ve onu neden yanında götürdüğünü söyle. Yoksa gözünü çıkartırım.” İğneyi biraz daha batırdım. Çukura mürekkep doldu. Şanslıysa korneasının etrafında mürekkep olacaktı. Kalıcı bir renk yerleşecek ama önemli bir hasar oluşmayacaktı. Eğer retinasına değerse ömrünün sonuna kadar kör kalacaktı.

“Tamam!” diye bağırdı Felipe, sonra hızlı soluk alıp vermeye başladı. “O-onlar... O... Javier onu Meksika’ya götürdü.”

Gus’la bakiştık. “Neden? Meksika’da ne var?”

“Travis...” Adam hıçkırıklara boğuldu. “Ah, şu şeyi gözünden çıkar lütfen.”

Ciğerlerim kumla dolmuş gibi hissettim. “Çıkaracağım,” dedim soluk almaya çalışarak. “Meksika’da nereye gittiler?”

“Bilmiyorum. Veracruz olabilir. Körfez kıyısı... Travis’in her yerde mekânları var.”

“Javier, onu neden Travis’i görmeye götürüyor?”

Felipe titremeye, sarsılmaya, acıya ve paniğe teslim olmaya başladı. “Bilmiyorum! Planda bu yoktu.”

Gus çabucak, “Plan neydi?” diye sordu. Sesinde acelecilik vardı.

“Ebeveynleri... Javier ondan ebeveynlerini öldürmesini istiyordu. Onların buraya geldiklerini düşünüyordu.”

Bu sözler odaya kurşun gibi çöktü.

Başımı iki yana salladım. “Buraya neden gelsinler ki? Travis için çalışmıyorlar mı?”

“Bilmiyorum. Lütfen, lütfen bırak beni.”

Fikrini almak için Gus’a baktım. Sadece başını salladı. Bitmişti. İstedığımız bilgiyi almıştık. Artık oradan gitmek zorundaydık.

“Kıpırdamadan dur, Felipe,” dedim. Göz kapağının çevresini bastırarak iğneyi çıkardım. Acıyla bir kez daha bağırdı. Makineyi çantama geri koydum. “Şimdi gözünü aç. Merak etme, hasar olup olmadığını kontrol ediyorum sadece.”

Felipe titredi, korkmuştu.

“Camden, hemen gitmemiz gerek.” Uzaktan siren sesleri geliyordu. Esintiyle birlikte çalışıyorlardı.

“Bana bak,” dedim doğrulup üzerine eğilerek.

Felipe gözünü açmayı denedi ama başaramadı. Parmak-

larımı gözün iki tarafına yerleştirerek zorla açtım. Berbat durumdaydı. Gözün akından mavi mürekkep sızıyordu. Fakat irisle göz bebeğinde renklenme yoktu. “Kör olmayacaksın. Hayatının geri kalanında bir aptal gibi görüneceksin, hepsi bu.”

Dönüp ellerimi pantolonuma sildim. “Sanırım onu bağlayıp bırakmalıyız, değil mi?” dedim Gus’a. “Şansı yaver giderse birileri serbest bırakır.”

“Evet,” dedi tuhaf bir sesle. Dönüp ona baktım. Gus, Felipe’nin kafasına tabanca doğrultmuştu.

“Gus, hayır!” diye bağırdım ama çok geçti.

Tetiği çekti. Felipe’yi şakağından vurdu, adamın kafası yana devrildi. Öbür tarafı boylamıştı.

Konuşmakta zorlanıyordum. Silah sesi yüzünden hâlâ kulaklarım çınılıyordu. “Düzelecekti,” dedim sonunda. “Ona fazla zarar vermemiştim.”

Tuhaf tuhaf baktı bana. “Hayır, ama verebilirdin. Vermek istedin.”

“Hayır. Onu öldürmek istemiyordum.” Buna neredeyse kendim bile inanmadım.

Gus yanıma gelerek iri elini omzuma koydu, gözümün içine baktı. “Konuşacaktı. Hâlâ onları şaşırtabiliriz. İşimizi şansa bırakamayız. Hele de bu akşamdan sonra...”

Koridora doğru yürüdü, kapı aralığında durakladı. “Artık farklı bir dünyadasın. Camden McQueen değilsin. Connor Malloy’sun. Bu dünyada, asla yapmayacağını sandı-

ğın, keşke yapmasaydım diyeceğin şeyler yapmak zorunda kalacaksın. Bunun tadına bugün biraz baktın bence. Tadı, damagında kalacak. Şimdi gidelim. Buradan çıkmalıyız.”

Peşi sıra kapıdan çıktım. Arkama dönüp geride bıraktığımız pisliğe bakma dürtüsünü bastırdım. Felipe’nin ölümünden en az Gus kadar ben de sorumluydum.

Mürekkep ve kan...

BÖLÜM ON ÜÇ

ELLİE

Kokpitte yaşadıklarımızdan sonra Javier beni birkaç gün tekrar görmezden geldi. Eh, belki de beni görmezden gelmekten çok sessiz kalıyor ve profesyonel davranıyordu. Paylaştığımız o samimi an, geçmişten eşelenen o sırlar, hiç yaşanmamışçasına buhar olup gitmişti. Şantajcı ve tutsak ilişkisine geri dönmüştük.

Sonraki birkaç gün geçmek bilmedi, Meksika Körfezi'nde zaman daha yavaş ilerliyordu. Hâlâ kasırga mevsimi sayıldığından olacak, çok az sayıda tekneyle karşılaştık. Öte yandan hava inanılmaz güzeldi. Uçsuz bucaksız suları taklit eden berrak gökyüzü göz alabildiğine uzanıyordu. Hiçliğin içinde seyrediyorduk. Burası, her dakikanın derinize işlemesini istediğinizde gelinecek bir yerdi.

Gemide biraz daha rahatladım, ama aynı zamanda da sinirlerim tavadaki yumurtalar gibi göğsümde kavruluyordu.

Sonunda Meksika'ya vardığımızda benden ne beklendiğini bilmiyordum, Javier'le bu konuyu konuşmaktan da korkuyordum. Düşündüğüm gibi miydi? Yem miydim yoksa Raul'un dediği gibi infazcı mıydım?

Onun o sözleri zihnimde yankılanıyordu. İyi kalpli değilmişim, kötü biri olmak için doğmuşum. Söyleyiş tarzı sıradan ve komikti, ama buna inandığı muhakkaktı. Yüreğimin derinliklerinde biliyordum ki Camden'ı kurtarmıştım, çünkü bu doğru olandı, çünkü ona yaptığım bütün kötülükleri, hayatımdaki bütün hataları telafi etmek istiyordum. Javier'le gitmemin nedeninin bu olduğunu biliyordum. Fakat Javier aksine inanıyordu, kendi fikri kanıtlanana dek de durmayacaktı. Geçmişimin prangaları elindeydi ve beni onlarla tehdit ediyordu.

Denizdeki son akşamımızda karayı gördük. Daha doğrusu *ben* gördüm. Teknenin önünde, güverteye serdiğim bir plaj havlusunun üzerinde oturuyordum. Odalardan birinden getirdiğim iPod hoparlörlerinden Massive Attack'ın "Angel" şarkısı çalıyordu, ufkun pürüzsüz kavisinde beliren bulanık kara parçasının görünmesiyle bas artmıştı. Çok sarsıcı, tuhaf derecede korkutucu ve farklıydı.

"Kara göründü!" diye bağırdım, sonra güldüm. Hep bunu söylemek istemiştim.

Geminin arkasındaki hareketliliği duyabiliyordum, belki de mürettebat ya da Raul yelken sarıyorlardı. Kara gibi normal bir şeyin bu kadar heyecan verici olması tuhaftı, fakat denizde, derin deniz mavisi ve uçan balıkların haya! ülkesinde hepimiz için bir anlam ifade ediyordu.

Dizlerimi göğsüme çektim, gözlerimi yaklaştırmakta olan karadan alamıyordum. Aniden tepemde bir gölge belirip hava yandı. Javier güvertede yanıma oturarak benimle aynı duruşu aldı. Bugün üzerindeki kilerin tamamı krem rengiydi.

“Tuhaf, değil mi?” diye sordu. Gözleri benim gibi ufka kilitlenmişti.

“Evet, büyüleyici...”

“Özgür...”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Burada özgürüz. Bunu hissetmiyor musun?”

Ona merak dolu gözlerle baktım. “Gerçek bir denizci gibi konuşuyorsun.”

Belli belirsiz başını salladı. “Dünyanın dört bir yanındaki insanların bunca yıl denize açılmasının nedeni de bu zaten... Burada kendin olabilirsin. Hepsi bu...”

“Burada sen kimsin?”

Gözlerini kıstı. “Bilmiyorum. Ama bence daha mutluyum.”

Dudaklarımı birbirine sürterek dudak merhemimin son kalıntılarını yaydım. “O zaman neden oraya gidiyoruz? Neden sonsuza kadar denizde kalmıyoruz?”

Başını aniden bana çevirdi, kaşlarını kaldırmıştı. “İster misin gerçekten? Benimle denizleri dolaşmayı?”

Tam olarak öyle dememiştim. “Tekneyi çevirip geldiğimiz yoldan geri dönsek daha mutlu olurum.”

Verdiğim cevaptan hayal kırıklığına uğrayınca dikkatini tekrar ufka yöneltti. “Demek öyle?”

Şu an gözünü karartmak için çok uygun bir zamandı.

Tekne, kıyıya paralel seyretmek için hafif dönüyor olmasına rağmen kara, pusun hemen ötesinde hâlâ görünüyordu, ulaşılabilirdi.

“Javier,” diye başladım yavaşça, “Travis’i öldürmemi istiyor musun? Tetiği çekmemi istiyor musun?”

Dişlerinin arasından soluk alıp parmaklarını birkaç defa bacaklarına vurdu. “Ellie, yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun. Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

“Ama senin evin yok. Ailen yok. Hiçbir şeyin yok. Camden bile yok artık senin için...”

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. “O saydıklarının hiçbirine ihtiyacım yok.” Elbette bu bir yalandı, çünkü Camden’a ihtiyacım vardı. Onun iyi olmasını istiyordum. Ama uzaklara yol aldıkça ona sahip olamayacağımı daha iyi anlıyordum. Tıpkı kendi geçmişimin beni içine çektiği gibi onunki de onu saracaktı.

“Unutmalısın.” Elini güverteye koyup üzerine yaslandı, saati parıldadı. “Olacağını sandığın şeyleri unutmalısın. Bazı şeyler değişti. Sen bu yolu seçtin ve şu anda bu yolda yürüyorsun. Los Tuxtlas’ın kuzeyindeki bir plajın açıklarında demir atacağız. Sonra arabayla Veracruz yakınlarındaki bir yere gideceğiz. Travis’i bulacaksın ve onu tanıyacaksın. Seçtiğin yol, buraya gidiyor, Ellie. Ve artık tek yol bu...”

Yutkundum. “Peki sonra ne olacak? Onu tanıdım diye lim ki bunun hâlâ saçma bir fikir olduğunu düşünüyorum. Çünkü beni hatırlayacak.”

“Sana söyledim, hatırlamayacak.”

“*Hatırlayacak!*”

“Seni bile bile ölüme yollayacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu. O kadar kararlı konuşmuştu ki ona bakmak zorunda kaldım. Yüzü, son birkaç gün içinde güneşte biraz daha esmerleşmişti ve gözleri de buna kıyasla daha açık renkli görünüyordu. Keşke güneş gözlüğünü taksaydı.

Sonunda, “Ne düşündüğümü bilmiyorum,” diye yanıt verdim.

“Onu tanıyacaksın. Onu bana yönlendireceksin. Ben de onu öldüreceğim.”

“Ben değil mi yani?”

“Sadece istersen. Sadece yapabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorsan.”

“Adam öldürmenin güçlü olmakla hiçbir alakası yok.”

Çenesini düşürdü, her geçen saniye sertleşen bakışlarını bana kilitledi. “Söz konusu olan, ölmeyi hak eden biri olduğunda alakası vardır. Bize ne yaptığını hatırlamıyor musun?”

Başımı kaldırdım. “*Bize mi?*”

Burun delikleri genişledi, çabucak ayağa kalktı. İkiz çapalara doğru, tekne boyunca yürüdü. Bol pantolonu, rüzgârda bir bayrak gibi dalgalandı.

Nedenini bilmiyorum, ama ben de kalktım. Uçmaması için hoparlörleri havlunun üstüne koyup peşinden gittim. Bugün yavaş seyrediyorduk, flock ve ana yelken sımsıkı sarılmıştı, yürümek rahattı.

Önde durarak kolunu cıvadraya yasladı. Bir adım geride

durup ondan yayılan tuhaf enerjiyi hissettim. Konuşmasını bekledim, bir ömür gibi geldi.

“Travis’in Los Zetas ile yakınlaşmak istediğini öğrendiğimde işlerin sarpa saracağını yüreğimin derinliklerinde biliyordum. Travis, babamın ve annemin başına gelenleri bile bile taraf değiştirdi. Onlarla geçinemeyeceğimi, sürekli kavga edeceğimi, onları her daim gömmeye çalışacağımı biliyordu. Buna rağmen geri adım atmadı, sanırım bunu benden kopmak için yaptı. Çünkü ben onun için bir tehdittim, anlarsın ya... Herkesin beni daha çok sevdiğini, daha genç, daha zeki, daha çevik olduğumu biliyordu. Her alanda ondan daha iyiydim ve beni saf dışı bırakmak istiyordu. Beni *yaramak* için... onlara katılmaktan... daha iyi bir yol olabilir miydi? Neredeyse dâhice, değil mi?”

Beni görememesine karşın başımı salladım. İç geçirip devam etti. “Yollarımızı ayırdık. İşler çirkinleşti. Sonra daha da çirkinleşti. Birbirimize benziyorduk, o nedenle benim özen gösterdiğim konulara o da özen gösterirdi. Zalim bir adamdır. Benim de öyle olduğumu düşünebilirsin, ama onu tanımıyorsun.”

“Neler yapabileceğini az buçuk biliyorum,” dedim usulca.

Bunun üzerine dönüp gözlerini bacağıma indirdi, sonra da tekrar ufka döndü. “Evet, evet biliyorsun. Travis, Bay Raines, benden benim için çok değerli bir şeyi aldı.”

Bütün parçalar yerine oturdu. Gemi ayaklarımın altında sarsıldı. “Beatriz...” Soluğumu saldı.

“Evet, en büyük kardeşim, küçüklere bakan... En yakın

arkadaşım aslında... Onu bulmuş. Kocasının gözleri önünde tecavüz etmiş. Sonra da onu öldürmüş. Kocasını öldürmüş. Çocuklarını öldürmüş. Kafalarını kesip işlek bir otelin önüne, lobinin hemen dışına koymuş. Cesetlerini yakınlarda yakmış. Resimlerini çekmiş.”

Nefessiz kaldım. Bunu haberlerde görmüştüm.

İfademi fark etti. “Demek biliyorsun. Görmüştün. Bana bir mesaj gönderdi ve bütün dünyanın gördüğünden emin oldu, nerede olursam olayım benim gördüğümünden emin oldu. Kardeşim ve ailesi, Meksika’daki uyuşturucu şiddetinin ne hale geldiğini gösteren birer örnektiler. Olanları kimse asla unutmuyacaktı. Elbette başıma geleceklerin farkında olduğumdan da emin oldu. Sevdiğim hiç kimse asla güvende olmayacaktı.”

Ellerimi pantolonuma sildim. “Diğer kardeşlerin güvendeler mi?”

“Şimdilik,” dedi bana dönmeden önce. “Meksika’ya gitme nedenlerimden biri de bu... Travis öldüğünde bile peşlerinden kimsenin gitmeyeceğinden emin olamam. Bizler televizyonda gördüğün o zombiler gibiyizdir, anlarsın ya... Asla gerçekten ölmeyiz. Bize benzeyen ve bizim gibi konuşan bir başkası alır yerimizi. Hepimiz ikame edilebiliriz.”

“Sen onun gibi değî...” diye başladım. Sonra cümlemi yarıda bıraktım, çünkü öyle olduğunu bilmeme rağmen Travis gibi olmadığını söyleyecektim. Travis kadar soysuz olmasa da süttten çıkmış ak kaşık da değildi. Kötü, ölümcül, içler acısıydı.

“Öyleyim,” dedi gülümseyerek. “Ve öyle olduğumu bil-

diğimden de ne zaman güvende olduğumuzu ne zaman güvende olmadığımızı biliyorum. O, hayatta olduğu sürece asla güvende olmayacağız. Onu öldürmek zorundayız. Şimdi anlıyor musun?”

Mantığını anlamamı çılgınca bularak başımı salladım. Vakti zamanında Travis’in suratına asit fırlatmak ve derisinin erimesini izlemek istemiştim. Bunu yapmadım, Javier önüme çıkmıştı. Şimdi yine önüme çıkmıştı, ama bu kez meseleyi kökünden halletmek için...

Travis’in ölmesini gerçekten istiyordum. Bunu artık biliyordum. Fakat bunun beni güçlü yapıp yapmaması, denklemin bir parçası değildi. Bunu kendim için, Javier’in kız kardeşi için, onun çocukları için ve Travis’in ellerinde can veren ya da işkence gören sayısız diğerleri için yapacaktım. Uyuşturucu, para, silah, suç ve bir zamanlar kendimin de bulaştığı her şeyden ötürü acı çeken herkes için.

“Pekâlâ,” dedim. Önümdeki kara parçasının değiştiğini hissediyordum. Korkudan kucaklamak istediğim bir şeye dönüşüyordu adeta, “Bilmem gereken her şeyi anlat.”

Yüzüne yavaşça bir sırtma yayıldı.

Ertesi sabah heyecanlı çığlık seslerine uyandım. Heyecanı hissederek hemen kalktım, yere kadar inen bir elbise giydim. Eski günlerde Javier’le Miami’ye yaptığımız bir gezi sırasında aldığım bir elbiseydi. Hem modaya uygun görünmeyi hem de yara izlerimi gizlemeyi başaran parlak yeşil ve sarı çiçekliydi.

Elbette Camden sayesinde yara izlerim artık güzeldi. Ama eski alışkanlıklar kolay terk edilmiyordu.

İlk güverteye koşarak aşağı baktım. Yandan zengin yeşil yarların ve iç tarafta da yemyeşil ağaçların kuşattığı geniş bir kum plajı uzanıyordu solumuzda. Manzara tam manasıyla nefesimi kesti.

“Güzel, değil mi?” Javier’in sesi kaptan köşkünden geldi. Ona bakmak için ellerimi gözlerime siper ettim. Geminin önünde demir atıldı, yumuşak deniz tabanıyla temas edene kadar zincir takırdadı.

Tekrar karaya baktım. İşte geldik. *Meksika...*

Bir süre korkulukta durdum. Etrafımda herkes bir işle uğraşüyor, hazırlık yapıyordu. Ucu bucağı görünmeyen kumsal başta terk edilmiş gibiydi, medeniyetten hiçbir iz yoktu. Fakat gözlerim suyun parıltısına ve sabah güneşinin pusuna alıştığında kumsalda palmiye ağaçlarının arasında kurulmuş birkaç parlak çadır ve kıyıya çekilmiş bir balıkçı teknesi gördüm. Görmeyi beklediğim beyaz kum plajından biraz farklıydı, daha topraklı ve vahşiydi.

Bir el, dirseğime dokundu. Kim olduğunu biliyordum, bakmama gerek yoktu.

“Toplandın mı?” diye sordu Javier.

Başımı salladım. “Bu plajın adı ne demiştin?”

“Playa Escondida... Saklı Plaj...” Elini indirince gözlerinin aşağıya doğru indiğini hissettim. “Bu elbise içinde sana bayılıyordum.”

Sonra uzaklaşarak, zodyak botu suya indirmeye hazırla-

nan mürettebata İspanyolca emirler yağdırdı. Birkaç saniye dudakımı çiğnedim. Zihnim dinginleşmiş, midem altüst olmuştu.

Birazdan ben, Javier, Raul, Peter ve tayfalardan biri olan Oscar merdivenden dikkatli adımlarla zodyak bota indik. Adımımı atacağım sırada bir dalga tekneyi altımdan çekti. Bir an dengemi kaybettim, ama Javier elleriyle kollarımı sarıp beni yakaladı.

“İyi misin?” diye sordu beni kendine yakın tutarak.

Başımı sallayıp bir adım geri çekilmesini istedim. Ama beni bırakmadı, oturmama yardım etti. Peşimizden gelen Oscar çantaların geri kalanını tekneye indirdi. Sonra mürettebattan biri merdiveni yukarı çekince geriye doğru gitmeye başladık. Hepimiz dalgalar kadar yavaş hareket ediyor, yükselip alçalıyorduk adeta. Gemi, Javier’in güzeller güzeli *Beatriz*’i biz kıyıya yaklaştıkça küçüldü.

Zodyak botu kıyıya çekmek zorunda kalacağımızdan plaja çıkmanın biraz karmaşık olabileceğini söyledi. Kıyıya ulaşmanın en zarif ya da en şık yolu olduğu söylenemezdi ama Javier’inki gibi bir geminin olabildiğince dikkat çekmemesi gerekiyordu. Dikkatleri üzerimize toplamadan gemiyi marinaya demirlememiz olanaksızdı. Burada, *Escondida*’da hakikaten gizliydik. Ne tatil köyü ne lokanta ne de yol vardı. Sadece sörf, kum ve orman vardı.

Neyse ki Javier, zodyakı yönetmede de adam öldürmedeki kadar maharetliydi. Hemen hemen ıslanmadan kıyıya çıktık. Çok geçmeden adamlar tekneden atlayıp onu çabucak içlere doğru çektiler.

Javier bana yardım etmek için yanıma geldi, fakat bana bir kez daha dokunmasına fırsat vermeden tekneden indim. Bana dokunmayacağını söylemişti, ama son zamanlarda bu sözünü hiç tutmuyordu. Bütün eşyalarımız, çantam ve diğerlerinin birkaç deri çantası, tekneden plaja indirildikten sonra Javier, Oscar'a gemiye dönmesini işaret etti.

“Benden haber bekleyin,” dedi. “Onu orada tutun, en şiddetli fırtınaya bile dayanır. Arayıp gitmenizi söylersem gidin. Campeche civarındaki tatil köyüne, marinaya götürün onu. Orada ayrılmış bir yerim var. Sizinle tekrar temas kurana kadar orada bekleyin. O gemi, en büyük önceliğiniz.”

Oscar, bu sorumluluğu üstlenmenin verdiği mutlulukla başını hevesle salladı. Ne kadar güvenilir olduğunu merak ettim, ama sonra başlarında Javier varken güvenin asla sorun olmayacağını düşündüm. Güvenini boşa çıkarmaları halinde sonuçları çok vahim olurdu.

Dördümüz ayak bileklerimize kadar ıslanmış, kumsalda dikiliyorduk. Oscar'ın Zodyak'ta dalgalarla boğuşarak gemiye gidişini izledik. Birkaç kez devrilecekmiş gibi oldu ama sonunda kazasız belasız gemiye vardı; *Beatriz* uzakta ışıldıyordu.

Birbirimize baktık. Karaya çıkmamızdan bu yana ilk kez ayaklarımın altındaki yerçekimini hissettim. Beni orada tutuyordu. Sahilde olmak harika bir duyguydu.

Javier yüzümü okuyup kolunu salladı. “Hadi, gitmemiz gerek...”

Döndü ve ormanın içine kıvrılan, neredeyse denize ulaşan bir akıntıya doğru yöneldi. Kumların üzerinde yürürken

kumsalda kamp yapanlar dikkatimi çekti. Meksikalı bir aileye benziyordu. Kamp ateşi yakmışlardı ve çocuklar etrafta koşturuyorlardı. Açıkta demirli yat ve gelişimiz hakkında ne düşündüklerini ya da bir şey düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

Ormana vardığımızda sıcaklık arttı. Tepemizdeki ağaçlar ve sık bitkiler sığağı tuttuğundan saniyeler içinde terlemeye başladık. Dar bir patikaya rastladık ve sessiz, düşünceli, temkinli birkaç dakika onu takip ettik.

Ağaçların arasından aniden sızan güneş ışınları önümüzdeki noktayı aydınlatırken burnuma at dışkısı kokusu hücum etti. Ortasında bir otlakla bir baraka bulunan bir açıklık vardı. Altı sıska at, sinekleri kuyruklarıyla ruhsuzca kovmaya çalışıyordu.

“*Ola?*” diye seslendi Javier. Bekledik. Barakanın içinde bir kargaşa duyuldu. Sonra kapı açıldı. Uzun kırçıl saçlarının yarısı beyzbol şapkasının altına tıkılmış yaşlı bir Meksikalı adam elinde kitapla dışarı çıktı. Baktığı atlar kadar sıska görünüyordu.

Javier adamla İspanyolca konuştu. Taramalı tüfek gibiydi, dediklerinin hepsini yakalayamadım. Anladığım kadarıyla yola atlarla devam edecektik. Tedirgin gözlerle onlara baktım. Atları severdim ve bir atın üzerinde hep rahat olmuştum, ama bunu kartel üyeleriyle, nereye gittiğimizi bilmeden, bir Meksika’nın bir ormanında yapmak bambaşka bir deneyimdi.

Nihayet adam başını sallayıp ellerini şevkle çırpıktan sonra barakasına yöneldi.

Javier başparmağıyla adamı işaret etti. “Bu Burt Reynolds...”

“Burt Reynolds mı?”

Zarifçe omuz silkti. “Kendine bu adı takmış. İngilizce bilmiyor, o yüzden hiç zahmet etme... Bizi Montepio’ya götürecektir. Oraya yalnızca at sırtında gidilebiliyor.”

“Ya da tekneyle,” diye düşündüm. Burt’ün elinde dizginlerle ve kilimlerle barakadan çıkışını izledim. Yaşlı, kuru görünümlü bir adama göre oldukça çevik hareket ediyordu. Atları çok geçmeden hazırlayıvermişti. Bizi yanına çağırarak geyik derisi renginde küçük bir kısrakla ilgili bana İspanyolca bir şeyler söylemeye başladı.

“Adı Churro...” Javier bana doğru eğildi. “Onu yemeye çalış.”

Yaptığı bu kötü espriye yüzümü buruşturdum. Elimi koklamasına izin vererek ata kendimi tanıttım. Hiç oralı olmadı.

Eyer yoktu, sadece atların omuz başlarına ve göğüslerine kayışlarla sarılmış kilimler vardı. Çantam sıkıca bağlanmıştı.

Kendi kendime, “Bugün ata bineceğimi bilseydim pantolon giyerdim,” dedim.

Burt yanıma gelip otuz iki dişini gösteren bir sırıtışla bana bacağıma kaldırmamı işaret etti. Başımı iki yana salladım. Ne kadar ihtiyacı var gibi görünse de bu adama altımı göstermeye hiç niyetim yoktu.

Birden Javier’in elleri belime dolandı, uzun parmakları

neredeysse karnımda birleşti. “İşte, sana yardım edeyim.” İtiraz etmeme kalmadan beni kaldırdı, bacağımı hayvanın üstüne attım. Elbisemin ucunu tam zamanında çektim. Geniş ve dö-kümlü olduğu ve atın sağrısına kadar uzandığı için şükrettim.

Burt diğer taraftaydı, yerleşmeme yardım etmeye çalışıyordu. Bir şeyler söylemeye başladı. *Dövme* kelimesi... Javier aniden başını kaldırdı, gözlerinden ateş saçıldı. Bense bakışlarımı doğrudan Burt’ün tarafındaki bacağıma çevirdim. Elbisenin eteği yukarı sıyrılmış, kiraz yaprakları ortaya çıkmıştı. Tropik güneşte öylesine parlak ve cüretkâr görünüyordardı.

Javier hemen Burt’ün yanına gelerek bacağıma baktı. Burt dövme-yi beğenmiş gibi-ydi, ama Javier için aynı şey söylenemezdi.

Kıvrılan bir dalı takip ederek parmağını yara izlerim üzerinde gezdirdi. “Bu ne?”

“Dövme tabii ki... Burt bile anladı ne olduğunu.” Keşke Javier’in dövme-yi gördüğu için sonunda bir tür rahatlama hissettiğimi söyleyebilseydim, ama hissetmedim. Tedirgin hissediyordum, sebebiniyse bilmiyordum.

“Bunu ne zaman yaptırdın? Hâlâ kabarıklık var!” Sesi boğuktu. Dövme-yi bakmayı, dokunmayı sürdürdü.

“Vegas’tayken, Camden yaptı,” dedim. Bütün bunlardan ne çıkardığını anlamak için Burt’e baktım. Göz göze gelene kadar gülümseyerek ikimizi izledi. Sonra binmek için atlarını çit direğine götüren Raul ve Peter ile ilgilenmeye gitti.

Javier dövme-yi sindiremiyor-muş gibi görünüyordu.

Afallamış, kayıp, gafil avlanmış görünüyordu. Bu çok nadir rastlanan bir manzaraydı, ama ona bunu yaşattığım için gurur duymuyordum. Sadece unutmak istiyordum.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu yutkunarak. “Bacağıın önceden gayet güzeldi.”

“Hiç de değil,” dedim, artık sinirlerim bozulmuştu. “Şimdiyse onunla gurur duyuyorum.”

“Bunu ilk defa görüyorum. Dışarısı cayır cayır yanarken pantolon yerine neden şort giymiyorsun öyleyse?”

Bu sorudan nefret ediyordum, hayatım boyunca peşimi bırakmamıştı. Dizginleri elime alıp Churro’ya usulca fısıldadım. Atın omzu Javier’i önümüzden çekti. “Lanet olasıca bir dövme’yi konuşmaktan daha önemli işlerimiz var bence.”

Javier uzanıp dizginleri kavradı, atın başını geriye doğru çekti.

Burt bağırıp Javier’i azarladı, ama Javier oralı olmadı. Bana gözlerinden ateşler saçarak baktı, deriyi tutan parmak boğumları bembeyaz oldu.

“O çocuğun seni damgalamasına izin mi verdin?” dedi alay ederek.

Ah, kıskançlık krizine girmişti elbette.

“Evet,” dedim bilerek, atın boynuna doğru eğilerek. “İzin verdim. Daha fazlasını istiyordum. Bir dövme yetmemişti.”

Bunun onu öfkeliendirmesini umuyordum. Gerçekten öfkeliendirmesini... Marazî bir şekilde, bana vurmasını istiyordum. Sırf ileride bunu yüzüne vurabilmek ve kendini kötü

hissettirebilmek için... Diğer yandan da bunun gerçekten olabileceğinden korkuyordum. Saldırmaya hazır bir yılanı andırıyordu. Yüzü hem buz hem ateş gibiydi. Kan ve intikam peşinde ve ne kadar güçlü olduğunu kanıtlama arzusunda birine benziyordu.

Kocaman gözbebeklerimiz ve öfke dolu kalplerimizle birbirimize bakıyorduk ki Raul araya girdi.

“Bu yaptığınız her ne ise bölmek istemem, ama öğlene kadar Montepío’ya varmak zorundayız, doğru mu?”

Sonunda Javier gözlerini benimkilerden çekti ve soluğunu sinirle boşaltarak dizginleri bıraktı. “Evet, sağ ol... Doğru söylüyorsun. Gidelim hadi.”

Bir jimnastikçi gibi zıplayarak atına zorlanmadan bindi. Burt bizi ağıldan çıkardı. Atın boynundaki yerimden doğruldum, bir rüyadaymışımcasına sersemlemiştim. Ellerime bakarak yumruk yapmış olduğumu fark ettim. Avucumu açınca tırnaklarımı batırdığım yerde kan gördüm.

BÖLÜM ON DÖRT

CAMDEN

Gus direksiyonu bir stres topuymuş gibi sıkarak, “Ee, Camden,” dedi. “Ellie, kalbini ilk ne zaman kırdı?”

San Antonio’nun dışında, Nuevo Laredo’daki hudut kapısına doğru yol alıyorduk. Anlaşılan oradaki hudut kontrolleri oldukça gevşekti ve Gus oradan sorgusuz sualsiz geçebileceğimizi umuyordu. Meksikalılar ülkeye kimin girdiğini pek umursamıyorlardı, fakat karşı taraftaki sınır kuyruğu tam bir kâbusa dönüşebilirdi.

Yine de işimizi şansa bırakamazdık. Sınırdan aranan bir kaçak olarak değil de Connor Malloy yani sıradan bir vatandaş olarak geçmeye tamamen hazırdım.

Yanından geçtiğimiz düz, kuru manzaraya bakarak, “Sana kalbimi kırdığını düşündüren ne?” diye sordum. Çiftlikler, çiftlikler, çiftlikler...

Gözücüyla omuz silktiğini gördüm. “Sadece bir önsezi...

Vahşi Koşu'daki Laurence Olivier'nin dövme sanatçısı versiyonuna dönüşen pek fazla adam yoktur. Dişçi matkabıyla değil de dövme iğnesiyle işkence yapıyorsun."

"Filmi izledim," diye mırıldandım. Bileğimdeki saatine baktım, ağır ve yabancı geliyordu. Saat öğleden sonra dörttü. Ocean Springs'ten ayrıldığımızdan bu yana durmaksızın direksiyon sallamıştık. Şansımız yaver gitmiş ve Javier'in evinden kimseye görünmeden çıkmayı başarmış, arabaya gitmek için plajdan dolanmıştık. Ama şansımızı fazla zorlamak istemiyorduk. Gus iki kişiyi öldürdüğünden Meksika sınırı ikimiz için de son derece cazip görünüyordu.

Kafamı iki yana sallayarak olanları tanımlamaya çalıştım. Daha önce olduğu gibi hiçbir anlam veremedim. Doğru ve yanlış, iyi ve kötü algımı büsbütün yitirmiştim. Bu karanlık, boğucu şeyle diğerlerinde beni korkutan şey oldum. Javier oldum. Babam oldum.

Bu ben değildim. O insanı bir daha görmek istemiyordum. Düşünmek istemediğim diğer her şeyle birlikte onu kafamın içine kilitledim.

Ya da belki de derinlere sakladığım bütün o şeyler sonunda yüzeye çıktığında o kişiye dönüşüyordum.

Gus, "O konudan konuşmak istemiyorsun," dedi. "Anlıyorum."

Doğruydu. Konuşmak istemiyordum. Ne var ki Gus'm benimle konuşup bana soru sorması, günlerdir bana ilk defa ilgi gösterdiği anlamına geliyordu. Bana artık biraz daha saygıyla davranıyordu. Belki de etkilenmişti. Ya da uyurken hayalarına dövme yapacağımdan korkuyordu.

İç geçirip arkama yaslandım. Ellerim kucağımda, kıpır kıpırdılar. “Ellie’ye abayı lisede yaktım.”

“Sevgiliydiniz demek?”

Sırıttım. “Hayır, sadece arkadaştık. Ve çok kısa süreliğine... Okulun iki ucubesiydik. Ellie topallıyordu ve yara izleri vardı. Bense makyaj yapıyor ve deri giyiyordum.”

“Makyaj mı yapıyordun?”

Gus bunu öyle bir söyledi ki aklından ne geçtiğini biliyordum.

“Merak etme,” diye açıkladım. “Eşcinsel değilim. En azından, herkes düşünmeden hemen bu sonuca varıyor. *Babam bile*. Gotik takılırdım, bir sanatçıydım. *Yumuşak sanatçı, derlerdi bana*. Neyse, bir sürü ad takmışlardı. Ayrıca tahmin edebileceğin gibi sık sık da dayak yerdim. Ellie tek arkadaşımdı.”

“Anladım. Arkadaş...”

“Evet... Bütün inek öğrencilerin derdi de bu değil mi zaten? Hep arkadaş olmaya mahkûmdurlar. Neyse, ona âşık-tım ve her gün ona nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti toplamaya ve onu öpmeye çalışırdım. Bir gün bunu yaptım.”

“Nasıl oldu bu?”

Dudağımı çiğneyerek bunu en iyi nasıl açıklayacağımı düşündüm. “Benden bir şeyler götürdü.” Ellie’nin dudaklarını, sıcağını, tatlılığını hissettikten sonra bir daha asla eskisi gibi olamadım. Onun içine girip kalbini ve günahlarını ellerimde hissedene kadar geri alamadığım bir parçamı almıştı benden.

Bunu bir daha yaşayamayacağımdan çok korkuyordum.

Onca yıl hasretiyle yandım, o parçamı aradım. Onu bana verebilecek tek kişi oydu. Gerçekten, tutkuyla *sevdiğim* tek kişi oydu.

En kötü zamanında bile benim daha iyi bir adam olmamı istememi sağladı. İkimiz için de yeterince iyi bir adam...

“O adamla gittiğine göre sana çok değer veriyor olmalı...”

“O bir adam değil,” dedim tükürükler saçarak. “O bir canavar...”

Bu konuda Gus’m bir şey söylemek istediğini görebiliyordum, ama söylemedi. Homurdanmakla yetindi.

Konuyu devam ettirdim. “Ellie Javier’in ona ebeveynlerini öldürtmek istediğini biliyor mu sence? Bu işi çözmiyorum. Neden?”

“Bu işte pek mantık aramamak lazım bence.”

“Bence yanıyorsun,” diye karşı çıktım parmağımı tozlu gösterge paneline bastırarak. “Javier’in hiçbir şeyi boşuna yapmadığını biliyorsun. Ellie’nin peşinden gelmek için altı yıl bekledi. Artık her şeyin bir sebebi var.”

“Bir sebep olduğunu bilmek bize aradığımız yanıtları vermiyor ama...”

Gus’ı inceledim; gerdanlı suratını, sakalını, küçük gözlerini, kırçıl çalı gibi kaşlarını... Bir televizyon programına çıkmış samimi komşunuza, gerçek bir Bay Sıcakkanlı’ya benziyordu. Ama bu, iki kişiyi öldürmüş olmasına rağmen oralı olmayan bir adamdı. Etrafımda bir gün yine normal insanlar olup olmayacağını ve sonsuza dek bu hayatı yaşamak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Ellie olmak böyle

bir şey miydi? Kime güveneceğini ya da ertesi gün başını nerede yastığa koyacağını asla bilememek?

Yine dudağımı çiğnedim. Beni soymaya çalışırken onu ilk defa yakaladığımdaki o acının geri geldiğini hissettim. Keşke kendine çekidüzen verip Palm Valley’de bir işe girse ve oraya yerleşseydi. Bir şekilde para aklama işimi bırakırdım, en azından denerdim. Onu suçüstü yakalamak zorunda kalmazdım. Kaçmak ya da yakalanma endişesiyle yaşamak zorunda kalmazdık. Stüdyomun üzerindeki ufak tefek evime yerleşir, mutlu mesut yaşardık.

Ama zaten Javier çıkıp gelirdi herhalde. Elli bin dolara karşılık onu isterdi. Elli bin doların değeri neydi ki yahu? Anne babasını öldürmek için miydi? Travis’i öldürmek için mi? Javier, Ellie’yi incitenleri, onun fikrini almadan, öldürüyor muydu cidden?

Yoksa işin içinde başka şeyler mi vardı?

Javier ve Ellie’nin görüntüsü zihnime hücum etti: Birbirine dolanmış bacaklar, Ellie’nin bacağındaki sanat eserim, Javier’in onun yara izlerinde gezinen elleri, çiçekler, her şey. Boğazım düğümlendi. Öyle olamazdı. Öyle olamazdı. Çünkü eğer öyleyse bu, şu iki anlama gelirdi: Ya ona zorla sahip olacaktı ya da ondan sonuna kadar yararlanacaktı. Her halükârda o dövme makinesini alıp o aşağılık herifin vücudunda yeni bir delik açacak ve sonra da kafatasını delik deşik edecektim. Fakat durum bundan farklıysa Ellie onunla birlikte olmak istemiş olmalıydı.

“İyi misin, evlat?” diye sordu Gus ayağını gazdan çekerek. “Dudağın kanıyor.”

Bir kan damlasının düştüğü elime baktım, yakut kırmızı ve parlaktı. Tıpkı kaliteli mürekkep gibi... Elimi ağzıma silip buluşturdım. Sanat...

“Camden!” diye bağırdı Gus.

Olduğum yerde sıçrayarak ona baktım. “Ne var?”

Kaşlarını çattı. “Kendinde görünmüyordun.”

Başımı sallayıp geriye yatırdım. “Düşünmemem gereken şeyleri düşünüyordum sadece. Ee, sınırı geçince ne yapacağız? *Meksika’ya gittiler* pek açıklayıcı bir yol tarifi değil.”

“Öyle... Sağa sola soracağız.”

“Meksika’da iki beyaz olarak Meksika’daki en büyük ve en ölümcül uyuşturucu kartellerinden biri hakkında sağda solda sorular sormak akıllıca bir fikir mi gerçekten?”

“Kaynaklarım var,” dedi. “Dönmedilerse elbette.”

“Dönmedilerse mi?” dedim.

Hemen sırtıttı. “Bugünlerde herkesin bir bedeli var.”

Bunu biraz biraz ben de anlamaya başlamıştım.

Pasaportumu elimden bir aptal gibi düşürmeme rağmen sınırdan rahat geçtik. Gus haklıydı, ülkeye kimin girdiğini gerçekten önemsemiyorlardı. Karanlık bastırıp Monterrey’den hemen önce bulunan küçük bir yerleşim yerine ulaşana kadar yola devam ettik. İşte tam bu noktada kar maskesi giyen ve otomatik saldırı tüfeği tutan bir eyalet polisi tarafından durdurulduk.

Ne kadar beyaz olduğumuzu fark etmiş ve bizim dili-mizle sormuştu. “*Buenas noches...* Nereye gidiyorsunuz?”

“Arkadaşımızı görmeye,” diye yanıtladı Gus dostça.

Memur, GTO’nun arka tarafına baktı. Sınırdan teftiş edilmeden geçmiş olabilirdik, ama burada aynı şey olur muydu bilmiyordum. Gerilmemeye çalıştım, ama ne tür bir polis kar maskesi takar ki?

Sonra arabanın üstüne vurup devam etmemizi söyledi.

Gus adama el salladı ve oradan uzaklaştık. Otoyolda biraz gittikten sonra soluğunu gürültüyle boşalttı.

Onu bu kadar tedirgin görmeye alışkın olmadığımдан, “Ne oldu?” diye sordum. Beni endişelendirmişti.

“Buradaki polislerin tamamı Los Zetas’ın kontrolünde...”

Şehre doğru yol aldıkça binaların büyüdüğünü ve daha varlıklı görüldüğünü fark ettim. “Şaşırmadım. Ama bizim için sorun yok. Biz hiçbir karteale mensup değiliz.”

“Üzerine şüphe çeken her kim olursa o artık bir ölüdür,” dedi.

Ona yan yan baktım. “Uydurdun değil mi bunu?”

Biraz sonra, “Ev, güzel olmadı mı?” dedi.

Sırıtıp başımı iki yana salladım, yıpranan sinirlerimi biraz rahatlattım. “Hayır, Gus, güzel olmadı.”

İçine girdikçe karanlıklaşan ve sessizleşen kocaman, Monterrey’in dağınık bir kasabasına dolaştık. Gus bana tüm kentte bir nevi gayriresmi sokağa çıkma yasağı olduğunu söyledi. Bu durum da sahte Kaliforniya plakalı arabamızın göze çarpmasına neden oluyordu. Kent, hâlâ Meksika’nın en büyük şehirlerinden biri olmasına rağmen, farklı tür kurallarla yönetiliyordu. Havalı bir arabanın içinde iki beyaz ele-

man olduğumuz sürece Los Zetas'ı aramışsınız aramamışsınız fark etmezdi. Tam kaçırılmalık...

Çok geçmeden bir benzinlik ve postaneden ibaret görünen bir civar kasabada, küçük bir evin önünde durduk. Bina pek bir şeye benzemiyordu, ama gayriresmi bir otel gibiydi. Kapıyı yatma saatini çoktan geçirmiş iki çocukla açan tombul kadın da bizi ağırlayacağı için çok sevindi.

Bizi evin arka kısmına götürdü. Kendi odamız ve küçük de bir banyomuz vardı. Komodinin üzerinde Amerikan mecmuaları duruyordu.

Gusi minik ikiz yataklardan birinin üstüne uzanırken, “Uzun zaman önce, burada bir kere kalmıştım,” dedi. “Kadın o zamanlar zayıftı. Buna inanabilirsen tabii.”

“Bir günde iki espri,” dedim. “Bu bir rekor...”

Gülümsedi, sonra ışığı kapadı. Sonunda bana ısınmaya başlamış olabilirdi.

Örtünün altına girmedim. Boğucu sıcak, ufak odamızı dakikalar içinde doldurdu. Tepemizdeki döküntü pervane de hiçbir işe yaramıyordu. Gözlerimi yumup Ellie'yi düşündüm.

Lisedeyken Ellie'nin bilmediği bir olay vardı. Ona hiç söylemek istememiştim, ne anlamı olacaktı ki? İkimiz de o zaman on altı yaşındaydık. Yıllardır da görüşmemiştik. Onun üzerine çalıştığım fotoğraf projesinden sonraydı ve benden nefret ettiğini biliyordum. Bana bir ucube gözüyle bakıyor, ürkütücü, takıntılı ve biraz da sapık olduğumu düşünüyordu. Ne yazık ki bende bunların hepsinden vardı. Öyleydim, elimde değildi.

Okulda bir dans vardı, Bahar Kaçamağı ya da onun gibi saçma bir şey işte... Ellie katılmamıştı. Katılmasını da bekle-miyordum zaten. Ama ben katılmıştım. Sırf gıcıklığına yap-mıştım bunu aslında. Orada görünüp oradakilerin birbirlerine, “Ah, kraliçe teşrif etmiş,” diye fısıldamalarını sağlamak ama-cındaydım. Ne kadar çarpık olursa olsun odak noktası olmak, evde oturup babamın üvey anneme bağırışlarını dinlemekten daha iyiydi. Sonrasında da hep bana bağırırdı zaten.

Dansa normal bir insan gibi bir smokinle gitmiştim, ama smokin pastel mavisiydi. Evet, *Salak ile Avanak*’a saygı gös-terisinde bulunmaya çalışıyordum. Çoğu bunu anlamamıştı bile... Bu arada, salona vardığımda birkaç şerefsiz tarafından çoktan itilip kakılmıştım tabii ki...

Ama özellikle bir tanesi vardı ki tam bir pislikti: Curran Simpson... Kocaman yumrukları ve daha kocaman bir ağzı vardı. Üzerime doğru hızla gelip bütün puncunu smokinime dökmüştü.

Öfke dışarı çıkmak için beni çoktan tehdit etmeye baş-lamıştı. Onu içeride tutmak, her zamanki gibi yapılanları içime atmak için elimden geleni yapmıştım.

Sonra bana, sanki sesinin duyulmasını istemiyormuşça-sına alçak sesle, “O geri zekâlı kız arkadaşın nerede? Hani şu sürekli takip ettiğin. Takma bacağına daha çalmadın mı? Onu düşünerek kendini tatmin ediyor musun?” demişti.

Söylediklerinin hiçbirisi mantıklı değildi. Sapına kadar, süzme dangalağın tekiydi. Ama önemi yoktu. İlk kez ken-dimi kaybetmiş, karanlığı serbest bırakmıştım. Kendimden

geçmiştim, çocuğun canına okumuştum resmen. Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Birden yere yığılmıştı. Üstüne çıkıp içine ruh girmiş biri gibi yumruklamıştım. Üç sağlam yumruk indirmiştim, ama sonra arkadaşlarından biri beni üzerinden çekip almış ve tutmuştu. Yumruklama sırası ona geçmişti. Elbette benden daha fena yumruklamıştı.

Kavgadan kırık bir burunla ayrılmıştım. Curran bir hafta uzaklaştırma almıştı. İlk yumruğu ben atmama, o çam yarmasını yere ben yıkmama rağmen kimse bunun sözünü etmemişti. Öğretmenler dayak yememe o kadar alışkınlardı ki onun bir hafta uzaklaştırılmasına inanılmaz sevinmişlerdi. Onun tek kurbanı ben değildim. Bana gelince kavga bir şehir efsanesine dönüşmüştü. *Camden sonunda delirdi, okula ev yapımı bombalar getirmediğinden emin olsak iyi olur*, şeklinde konuşmalar başlamıştı. Çocuklar benden kesinlikle uzak duruyorlardı. Tabii o saate kadar çoktan uzaklaşmamışlarsa...

Bu muhtemelen benim ilk parlak anımdı. İlk defa gerçekten kazandığımı hissetmiştim. Kendimden ve nelere kadir olduğumdan, neler yapabileceğimden korkmuştum. Adrenalinle birleşen bu korku bağımlılık yapıcıydı. Ama bir daha asla bu şekilde kontrolden çıkmadım. Herkes için yapmazdım bunu.

Sadece onun için, Ellie için yapardım.

O düşüncelerden sonra uyumuşum sanırım, çünkü uyanıldığında sabah güneşi pencereden içeri sızıyordu. Nemden boğulacağımı sandım. Yattığım yerde doğruldum, kendimi iğrenç hissediyordum. Yatak terden sırlıklam olmuştu. Gözlüğümü taktığımda saniyeler içinde buharlandılar.

Kalkıp yapış yapış tişörtümü giydiğim sırada Gus banyodan çıktı. Giyinmişti ve gitmeye hazır görünüyordu.

Göğsümü ve karnımı görünce, “Tanrı’m,” dedi.

Aşağıya baktım. Bazen dövmeLERİMİ unutuyordum. Ya da herkeste dövme olmadığını. “Dövmeleri sevmez misin, Gus?”

“Senin o iğneyi kullanışını gördükten sonra hayır,” dedi ve arkamı dönmemi işaret etti. En ufak bir utangaçlık hissetmeden dediğini yaptım. Konuşmayı sevdiğim bir konu varsa o da dövmelerdi. Ve, şey, son yedi yıldır her gün vücut çalışıyordum. Vücudum taş gibi sertti. Gus’ın bunu fark etmesi, pısrırığın teki olmadığını, bir kavgada başımın çaresine bakabileceğimi öğrenmesi beni sevindirdi.

Ama sanırım bunu geçen gün kanıtlamıştım zaten.

“Bunlar başka bir şey. Kendin mi yaptın?”

“Sadece erişebildiklerimi... Ama çizimlerin hepsi bana ait. Palm Springs’te onları işlemeleri için güvendiğim birkaç sanatçı var.”

“Her yerinde var mı?” Söylerken yüzünü buruşturmuştu.

Göz kırptım. “Bu, Ellie’yle benim aramda.”

Etkilenmemiş bir bakış attıktan sonra kapıya gitti. “Yolda yemek için bir şeyler alıp geleceğim. Beş dakikaya hazırlanabilir misin? Biriyle bulaşacağız.”

Başımı salladım. On dakika sonra GTO’ya binmiştik. Açık pencerelerden içeri giren sıcak toprağın kokusu eşliğinde çöreklerimizi mideye indirdik.

“Kim bu buluşacağımız kişi?” diye sordum kucağımdaki kırıntılar dağılırken.

“Eski bir dost,” dedi. Hep öyle olmaz mıydı zaten? Eski dost... Şu anda bizim aramızdaki durum da buydu. Ben ve Ellie’nin eski dostu...

Çeşitli İspanyolca radyo kanallarını gezerek bir süre yol aldık. Sonra hava biraz yükselmeye başladı ve tuzun keskin kokusunu aldık. Tampico’ya ulaşınca Meksika Körfezi, rafinerilerin ortasında ışıldadı. Şehrin içinden geçtik; çok sayıda Starbucks, Burger King ve Walmart gördük. Ardından tekrar gerçek Meksika’ya girip devasa çukurlardan ve aşağı sarkan dallardan kaçınarak, aramızda toz bulutları kaldırarak toprak yolda ilerledik.

En sonunda cennetten küçük bir köşeye vardık. Gök mavisi denizin dövdüğü krem rengi kumsalda palmiye ağaçlarının arasında plajda bir kulübe duruyordu. Gus arabayı, çamura bulanmış bir cipin yanında durdurdu. O sırada, onun-
kinden de büyük bıyıkları olan bir adam dışarı çıkarak kol-
larını açtı.

“Gus!” diye bağırdı adam. Gus bana mahcup mahcup baktı.

“Bu Dan,” diye açıkladı. “Çok... sevecendir.”

Arabadan çıktığımız gibi Dan, Gus’a sarıldı. Gus adama tuhaf tuhaf sarılırken gülmek için kendimi zor tuttum. Sonra Gus beni yanlarına çağırdı.

Kumda güçlkle yürüdüm. Tetikte kalmayı sürdürürken bir taraftan da vücudumu kaplayan esintinin keyfini çıkar-
dım. Dan ne kadar iyi ya da sevecen biri gibi görünse de eski
dostlara pek güvenmezdim. Bazen Gus’a güvenip güvenme-
diğimi bile merak ediyordum.

“Merhaba, Camden,” dedi Dan elimi iki elinin arasına alarak. Ellilerinin başındaydı. Benden otuz santim kadar kısaydı, kocaman palabıyıkları vardı ve sahte Ray-Ban gözlüğü takıyordu. Kısa kesilmiş saçları, alışılmadık derecede koyuydu. İki yanağında da sivilcelerden kalma çukurlar vardı. Dişleri sarıydı. Genel itibarıyla olumlu elektrik almıştım. Şu ana kadar düşmanlık göstermediği için sevinçliydim. İşlerin her an tersine dönebileceğini ben bile biliyordum.

Eğer çoktan dönmedilerse. Gus’ın dedikleri aklıma geldi.

“Merhaba, Dan,” dedim gülüşümü doğal göstermeye çalışarak. “Ne güzel bir evin var.”

“Beğendin mi?” dedi gözleri ıslıl ıslıl. “Ah, içeri gelin. Siz Amerikalılara bir iki bira vereyim. Gerçek bira, bilirsiniz ya?”

İçeri girdik. Kıyıya vuran dalgalara bakan küçük kapalı verandasında oturup üç Bohemia içtik. Önce havada sudan konuşuldu. Gus’la Dan eski zamanları yâd ettiler. Gus beni arada bilgilendirdi. Bu arada birbirini ardına sigara yakan Dan bir bacadan farksızdı. Birbirlerini Dan’ın San Diego’da yasadışı olarak yaşadığı dönemden tanıyorlardı. Ayrıca Gus’ın eski sevgilisiyle Dan’ın karısı da arkadaştı. Gus, LAPD’de onun için tanıdıklarını devreye sokmaya çalışmasına rağmen Dan en sonunda sınırdışı edilmiş, sonra da buraya yerleşerek kendi işini kurmuştu; turistlere kano kiraliyordu. Etrafta hiç kano görmediğimden ve Tampico da turistlerin uğrak bir yeri olmadığından işinin ne olduğunu merak ettim. Fakat paravan paravandı ve ben bir paravan gördüm mü anlardım.

Dan'ın karısı ölmüştü, bu konuyu çabucak geçiştirdi. Karısının lafı geçtiğinde gözlerinin yanmasından anladım ki ölümü bir kaza değildi. Meksika'da uyuşturucu çetelerinin elinin uzanamadığı kesinlikle hiçbir yer yoktu.

“Şimdi, Gus,” dedi Dan birasını bitirdikten sonra yüzü ciddi bir ifadeye bürünerek. “Eski dostları görmeyi sevdiğimi bilirsin. Başına geleni duyduğumda...”

Kulübeye tuhaf bir sessizlik çöktü, ikisi de bakışlarını bana çevirip kaçırdılar. Bu şey, Gus'a musallat olan bu gizemli sağlık sorunu tekrar gündeme gelmişti, ama henüz ne olduğunu çözememiştim. Sormak istemiyordum. Belki de sormak zorunda kalacaktım. Adamın yanımda kalp krizinden gitmesini istemezdim yani.

“Seni özlüyorum, biliyor musun?” diye devam etti Dan. “Ama seni durduk yere buraya getirenin ne olduğunu söyle lütfen.”

Gus üstdudağını emdi. “Travis Raines'i bulmamız gerek. Meksika'da bir yerlerde, belki de Veracruz'da...”

Dan'ın gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. “Travis Raines'i mi bulmak istiyorsun? El Hombre Blanco'yu mu?”

“Ne? Lakabı bu mu yani? Cidden mi?” dedim.

Dan beni duymazdan gelerek hasır sandalyesinden kalkıp mutfağa yürüdü. “Yüce Tanrım, Yüce Tanrım. Kahveye ihtiyacımız var. Evet, kahve yapmam lazım.”

Gus'la bakiştık. Dan su ısıtıcısını çalıştırıp masaya bizim için fincan, altlık, şeker kâsesi ve kahve kreması getirdi. Sonra oturup bir sigara daha yaktı. Elleri titriyordu.

“Bana onu neden bulmak istediğinizi söyleyin.”

“Bulmamız gereken kişi aslında o değil, daha çok Travis’in peşindekini arıyoruz. Yanında bir kadın var. Onu El Hombre Blanco’ya suikast düzenlemek için kullanmayı planladığını düşünüyoruz.”

Dan birkaç kez gözlerini kırıştırıp dumanı dışarı verdi. “Anlıyorum. Bu kötü bir şey mi peki?”

“Kadını öldürtecek. Travis Raines’e ulaşmak kolay değildir. Öyle olsaydı şimdiye çoktan eşek cennetini boylamış olurdu.”

“Evet, Gus. Biliyorum. Bütün gün burada ne yapıyorum sanıyorsun? Peri masalları uydurduğumu mu?”

Dan’e yalvarırcasına baktım. “Kadın, Ellie, benim için çok önemli... Birlikte olduğu adam, onu incitecek. Ellie bir kiralık katil değil. Bu işi ona iradesi dışında yaptıracak. Ve onu bir an evvel bulamazsak bu işin sonu herkes için çok kötü olacak.”

“Adamın adı ne?”

“Javier Bernal,” dedi Gus.

Dan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sigarasını hemen söndürdü. “Javier burada, Meksika’da mı?”

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Dan bana aksi aksi bakıp su ısıtıcısına gitti. Su kaynamaya başlamıştı. “Evet, onu tanıyorum. Onu hepimiz tanırız. Geçmişe doğru izimizi sürdüğünde hepimiz aynı ailenin parçasıydık. Sinaloa...”

Son derece tehlikeli ve fanatik *diğer* kartel...

Dan suyu kahve demliğine doldurarak masanın üzerine koydu.

“Bu tam da Javi’nin yapacağı türden bir şeye benziyor.”

Adam, Bernal’i yakından tanıyordu. Bu doğru değildi. Bu iyi olamazdı. Gus’a baktım ama o, kahveye odaklanmıştı. Ona bakmaya devam etmek, bana bakmasını sağlamak istiyordum, ama Dan gözlerini kırmış, beni gözlemlemeye başlamıştı bile...

Boğazımı temizleyip kahve demliğini işaret ettim. “Yerel kahve mi?”

Dan beni birkaç saniye boyunca izledikten sonra, “Evet, elbette. O berbat Amerikan kahvesi değil,” dedi.

Gus tebessüm etti. “O berbat Amerikan kahvesinin yarısının Meksika’dan geldiğine oldukça eminim.”

Dan omuz silkti. “Bu doğru. Ama biz kahvemize kimyasal koymayız.”

“Ciğerlerinize koyarsınız ama,” diye espri yaptı Gus.

Birdenbire eski dostlar gibi takılmaya başladılar. Belki de bu durumları kafamda uyduruyordum. Belki de içgüdülerim yanılıyordu.

Ama içgüdülerim asla yanılmazdı.

Dan bize o mis gibi kokan koyu renkli sıvıdan doldurarak, “Javi’nin nerede olduğunu biliyor musunuz?” dedi.

Başlarımızı iki yana salladık. “Hayır,” dedi Gus. “Senin bize söyleyeceğini umuyorduk.”

“Neden söyleyeyim ki?”

“Arkadaş olduğumuz için olabilir mi?” Gus hâlâ gülüm-

süyordu, ama duruşu çok az da olsa değişmişti. Şimdi tetikteydi. Belki Dan dik kafalılık ettiği içindi. Ya da belki de Dan ve Javier eski dost oldukları ki Gus bunu öngörememişti, ve dostlar bazen birbirlerini korumak için her yola başvurduğu içindi. Beni buraya Ellie'ye olan bağlılığım getirdiyse Dan'ın Javier'e olan sadakati de o kadar kuvvetli olabilirdi pekâlâ.

Dan kahve demliğini bırakıp bir elini rahatça, yavaşça yan tarafına, oradan da masanın altına götürdüğünde içimdeki kötü his daha da büyüdü. Bakmadım, bu duruma inanmak istemiyordum. Masanın altında, belki de alt tarafına ilıştırılmış, bir tabanca bulunduğunu ve bize doğrultulduğunu bilmeme rağmen sadece kahvemi yudumladım.

Buradan canlı çıkamayacaktık. Bir şeyler yapmazsak çıkamayacaktık.

“Şey, Javi'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Ama Travis, Veracruz'da. Lanet Zetas bütün kenti ele geçirdi. Çok yazık...”

“Veracruz'un neresinde?” diye sordum.

Dan alaycı alaycı gülümsedi ve kahvesinden bir yudum içti. Elini tekrar masanın üzerine çıkardı. “Adresini soruyorsan onu bilmiyorum. Tepelerde büyük bir malikânede kalıyor. Zengin heriflerin yaşadığı yerde...”

“Ellie sence ona nasıl yaklaşacak?” Cevap alacağımdan pek umutlu değildim, ama sormam gerektiğini hissettiğim bir soruydu. Eğer haklıysam ve masanın altında bir tabanca varsa bize doğruyu söylerdi, çünkü ölüler konuşmaz. Ölüler; Javier, Dan ve belki de Ellie'nin öbür tarafa yollamak istediği Travis'i öldürme girişimine engel olmazlardı.

“Bilmiyorum,” dedi dikkatlice. Fincanını tekrar bıraktı. Bir eli yeniden masanın altına, diğer eliyse sigaraya gitti.

“Ben de bir tane alabilir miyim?” dedim çabucak, elimi uzatarak. “Meksika sigaralarını hep denemek istemişimdir.”

Dan ağzının kenarından güldü. “Pekâlâ, tamam...”

Bana bir sigara verdi. Diğer eli masanın altında kaldı. Zippo çakmak için uzattığım elimi çekmeyince onu da verdi.

Gus’ın Coffee-Mate’in aşırı yanıcı olması konusunda haklı olduğunu ve teorisinin bütün kahve kremaları için geçerli olduğunu umdum. Eğer yanılıyorsa işimiz bitti demektir. Ama orada oturup başka bir şey yaparsam da işimiz bitti demektir. İkimizden biri tabancasına davrandığı an Dan bunu anlayıp tetiği çekecekti. Kontrol ondaydı. Biz dezavantajlı durumdaydık.

Alevle oynamaya başladım, başparmağımı tekerleğin üzerinde tekrar tekrar gezdirdim. “Yani Javi’nin ne planlıyor olabileceğini bilmiyor musun? İyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

Dan kaskatı kesildi. “İyi arkadaş değiliz. Ona hayranlık duyarım. Bizim için çok şey yaptı. Ayrıca Travis’in aksine sadık kaldı.” Sözlerinden çok fazla husumet yayılıyordu. Dan’ın karısına ne olduğunu artık biliyordum. “Travis kendisinden ne kadar nefret edildiğini biliyor. Bence Zetas için bile bir tehdit... Kimse durduk yere taraf değiştirmez. Nereye gidersen gitsin onu takip eden adamlar var. Tahmin edebileceğiniz gibi evinden de o kadar sık ayrılmaz zaten. Sadece cumartesi-leri pazara çıkıp Marlon Brando havalarında dolaşır.”

Alevi sağa sola dans ettirdim. Dan'ın bir eli hâlâ masanın altındaydı. Diğeriyle ağzına bir sigara götürdü.

Gus'a bakmak için kafamı yana yatırdım. Yüzünü buruşturmuştu, inanılmaz üzgün görünüyordu. Arkadaşı hakkında öğrendikleri onu derinden yaralamış olmalıydı.

“Hey, Gus, şu kremayı versene bana?” Kutuyu işaret ettim. Yutkunup kremayı uzattı.

“Kahvemiz çok mu sert geldi?” diye sordu Dan.

“Evet, epey...” Kremadan kahveme biraz döktükten sonra kutunun kapağını kapadım. Dan beni izliyordu, kafası karışmıştı.

Sonunda, “Zehir var mı diye mi kontrol ediyorsun?” dedi. Başımı iki yana salladım. “Çakmağını ister misin?”

Kaşlarını çattı ama başını salladı ve sigarasını dudaklarını arasına yerleştirdi. Çakmağı vermek için öne doğru uzanarak, “Belki de Gus’la ben gitsek iyi olacak. Bayağı zamanını aldık,” dedim. Gösteriyi başlatmak istiyordum.

Dan bakışlarını önce Gus’a, sonra bana çevirdi. Parmakları çakmağı kavradıysa da çakmağı bırakmadım. Gözlerinin içine bakarak gülümsedim. “Masanın altında bir tabanca yok, değil mi?”

Ağzının kenarı yukarı kalktı. “Bir Amerikalıya göre oldukça dikkatlisin. Hangi çetedenisin?”

“Çeteci değil, dövmeçiyim ben.”

“Dan,” dedi Gus soluğunu boşaltırken. “Benim... Burada sorun çıkarmaya gelmedim, bunu biliyorsun. Tek istediğim, Travis’in yerini öğrenmek...”

Dan arkadaşına bakmaktan kaçınarak bakışlarını benden ve vermeyi reddettiğim çakmaktan ayırmadı. *Şimdi değil, henüz değil.* “Olması gereken bir şeyi durdurmak istiyorsun. Bunu yapmana izin veremem. Sen benim dostumsun, ama aileme karşı sadakatim önce gelir.”

“Aşktan önce intikam,” dedim.

“Evet, o kadar şairane değil gerçi...”

Masanın altında tabancayı düzeltti. Çakmağı bırakmak için o anı seçtim. Sandalyesinde arkasına yaslanıp çakmağı sigarasının altına götürdü.

“Özür dilerim,” dedi Zippo’yu yakarak.

Aynı anda hiçbir şey ve her şey oldu. “Hayır, asıl *ben* özür dilerim.”

Çakmak alev aldığı sırada krema kutusunun içindekileri yüzüne fırlattım. Toz zerreleri bir an havada asılı kaldı, beyaz bir bulut Dan’ın suratını kapladı, sonra alev kremayla etkilüşime girdi.

Krema tutuştu, sıcaklık ve alevler beni sandalyemden düşürdü. Dan çılgık atıyordu, yüzü, saçları, her şey tavana kadar yükselen korkunç bir ateş topuna döndü. Sonra yatışarak siyah duman halini aldı.

Olanları sindirecek vakit yoktu. Hemen ayağa kalkıp Dan’ın evinden kaçtım, Gus da hemen peşimdeydi.

Direksiyona bu kez ben geçtim. Gus arabaya biner binmez kumların üstünde geri gittim. GTO katı toprakla temas ettiğinde arabayı el frenini çekerek döndürdüm. Gazı kökle-dim. O toprak yolda seke zıplaya, sendeleye yalpalaya iler-

ledik. Araba ellerimin altında canlı gibiydi, bizi istediğimiz yere, istediği hızda götürmek için can atıyordu.

Direksiyon başında artık Gus yoktu.

Bir eşek arabasının yanından geçip, ardımızda gıdaklayan tavuklar bırakarak sonunda bizi tekrar otoyola çıkaracak ana asfalt yola ulaşana kadar birbirimize tek kelime etmedik.

“Üzgünüm, Gus,” dedim takip edilmediğimizden emin olmak için dikiz aynasına bakarak. Dan’ın ne durumda olduğunu bilmiyordum: Ne kadar kötü yanmıştı? Küçük kızarıklıklarla mı atlatmıştı? Yoksa derisi eriyip giderken yerde acıdan kıvranıyor muydu? Bunu düşünmek istemiyordum. Düşünemezdim.

“Bizi öldürecekti,” dedi. Aksi bir ifadeyle, dikkatini pencereye vermişti. Ellerini ovuşturduğunu fark ettim.

“Biliyorum. Onun için de üzgünüm.”

Biraz sonra, “Teşekkür ederim,” dedi.

Bütün konuşmamız bundan ibaretti. Bir hadiseyi daha atlatmıştık. Söylenecek şey yok muydu? Elbette vardı. Yani kahve kreması sahiden işe yaramıştı. Buna ilişkin bir iki kelam etmek için ağzımı açmışım ama sonra kapadım. Olanları göz önünde bulundurunca uygunsuz düşeceğine kanaat getirdim.

Önemi yoktu, çünkü biraz sonra dikiz aynasına tekrar baktığımda arkamızda yanıp sönen ışıklar gördüm. Güneşle yıkanmış yolda neredeyse bir seraba benziyordu.

“Ah, kahretsin,” diye küfrettim.

Gus oturduğu yerde kıpırdanarak arkasına baktı. “İki

kere kahretsin. Muhtemelen Zetas’a çalışıyorlar.” Bana terdirgin gözlerle baktı. “Benim sürmemi ister misin?”

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak gazı kökledim. “Sarı nırım becerebilirim.”

Kovalamaca başlamıştı.

BÖLÜM ON BEŞ

ELLİE

Orman yürüyüşümüz sandığım kadar uzun sürmedi, fakat Javier’le aramızdaki gerginlikten dolayı çok daha uzun geldi. Burt önden gidiyordu, Peter arkasındaydı. Ben ise Raul ve Javier’in arasında yürüyordum. Onca zaman sırtımı, bacağımıdaki dövmeyle yakıp geçen gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Camden’in beni damgalamasını başına kakmaktan zevk almam ne kadar çocukça olsa da aynı zamanda onun için endişeleniyordum. Javier kıskanç ve ne yapacağı önceden kestirilemez biriydi. Bütün bunları Camden’i korumak için yapıyordum, ama onu tehlikeye mi atıyordum acaba?

Yolculuk tuhaf olmasının yanı sıra inanılmaz terletici ve rahatsızdı. Bacaklarıma at kılları yapışmıştı ve sivrisinekler vücudumdan ziyafet çekiyorlardı. Uluyan maymunlar, tepemizdeki ağaçlarda gizlendikleri yerlerden kendilerince küfürler yağdırarak bu hasmane ortama tuz biber ektiler. Bununla bir-

likte bir deniz kenarı mezrası olan Montepío hızır gibi imdadına yetişti.

Javier, Burt'e bir tomar Amerikan doları verdi. Burt paraları hevesle alarak ceplerine bir sincap gibi tıktırdı. Raul, Churro'dan inmeme yardım etti. Fakat elleri kalçamda biraz fazla kalmış gibiydi.

At kıllarını temizleme bahanesiyle ona vurdum ve ters ters baktım. Javier, Burt'ün omzunun üstünden soğuk ve sinsice bizi izliyordu, ama umurumda değildi. Tek istediğim, klimalı bir yerde olmak, elime soğuk bir içecek almaktı. Dü-rüst olmak gerekirse sanırım tekneye geri dönmek istiyordum. Tutsak ya da değil, Palm Valley'den ayrıldığımdan bu yana ilk kez belli bir düzen oturttuğum tek yer orası olmuştu.

Atları Burt'e teslim ettik. Hepsini tek sıra halinde birbirine bağlayıp ormanın içine daldı.

Ellerim belimde, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordum Javier'e. Dördümüz parke taşlı bir sokağın köşesinde dikiliyor, yanımızdan geçen yalın ayak çocukların meraklı bakışlarının hedefi oluyorduk.

Javier beni büsbütün görmezden gelerek Raul'la Peter'a baktı. “İlerideki köşede bizi bekleyen bir araba var. Bizi Alvarado'ya götürecektir. Orada balıkçı dükkânı görümlü bir eve yerleşeceğiz. Korkarım biraz kokuyor, ama sorun çıkar-madan Veracruz'a ancak bu kadar yaklaşabiliriz. En azından şu an için...”

Son kısmın bana yönelik söylendiğine yemin edebilirdim.

Javier’i takip ettik. Küçük dükkânların ve işyerlerinin sönük levhalarının, telefon kulübelerinin arkasında saklanıp eksik dişli gülüşleriyle bize bakan çocukların, bir manavla müşterinin muz fiyatı üzerinden pazarlık yaptığı bir tezgâhın yanından geçtik. Tam eski Meksika’yı andıran bir manzaraydı. Ancak bu minik kasabada çalımla yürüyen Javier ve adamlarının peşinden giderken uyuşturucu çetelerinin elinin nerelere kadar uzandığını merak ettim. Ülkede dokunmadıkları yer kalmış mıydı? Sokaktaki çocuklar eve geldiklerinde, tıpkı Javier gibi anne ya da babalarının cesediyle karşılaşmak zorunda mıydılar? Çocukluğunu geçirdiği yer, buradan çok da farklı görünmüyordu.

Seytana sempati, diye düşündüm. Her geçen gün de artırıyordu.

Araba Range Rover’dı. En az on yaşındaydı, tamponu göçüktü. Bizi gideceğimiz yere götürecekt kadar sağlam olduğunu tahmin ediyordum, ama bir uyuşturucu kartelinin sağda solda dolaşacağı türden bir araca benzemiyordu. Sıradan bir Meksikalı ailenin gezintiye çıkarken bineceği bir araçtı. Hiçbir sıradışı durum yoktu.

Javier telefonunda bir şeylere baktıktan sonra göğüs cebinden bir anahtar çıkardı. Sürücü tarafının kapısını açarak diğerlerinin kilidini açtı.

Sonra döndü, saatler sonra ilk defa bana baktı. “Ön tarafta yolculuk edeceksin. Benimle...”

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Tedirginliğimi saklamak için zorla gülümsedim. “Elbette...”

Arabaya binince içerideki yüksek teknolojiye şaşırdım. GPS, mp3, gösterge paneli... “Güzel,” dedim bir şeyler söylemek zorunda hissederek.

Javier arabayı çalıştırıp cama vurdu. “Kurşun geçirmez cam.. Tamamen bu şekilde donatıldığından emin oldum. Dışarıdan bir halta benzemiyor ama içerisi kale gibi...”

“Papamobil gibi...”

Dudaklarında kendini beğenmiş bir tebessüm peyda olunca Tanrı kompleksine hitap ettiğimi anladım. “Evet, aynen öyle.”

Kasabadan çıkarak dar, dolambaçlı dağ yollarından geçtik. Range Rover, Los Tuxtlas rezervinin kalbinin derinlerine daldıkça, deniz geçici olarak gözden kayboluyordu. Bakımsız yoldan kertenkeleler gibi tam zamanında geçer ve güneş ağaçların arasından kendini gösterirken yeşil adeta etrafımızı sarıyordu. Volkanik kalıntılardan dökülen şelaleler o kadar yakındı ki arabaya su sıçratıyorlardı. Bu manzarayı klimalı, özellikle de kurşun geçirmez camlarla donatılmış bir aracın içinden izlemek güzeldi. Uzun bir süredir ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Arabada birlikte olduğum kişi düşünülürken bu biraz saçmaydı gerçi.

Birden virajlar fazla keskinleşti. Köşeden bir otobüs döndüğünde az kalsın yoldan çıkıp yemyeşil dağların içine dalıyorduk. Çok geçmeden Minatitlán–Veracruz otoyoluna girerek düzlükler ve sıra sıra meyve bahçeleri boyunca ilerlemeye başladık.

“Bahse girerim önceleri Meksika deyince,” diye başladı

Javier direksiyonda rahatlayarak, “Cancún, Puerto Vallarta ve diğer tatil kasabaları aklına geliyordu.”

Yutkunup başımı salladım. Yanından geçtiğimiz kocaman araziye, sayısız çiftlik ve evleri izledim. “Öyle... Bu kadar geniş olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Büyük bir ülke, bilirsin işte... Şaşırtıcı ve güzeldir. İnsanlar... Küçük yaşam alanları...”

Arabada yalnızca ikimiz varmışız gibi hissederek ona baktım. “Geri döndüğün için mutlu musun? Buraları özlemiş misin?”

Favorisini kaşdı, bir an gözleri karanlıklaştı. “Bazen öz-lüyorum. Hatıralarımda huzurlu ve basit görünüyor. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Gördüğün her evin ardında sırlar var. Ve ölüm...”

“Ölüm her yerde var,” diye belirttim.

“Evet, bu doğru.” Direksiyonu daha sıkı kavradı. “Yine de burada unutuyorsun. *O kadar çok insan, o kadar çok hayat var ki nasıl olur da bu kadar çok sır olabilir,* diye düşünüyorsun. Küçükken, ama bayağı küçükken, annem beni ve kız kardeşlerimi teyzemin yaşadığı Mascota’ya götürürken yanından geçtiğimiz bütün evleri seyreder ve kendi kendime bir oyun oynardım. ‘O kişi olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Orada yaşamak? Ya da orada, ya da orada? Nasıl bir hayatım olurdu?’ derdim.” Sesi alçalıp sönerken dikiz aynasına baktı. Nerede olduğunu hatırlamış gibiydi. Aniden omuz silkti. “Küçük ve aptaldım. Dünyanın iyi bir yer, diğer yaşamların daha iyi olduğunu düşünürdüm. Eh, bunun doğru olmadığını hepimiz biliyoruz.”

Bundan sonra sessizleşerek radyo kanallarını gezmeye başladı. Sonunda pes edip bir Nick Cave ve Bad Seeds albümü taktı. Ful baslı ve ürkütücü org sesiyle *Do You Love me?* çalmaya başladı. Bunun ne kadar planlı olduğunu merak ettim. Yolculuğumuza meşum bir nitelik kazandırmış, beni endişelendirmişti. Kafam allak bullak oluvermişti.

Javier'i düşünmedim. Şarkının sözlerine, içinde bulunduğumuz durumu anlatan o korkunç sözlere kulak vermedim. Onun müzik tuzağına düşmedim. Bu *On Every Street* değildi.

Kolumdaki dövme kaşındı.

Yola devam ettik. Albüm sona erdiğinde kendimi kirli, iğrenç hissediyordum. Alvarado'ya varmıştık. Kıyı boyunca uzanan dar bir sokakta ilerledik. Karargâhımız olacak balıkçı dükkânı iki katlıydı. Denize çıkıntı yapan beton bir iskelenin başında bulunuyordu. Önünde birkaç eski balıkçı teknesi duruyordu.

Javier ve adamları araçtan inip doğruca dükkâna yöneldiler. İzlenip izlenmediklerini ya da kendilerine bakan şüpheli birileri olup olmadığını kontrol etmek için etrafı kolaçan etmediler. Balık almak isteyen bir grup adamdılar. Birkaç saniye daha arabada oturarak camın sağladığı emniyetin tadını çıkardım. Sonra Javier'in beni yanına çağırdığını fark ettim.

Dükkâna girerken kafamın üstündeki zil çangırdadı. Javier koku konusunda şaka yapmıyormuş. Burası işleyen, gerçek bir işletmeydi. Buz üzerinde uzanan iki sıra halinde rengârenk balıklar vardı. Raul, tezgâhın arkasında bulunan ufak tefek, bronz tenli yaşlıca bir adamla, balıkçıyla konuşuyordu. 'ı

Javier yanıma gelip elini belime koyarak beni öne doğru

götürdü. Elbisemin ince kumaşından sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Ellie, bu Pedro,” dedi beni kibarca tanıtarak.

Pedro bana balık iç organlarıyla dolu ellerini gösterdi, özür dileyen bir bakış attı. “Özür dilerim, ben İngilizce pek bilmiyor.”

“*Eso no es problema,*” dedim gülümseyerek. Akıcı konuşduğumu varsaymamasını umdum. “*Hablo un poco de español.*”

“Muazzam,” diye fısıldadı Javier kulağıma. “Başka neler biliyorsun?”

Boynumdan aşağı inen ürpertiyi Pedro’ya çok güzel bir dükkânı olduğunu söyleyerek gizledim. Bu hoşuna gitmiş gibiydi. Pedro kırlangıç balıklarından birinin üzerindeki pulları göstermeye başlayınca Javier’in elinden kurtuldum.

Pedro, Javier’in babasının arkadaşlarındandı. Orada kalmamızı hiç sorun etmedi. Hatta bu onun için sıradandı. Dükkânın üst katı, Veracruz’da üstünlüğü ele geçirmeye çalışan Sinaloa kartelinin üyeleri tarafından sürekli bir tür otel olarak kullanılıyordu. Javier, dükkânına el koyduklarında Pedro’nun çoğunlukla sokağın aşağısında kızıyla kaldığını, gündüzleri çalışıp kendi işine baktığını söyledi.

Pedro bizi üst kata çıkardı. Dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Küçük bir oturma/yemek odası ve kumsalla limana nazır, masası, sandalyeleri ve mangalı olan geniş bir balkonu vardı. Mutfak ufak, ama işlevseldi. Küçük bir banyo ve iki yatak odası vardı.

“Sanırım ben kanepede yatacağım” dedim beyaz püsküllü bir şalla süslenmiş ufak, ikili koltuğa bakarak.

“Saçmalama,” dedi Javier büyük yatak odasını gösterek. “Sen benimle kalacaksın.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken bacaklarımdan aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı. “Hiç sanmıyorum.”

Bana alaycı bir bakış attı. “Raul’la ya da Peter’la uymayı mı tercih edersin?”

“Peter’la uyurum,” dedim düşünmeden. Kıpırmızı kesilen Peter çabucak diğer odaya geçti.

Javier elimi kavradı. “İstemediğin sürece sana elimi sürmeyeceğim.”

Ona ters ters baktım. “Kanepenin hiçbir sorunu yok. Belki de sen orada uyumalısın.”

“Belki de ben o kadar beyefendi değilimdir,” dedi başını yana yatırarak.

Yüzyılın palavrası, diye düşündüm. Sonra hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim. Bakışlarımı görünce bıraktı.

“Eşyalarını akşam alacağız. Biri eşyalarımızı buraya taşıdığımızı görürse biraz tuhaf görünebilir. Hava karardığında çantaları alacağız. O zamana kadar...” –evin geri kalanını işaret etti– “kendine bir bira al ve gevşe.”

“Sanırım bunu yapabilirim,” dedim Javier’den ve yatak odası muhabbetinden uzaklaşmak isteyerek. Mutfağa gidip bir bira aldım, balkona yerleştim. Arada balık kokusu getirirse de denizden gelen esinti harikaydı. Oturup arkama yaslanarak bir şeyler olmasını bekledim. Bir kartel sığınağının balkonunda oturmuş, bira yudumlamaktan ve pelikanları izlemekten daha fazla bir şeyler...

Biramı bitirdiğimde içeri girdim. İkili koltuğa oturmuş,

sessizce boşluğa bakan Raul'u fark ettim. Ufak buzdolabından bir bira daha aldım. Döndüğümde Raul tam arkamdaydı.

Şaşkınlıktan ufak bir çığlık attım, az kalsın şişeyi düşürüyordum. Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyordu?

“Ellie,” dedi adımı söylemekten hoşlanırmış gibi. “İçinde bulunduğun açmaza kafa yordun mu?”

Kaşlarımı çattım. “Javier nerede?”

“Âşığın çıktı.”

“Âşığım değil o benim,” dedi tersleyerek. “Bunu biliyor olmalısın.” Sonra içimde bir korku hissettim. Yutkundum. “Nereye gitti?”

“Peter’la kasabaya gitti. İlgiyenmeleri gereken işler vardı.”

“Eh, tamam o zaman,” dedim. Yanından geçmeye çalıştım. Şişeyi daha sıkı kavrayarak kafasına indirmeye hazırlandım.

Bana doğru eğildi. “Âşığın olmadığını söylüyorsun. Sana inanıyorum. Senin hakkında pek olumlu şeyler söylemiyor, hani.”

Başımı çevirmeyi reddettim, boncuk gibi küçük gözleri beni mızraklıyordu. “Ben de onun hakkında olumlu şeyler söylemiyorum. Gayet adil öyleyse.”

“Bütün bunların hiçbir adil yanı yok.” Sırıttı. “Bir düşün-sene, Ellie. Pis işini sana yaptırıyor. Onun adına bu işi daha iyi halledebilecek başkaları olduğunu düşünmüyor musun?”

Bir adım daha yaklaştı, kalça kemiği neredeyse benimkine değiyordu. Şişeyi havaya kaldırdım. “Daha fazla yaklaşma...”

“Sana sadece yardım etmeye çalışıyorum,” dedi sahte

bir tevazuyla. “Senin incinmeni istemiyorum. Bu işte sana anlatmadığı şeyler var. Bu denli kör olman çok üzücü...”

Suratım asıldı. Elimde değildi. Raul’un belli ki gizli bir amacı vardı. Belki de Javier’i devirmek istiyordu, tam emin olamıyordum. Aynı zamanda onunla hemfikir olduğumu, muhtemelen kör olduğumu ve yeterince bilgilendirilmediğimi kabul etmek zorundaydım. Ayrıca ona güvenmiyordum da... Hatta Pedro aşağıda çalışıyor ve vakit gündüz olmasa, başımın çok büyük belada olduğunu düşünebilirdim. Bir daha asla Raul’la baş başa kalmamam gerektiğini zihnimin bir kenarına not ettim.

“Git başımdan,” dedim onu omzumla iterek. “Ve bir daha bana bu kadar yaklaşırsan söylediklerinin hepsini Javier’e anlatırım.”

“Sana inanmaz.” Ama Raul bunu söylerken kaygılı görünüyordu.

“Bunu bizzat kendim öğrenmek isterim.” Balkona çıkıp sürgülü kapıyı arkamdan kapadım. Onu dışarıda tutabilmek için kapıyı dışarıdan kilitleyebilmeyi diledim.

Birami yudumlarken arada bir başımı çevirip sürgülü cam kapıya baktım. Güneşte gevşemiş yansımamı ve bunun ötesinde kanepede oturan Raul’u gördüm. Sürekli beni izliyordu.

Karanlık çöktüğünde Peter bütün çantaları yukarı getirdi ve odamıza yerleştirdi. Javier akşam yemeğinden hemen önce

Pedro'dan taze balıklarla dönmüştü. Fakat gün içinde Peter'la nereye gittiklerini bana söylemeyi reddederek, halletmesi gereken bir iş olduğunu söyledi sadece. Kasten müphem konuşmuştu, ama Raul'un söylediklerini düşünmeden edemedim. Javier'in benden gizlediği neler vardı acaba?

Birkaç uzun elbisemi, ince ceketimi ve güzel bir tuniği askılara asıp spor çantamı yatağın altına tıktıktan sonra Javier'i alt kata, dükkâna inmek üzere odanın önünden geçerken yakaladım.

"Javier," diye seslendim.

Kapıdan kafasını uzattı, kaşları kalkmıştı. Kısa bir an için eskiden tanıdığım çocuğa benzettim. *Ya da hiç tanımadığım çocuğa...*

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Neden bu kadar kibar konuştuğumu bilmiyordum.

Başını sallayarak içeri girdi. Gözlerinde merak ve endişe vardı. "Elbette konuşabiliriz. Sorun ne?"

O da kibar davranıyordu sanırım.

Kapıyı gösterip çenemle kapatmasını işaret ettim. Özel konuşmak istiyordum. Başını yana yatırdı, sonra iki yana sallayarak dikkatini duvara çevirdi. Raul'la Peter odalarındaydılar ve belki de onunla konuşacağımı sandığı şeyler için duvarlar fazla inceydi.

"Aslına bakarsan ben de bira almaya gidiyordum," dedi biraz yüksek sesle. "Biri zulanın çoğunu içmiş. Benimle gelmek ister misin?"

Başımı sallayıp dolaptan kot ceketimi aldım. Peşi sıra

merdivenden aşağı indim ve dükkânın üç kilitli kapısından geçtim. Range Rover’a atlayarak hızla oradan ayrıldık. *Let Love in* albümü tekrar çalmaya başladı. Uzanıp sesini kısıtım.

Birkaç market ve süpermarketi geride bıraktıktan sonra, “Bira alacağımı sanıyordum,” dedim.

“Dönüşte alırız. Veracruz’a gidiyoruz.”

Mutsuz hissettim. “Şimdi mi? Akşam mı?” Bunun için hazır değildim.

“Gidilecek en iyi vakit... Kolay kolay fark edilmem. Büyük bir şehir, bilirsin. Yarım milyon insan var ve çoğu bana benziyor.”

“Bundan şüpheliyim,” dedim elimde olmadan.

Güldü. “Beni hâlâ yakışıklı mı buluyorsun, Ellie?”

Soruyu gerçekten düşünüyormuşum gibi ona bakmamam gerekirdi ama baktım. Sonrasında da soruyu düşünmeye başladım. Yakışıklıydı, hatta belki de eskisinden de fazla... Otuzuna merdiven dayamıştı ve yıllar ona güç bahşetmişti. Hatları daha oturaklıydı, özgüveni sınır tanıımıyordu. Bu tehlikeli bir birleşim ve tehlikeli bir soruydu.

“Pek çok kadının seni neden çok çekici bulduğunu görebiliyorum,” dedim olabildiğince ilgisiz bir tonla.

“Ah, *çok* çekici demek... Bunu sevdim, bunu sevdim.” Bana gülümsedi, gözleri bir yavru köpeğinkileri andırıyordu. “Dikkat etmezsen bana tekrar âşık olabilirsin, biliyorsun.”

“Senin istediğin de bu değil mi zaten?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sana daha önce de söyledim, bu bir evrim. İkimiz için de...”

Elimi elbiseme sildim. “Senin evrim konusunda pek bil-

gili olduğunu sanmıyorum.”

“Göreceksin. Şimdi, benimle görünüşümü konuşmak istemediğinden eminim, öyleyse konuşmak istediğin konu neydi?” Sesi ciddileşmişti.

“Raul bana bazı şeyler söyledi...”

“Eminim söylemiştir,” dedi rahat rahat. Ama direksiyonu tutan ellerinin parmak boğumlarının beyazlaştığını görebiliyordum. “Ne dedi sana?”

“Körmüşüm, bana her şeyi anlatmıyormuşsun ve incinecekmişim.”

“Anlıyorum.”

“Ben ona güvenmiyorum. Sen?”

“Ben kimseye güvenmem,” diye yanıtladı. “Bu sayede hayatta kalıyorum. Senin de bunu düstur bellemeni tavsiye ederim.”

“Camden’a güveniyordum,” dedim vereceği tepkiye kendimi hazırlayarak.

Öfke, bir duman gibi aheste aheste yayıldı. Çenesini sıktı, dişleri birbirine vurdu. Beni meraka düşürmekten ziyade öfkesini kontrol etmek için konuşmadan evvel bir dakika bekledi. Bu bir dakikada adeta ölüp ölüp dirildim.

“Camden senin geçmişin,” dedi sesini soğukkanlı tutmaya çalışarak. “Ben ise geleceğim.”

“Sen geçmişimsin. Camden ise geleceğim.”

“Camden,” dedi sesini yükselterek, “artık yok. O artık yok, Ellie. Ona geri verdiğim ailesine döndü. O, hayatına devam ediyor. Sen de devam etmelisin. Zayıf insanlar geç-

miŖe takılıp kalırlar. Güçlü inŖalar yeni bir gelecek inŖa ederler. İkinizin paylaŖtıđı... o Ŗey... her ne ise artık bitti. Üzerinde döv-mesi olabilir, ama benim de var.”

“Onun hayatına devam ettiğini nereden biliyorsun?” diye sordum sessizce. “Beni aramadığını nereden biliyorsun?”

“Nerede olduğunu ve ne yaptığını bildiğimi söyledim sana,” dedi. “Seni bulmaya gelmeyecek. Öyle olsa seni Ŗim-diye kadar bulmuŖ olmaz mıydı sence?”

Javier kalbime bir kazma saplamıŖtı.

“Belki altı yıl sonra bulur,” diye fısıldadım. Umudumu yitiriyordum. Javier haklıydı ve bundan nefret ediyordum. Camden gelmiyordu. Ailesine kavuŖmuŖken onları benim için terk etmezdi. Onlardan vazgeçmezdi. Böyle bir Ŗey yapmasını da isteyemezdim zaten. O an ondan umudu kesmem gerektiğini anladım; bunu düşünmek bile dayanılmaz bir acı veriyordu.

“Hazır olana kadar seni aramadım.” Javier kısa bir aranın ardından konuŖtu. “Bu, evrim iŖte...” Göğüs geçirdi. “Bana ve kimseye güvenmemekte haklısın. Ama senden hiçbir Ŗey saklamıyorum. Biz sadece seni Travis’in karŖısına çıkarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyoruz.”

Bu fikir beni ürpertti. “Mümkün olan en kolay yol olsun, lütfen.”

Javier’in gözlerini üzerimde hissettim. “Bunun gibi bir elbise iyi bir baŖlangıç olur. Travis çok sık dıŖarı çıkmaz, ama dostlarımızın dediğine göre tamamen, nasıl derler, münzevi

de değil... Her cumartesi pazara çıkar, yani üç gün sonra... Yine de o güne kadar onu bulmak isterim.”

“Ne yani, ona rastlarım diye beni sürekli kasabaya götürüp bırakacak mısın böyle?”

“Tabii ki hayır. Sana şehirde bir oda tutacağız. Orada yalnız bir gezgin olarak kalacaksın. Orada çalışan bir adamım var. Günlük iletişimimizi onun aracılığıyla sağlayacağız. Beni pek görmeyeceksin.”

Bu her nedense beni biraz kaygılandırdı.

Sözlerine devam etti, “Böylesi daha iyi... İşi şansa bırakamayız. Travis’in radarına takıldın mı benim ortadan kaybolmam gerekecek. Muhtemelen seni bir süre takip ettirecektir. Dolayısıyla Amerikalı gezgin maskeni bir müddet taşımak zorundasın. Seninle beni konuşurken görürse işin bitti demektir.”

“Neden ben? Neden başkası değil? Neden benimle ilgileneneğini düşünüyorsun?”

Dudaklarını yalayıp dikkatini karanlık otoyola çevirdi. “Sen kendini tanıımıyorsun, Ellie. Güçlü görünmeye çalışıyorsun, ama herkes senin ne kadar savunmasız olduğunu görebiliyor. Benim gibi, Travis gibi adamlar böyle birini korumak isteriz. Seni kırmak, şekil vermek ve kendimizin olarak tutmak isteriz. Seni gördüğünde sende bunu görecek.”

Az önce her ne söylediyse nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Dürüst ve cesaret kırıcıydı. Camden’ın bana asla bu

gözle bakmadığından oldukça emindim. Oldukça emin...

“Ayrıca çok da güzelsin, baştan aşağı hem de... Seni kraliçesi olarak görmek istemeyecek adamın aklından şüphe ederim.”

Bu sözlerle yorum yapmadım. Yara izleri, dövmesi ve meme ucunda halkası olan bir kadının güzelliğın zirvesi olmadığından emindim.

Javier’in o geceki asıl planı, kalacağım küçük oteli ziyaret etmekmiş. Ben de onunla gitmiş oluverdim yani.

Veracruz, Pedro’nun dükkânından yalnızca altmış kilometre uzaktaydı. Çok geçmeden şehrin ışıkları göründü, meydanlar ve kordon ısıt ısıldı. Otel, şehrin göbeğindeydi ama arka cephesi, bir dere boyunca uzanan küçük bir alana bakıyordu. İki katlı bir binada ofis, hediye dükkânı, lobi ve odalar yer alıyordu. Sonra bir de avlusu ve havuzu vardı. Arkada her şeyi olan iki özel ev vardı. Javier bu özel evi cumartesi akşamından başlamak üzere tutmuştu; arkasında manzaralı küçük bir verandaya ve ötesinde de rezerve açılan gizli bir girişı olması özellikle hoşuna gitmişti.

O akşam otel personelinden yalnızca Javier’in adamı Enrico vardı. Taş çatlasa yirmi yaşındaydı. Pürüzsüz yüzlü ve parlak gözlüydü. Zekâ küpü olmasının yanı sıra Javier’e de sonsuz bir saygı besliyordu. En azından, Javier’in gözü kulağı olan Enrico’yla orada güvende hissedecektim. Javier’in adamlarından kaçının kentin çeşitli yerlerine dağılmış, onu uzaktan

koruduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Otelden ayrılmamızdan evvel Enrico, Javier'e bir kâğıt parçası verdi. Range Rover'a binip balıkçı dükkânına doğru yola koyulana kadar kâğıtla ilgili soru sormadım.

“Sana verdiği o kâğıt neydi?” diye sordum.

“Bize yardım edebilecek birinin adı...” *Yardım edebilecek biri daha mı?* Javier yüzümdeki ifadeyi görünce cana yakın biçimde gülümsedi. “Ellie, bu işi yapmak için alabileceğimiz bütün yardıma ihtiyacımız olacak.”

BÖLÜM ON ALTI

CAMDEN

Dön, dön, dön.

GTO bütün manevralarıma büyük hassasiyetle tepki veriyordu. Gus hâlâ peşimizde olan polis arabasından kaçmak için daha iyi bir güzergâh bulmak amacıyla GPS'i açarken ben de tam gaz gidiyordum. Polisler, az önce Dan'le yaşadıklarımızdan dolayı mı, yoksa bizi hız yaparken gördüklerinden dolayı mı peşimizdeydiler bilmiyorduk. Her halükârda kötü haberdi bu. Polislerin eline geçtiğimiz takdirde "Aranıyor" olmamdan ve bagajımızın kartellerin yanlarına yaklaştırmak istemeyecekleri çılgınca silahlarla dolu olmasından ötürü suçüstü yakalanmış olacaktık.

"Solunda küçük bir yol var," dedi Gus cihazı işaret ederek. "Oraya sap. Sonra da sağındaki bir sonraki yola gir. Otoyola çıkıyor."

"Polis kaynayan otoyola," diye homurdandım, ama dedi-

ğini yaptım ve arabayı parke taşlı dar bir yola soktum. Ufak tefek evleri ve yoldan kaçan sokak köpeklerini geride bıraktık.

“Polis kaynıyordu belki, ama günün bu vaktinde daha kolay atlatabiliriz.”

“Bu adamların trafik helikopteri var mıdır?” diye sordum, tepeden görünüşü gözümün önüne getirerek.

Gus huzursuzca bana sırttı. “Sanırım bekleyip göreceğiz, öyle değil mi?”

“Javier de görececek.” An itibarıyla elimizdeki tek avantaj, varlığımızın bilinmemesiydi. Kahretsin, düşünmesi bile kötüydü, ama Dan’ın gerçekten bayıldığını umuyordum. Geriye dönüp baktığımda, onu bağlamalı ya da, onun yerine bir başkası olsaydı, onu vurmalı ve acısına son vermeliydik. Artık Javier’e geldiğimizi haber verebilirdi.

Sen de kimsin yahu? diye sordum kendime. Tüylerim diken diken olmuştu. Birdenbire, birini öldürmekten gayet sıradan bir olaymış gibi bahseder olmuştum.

Başımı iki yana sallayıp sorunumuza odaklandım. Bizimle aynı yola sapan polis arabası hâlâ peşimizdeydi. GTO’yu Gus’ın sözünü ettiği diğer sokağa sürdüm. Maalesef iki tarafı alçak duvarlı yol, bir bisiklet yolundan daha geniş değildi.

“Kahretsin!” diye bağırdım. Yola girince arabanın iki aynası da kırılıp arkamıza uçtu. Araba sekip sağa sola savruldu. İki tarafta da en fazla üçer santim boşluk olan dar yolda hızla giderken arabanın yanları çizildi. Aracın aldığı hasar karşısında yüzümü ekşitmekten kendimi alamadım. Bütün bunlar sona erdiğinde sağlam bir boyaya ihtiyacı olacaktı. Ellie öfke nöbeti geçirecekti. Zavallı José’si...

Bu düşünce, Ellie’yi tekrar göreceğim düşüncesi odaklanmamı sağladı. Polis arabasının durup epey arkamızda kaldığını görmeme rağmen gazı biraz daha kökledim; araç muhtemelen yola sığmamıştı.

Tam o dar yolun sonuna geldiğimiz sırada köşede aniden ip atlayan bir kız çocuğu belirip bize doğru geldi. Taş duvarların arasındaki bedeni küçücüktü.

Gus’la aynı anda çılgık atarak frenlere yüklendim, balata ve lastik kokusu burunlarımıza hücum etti. Araba, içinde bulunduğu küçük alanda büyük bir savaşım vererek, zikzak çizerek küçük kıza doğru ilerledi.

Mor yazlık elbisesi, örgülü saçları, ellerinde pembe ipi, yalın ayaklarıyla kız bana dehşet içinde bakıyordu.

GTO, kızın birkaç adım önünde aniden durdu. Arkamızdan kalkan toz bulutu öne doğru uçtu.

Ayağım frende, gözlerim kızın üzerinde, ellerim direksiyona yapıştı. Nefes almayı hatırladığımda göğsümü şişirdim, Gus elini göğsüne götürdü. Bir an kalp krizi geçireceğini, bunun onun gizemli sağlık sorunu olduğunu sandım. Sonra elini sallayıp, “Ben iyiyim. Kızın iyi olup olmadığına baksak mı?” dedi.

Tekrar kıza baktım. Bize somurtuyordu; ama sonra dönüp ip atlayarak yoldan çekildi ve başka tarafa gitti.

Önümüzden çekilmesinin ardından arabayı yavaşça öne doğru sürdüm. Yolun boş olduğunu görünce gaza bastım. Oradan da otoyola çıkan başka bir yola döndüm.

Otoyola ulaştığımızda işler yolundaydı.

Yaklaşık beş dakika boyunca. Sonra arkamızda siren sesleri duyduk. Birileri takviye birlikleri çağırmişti.

“Yine geliyorlar” dercesine Gus’la bakiştık ve gazı kökledim. Motorun hassasiyeti biraz azalmıştı. Otoyolda işlerine gidenlerin önüne kırınca kornaların, öfkeli ve meraklı bakışların hedefi olduk. Yan aynaları olmayan ve yan tarafının haşatı çıkmış arabamız bu haliyle epey dikkat çekecekti galiba. *Harika...*

Gus tekrar GPS’e dönmüştü. “Tihuatlán’a yaklaşıyoruz. Otoyol farklı istikametlere ayrılmaya başlayacak. Veracruz’a gitmesine rağmen bu yolda kalamayacağız. Yan yollardan ve daha küçük otoyollardan gitmek zorunda kalacağız. Oraya yine de gidebiliriz ama, üzgünüm, evlat, artık biraz daha uzun sürecek. Polisler her yerde bu arabayı arayacaklar.”

Direksiyonu daha sıkı kavradım ve bir kamyonetin arkasına çarpmamıza ramak kala bir arabanın önüne kırdım.

“Eh, önce bu yoldan bir çıkalım da...”

Az kalsın çıkıyorduk da... Ta ki bir polis arabası yanımıza yanaşana kadar... İçindeki polis, kar maskesi takmıyordu, yani muhtemelen yol kenarında hız kontrolü yapıyordu. Fakat bize bir silah doğrultmuştu.

Tetiğe bastı. Kurşun, arka kapıya isabet etti.

Çığlık atıp tekrar frene basarak yolundan çekilmeye çalıştım. Arkamdaki araba lastiklerini inleterek direksiyon kırıp çarpışmadan kaçmaya çalıştı. Ne yazık ki polis arabası da benimle aynı manevrayı yapınca araba yoldan çıkarak arkamızda bir yerlere çarptı. Diğer arabalar da bir bir çatırdayıp ciyaklayınca ardımda devasa bir araç yığını bıraktığımı anladım.

Tamamen benim hatam sayılmazdı. Polis tekrar bana nişan almıştı, tekrar ateş ederken GTO'yu diğer şeride kaydardım. Kurşun bizi ıskalayarak yanımızdaki arabanın arka camına çarptı. Feryatlar havayı doldurdu. Otoyolda insanların ölüp ölmemesi polisin umurunda değildi.

Gus torpido gözüne uzanıp tabancasını çıkarırken, “Buradan çıkmalısınız hemen,” dedim. “Ah lütfen, bu kıyıma biz de ortak olmayalım.”

Tabancanın horozunu çekti. “Hayatlarımız artık bu kıyımın içinde. Alışsan iyi edersin.”

Sözlerinde doğruluk payı vardı. Oturma odasında *Arsenik Kurbanları*'nı izleyen iki adamdan kartel üyelerine işkence yapan, eski dostlarını ateşe veren iki adama dönüşmüştük. Şimdi de Meksika'da polislerden kaçıyor, kaçarken de etrafımızdaki her şeyi yakıp yıkıyorduk.

Hepsi de bir kız uğrunaydı. Ama sıradan bir kız değildi o. O benimdi.

Ve ben de onun.

Sonuna kadar...

“Camden, dikkat et!” diye bağırdı Gus.

Polis tekrar yanımızda bitmişti. Başımı çevirdiğimde onu gördüm. Yan aynaların olmayışına lanet ettim.

Bana doğrultulan tabancayı gördüm.

Buraya kadardı.

Sonra pencerem patladı, havaya konfeti misali dağılarak her tarafa cam parçaları uçtu. Omzumda, oraya dökme bir bıçak saplanmış ve burulmuş gibi yakıcı bir acı hissettim.

Onu kafaya takacak vaktim yoktu. Hızlı hareket etmek zorundaydım. Direksiyonu kavradım ve psikopat polisin hiç beklemediği bir şey yaptım: İkimizin de kontrolü kaybetmesine yetecek bir açıyla GTO'yu arabasına çarptım. Fakat ben kontrolü kaybetmedim, sağlam tek kolumla arabayı düzeltmeyi başardım. Sonrasında Gus direksiyonu tutarken ben de vites kolunu kavradım.

Birkaç tehlike daha atlattık. Yine şerit değiştirirken, dehşet içinde arabamıza bakan bir ailenin arabasına az daha çarpıyorduk. Ama çarpışmadan kaçmayı başardık ve araç labirentinde zikzaklar çizerek ilerledik. Frogger'ın ölümcül, gerçek hayat versiyonundaymışım gibi hissettim. Ellerim üşümeye ve kayganlaşmaya başlayınca elim vites kolundan kaydı.

İdeal hızımıza tekrar kavuştuğumuzda direksiyonu geri alıp önümüzdeki herkesi solladım. Sonra koluma baktım. Sadece kan vardı; gözlerimin önünde yeni şekillere bürünen kırmızı bir leke, omzumun köprücük kemiğimle birleştiği yerden başlayıp aşağıya doğru yayılıyordu.

Acı kendini hissettirmeye başladığında, “Ah, kahretsin,” dedim. “Vurulдум.”

“Nerenden?” dedi Gus telaşlanıp bana bakarak.

Homurdanıp çığlık attım. “Omzumdan... Çok acıyor!”

Bir süre düşündükten sonra ukalaca, “Evet, vurulunca canın çok acır,” dedi.

Ona ters ters baktım, gözlüğüm buğulandı. “Senin yanında ölürsem kendini cidden kötü hissedersin.”

“Eminim hissederim,” dedi. “Sen sürmeye devam et. Sanırım onları şimdilik atlattık. Bizi İxtapa Yolu’na çıkar. Bir sonraki çıkış sağında... Sonra da 132 ile kesişen yola sap. 132’ye gir...” Gus konuşmayı sürdürdü. Onu duymaktan zorlanıyordum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyordu. Kulaklarımın içinde pamuk varmış gibi hissediyordum. Sanırım bilinçaltımda bütün dediklerini anlamışım çünkü talimatlarını birlikte, arada direksiyonu o yönetiyordu, uygulayarak küçük bir kasabanın hemen dışındaki metruk bir benzinliğe geldik. Polisler bizi takip etmemişlerdi.

Ama vurulmuştum. Bu konuda bir şey yapmama kalmadan da dünyam bulanıklaşmaya başladı.

Sonra karanlık...

BÖLÜM ON YEDİ

ELLİE

Tahmin ettiğim gibi Javier’le uyumak tuhaftı. Veracruz’a yaptığımız ufak yolculuktan elimizde birayla döndükten sonra hepimiz birer şişe içip odalarımıza çekildik. Bütün bu zaman boyunca Raul’un gözlerini üzerimde hissettim, ama Javier, onun yanında farklı bir davranış sergilemedi. Buna sevindim çünkü Raul’un onu gammazladığımı düşünmesini istemiyordum. Daha fazla düşmanlığımı kazanmak istemediğim biriydi.

Javier kapıyı arkamdan kapayıp köşedeki ayaklı lambayı açtı. Ucuz Meksika dekoru... “Yatağın hangi tarafında yatmak istiyorsun?” diye sordu.

Sonra üzerindeki takımı çıkarmaya girişti. Ceketini odanın diğer tarafında duran koltuğun üzerine atarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Nereye bakacağımı bilmiyordum, yanaklarım saf bir genç kız gibi alev alevdi. Onu daha

önce de gömleksiz görmüştüm. *Kahretsin, bu adamın her yanını görmüş ve hissetmiştim yahu.* Yine de bu rahatsız histen kurtulamadım.

“Utandın mı yoksa?” Ses tonu, kendini beğenmişti.

Başımı kaldırdığımda gömleğini çıkarmıştı. Vücudu aşağı yukarı hatırladığım gibiydi. Biraz genişlemişti sadece, ama daha atletik ve kaslı anlamda... Aradan geçen yıllarda vücuduna çok iyi bakmıştı. Karın kasları ve kolları, boş zamanlarında barfiks çekmiş gibi görünüyordu. Fakat yine de son derece zarif ve hoştu. Lambanın gölgesinde teni koyu bronz rengiydi.

“Hayır,” diye yanıt verdim.

“Güzel.” Sonra pantolonunu çıkardı.

İç çamaşırı giymediğini tamamen unutmuştum.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım ellerimi gözlerime siper edip duvara dönerek. “Lütfen bir pantolon giyer misin? Ya da iç çamaşırı...”

“Bir kez daha *Aman Tanrım* desene. Çok hoşuma gitti,” dedi. Yaklaştığını duyabiliyordum. “Bana eski günleri hatırlatıyor.”

“Javier, ben ciddiym.”

“Ne zaman ciddi değilsin ki, Ellie?”

Çekmeceleri karıştırmaya başlayana kadar gözlerimi kapalı tuttum. “Tamam, tamam, sakın ol. İşte, artık pantolonluyum.”

Eğilip pijamamın altıyla bir tişört aldım. Sonra onun olduğu yere bakmadan yanından geçerek kapıya gittim. İhti-

yacım olan uzun ve sıcak bir duştan sonra banyodan çıktığımda, Javier çoktan ışıkları söndürüp yatağa girmişti. Ben de tam olarak buna bel bağlamıştım. Kendi tarafımda uykuya dalmak istiyordum sadece. Ne bu durumu düşünmek ne de sohbet etmek niyetindeydim.

Kapıyı dikkatle kapayıp odanın diğer tarafına yöneldim. Çıplak ayaklarımla halının üzerinde ses çıkarmadan yürüdüm. Açık pencereden sızan ay ışığı yolumu aydınlatıyordu. Denizden esen rüzgâr ve iskelede bağlı balıkçı teknelerinin alçalıp yükselirken çıkardığı ses, son derece rahatlatıcı bir ortam yaratıyordu. Hatta romantik bile denebilirdi.

Yatağa girip yalnızca örtüyü üzerime çektim. Duvara döndüm. Ay yüzüme vuruyordu.

Birkaç saniye sonra, kalp atışlarım yavaşlamaya ve neredede olduğumu unutmaya başladığım sırada Javier usulca seslendi. “Meleğim?”

Uyuyormuş gibi yapmak istedim. Onu duymazdan gelmek istedim. Ama nefret ettiğim bir isim kullanmıştı ve bunu duymaktan gına gelmişti.

“Lütfen bana o isimle seslenme,” diye fısıldayarak karşılık verdim. Örtüyü omuzlarımla üstüne kadar çektim.

Yatakta döndü, bir anda tam arkama geldi. Tüylerim diken diken oldu. “Neden?”

Soluğumu düzenlemeye çalıştım. “Ben senin meleğin değilim.”

“Ama bir meleksin. Tanrı’nın bir meleği...”

“Tanrı’nın mı? Benim iyi biri olmadığımı düşünüp de bana nasıl melek dersin?”

Bir an sessiz kaldı. Dışarıda dalgalar kıyıya çarpıyordu.

“Düşen melekler de var. Kirli kanatlı melekler...”

“Lucifer, düşen bir melekti,” diye belirttim.

“Haklısın. Ama Lucifer’in ahlaki kaideleri yoktu. Sen ve ben, meleşim, bütün bunların arasında bir yere düştük sanırım. Kendi yerimizi kendimiz yarattık. Kendi evimizi...”

Bu sözler üzerine gözlerimi yumdum. Ruhum, kalbim, her şey pasparlak, ışıltılı ve güzel bir hatıra girdabının içine çekildi. Onun ve benim birlikte yarattığımız hatıralar, sildiğimi sandığım hatıralar...

Dudakları kulağımdaydı. Sıcak eli omzumdaydı; beni teselli etmekten çok sabit tutuyordu. Kaskatı kesilmek yerine bütün vücudum gevşedi.

“Biz evrildik, Ellie,” diye fısıldadı, tüylerimi ürperterek. “Ve evrilmeye de devam edeceğiz.” Sonra uzaklaşarak yatağın kendi tarafına çekildi, örtünün altında biraz kıpırdandı.

Saatlerce uyuyamadım.

Ertesi gün Peter’la Raul, Pedro’nun ufak Toyota’sıyla bir yere gittiler. Javier’le bense Rover’a atlayıp Javier’in yeni adamıyla, yani Amandine adındaki kadınla buluşmak üzere Veracruz’a gittik.

İkimiz de duruma uygun giyinmiştik. Uzun fırfırlı bir etek ve bacağıma dizime kadar saran, kiraz yapraklarımı örten gladyatör sandaletleri giyiyordum. Sırtımdaysa oldukça açık bir bluz vardı. Dekolteli ve dar, arkası beyaz dantelli bir

askılıydı, altına sutyen de giymemiştim. Saçım için özel olarak uğraştım. Çenemin hemen altına gelecek şekilde düzleştirdim. Normalden fazla makyaj yaptım. Ama bayağılığa kaçmadım. İstedğim zaman dikkat çekmeyi başarabileceğimi biliyordum.

“Harikasin,” demişti Javier beni görünce. Gözleriyle yemişti adeta. “Elbette, hâlâ benim olsaydın bu şekilde halkın içine çıkmaya hayatta izin vermezdim.”

“İyi ki senin değilim o zaman,” demiştim.

Ben çekici bir Amerikalı turiste benzerken Javier de bir uyuşturucu baronunun tam zıddı bir görünüme sahipti. Kot pantolon, siyah ve turuncu San Francisco Giants forması, güneş gözlüğü ve sade siyah bir beyzbol şapkası.

Aslına bakarsanız onunla bu şekilde birlikte olmak biraz acayıpti. Javier giyimine her zaman özen gösterirdi. Şimdiyse yirmi dokuz yaşında, çıkık elmacıkkemikli bir beyzbol taraftarına benziyordu. Bu kılığıyla bile fevkalade yakışıklı görünüyordu.

Adresi bulana kadar, ikimiz de kurşun geçirmez camların verdiği rahatlığın keyfini çıkararak, şehrin yoğun caddelerinde dolandık. Aradığımız yer, Veracruz’un her yerine serpiştirilmiş muhtelif küçük göl ve göletlerden birinin karşısında yer alan bir kafeydi.

Göletin karşı tarafına park ettik. Küçük bir tahta kaldırımını izleyerek etrafından dolandık. Javier elimi tuttu ve çekmeme fırsat vermeden sıktı.

Onu korkunç derecede genç gösteren neşeli bir gülüm-

semeyle, “Sıradan bir Amerikalı kızsın ve ben de senin Meksikalı sevgilinin,” dedi. “Günümüzün Romeo ve Juliet’iyiz.”

“Romeo ve Juliet bir trajediydi, aşk hikâyesi değil,” dedim.

Kafeye varana kadar elimi bir an olsun bırakmadı. Beni kendine yakın tutup arada da göletteki flamingolardan birini gösterdi. İlgilenirmiş gibi yaparak muhtemelen bizi izlemeyen insanların gözünü boyamaya çalıştım. İnsanlar parkın her yerine dağılmışlardı. İşçiler öğle yemeklerini yiyorlardı. Üniversite öğrencileri suyun kenarında piknik yapıyor, oynuyorlardı.

Kafeye yaklaştığımızda karnından konuşan biri gibi, “İşte orada,” diye fısıldadı. Kafenin verandanın çimlerle bulunduğu köşesinde küçük bir masada bir kadın oturuyordu. Birlikte gazete okuyan yaşlı bir çift dışında yanında kimse yoktu.

“Amandine?” diye sordu Javier. Bu sırada masanın ucunda durduk.

Kadın hayret içinde başını kaldırdı. Çok güzeldi. Bizim yaşlarımızda, belki otuzlarının başındaydı. Uzun dalgalı saçları bal kahverengisi, cildi güneş yanığı ve üzerindekiyle uyumlu gözleri maviydi.

Neşeyle, bembeyaz dişlerini göstererek, “Selam,” dedi. “Enrico’nun arkadaşları olmalısınız.”

Başımızı salladık. Javier karşısındaki boş sandalyeleri işaret etti. “Oturabilir miyiz?”

“Evet, evet elbette. Oturun lütfen.”

Oturunca elimi uzattım. “Ben Ellie...”

Elimi sertçe sıktı. “Tanıştığımıza sevindim. Seninle de Javier.”

Javier gülümseyip kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra bunun yeni kişiliği için biraz fazla resmi olduğunu fark etmiş olacak ki arkasına yaslanıp bacaklarını açtı.

Yarı gangster duruşu karşısında az kalsın gözlerimi deviriyordum.

“Evet,” dedi Javier sadede gelerek. “Eminim Enrico meseleyi sana anlatmıştır. Bu durumda bize nasıl yardım edebilirsin, Amandine?”

Yüzü ciddileşti. “Eminim Enrico size benim öğrenci kredimden de bahsetmiştir...”

“Para, sorun teşkil etmeyecek,” dedi Javier elini sallayarak.

“Pekâlâ, şey,” diye devam etti Amandine, “Bir süre Travis’leydim.”

Javier’le birbirimize baktık. Oturduğu yerde vücudunu dikleştirerek etrafına bakındı.

Amandine lattesinden bir yudum alarak, “Merak etme,” dedi. “Burası oldukça güvenlidir. Çoğunlukla turistler gelir. Kimse birbirini dinlemez. Öyle değil mi?”

Çenesi gergin, Javier başını iki yana salladı. “Evet, dinlemezler. Bunu duymayı beklemiyordum. Onunlaydım demekle neyi kastediyorsun? Metresi olarak mı?”

Amandine güldü ve ağzını kapadı. “Hayır, metresi olarak değil. Evinde temizlikçi olarak. Okul masraflarım için paraya ihtiyacım vardı. Sadece yazın çalıştım. Elbette kim olduğunu bilmiyordum, ama çok geçmeden anladım. Başta

yardımcısı olarak çekici kadınları işe almaktan hoşlandığını sandım ve belki de yatırım bankacısı falandır diye düşündüm. Bilemiyorum, saftım işte. Ben iyi bir kızım, derslerime dört elle sarılıyım ve öyle şeylerle büyümedim. Uyuşturucunun şehrin her yanına yayıldığı ve kartellerin etrafımızı sardığının farkındaydım, ama o sırada o kadar da kötü değildi.”

“Ne kadar zaman önceydi bu?” diye sordu Javier.

“İki yıl önce, iki yıldan biraz fazla,” dedi Amandine düşünerek. “Şu ankinden çok farklıydı. Burası benim şehrim, benim evim... Ailemin evi... Şimdilerde Los Zetas, Los Zetas Killers ve kim bilir daha kimler var. Hepsi de bu pastadan pay almak istiyorlar. Her şey sapına kadar kokuşmuş. Cesetler sokak ortasında bırakılıyor. İnsanlar, iyi insanlar, gazeteciler, öğretmenler katlediliyor ve kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Ne polis. Ne ordu. Ne hükümet. Organize suç, şehri ele geçirmiş durumda. Okulumu bitirir bitirmez buradan gideceğim. Ve günün birinde para kazandığımda ailemi de yanıma alacağım.”

“Eh, Amandine,” dedi Javier sakın sakın, “bize dişe dokunur bir yardımın dokunursa daha bir sonraki yılına başlamadan istediğin o paraya kavuşacaksın. Ayrıca aileni buradan götürmene yetecek bir meblağ olacak bu.”

Amandine, neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Onu suçlayamazdım. Javier bu genç kadına ne kadar para veriyordu ve neden veriyordu? Hayır için mi? Hiç de onluk bir hareket değildi. Kendisinin de Los Zetas Killers’ dan bir farkı yoktu en nihayetinde.

“Onu kabul edemem,” dedi Amandine.

“Evet, kabul edebilirsin ve edeceksin de... Çünkü vereceğin bilgiler buna değecek. Kız kardeşlerimin hayatı buna bağlı.”

Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. “Ah, anladım. Travis... Los Zetas. Onlara bir şey mi yaptılar?”

Javier konuşmadı. Güneş gözlüğünün kehribar yansıması dışında gözlerini göremiyordum, bundan memnundu muhtemelen. Yüzünde hiçbir şey okunmuyordu.

“Bana yardım edersen Travis’in kız kardeşlerimi ve bu şehirdeki diğer herkesi incitmesine engel olacaksın.”

Javier’in o gün bana tekne de söylediklerini, bütün uyuşturucu baronlarının zombilere benzediğini ve gidenin yerini bir başkasının aldığını göz ardı ettim. Javier uyuşturucu çetelerinin, şiddetin durmasını gerçekten istiyor muydu? Yoksa sadece kız kardeşlerini korumak ve kendi üstünlüğünü kanıtlamak mı istiyordu?

Amandine yutkunup lattesinden bir yudum daha içti. Şimdi elleri titriyordu. Dayanışma göstergesi olarak ellerimi masanın üzerine koydum.

“Her şey yolunda,” dedim ona. “Seni koruyacağız. Bize Travis hakkında söyleyebileceklerini bilmek istiyoruz, hepsi bu... Nerelere gider, evde onunla kim yaşar, sence ne kadar iyi korunuyor; kaç koruması var... Bu tarz şeyler. Fazla zamanını almayacak, söz veriyoruz, sonra da paranı alabileceksin.”

İçeceğini ağır ağır indirip başını salladı. “Tamam...”

Javier dudaklarını yukarı doğru bükerek, etkilendiğini belirten bir bakış attı bana.

Amandine, son iki yılda Travis hakkında öğrendiği her

şeyi anlattı. Cumartesileri, yerel polis kuvvetinin onu neredeyse selamladığı Mercado Hidalgo pazarına gidermiş. Cuma akşamları, bir gece kulübünde ya da barda, çoğunlukla da kendi özel odasında içkisini yudumladığı yüksek güvenlikli bir turist mekânı olan Zoo'da takılırmış. Bu mekânlardan genellikle eve kadınlar getirir, onlarla işi bittikten sonra şoförü kadınları evlerine bırakırmış. Amandine'ye, Travis'in tipi olup olmadığını, beni çekici bulup bulmayacağını sormak istiyordum, ama bu sorunun, yapacağım şeyi itiraf etmenin ne kadar küçültücü ve utanç verici olduğunu biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse Amandine, Travis'in tepelerdeki köşkünü, beş korumasını anlatırken endişelenmeye başladım. Çünkü Javier'in korumalardan bazılarını, eski kardeşlerini tanıdığını görebiliyordum. Biraz gerilmeye başladım; kalp atışlarım hızlandı, midem bulandı. Yapamayacağıma, başarısız olacağıma, yakalanıp öldürüleceğime ve bütün uğraşların boşa gideceğine emindim. Cesedimin bir çöp tenekesinin arkasına atılmasını ya da başımın bir otelin merdivenlerine bırakılmasını istemiyordum. O adamın ellerinde ölmek istemiyordum.

“Ellie?” dedi Javier. Elleri benimkilerin üzerindeydi. “İyi misin?”

Çabucak başımı sallayarak gerçekliğe dönmeye çalıştım. “Evet. Affedersiniz. Ne... ne diyorduk?”

Amandine bana sorgular bir ifadeyle bakıyordu. “Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı diye sormuştum.”

Elimi kendime siper ederek, “Hayır, yeterli. Affedersin. Sanırım güneşte fazla kaldım,” dedim.

Javier sandalyesinden kalkıp beni ayağa kaldırarak, “Haklısın galiba,” dedi. “Teşekkür ederim, Amandine, çok yardımcı oldun. Başka bilgiye ihtiyacım olursa seni ararım. Ah...” Pantolonunun arka cebine uzanıp, bir Bank of America çek defteri çıkarıp Amandine’nin kalemlerinden biriyle yazmaya başladı.

“Para bir Amerikan bankasından olduğundan senin bankanın çeki onaylaması biraz zaman alabilir. Ama onaylanacağını garanti edebilirim.” Çeki defterden koparıp Amandine’ye verdi.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ben bunu alamam.”

“Alacaksın, hak ettin onu. Ailenle güle güle harcayın,” dedi. “Hadi, Ellie...”

Beni kendine çekerek, hâlâ şok içinde çeke bakmakta olan Amandine’den uzaklaştırdı. Parkın ortasına ulaştığımızda, “Ona ne kadar verdin?” diye sordum.

“Otuz bin dolar kadar,” dedi duygusuzca.

“Kahretsin,” dedim. “Kıza bir servet vermişsin resmen...”

“Onu harcayacak kadar uzun yaşayabileceğinden şüpheliyim,” dedi usulca. “Yapmamız gerekeni yaptıktan sonra bütün bunların hesabını ondan soracaklardır. Burada işler böyle yürür. Konuşan ölür. Tek umudum, o zamana kadar ailesini buradan çıkarması, onlara başka bir yerde yaşama şansı vermesi...”

Dudağımı ısırıp güzeller güzeli Amandine’nin bu işin sonunda hayatta kalmasını diledim. Benim bu işin sonunda hayatta kalmamı diledim. “Burası o kadar kötü mü sahiden?”

“Burası Vahşi Vahşi Doğu, tatlım ve şerif de ortalarda yok.”

“Peki sen kimsin? Yalnız süvari mi?”

“Don Diego de la Vega,” diye karşılık verdi. “Zorro...”

Arabaya binip şehirden çıktık ve bizi Alvarado’ya götürececek olan otoyola girdik.

Yolu yarıladığımız sırada sinir krizi geçirmeye başladım.

Tüm düşünebildiğim, Travis’in Amandine’yi yakaladığı ve kellesini uçurtup ailesinin bulabileceği bir yere bıraktırdığıydı. Aynı şeyi bana da yaparsa ne olacaktı? Kim benim yasımı tutacaktı? Camden’in muhtemelen bundan haberi bile olmayacaktı. Hangi cehennemdeyseler, annemle babamın da olmayacaktı. Şu anda sahip olduğum tek kişi, yanı başımda oturuyordu: Javier...

Krizimi tetikleyen de buydu zaten.

Haftalardır panik atak yaşamamıştım, o nedenle oldukça gafil avlandım. Arkamdan bir el uzanıp içlerinde hava kalmayınca kadar ciğerlerimi sıkmaya başladı adeta. Elim boğazımda, nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Gözlerim yaşlarla doldu, yanaklarımdan aşağı süzüldü. Vücudum titremeye başladı.

“Yüce Tanrı’m,” dedi Javier. Az daha araba yoldan çıkıyordu. “Ellie, Ellie... Neler oluyor?”

Güçlkle nefes alıyor, gözyaşlarıma engel olamıyordum. Panik, omuzlarımdan ayaklarıma bütün bedenimi esir alıyordu. Kurtulmak için debeleniyordum.

En son hatırladığım şey, Javier’in arabayı iki meyve bahçesinin arasında bir toprak yola çekip emniyet kemerimi çözdüğüydü. Benim olduğum tarafa geldi, beni kollarına alıp arabadan uzaklaştırdı. Havada portakal çiçeklerinin kokusu eşliğinde meyve bahçelerinin içine daldık.

Beni bir ağaca yasladı. Yüzüme düşen saçları düzeltti. Güneş gözlüğünü ve beyzbol şapkasını çıkarmıştı. Saçları dağınık, endişeli gözleri beni arıyordu.

Nazıkçe elini yüzümde aşağı doğru gezdirerek ve çenemin altında nabzımı yoklayarak, “Hey, Ellie,” dedi. “Her şey düzelecek.”

Başımı iki yana salladım. Kendimi tiksiniç, berbat ve kayıp hissediyordum. Ağladım. “Her şey düzelmeyecek. Bunu yapamam, bunu yapamam.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp yüzüne bakmaya zorladı. “Yapabilirsin. Ve yapacaksın da... Güçlüsün. Çok güçlüsün hem de... İşte tam burada.” Elini göğsümün üstüne koydu. “Bunu yapacaksın ve başaracaksın da.”

Sonunda nefesime tekrar kavuştum, güneşle yıkanan meyve bahçesinde taze hava ciğerlerime doldu. “Başaramayacağım.”

“Başaracaksın.”

Burnumu çektim. “Bunu yapmak bile istemiyorum,” diye itiraf ettim.

Başını yana yatırıp yüzümü bıraktı. “Neden yapıyorsun öyleyse?”

“Sen yaptırdığın için!” diye bağırdım. “Beni yapmaya zorladığın için!”

Başını geriye attı. “Ben öyle bir şey yapmıyorum.”

“Yapıyorsun! Yapmazsam Camden’ımı öldüreceksin.”

Bu patlamanın olacağını öngörememiştim. Birden Javier yüzümün dibinde bitiverdi, suratı kıpkırmızı kesilmiş,

gözleri bir engereğinki gibi sapsarı ve nefret dolu birer yarık halini almıştı.

“O senin Camden’ın *değil*,” diye bağırdı. Gözlerimi yumdum.

“O, şu an burada seninle *değil*,” diye devam etti. Sözleri kurşun gibi sert ve kısaydı. “Ben burada seninleyim.”

“Biliyorum,” diye bağırarak karşılık verdim. “Ve bundan nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!”

Sonra neler olduğunu anlamama kalmadan Javier’in suratına vurdum. Ses, ağaçlarda yankılandı.

Yaptığım şeyin şaşkınlığıyla bekledim. Güçlülkle nefes alıyordum. Onun yüzünün de şaşkınlıktan çarpılışını izledim. Sonra alnında tuhaf bir şey belirdi. İhanet gibi bir şey... İhaneti benden iyi kimse bilemezdi. Jim Dayı’nın yapmayı planladığı şeyi öğrendiğimde benim yüzümde de belirmişti.

Ölen dayım...

Bir daha vurdum, bu kez daha sert... Avucum milyonlarca ufak bıçak batıyormuşçasına acıdı. “Bu, dayım içindi!” diye haykırdım. “Onu öldürdün.”

Şimdi elimi yumruk yapıp kafasının yan tarafına vurdum. “Onu öldürdün,” diye tekrarladım. Gözyaşları tekrar yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. “Sevdiğim herkesi benden alıyorsun!”

Bunca zaman Javier orada öylece durdu. Ne tokatlarımdan kaçtı ne önümden çekildi. Yüzündeki o ruhsuz ifadeyle beni izledi sadece.

“Hadi, durma!” diye bağırdım. “Vur bana. Vurmak istediğini biliyorsun!”

Kafasına bir kez daha vurdum, elim fena halde acıdı. “Hadi!” Ellerimle omuzlarımı iterek yere düşürmeye çalıştım. Kolayca düştü. Üzerine atladım, sonunda bileklerimi tutana kadar yumruk üstüne yumruk attım.

Vahşi gözleriyle bana derinlemesine bakarak, “Sana vurmayacağım,” dedi. Dudağı kanıyordu. “Bana istediğin kadar vurabilirsin, ama eğer bunu sana vurmam için yapıyorsan işe yaramayacak. Her tarafımı kırдыңla kalacaksın.”

“Her tarafını kırmak istiyorum!” diye haykırdım ama vazgeçip üzerine yığıldım. Kafam göğsünde, gözlerim dalgın dalgın bir portakal ağacına bakarken, “Senin kırılmanı istiyorum,” diye fısıldadım.

“Sen beni kırdın zaten,” dedi usulca kafamı okşayarak. “Çekip gittiğinde beni kırdiğını söylemiştim sana. Ve gerçekten kırdın da... Yalan söylemiyorum.”

“Hep yalan söylersin.”

“Hayır, şimdi söylemiyorum.” Sesini alçalttı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Ellerini yanaklarıma götürüp orada tuttu. Gözleriyle bir şeyler aradı.

“Meleğim,” dedi soluğunu boşaltırken.

Yüzümü yüzüne çekti, dudaklarım dudaklarıyla buluştu, yavaş yavaş... Biraz kan ve gözyaşı tadı. Dudaklar ve dil... Bu his beni benden aldı, ondan yayılan sıcaklık içime işledi, hatıralar portakal çiçeklerinin kokusuyla karıştı. Öpüşmemiz derinleştikçe bütün acı kayboldu, dudaklarımız kenetlendikçe bütün kaygılar, bütün tehlikeler eriyip gitti.

Bu yanılttı. Hem de çok yanılttı. Ama umurumda değildi.

Daha önce pek çok sefer yaptığım gibi yine bilerek hata yapıyordum.

İnledi. Elleri saçlarımın içinde kayboldu. Daha ateşli öpmeye başladı, beni benden aldı. Coşku ikimizin bedenini de sardı. Üzerindeki formayı parçalamaya başladım ve kafasından çıkardım. Güneş ikimizi de ısıtırken birden o pürüzsüz, esmer tenini ellerimin altında hissetme arzusu duydum. Teni cennet, cehennem ve tehlike gibiydi.

Telaşlı elleri, göğüslerimi buldu, bluzumun V yakasını kavradı. Bluzumu ortasından yırttı. Sonra oturduğu yerde doğrularak beni yere yatırdı. Kafasını göğüslerime gömdü. Göğüs ucumdaki halkayı keşfettiğinde sevinçle homurdandı. Halkaya dişleriyle sertçe asıldı, sonrasında çığlıklarımı sakinleştirmek için yaladı.

Benliğimi kaplayan tutkunun etkisiyle derisine batırdığım tırnaklarımı sırtından aşağı kaydırdım. Sonra ellerimi pantolonuna götürerek aletini elledim. Karşılığında aldığım inlemeyle su gibi ıslandım. Sabırsızlıkla kendimi ona sürtmeye başladım. Pantolonunun fermuarını el yordamıyla açıp pantolonu dizlerine indirdim. Bacaklarımı çıplak poposuna doladım, aletini kendime bastırdım.

Eteğimi yukarı, belime kadar çekip ucuz iç çamaşırımı kusursuz bir hareketle çıkardı. Dudaklarını ve dişlerini boynuma götürdü, sertçe ısırp yavaşça emdi. Her dokunuşuyla kendimden geçtim. Parmaklarını içime soktu, beni inletene kadar doğru noktaları okşadı.

O, ateş gibi parmağını klitorisimde döndürürken, “Seni içimde istiyorum,” diye bağırdım. ii

Ağzı kulağımda, dili kulak mememde, “Bana benim olduğunu söyle,” diye homurdandı. “Bana benim olduğunu söylersen istediğini yaparım.”

Diğer elini göğsüme götürdü ve tekrar göğüs ucumdaki hal-kaya asıldı. Lanet olsun, daha başlamadan onu kaybedecektim.

“Seninim,” dedim sesim titreyerek. Gözlerimi kapayıp kafamı geri attım. “Tamamen seninim.”

“Hep öyleydin zaten,” dedi. Elini aşağıya uzatıp sertçe içime girdi. Belimin yere değdiğini hissettim. O sert bir şekilde gidip gelmeye devam ettikçe keskin acı, yerini zevke bıraktı.

Daha sert, daha hızlı, daha derine gidemezdi. Onu istiyordum, her şeyin patlamasını istiyordum, beni başka bir güne taşıyacak yıldızları, sıcaklığı ve dalgaları istiyordum. Her şey berbat olmadan önceye, sadece onunla benim olduğumuz, biz olabildiğimiz bir evimizin olduğu zamana gitmek istiyordum.

Tırnaklarımı sırtından aşağı indirirken Javier ufak bir çığlık attı. Altın sarısı gözleri benimkileri tutuşturdu. Doyuma ulaşma ihtiyacıyla alını kırıştı. Benim de doyuma ulaşmaya ihtiyacım vardı.

Elinden geleni yapıyordu, gergin kasları kasıldı, ondan akan terler üzerimde birikti. Portakal ağaçlarının arkasından vuran güneşte sırtı parlıyordu. Daha derine gitmeye başladı, parmaklarını aşağı indirdi, beni doyumun kıyısına getirdi. Gözlerimi kapayıp kendimi dalgaların kollarına, yarattığı enerjiye, bacaklarımın arasında giderek artan baskıya bıraktım.

Ben çığlık atıp adını haykırıp tırnaklarımı kalçasına ve beline batırırken o da gürlledi ve vücudu kaskatı kesildi. Sonunda doyuma ulaştığında gözleri arkaya devrildi.

Bu saf zevk anında donup kalarak bu pozisyonu bir süre korudu. Sonra soluğunu boşalttı ve üzerime yığıldı. Vücut ağırlığını dirseklerinin üzerine verdi, başını göğsüme koydu. Şampuanının kokusunu alınca gözlerimi yumdum. Nefesim düzensizdi. Göğüslerimiz aynı anda kalkıp iniyordu.

Bir süre bu şekilde, nefes alarak uzandık. Tutkunun, sevişmemizin hayali etkisi geçtiğinde aklıma getirmek istemediğim düşüncelerle baş başa kaldım. Yaptığımdan ötürü suçluluk hissediyordum. Yaptığım kişiye karşıysa tiksinti...

Öte taraftan bir yanımdan hiçbir pişmanlık duymuyordu. Şimdiye kadar olmamış olsa da eninde sonunda olacakmış gibime geliyordu. Üzerimize öğleden sonra esintisinin savurduğu, havada uçuşan ufak beyaz portakal yaprakları gibi bir huzur hissi çöktü.

“Ellie,” dedi Javier.

“Efendim?”

“Daha da vahşileşmişsin.”

“Sahi mi?”

“Evet, seninle başa çıkabileceğimden emin değilim artık.”

Kendime gülümsedim, ama çabucak söndü.

Ben de kendimle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

BÖLÜM ON SEKİZ

CAMDEN

Rüyamda yine Ellie’yi gördüm.

Yine o devasa odadaydık. Duvar ve tavan yoktu, sadece ilelebet sürüp giden bir karanlık vardı. Zemin, sonsuzluğun içinde kaybolan siyah saten örtülerden ibaretti.

Ellie, örtülerin üzerindeydi. Gerçek hayatta asla giymeyeceği bayağı bir iç çamaşırını giymişti, ama onu böyle uçarı bir şeyin içinde görmek beni mutlu etti. Nefes kesici görünüyordu, dolgun ve yumuşaktı, emekleyerek bana doğru geliyordu. Her yanım ona dokunmak, onu tutmak, ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Eğer bunu yapmazsam benden alınacağını, başkasına verileceğini hissediyordum.

“Ellie,” diye seslendi bir ses uzaktan. Derin, karanlık, meşum. “Eden, Eleanor, Ellen, Emily, Elaine...”

Ellie bakmak için başını çevirince olduğu yerde donup kaldı.

“Ellie,” diye seslenmeye, kendimi fark ettirmeye, emeklemeye devam ettirmeye çalıştım. Fakat sözlerim odanın içinde emilerek kayboldu.

Aniden esen bir rüzgâr, gözlüğümde buz kristalleri oluşturdu. Gözlüğümü tam zamanında silerek Ellie’nin yavaşça ayağa kalkıp diğer tarafa yürüdüğünü gördüm.

“Gitme!” diye bağırdım, fakat sesim bir fısıltı gibi çıktı.

Durdu ve başını yana çevirdi. Bana neredeyse hiç bakmadan gözlerini aşağı kaçırdı. “Beni kraliçesi yapacağını söylüyor. Gitmek zorundayım.”

Ona doğru hamle yaptım, fakat bir adım kala hareket edemez oldum. Olduğum yerde donarak ayaklarımdan kafama doğru kristalleşmeye başladım.

Ellie’nin arkasında siyah bir şekil belirdi ve giderek büyüdü. O kadar büyük, o kadar yoğun, o kadar kötücüldü ki bütün odayı, dünyayı, evreni kapladı adeta. Beyaz dişler belirdi, Ellie için geliyorlardı.

Kaç, diye bağırdım kafamın içinde. Ellie kaçmadı. Hushuyla gülümseyerek canavara dokunmak için elini uzattı. Canavar, siyahlığın içinde sırta kadem bastı.

Sonra Ellie çığlık atıp elini aniden geri çekti. Kana bulanmıştı.

Kaç, kaç, kaç...

Kaçtı.

Denedi en azından.

Dönüp kaçmaya çalıştı ama örtülerin üstüne düştü.

Siyah canavar üzerine çullandı. Onu bacaklarından yakalayıp bacaklarını o zifiri karanlıkla bütün olarak yuttu.

Ellie benim için bağırdı. Korku, gözlerini ele geçirdi. Parmakları çaresizlik içinde saten örtüleri tutuyor, kurtulmaya çabalıyordu.

Canavar onu kendine çekerek yedi. Geriye sadece karanlık bir boşluk kaldı.

Elimden hiçbir şey gelmedi.

Uyandığımda bir an için Günahlar ve İğneler’de, dövme salonumun zemininde olduğumu düşündüm. Bütün bunların bir rüya olabileceğini, bilgi almak için kimseye işkence etmemiş, kimsenin yüzünü ateşe vermemiş ya da kanundan kaçmıyor olabileceğimi düşündüm. Bütün bunların hiçbirinin olmadığını, tekrar Camden McQueen, iyi bir çocuk olduğumu düşündüm. Zayıf ama iyi. Bunda bir nebze rahatlama hissettim.

Sonra gözlerim tavana odaklanmaya başlayınca dövme salonumda olmadığımı, bir veteriner kliniğinde olduğumu fark ettim. Sidik, kimyasal ve hayvan postu kokusu alabiliyor, çeşitli hayvanların seslerini duyabiliyordum. Kulağında stetoskop olan bir kadın üzerime eğiliyordu.

“Uyandı. Merhaba, Camden... Ben Carlotta Valdez...”

Gözlerimi kırptıştırıp doğrulmaya çalıştım, fakat kadın beni kararlı ama narin eliyle geri yatırdı.

“Düzeleceksin, sakın ol. Sana yüklü miktarda sakinleştirici verdim. Gus seninle ne yapacağını bilemedi, zavallı adam biraz paniklemişti. Çok şanslısın, kurşun atardamara isabet etmemiş. Yaran oldukça temizdi. Çabuk iyileşeceksin.”

Gözlerimi yumup benliğimi kaplayan sersemliği hissettim. “O nerede? Ben neredeyim?”

“Kliniğimdeyin. Normalde kedi köpekleri tedavi ederim, ama cuma günleri işler biraz durağan olduğundan bir istisna yaptım.”

Gözlerimi tekrar açıp ona yakından baktım. Otuzlarının ortalarında, oldukça güzel bir kadındı. Yüzüne yakışan büyük bir burnu, biçimli kemikleri, güzel, nazik gözleri vardı. Koyu renk saçlarını topuz yapmıştı. Güvenilir görünüyordu. Fakat güvenilir olup olmamasının pek bir önemi yoktu, çünkü hasta hayvanları tedavi etmekte kullanılan soğuk bir masanın üzerinde yatıyor ve bir atı bile devirebilecek sakinleştirici yemiş gibi hissediyordum.

“Hey!” Yanımda Gus’ın alçak sesini duydum. Başımı yana döndürüp hafifçe gülümsedim. On yıl yaşlanmış, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmiş gibi görünüyordu. “Meksika polisi tarafından vurulduğunu bilmek nasıl bir his?”

“Uyuşturucu almışım gibi hissediyorum.”

Gus gülümseyip Carlotta’ya baktı. “Ne yani, onun hemşiresi miyim ben şimdi?”

Sırtıp not panosuna kalemiyle vurdu. “Evet, kesinlikle öylesin. Camden’in iyi bir hasta olacağından eminim. Tedavi ettiğim bazı kedilerden bile çok daha uysal... Onu susuz bırakmaman gerek... Ayrıca kolunun da birkaç gün askıda kalması lazım.”

“Kahretsin,” dedim. Sakat olmak uzun vadede işime yaramayacaktı. Ellie’ye ulaşmam gerekiyordu. Bunun içinse

vücudumun her yanı çalışmak zorundaydı. Onu alan karanlığın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

“Üzgünüm,” dedi Carlotta, sesi pek üzgün gelmiyordu. “Ama vuruldun. Bu işler böyle. O polis, kafanı uçurmadığı için şükret, çünkü yapabilirdi.” İç geçirip yumuşak gözlerle Gus’a baktı. “Keşke bu işi yapmasanız. Özellikle de o, bu haldeyken. Çok tehlikeli...”

“Dikkatli olacağız,” dedi Gus.

Dudakları alaycı biçimde büküldü. “Şu ana kadar pek dikkatli olduğunuzu sanmıyorum.”

Gus sağlam koluna vurdu. “Camden görüldüğünden çok daha kuvvetli ve akıllı...”

“Eminim öyledir. Gözlükten belli oluyor.” Elini önlüğünün cebine daldırıp bir kartvizit çıkardı. “Telefon numaram sende zaten var biliyorum ama burada e-postam da yazıyor. Beni bilgilendir. Beni durumundan haberdar et ve yardım edebileceğim bir konu olursa haber ver.”

“Zaten yeterince yardım ettin, Carlotta, sağ ol.” Gus elini omzumun altına koyarak yavaşça beni yukarı doğru itmeye başladı. “Yavaş yavaş, Camden.”

Daha yavaş hareket edemezdim herhalde. Bataklik kumunda hareket ediyor gibi hissediyordum. Doğrulduğumda oda etrafımda döndü, sonra dönme yavaşladı. *Vay canına, amma tesirli sakinleştiriciymiş.* Gözlerimin, yuvalarında fıldır fıldır döndüğüne emindim.

Yanı başımda elinde suyla beliren Carlotta bardağı ağızıma tuttu. “Çok az.”

Su, dudaklarıma değer değmez daha çok istedim, hepsini istedim. Ama kendimi tutarak gözlüğümün üzerinden Carlotta'ya baktım. "Neden burada olduğumuzu biliyorsundur."

Başını salladı. "Evet, Gus oldukça açık sözlüydü. Çok faydam dokunmadığı için özür dilerim. Benim işim, hayvanları ve endişeli hayvan sahiplerini tedavi etmek. Travis Raines ve karteller hakkında fazla bir malumatım yok. Herkes ne kadar biliyorsa ben de o kadar biliyorum."

"Eh, bir çaresine bakacağız artık. Beni iyileştirdiğin için sağ ol."

Güçlkle doğrulup çıkışa yöneldim. Arabamızı park ettiğimiz arka kapıdan çıktık. Karanlık çökmüştü. GTO, otopark ışıklarında hayaletimsi bir enkaza benziyordu.

Gus, Carlotta'ya el salladıktan sonra beni arka koltuğa yatırdı.

"Bu şekilde şüphe çekmez miyiz?" diye hatırlattım ona kelimeleri biraz uzatarak.

"Arabayı gördün mü sen?" diye belirtti direksiyonun başına geçerek. "Polisler için hareketli bir hedefiz artık."

"Bizim ihtiyar kızı bırakma vakti geldi sanırım," dedim üzgünce.

"Bu arabanın adı José değil mi? Bir kız için tuhaf bir isim... Üstelik onu bıraktığım falan da yok. Burada çok fazla eşya var. Bu, Ellie'nin hayatıydı. Onu bulduğumuzda bırakırız. Veracruz'a varana kadar durmayacağım."

Tartışamayacak kadar sersemdim. Gus motoru çalıştırdı ve bizi otoparktan çıkardı.

“Neredeyiz ki biz? Neler oldu?” diye sordum.

“Córdoba’dayız. Rotamızdan biraz saptık. Ama Carlotta, bize yardım edebileceğini bildiğim tek kişiydi.”

Ve ihanet de etmedi, diye düşündüm kendi kendime.

“Bana büyük bir iyilik borcu vardı zaten. Los Angeles’ta babasını belgeleri olmadan yakalamıştım. Görmezden gelip kalmasına izin vermiştim. Carlotta, Kaliforniya’da büyüdü, ardından okulunu bitirdikten sonra evine döndü.”

“İnsan neden buraya geri döner ki?”

“Özlemiştir herhalde. O kadar kötü değil. Yani uyuşturucu savaşları yapıyor olabilir, ama ekonomileri şu anda bizimkinden çok daha güçlü... Mutlu görünüyor. Evlenmiş. Sen baygın yatarken uzun uzun sohbet ettik.”

Başımı sallayıp yana yatırdım. “Veracruz’dan ne kadar uzaktayız?”

“Yüz altmış kilometre kadar. Gece hayatının başladığı vakitlerde orada olacağız.”

“Gece hayatı mı?”

“Carlotta, Travis’in cuma akşamları bir gece kulübüne gittiğini söyledi. Bunu aşağı yukarı bilmeyen yokmuş. Bayağı, turistik, üniversiteli şımarık oğlanların falan takıldığı bir yermiş. Travis’in kendi özel odası ve bir sürü de koruması varmış. Muhtemelen kulübün sahibidir diye tahmin ediyorum. Her neyse, güvenlik son derece sıkıymış. Metal dedektörler, pasaport taraması, her şey. Ama Carlotta haklıysa Travis bu gece orada olacaktır. Belki Ellie de gelir.”

Gözlerimi açtım, kafamdaki bulutu dağıtmaya çalıştım. “İçeri biz nasıl gireceğiz?”

“Belki girmemize gerek kalmaz. Ellie’yi bulup takip ederiz. Her halükârda turistiz ve beyazız. Radarlarına yakalanmadan dolaşırız.”

“Kolum askıdayken mi?”

“Haklısın. Sen arabada kalırsın. Ben gidip araştırırım.”

Bu fikirden hiç hoşlanmadım. Onunla gitmek istiyordum. Ellie’yi kendi gözlerimle görmek istiyordum. Görmem gerekiyordu. Aksi takdirde gerçek olmazdı.

Motorun biteviye sesi ve dümdüz otoyol beni yatıştırdı. Uyumuşum. Uyandığımda Veracruz’da olacaktım.

“Gus?”

“Efendim?”

Rüyamın parçaları beni boğuyordu. “Sence Ellie’yi geri alabilecek miyiz?”

Durakladı. “Deneyeceğiz.”

BÖLÜM ON DOKUZ

ELLİE

İşler çığırından çıktı. Hem de çok hızlı.

Portakal bahçesindeki hadiseden sonra Alvarado'ya döndük. Bluzum mahvolduğundan eteğimi göğsüme kadar çekip straplez olarak giydim. Elbette bu durumda Camden'in bacağımdaki dövmesi ortaya çıktı ki bu da Javier'in surat asıp aksileşmesine ve bana pislik gibi davranmasına neden oldu. Camden... Geçmişe, hormonlarıma ve yıllarca hapsolmuş duygularıma yenik düşmüştüm. Hepsi bundan ibaretti. Bundan ibaret olmak zorundaydı. Javier'e tekrar âşık olamazdım. Olamazdım.

Kendime sürekli bunu söyleyip durdum. *Ona onun* olduğumu söylemişsem ne olmuş yani? Ciddi değildim ki...

Ciddi değildim yani...

Balıkçı dükkânına farklı görünerek gelen tek kişi ben değildim. Javier'in sağ gözünde bir morluk vardı. Yumruk-

larımdan dolayı dudağı ve burnu şişmişti. Merdivenden yukarı çıktığımız ve Raul'la Peter olanları gördüğü an, bizi çekistirdiklerini anladım.

Javier'le birlikte odamıza giderek sorularına kapımızı kapattık. Pencereye gittim. Okyanusa, asla bize yaklaşıyor gibi görünen ufaktaki alçak, kara bulutlara baktım. Orada meşum ve pusuda öylece duruyorlardı.

Javier'in enerjisini, varlığını, bakışlarını sırtımda hissettim. Sonra bana yaklaşarak elini çıplak omzuma koydu. Gözlerimi yumdum.

"Meleğim," dedi baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Kendimi tekrar bırakmayacaktım.

"Bence bu bir hataydı," dedim usulca.

Nefesi kesildi. "Değildi."

Ufka baktım. Bulutlar hâlâ kıpırdamıyordu.

"Benim hazır... Yapmam gerekeni biliyorum. Geçmiş deşmenin, bu işe bulaşmanın hiç sırası değil şimdi." Beni kandırmasına, ondan başkasına ait olmadığını düşündürmesine izin veremezdin.

Dudaklarını boynuma yerleştirdi. İrkilmedim. Beni iyi hissettirmemiş, heyecanlandırmamış gibi yaptım.

Geri çekilince, "Peki bu ne?" diye sordu. Fazla uzağa gitmediğini hissedebiliyordum. Ağzı yakındaydı, cildimi gıcıkliyordu.

"Javier, bu bir eğlence... Bunu sen de biliyorsun. Benim Travis'e ulaşmam lazım."

"Bu göreve bağlılığını takdir ediyorum," diye mırıl-

dandı. “Ama ikimiz de biliyoruz ki bunu durdurmanın bir yolu yok. Sen benim kraliçemsin, Ellie. Ve Travis öldüğünde de benimle birlikte hükmedeceksin.”

Onun kraliçesi olmak istemiyordum. Korkunç bir kralığa, şiddet ve çatışma diyarına hükmetmek istemiyordum. Derinlerde bir yerde iyi biri olduğumu biliyordum.

Gelgelelim Travis Raines’i öldürmeye yardım edecektim.

Beni bırakıp dolaba gitti ve kıyafetlerini karıştırmaya başladı. “Yarın akşam seni Zoo’ya götüreceğim,” dedi. Sesi tekrar ciddilemişti. “Travis de orada olacak. Orada olması *gerekiyor*. Bara gidecek, bir içki söyleyecek ve onu arayacaksın. Onu gördüğünde tepki vermeyeceksin. Kulübü taramaya devam edeceksin. Sadece onun seni görmesini istiyorum. Ertesi gün, pazarda seninle konuşacak bir şeyleri olur bakarsın.”

Soluk aldım. Panik, ufak kanatlı böcekler gibi içimde pırpır etti.

“Peki benimle kulüpte konuşmak isterse?”

“O zaman konuşursun. Bugünküne benzer bir kıyafet giyeceksin. Eğer biraz olsun bana benziyorsa bir an evvel bluzunu parçalamak ve göğüslerinin tadına bakmak isteyecektir.”

Hayretle arkama döndüm. “Bunu yapmasını mı istiyorsun?”

Sırtı bana dönük, omuz silkti. “Hayır, istemiyorum. Hiçbir erkeğin sana yan gözle bile bakmasını istemiyorum. Ama intikam adına, evet, buna katlanmak zorunda kalacağım.”

Yanına gidip arkasında dururken ona ters ters baktım. “Beni kurban mı ediyorsun yani?”

İstihzayla, “Evet, bu işte artık iyisin, öyle değil mi?” dedi.

Bana döndü, şiş dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. Ona bir kez daha vurmak istedim.

“İstediğimizi elde etmek için yapmamız gerekenler var. Vicdanının ya da duygularının sana mani olmasına asla izin vermemelisin. İkimiz de güçlüyüz.”

O kızıl saçlıyla yataktaki görüntüsü hatırıma geldi. *Patricia...*

“Sen bir kurbanısın,” diye devam etti. “Seni kurban ediyorum.”

Alaycı bir şekilde, “Çoğunluğun iyiliği için,” dedim.

“Ama burada çoğunluk söz konusu değil elbette. Bu bizim için. Bizim iyiliğimiz için...”

Başımı iki yana salladım. Travis’in dikkatini çekmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bilmediğimse işin o raddeye geleceği, Javier’in de buna müsaade edeceğiydi. Fakat görünüşe bakılırsa durum hiç de öyle değildi. Travis’le yatmamı umursardı. Yani, kiraz çiçeklerime her baktığında gözlerinde parlayan öfkeye bakılırsa umursayacağını *biliyorum*, fakat Travis’le yatmama karşı çıkacak kadar umursamıyordu.

“Pekâlâ, tamam... Dikkatini çekeceğim. Sonra?”

“Sonra olayların akışına göre hareket edeceğiz. Belki onunla dışarı çıkarsın.”

Dudağımı büzdüm. “O... o adamla, Javier, o adamla dışarı çıkmak zorunda kalacağım.”

Ellerini kollarıma koyarak beni kendine çekti. Gözleri derinlemesine benimkilere bakıyordu. “Altından kalkabileceğini

düşünmesem sana bu işi yaptırmazdım. Başarabileceğini biliyorum. Çok daha iyi olacaksın. Ne olacağını göremiyor musun?”

Gözlerimi indirdim. “Senin gibi olacağım.”

Yüzüme düşen saçlarımı kenara itti. “Tatlım, sen zaten benim gibisin. Hep de öyle oldun.” Dudaklarını alnıma değdirdi. “Birlikte neden bu kadar iyi iş çıkarıyoruz sanıyorsun? Bir ruh gerçekten yaşayabilmek için diğer yarısına muhtaçtır. Sana bunu daha önce de söylemiştim, hatırlıyor musun? Uzun zaman önce...” Dudakları kulaklarıma indi. “Benim bir ruhum yok,” dedi usulca. “Sen varmış gibi hissediyorsun.”

Beni yatağa götürerek nazıkçe yatırdı. Köprücük kemiğimi öptü. “Artık günahlarımın bağışlanmasıyla ilgilenmiyorum. İlgilenseydim bunu sende bulacağımı biliyorum. Derinlerde...”

Aletini bacağıma bastırdı. İçimdeki açlık, beni kendime karşı hayal kırıklığına uğratan açlık alevlendi. Bunun için ona izin vermemeliydim. Bundan hoşlanmamalıydim. Bunu istememeliydim.

Kafasını göğsümden kaldırdı. Parmakları onun için ısılandığımı çoktan öğrenmişti.

Parmaklarını dudaklarında gezdirerek, “Sırlısklam olmuşsun,” diye fısıldadı. “Bu tat... Yeniden düzölmek için hazırsın.”

Hızlı ve güçlü bir hareketle beni karnımın üstüne çevirdi ve eteğimi belimin üstüne çekti. Saçımın arkasını kavrayıp kafamı geriye doğru kanırttı. Kafamdan acı dolu bir haz yayıldı. Portakal bahçesindeki sevişmemiz çocuk oyuncağıydı, ne kadar sert olabildiğini unutmuştum.

Kendimi hazırlamam için bana fazla zaman tanımadı. Sonra içime girdi, vücudum kalınlığıyla genişledi. “Islak ama darsın,” diye inledi kulağıma. “Kusursuz...” Elini boğazıma götürdü ve eskiden yaptığı gibi parmaklarını kapadı. Kibarca baskı uygulamak yerine başımı döndürmeye yetecek kadar elini bir mengene gibi sıkıttı.

Havasız kaldım. Nefes alamadım. Kıvranmaya başlayınca eliyle beni geriye doğru daha sert çekti, diğer eliyle de saçıma asıldı. Çılgınca bir ritimle gidip gelmeye de devam etti.

“Seni nasıl idare edeceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye inledi kulağıma. “İşte, seni şu anda idare ediyorum.”

Ellerimi boğazıma götürüp parmaklarını ayırmaya çalıştım.

“Dur,” demeyi başardım ciyaklayarak.

“Bana ne zaman duracağımı söyleyemezsin,” dedi homurdanarak.

Göğsüne dirsek atmamın daha iyi olacağına kanaat getirdim.

Boynumu bırakınca yatağın üstüne yığıldım. Nefes almaya çalıştım. Boğazım acıyordu. Üzerime bastırıp beni düz tuttu. “Meleğim?”

Öksürdüm, henüz konuşmıyordum. *Az önce olan da neydi öyle?*

“Meleğim, bundan daha sert olduğunu sanıyordum,” dedi sesinde hafif özürle. Elini karnımın altına koyarak klistorisimi okşadı. Ama o büyümlü an gitmişti. Vücudum bir kez olsun aklıma kulak veriyordu.

Sırtüstü dönmeye çalışarak, “Nefes alamadım,” dedim. Hareket etmeme izin verip vermemeye karar veriyormuşçasına tereddüt etti. Ardından içimden çıkarak geriledi. Gözlerinde şehvet ve kaygı karışımı vardı. Kim için olsa tuhaf bir birleşimdi bu, ama onun için değildi.

Geriye kaykılarak dimdik oturdu. Beni üstüne çekti, bacaklarımı beline doladım. Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Özür dilerim. Daha... nazik olmam gerekirdi.”

Beni korkuttun, demek istedim. Oysa bu olayı unutmak isteyerek başımı salladım.

Suratımdaki ifadeyi fark ettiğinde, “Ah, benim güzeller güzeli Ellie’m,” diye fısıldadı. Beni nazikçe öptü. “Bana ruh kattığından bahsediyorum, ama sonra kalkıp sana böyle bir şey yapıyorum. Seninle işleri ağırdan almam gerekecek, değil mi? Benim için yeterince kuvvetlenene kadar tahammül seviyeni arttırmam gerekecek.”

Kaşlarımı çattım. Az önce güçlüyken birdenbire güçsüzleşivermişim. “Ben senin için yeterince kuvvetliyim zaten.”

İhtiyatla gülümsedi. “Göreceğiz bakalım. Şimdilik seni nazikçe becereceğim.”

Sonra beni bileğimden kaldırarak aletin üzerine oturttu. Javier oldukça titizdi.

Oturarak yaptık. Unutmama, düşüncelerimin kaybolmasına, kafa karışıklığımın dağılmasına yetecek kadar uzun süre üzerinde dalga dalga gittim geldim. Sadece bedenlerimizden, sadece şehvetimizden ve belki sadece işkence görmüş iki ruhtan ibarettik.

* * *

Ertesi sabah, Javier ve ben balkonda kahvaltı yaptık. Raul ve Peter, akşamın büyük bölümünü odamızda geçirdiğimizden neler olup bittiğinin tamamen farkındaydılar. Yatakta sessiz kalmayı oldum olası becerememişimdir. Ortada gizleyecek bir durum kalmadığından Javier bana sevgi ve şefkat gösteriyordu.

Özellikle de Raul'un yanında... Aşağılık herif bize katılmak için balkona adımını atar atmaz Javier'in kolu doğrudan omzuma dolandı. Bu durumdan memnundum. Doğruca Raul'a bakıyor, bir şey yapması ya da söylemesi için ona kafa tutuyordum. Bir şey yapması ya da söylemesini istiyordum. Onun gitmesini istiyordum. Ve bunu bir gün başaracağımı biliyordum.

Yetişmemden mi yoksa marazi romantizm anlayışından mı bilmiyorum ama her şeye rağmen herkesin gözü önünde, Javier'in bana sevgi göstermesini bir bakıma son derece heyecan verici buluyordum. Bir imparatorluğa sahip, en tehlikeli uyuşturucu baronlarından biri, muazzam bir güç ve nüfuzu olan adamın göz bebeğiydim. Kendimi biraz *Yaralı Yüz*'deki Michelle Pfeiffer gibi hissediyordum. *O filmin sonu hiç hoş değildi gerçi.*

O halde aklımdan neler geçiyordu? Travis'i öldürebileceğimi ve Javier'le olabileceğimi mi düşünüyordum gerçekten? İstedğim bu muydu? Onun kraliçesi, eşi olmak mı?

Artık ne istediğimi bilmiyordum. Elimde hiçbir şey

yoktu. Meksika’da Javier’le birlikte kaldıkça geleceğim giderek belirsizleşiyordu. İyi olmak, önceden olduğumdan daha iyi olmak istiyordum. Elimden geleni yapmama, bu pisliğin içine şantajla çekilmiş olmama rağmen kendimi kandırıyormuşum gibime geliyordu. Camden’la olan geleceğim yok olmuştu, Javier’in cipine adımımı attığım anda paramparça olan bir rüyaydı o. Yeni umutları ve taze başlangıçları olan o ben, o Ellie Watt o gün ölmüştü herhalde.

Belki de aslında hiç çaba göstermiyordum. Belki de bunca zaman kendimi kandırmaktaydım. Belki de dolandırıcı bir aileden gelen bir dolandırıcı gerçekten değişmezdi.

Belki de özümde iyi olmadığımı ve benim kadar kötü birini hak ettiğimi kabul etmek zorundaydım.

Gece kulübünde başlayacaktım. Javier öğleden sonra bana kıyafet almaya gitmiş, çok güzel ama bir o kadar da fahişemsi bir elbiseyle dönmüştü. Bu elbise bana biraz Camden’in Vegas’ta beni giydirişini, güçlü ellerinin vücudumu bütün kıvrımlarımı saran o kumaş parçasının içine sokuşunu ve bacağıma yaptığı o taze dövmeyle kendimi yenilmez hissettirişini hatırlattı.

Hayır, dedim kendi kendime. Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Geçmiş i gömmeliydim. Artık Camden yoktu.

Javier saçlarımı lüle lüle yapmamı önererek yolda gelirken aldığı saç maşasını çıkardı. Koyu fûme yeşili göz farı... Soluk pembe dudaklar... Gerekli her şeyi almıştı.

Hazır olduğumda kulüpte birkaç kişinin dikkatini çekebileceğime ben bile inanmıştım. Parlak domates rengi elbise

yere kadar uzanıyordu ve karın bölgesi açıktı. Elbisenin rengi, teknedeyken bronzlaşan tenimi belli ediyordu.

“Muhteşem görünüyorsun,” dedi Javier ben aynanın karşısında dikilirken arkadan sarılarak. Birlikte aksimiz beni afallattı. Aynadaki beni tanıyamadım. Göz alıcı ve güçlü görünüyordum. Belki de kafama o tacı takmalıyım. Javier’in aynadaki gözleri lazer ışınları gibi parlaktı ve bana değil, kendine bakıyordu.

Biraz cesaret kırıcıydı.

“Sahi mi?” diye sordum.

Kendine bakmayı bırakarak bana gülümsedi ve boynumdan öptü. “Evet... O elbisenin her karışını lekelemek istiyorum. Senin bana ait olduğunu herkesin bilmesi için de onu kulübe giderken giymeni istiyorum.”

“Bu, Travis’i kaçırdı bence.”

“Hayır, meydan okumadan hoşlanırdı.” Aniden elimi yakalayıp beni kendine çevirdi. “Meleğim, bu gece lütfen onunla yatma. Senin bir müddet daha sadece benim olmanı istiyorum. Senin içindeki tek kişi ben olmak istiyorum.”

Apışıp kaldım. “İnan bana, işi onu yapmadan halledebilirim hallederim. Ona bakmaya dayanabileceğimden bile emin değilim.” Bu düşünceyle ciğerlerim içime göçüyordu. “Javier, korkuyorum. Gerçekten, gerçekten korkuyorum.”

Gözlerinde eğlenen bir parıltıyla bir an yüzümü inceledi. “Korktuğunu biliyorum. Ama korkunu ele geçirip ona sahip ol. Bu senin elinde... Korkunun senin adına çalışmasını sağla. Nasıl derler, onu köpeğin yap.”

Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. Sonra popoma canımı yakan bir şaplak attı. “Hadi, dikkatimi dağıtıyorsun. Hazırlanmam gerek...”

Dolaptan kıyafetlerini alıp soyunmaya başladı. Aletinin sertleştiği oldukça barizdi. Kaşımı kaldırdım.

Omzunu silkerek, “Muhteşem görüldüğünü söylemiş-tim sana,” diye açıkladı. Soluk kot pantolonunu ve üzerinde belli belirsiz bir logo olan koyu renk, kırışık tişörtünü giydi. Kafasına başka bir beyzbol şapkası taktı: Bu seferki mavi beyazdı, Toronto Blue Jays... Daha farklı görünemezdik. Ama beni kulübe götürürken böyle giyinmek zorundaydı. Özellikle Travis’in kulübünün civarında riske girmeyi göze alamayacağımızdan arabadan çıkmayacaktı. Javier’in gözü artık mosmor olmuş ve sararmıştı, dudağıysa hâlâ şişti. Fakat kimse dönüp de bir kez daha bakmıyordu buna. En azından bu şehirde böyleydi.

“Hazır mısın?” diye sordu. Başımı şiddetle iki yana salladım. Hayır, hazır değildim.

Başını öne eğip elimi tuttu ve beni yatak odasından Raul ve Peter’in bulunduğu oturma odasına götürdü.

Peter, belirgin bir aksanla, “Harika,” dedi.

Ona gülümseyerek Raul’u büsbütün görmezden geldim. Ama baktığını biliyordum, zira Javier’in belimdeki eli sıkılaşmıştı.

“Yola çıkmadan önce sana sert bir içki içirelim, tamam mı?” Beni mutfığa götürüp bir bardağa tekila doldurdu.

“Yeşil limonumla tuzum nerede?” diye sordum bardağa bakarak.

“Yeşil limonla tuz, kadınlarla çocuklar içindir.”

Bardağımı kaldırdım. “Ben de bir kadıyım.”

“Sen Ellie Watt’sın,” dedi. “İç şimdi.”

Her dikişimden sonra öksürerek birkaç seferde bitirdim. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Javier arabaya bindiğimizde, “Normal şartlarda bütün şeyi içmeni önerirdim,” dedi. Şapkasını iyice aşağı indirince yanlardan dağınık saçları fırladı. “Ama bu akşam ayık olman gerek...”

Ama daha şimdiden üç buçuk atıyordum.

Veracruz’a vardığımızda saat ona geliyordu. Gündüzleri dökülen kana rağmen şehir, etrafta dolanan gençlerle oldukça canlı görünüyordu. Belki de böylesine tehlikeli bir şehirde yaşamak orada yaşayanları daha iyi eğlenmeye, hayatın tadını daha iyi çıkarmaya teşvik ediyordu.

Javier, Range Rover’ı işlek caddelerden geçirirken ben de beyazlar giymiş çiftlerin meydanlarda ve kaldırımlara taşan masaları ve müziğiyle parlak renkli restoranlarda zarafetle dans edişlerine baktım. Çevresi yüksek otellerle çevrili liman ve marina ışıldıyordu. Hava sıcaktı, fakat arada körfezden esen rüzgâr atmosferi hafifletirken pencereden içeri yoğun bir çiçek kokusu süzülüyordu. Her şey son derece romantikti, ancak pencereyi üç santimden daha aşağı indirip kurşun geçirmez camın sağladığı korumayı yitirmekten korkuyordum.

Javier, gece kulübünün yer aldığı popüler bir meydan olan Zócalo civarında ara sokaklardan birinde park yeri bul-

duğunda ellerim titriyordu. Tekrar gerilmiştim. Tekila etkisini yitirmiş, midem bulanmaya başlamıştı.

“Geldik, hayatım,” dedi göğüs ucumdaki halkayı kapatan kumaşa ufak yapışkan bir çip takarak.

“O ne?”

“Seni iPhone’umla dinleyebileceğim,” dedi bana telefonunu göstererek. “Kablosuz mikrofona görevi görüyor. Metalin, kulüpteki metal dedektörleri tetikleme ihtimali olduğundan onu göğüs ucu halkanın yanına koymanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Nasıl olsa dedektöre yakalanacaksın. Ne olduğunu açıkladığında da oradakilerin epey eğleneceğine eminim.”

Gözlerimi devirdim. “Ah, lanet olsun! Çıkarırsam olmaz mı?”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “O zaman bütün esprisi kaçır. Sorun çıkmayacak. Onlara göğsünü gösteriver.”

“Ha ha...” İşin o noktaya gelmemesini umdum.

“Hey,” dedi ciddileşip başparmağını dudaklarımda gezdirerek. Onu ısıрма dürtümü bastırmak zorunda kaldım. “Sen bir dolandırıcısın. Bütün kariyerini yalan söyleme ve farklı insanlar gibi davranma üzerine kurdun. Bu onun yanında bu hiçbir şey sayılır. Köşeyi dönünce meydanda kulübü göreceksin, küçük bir bina... Muhtemelen sıra vardır. Sıraya gir ve bekle. Onlara pasaportunu göster, tarayacaklar. Dedektörü üzerinde gezdirecekler. Göğsünü göstereceksin. Gececek ve salonun ortasındaki, dans pistinin yakınındaki geniş dairesel bara yöneleceksin. Travis’in odası yukarıda, ama sen o tarafa bakmayacaksın. İçkini alacak, dans edenleri izleyecek ve

öyle zannediyorum ki seni evlerine götürmeye çalışacak *porteño*'ları başından savacaksın. En az üç içki içecek kadar orada otur. Üçüncü içkini bitirdiğinde hiçbir şey olmamışsa barmene, 'Her şey için teşekkür ederim, iyi geceler' de. Bunu duyunca seni almaya geleceğim. Burada, aynı yerde duracağım. Bineceksin. Seni eve götürüp bir güzel becereceğim. İşte akşamın özeti böyle.”

Başımı salladım. Haklıydı. Ben bir dolandırıcıydım. Travis beni bir dolandırıcıya dönüştürmüştü. Bu iş için doğmuştum.

Javier'i dudaklarından çabucak öptüm. Tüylerim diken dikendi ve arabadaki enerjiden ötürü titriyordum. Yaptığımız şeyden, Javier'den, kendimden ötürü...

Arabadan inerek, “Görüşürüz,” dedim. Javier'e uzun uzun baktım. Zarafet dolu tehlikeli suratını süzdüm. Birbirimize ne kadar güvendiğimizi merak ettim. Sonra arabanın kapısını kapatıp gece kulübüne doğru yürüdüm.

Köşeyi dönüp renkli meydanın öbür ucuna doğru yürürken epey ıslık çalıp laf atan oldu. Meydan, ortasındaki mariachi grupları, turistler ve tıka basa müşteri dolu açık hava restoranlarıyla kıpır kıpırdı. Meydanın öbür tarafında bulunan İspanyol koloni dönemi mimarisindeki alçak yapıyı gördüm. Zebra çizgili dandik levhanın üzerinde Zoo yazıyordu. Javier haklıydı, daha şimdiden yirmi kişilik bir sıra oluşmuştu.

Derin bir nefes alıp kırıtarak sıraya doğru yürüdüm. New Jersey aksanlı genç beyaz bir çiftin arkasına geçtim. Diğer turistlerin arasına karışabildiğimi bilmek beni biraz sakinleştirdi. Kot pantolonlu New Jerseyli çift haricindeki her-

kes giyinip kuşanmıştı. Hem ortama ayak uyduruyor hem de gülümsüyordum ki umut ettiğimiz de tam olarak buydu.

Orada dururken sakın ve odaklanmış kalmak için elimden geleni yaptım. Sırada yarım saat bekledikten sonra nihayet kapıya vardım.

Fedai, “Kimlik,” dedi. Pasaportumu verip fazla derinlemesine bakmadan hatlarını incelemeye çalıştım. Kulüp için mi Travis için mi yoksa ikisi için birden mi çalıştığını; koca kafalı, kömür karası gözlü bu adamla farklı koşullarda tekrar karşılaşip karşılaşmayacağımı merak ettim.

Pasaportumu inceledikten sonra geri verdi. Koca kafasıyla kapıyı işaret etti. “Giriş ücretini orada ödüyorsunuz, 250 pezo...”

Vay canına, amma da pahalı! Tek kelime etmedim. O, kafamın üzerinden sıradakilere bakarken kibarca başımı salladım.

Kapıdaki kıza parayı ödedim. Kulübün içine adımımı attığımda bir duman ve nostalji duvarıyla karşılaştım. Kulüpte bangır bangır Nine Inch Nails’ın *Wish* şarkısı çalıyordu. Javier’in bileğinde dövmesi bulunan şarkının ta kendisi... Onun için seçtiğim şarkı... Trent Renzor’ın *ruhsuz* söylediği...

“Hanımefendi?” Güvenlik görevlilerinden biri beni yanına çağırıyordu. Daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

“Özür dilerim,” dedim. “Üstümü tarayacaksınız sanırım?”

“Sadece bir saniyenizi alacak,” dedi adam. Metal dedektörünü kollarımın ve bacaklarımın üzerinde gezdirmeye başladı. Başka bir adam da bu sırada çantamı karıştırdı. Beklediğim gibi, adam cihazı göğsüme tuttuğunda dedektör öttü.

Görevli biraz mahcup görünüyordu. “Ah, metal sutyen mi giyiyorsunuz?”

“Sutyen giyiyor gibi mi görünüyorum sence?” dedim göğsümü öne çıkarıp elbisenin göbeğime kadar kesik olduğunu fark ettirerek. “Göğsümde halka var.”

Diğer adam çantamı geri verirken bakıştılar.

“Göstermemi ister misiniz?” diye sordum. Kulübün koyu mavi ışıklarında bile suratının karardığını görebiliyordum. “Yani yakından bakarsanız kumaşın içini görebilirsiniz.” Çıkıntı yapan halkanın şeklini görebilmesi için kumaşı göğsümün üstünde gerdirdim. Bu kadarı yeterli oldu.

Geçmeme izin verdi. “Tamam, geçebilirsiniz.”

Gülümseyip teşekkür ettim. Dans pistinin yanındaki büyük bara doğru yürüdüm. Vakit hâlâ erken olduğundan uçta boş bir tabure vardı. Dahası bardakilerin çoğu grup halinde gelmişe benziyordu. Masada oturuyor ya da dans pistinde eğleniyorlardı. Barmenden bir kolalı rom isteyerek etrafı izledim. Terli hareketler, uçuşan saçlar, bedenlerden fişkıran şehvet... Ben kurbanlık bir koyun gibi kendimi feda etmek üzereyken eğlenen aşkı bulan, hayatını yaşıyan bu insanları kıskandım.

Düşüncelerime, utancıma dalmış, içkime baktım. Düşüncelerimi bölen tek şey, birkaç Meksikalı adam oldu, Javier’in beni “uyardığı” *porteño*’lar. Şehrin yerlisiydiler, ama zararsızdılar. Uyuşturucu baronu değil, eğlenen ve geceyi geçirecek bir Amerikalı kadın arayan genç adamlardı.

Ne olduysa ikinci içkimi bitirip lavaboya gitmem gerek-

tiğinde oldu. Tuvaletten çıkıp bardaki yerime gidiyordum ki onu gördüm.

Travis'i...

Aman Tanrı'm, Travis...

Üst kattaki özel odasından aşağı iniyordu.

Doğruca bana bakıyordu.

Onu tanımak, süzmek için sadece bir saniyem vardı. Kendime bu kadar süre verdim, aksi takdirde hemen oracıkta donup kalırdım ve foyam meydana çıkardı. Her şeyi kaybederdim.

Tıpkı hatırladığım gibiydi, yalnız biraz daha uzun görünüyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordum, ama öyleydi işte. Zayıftı, onu hafif yana eğik gösteren siyah bir takım elbise giymişti. Altmış yaşlarında gösteriyordu. Kırçıl saçlarını jöleyle geri yatırmıştı. Javier'le aynı vahşi zarafeti taşıyan yakışıklı bir adamdı. İnsanların onu hafife aldığını, tehlikeli görmediğini gözümde canlandırabiliyordum.

Ama burada, şehirde herkes onun kim olduğunu biliyordu. Herkes tehlikenin farkındaydı. Kulüpteki herhangi birini vurdurabilirdi ve bu kesinlikle yanma kâr kalırdı. Polise haber bile verilmezdi. Verilse bile polisler görmezlikten gelirlerdi. Bu adam, ince, bronzlaşmış ellerinde küçük bir evrenin gücünü tutuyordu.

Ve beni gördü. Ya da en azından elbisemi gördü. Koyu renk, soğuk gözleri göğüslerime dikilmişken ben bara bakıp yürümeye devam ettim. Ona ya da başka bir tarafa bakmaya cesaret edemedim. Terleyen ellerimi yanlarımda olabildi-

ğince serbest bırakarak, her hareketimi izlediğini varsayarak ellerimi sıkmamaya var gücümle gayret ettim.

Tabureme vardığımda barmen iyi olup olmadığını sordu. Çabucak gülümseyip ona, “Biraz daha yavaş içsem iyi olacak,” dedim. Bana bir şişe suyla bir bardak portakal suyu verdi.

Kalp atışlarımın yavaşladığını, ciğerlerimin hava alabilecek kadar genişlediğini hissedince içim milyonlarca hisle doldu. Travis’i görmüş ve hayatta kalmıştım. Ama bu daha sadece başlangıçtı. Ne yapmam gerektiğini tahmin etmek mümkün değildi.

Tuhaftı, Javier kız kardeşine ve ailesine olanları anlattığında öfkelenmiş ve onlar için kederlenmiştim. Amanda’dan canı kadar sevdiği şehrinin çöküşünü dinlediğimde haksızlığı düzeltmek ihtiyacı duymuştum. Fakat kendi yaralarım için öfke ve korku duymuyordum. Ellie Watt’a yapılanlar bir başkasına, acıdığım, ama hiçbir bağım olmayan on bir yaşındaki zavallı bir kıza yapılmıştı sanki.

Şimdi, şimdiyse her şey farklıydı. Şimdi öfkenin içimde kabardığını hissediyordum. En yakındaki keskin nesneyi kapıp şahdamarına saplama dürtüsünü engellemeye çalışıyordum. Hayalarını kesip ona yedirmek istiyordum. Bana yaptığı her şeyin, çaresiz bir çocuğa uyguladığı o şiddetin; bir çocuğun hayatını, karakterini, ruhunu mahveden o eylemin cezasını çektirmek istiyordum. Bunun yağmur yağarken bacağımda hâlâ hissettiğim acı, katlanmak zorunda kaldığım yara izleri cümle aleme içimin ne kadar çirkin olduğunu gösterdiği, beni çirkinleştirdiği için intikam almak istiyordum.

Aptalca bir şey yapmadan önce oradan çıkmak zorundaydım.

Barmene doğru eğilip yirmi dolar bahşış verdim.

“Her şey için teşekkür ederim, iyi geceler...”

Sonra oradan ayrıldım. Gözlerimi yere dikmişim, ama Travis’in bir yerlerden bana baktığını hâlâ hissediyordum.

Bu his, köşeyi dönüp Javier’in arabasına binene kadar peşimi bırakmadı.

BÖLÜM YİRMİ

CAMDEN

Farklı bir şeyler vardı. Araba durmuştu. Uzakta bağırıp çağıran insanların sesini duyabiliyordum.

Gus arabadan iniyordu.

Boğuk bir sesle, “Dur,” diye bağırdım. “Ben de seninle geliyorum.”

Duraklayıp bana baktı. “Berbat görünüyorsun, Camden. Burada kalmak zorundasın.”

Başımı iki yana sallayıp yattığım yerde doğruldum. Omzum sızlıyor, başım ağrıyor, etrafımdaki her şey hareket ediyordu. Umurumda değildi.

“Seninle geliyorum. Ellie’yi görme fırsatını kaçırmayacağım. Ya...” *Ya onu bir daha göremezsem?* diye cümleyi kafamda tamamladım.

Gus, dudaklarını çiğneyerek, pos bıyığını sağa sola oynatarak birkaç saniye bekledi. Sonunda, “Sana istesem de engel olamam. Seni hiçbir şeyin durdurabileceğini sanmıyorum,” dedi.

“Umarım haklısındır,” dedim. Arabadan çıkmama yardım etti. Omzum emniyet kemerine takılınca acıdan hafif feriyat ettim.

“Yavaş,” diye uyardı.

“Ağrı kesicin var mı?”

Cebinden bir kutu çıkarıp salladı. “Oksimorfon... Üzerine alkol alamazsın. Carlotta öyle dedi. Bu elbette etiketinde yazmıyor, çünkü köpekler içki içmez zaten.”

“Ver sen bana şu hapları,” diye homurdandım.

Kutuyu bana verdi, ağzıma iki tane attım. O kadar acıydı ki yüzümü ekşittim.

“Ayrıca sadece bir tane yutman gerekiyor,” diye ekledi.

Ters ters baktım. “Vurulan sen değilsin, kapa çeneni!”

Omuz silkti. “Nasıl istersen... Ama Veracruz’un göbeğinde aşırı dozdan yığılıp kalırsan dönüp de bakmam.”

İçimden bir ses ciddi olduğunu söylüyordu.

İlaç, etkisini anında gösterdi ve ağrı kayboldu. Ne var ki arabayı civardaki küçük bir banliyöye bıraktığımızdan önümüzde uzun bir yol bizi bekliyordu. Kirli sokaklarda değil de havada yürüyormuş gibi hissediyordum. Hafif esintinin taşıdığı çöp kokusu bile burnuma güzel geliyordu. Sıcak asfaltla gece açan çiçeklerin kokusundan tutun da şehre yaklaştıkça sömürge tarzı binaları aydınlatan süslü sokak lambalarına kadar her şey güzeldi. Gerçekten epey güzeldi.

Tam bu sırada ilacın etkisi geçmeye başladı. Şehrin tozu ve kirinin yerini gerçeklik aldı. Ağrı gitmiş, büyü de bozulmuştu. Buradaydık. Kadınımlı bulup eve götürmek için bir uyuşturucu baronunun gece kulübüne gidiyorduk.

Şehirde yürürken çevreden birkaç meraklı bakışın odağı olsak da şüphe uyandırmadık. Gus, sıradan bir huysuz şişman adama benziyordu. Diğerinden farklı desende, pembeli ve turunculu saçma Hawaii gömleğini giymişti. Bunlardan bir dolap dolusu vardı herhalde. Benimse altımda siyah kargo şortum ve sırtımda ise ameliyat etmek için gömleğimi kestiklerinde Gus'ın çantamın dibinden çıkardığı uzun kollu ekose gömlek vardı. Kolum hâlâ askıdaydı, ama en azından askı siyahtı. *Vampir Hafta Sonu* ya da onun gibi bir şeyde kolunu kıran bir hippiye benziyordum.

Zoo, limanın yakınındaki Independencia Caddesi üzerindeki Zócalo Meydanı'nda yer alıyordu. Güzel bir binaydı. Ortası siyah beyaz fayanslarla kaplıydı. İki yanında işlek kafeler, palmiye ağaçları, beyaz ve sarı ışıklarda parıltı veren kemerli güzel yapılar vardı. Çilekeş bir katedral bütün bu manzaraya tepeden bakıyordu. Türlü müzikler çalıyor, insanlar dans ediyordu. Veracruz'da cuma akşamıydı ve eğlence aramayan az sayıdaki turistten ikisiydik.

“Kolun nasıl?” diye sordu Gus.

“İlacın sersemletici etkisi biraz geçti, ama ağrı hissetmiyorum.”

Zoo'ya, meydanın ucundaki küçük binaya yaklaşıyorduk. Önündeki kuyruk saçmalık derecesinde uzun görünüyordu. Hayatımda fazla kulübe gitmişliğim yoktu, ama Los Angeles'ta böyle bir sıranın, en az bir saatlik bir bekleyiş anlamına geldiğini biliyordum. Ellie'yi görememe ihtimalimiz yüksekti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum etrafıma bakınarak. Sıradışı hiçbir şey görmüyordum, ama öte yandan Ellie haricinde kimi aradığımı da bilmiyordum. Travis’in nasıl göründüğünü bilmiyordum. Javier’i hatırladığım sa su götürmez bir gerçektir.

Kabaran bir öfke dalgasını bastırdım. Meksika’da işlek bir meydan, kendini kaybetmek için doğru yer değildi. Zihnimin açık ve keskin olması gerekiyordu. Ellie’yi gördükten sonra Javier Bernal’e işkence etmek için milyonlarca yol düşünebilirdim.

“Kulübe girmek iyi bir fikir olmayabilir,” dedi Gus. “Planlarının ne olduğunu bilmiyoruz, ama bizim içeri girmemiz Ellie’yi tehlikeye sokabilir. Biz içeri girene kadar vakit de zaten gece yarısı olur muhtemelen.”

Civardaki bir kafeyi işaret ettim. “Şurada oturup iki tek atmaya ne dersin? Etrafı gözleriz hem...”

Bölge epey rağbet gördüğünden dışarıdaki masalardan birinin boşalması için on dakika beklemek zorunda kaldık. Ama boşaldığında da buna değdi doğrusu. Meydanın tam kenarında yer alan masa, kulübe giriş sırasını harika bir açıyla görüyordu. Bize bakan birileri olması durumunda kalabalığın içinde fark edilmeyecek kadar uzakta, ama Ellie’yi ya da Javier’i görebilecek kadar da yakındaydık.

Turistlerin güzel bir gece geçirdiği Veracruz’da rahatlamaya çalışan iki adam gibi görünmemizi istememe rağmen gergin ve tedirgindim. İlaç yüzünden içki bile içmiyordum, o nedenle ben de fincanlarca kahve içtim. Ama bir faydası ol-

madı. Orada oturmuş, gözlerimi binadan koparamadan, bacağımı aşağı yukarı sallıyor, Gus’la sohbet etmeye çalışıyordum.

Ellie’yi görmemiştim, ama onu hatırlatan her kadında yerimden fırladım. Ta ki Gus bana biraz sakın olmamı söyleyene kadar...

Konuyu Gus’ın sağlık sorunlarına getirdim.

“Ee, neyin vardı, Gus?” diye sordum sağlam kolumdaki parmaklarımla masaya vururken kalabalığı tarayarak.

Bir şey söylemedi, ama beni duyduğunu biliyordum.

“Önce Lydia, sonra Dan... İkisi de bir müddet sağlık sorunların ya da bir şeyin olduğundan bahsetti. Ne olduğunu merak ettim sadece.”

Suskunluğunu sürdürünce gözlerimi binadan ayırıp ona baktım. Uzaklara bakıyor, tamamen dalgın görünüyordu.

İç geçirip ellerine baktı. “Kişisel bir mesele, Camden. Alınma sakın.”

Bakışlarımı kalabalığa çevirerek, “Alınmadım,” dedim. “Ama son birkaç gündür beraber türlü badireler atlattık. Bazı kişisel meselelerini bana açarsın diye düşünmüştüm. Hakkımda her şeyi biliyorsun. Ne oldu sana? Ellie’nin bana anlattığı adamla neden örtüşmüyorsun?”

“İnsanlar değişir.”

“Bazı insanlar değişir. Genellikle de bunu belli gerekçelerle yaparlar.”

Birasını kafasına diktikten sonra bardağı masanın üstüne sertçe koydu ve garsondan bir tane daha istedi. “Ah, vay canına be!”

Garson gidince arkasına yaslanıp, “Akıl sağlığımla ilgili sorunlarım vardı, Camden. Bir süreliğine, bir nevi aklımı oynattım,” dedi.

Bunu o kadar gelişigüzel söyledi ki olayın ciddiyetini hemen kavrayamadım.

“Cidden mi?”

Hüzünle gülümsedi. “Evet, cidden...”

“Ne oldu?”

“Bir kız, kalbimi kırdı. Hep öyle olmaz mı zaten?”

Öne doğru eğildim. “Hangi kız?”

“Önemi var mı?”

Kaşlarımı çattım. “Ne oldu?”

İçinde bir şeylerle boğuşurken yüzü çarpıldı. “Galiba... Nasip değilmiş. İyi bir arkadaşım ile evliydi. Bir zamanlar benimle evli olması gerekiyordu aslında. Sanırım aptallık ettim, ona tekrar âşık oldum. Ama yürümedi. Bana yürüyeceğini, yaşadığımız şeyin yasak bir ilişkiden fazlası olduğunu söyledi. Her neyse, ona inandım. Kadın, hayatını yalan söyleyerek kazanıyordu. Gerçeği söylemediğini anlamalıydım. Beni de herkesi kandırdığı gibi kandırdı.”

Boğazımı temizledim. “Gus, bunu bana ibret olsun diye anlattığını söyleme sakın.”

Bana yan yan baktı. “Hayır, Camden... Sen sordun. Ben de olanları anlatıyorum. Ama bu hikâyeden bir ders çıkarmak istersen... sakın aklını yitirme. Kalbini yitir ama katiyen aklını yitirme. Tekrar yerine gelip gelmeyeceğini bilemezsin çünkü...”

“Onu tekrar görsen ne yaparsın? Kadını yani?”

“Ah, bak bu ibretlik bir hikâye işte...”

Omuz silkip gözlerimi tekrar kuyruğa kaydurdım. Ellie'den hâlâ bir iz yoktu ve vakit de geç oluyordu. “Sadece merak ettim. Ellie hayatıma tekrar girdiğinde bunun bende nasıl bir etki yarattığını biliyorum. Sanırım ben de aklımı yitirmiştim. Lanet olsun, basbayağı yitirmiştim yani. Yoksa burada ne işim var?”

Gus birasını yudumlayarak, “Pes!” dedi. Kahve fincanımı şisesiyle tokuşturdu. “İki beyinsiz dangalağız biz, var ya...”

Buna güldüm ve kahvemin son yudumlarını da bitirdim. Sonra etrafımdaki her şey durdu.

Ağır çekim...

Ellie, Ellie, Ellie...

İşte oradaydı.

Kulüpten ayrılıyor ve meydanın ortasında yürüyordu. Yalnız başınaydı. İnanılmaz güzeldi, o kadar ki böylesi bir şaşkınlık anında güzelliğini takdir etmek bile gerçeküstüydü.

İşte oradaydı, gerçekten...

Başı eğik, birkaç adım önüne bakıyordu. Hızlı, acele adımlarla yürüyordu. Böylesi bir gecede ışıldayan parlak kırmızı bir elbise giymişti. Elbise göbeğine kadar kesikti, bronz teni gözüküyordu. Yanından geçtiği bütün erkeklerin bakışlarını üzerinde topluyordu. Siyah saçları, bir film yıldızının kiler gibi bukle bukle, makyajı baştan çıkarıcı ve fümeydi. Las Vegas'tayken de şık giyindiğini görmüştüm, ama bunun gibi değildi. Bu bambaşkaydı. Farklı görünüyor, farklı yürüyordu, her açıdan farklıydı. Düşünecek vaktim olmayan şeylerin taarruzuna uğrayınca yüreğim burkuldu.

“Gus,” demeyi başardım. Gözlerimi Ellie’den koparamadım.

“Onu görüyorum,” dedi. “Bizi görmüyor.”

“Hiçbir şeyi görmüyor.”

Birden Gus ayağa kalkıp sandalyesini gürültüyle geriye itti. Ellie insan kalabalığının arasında gözden kayboldu. “Onu takip etmeliyiz. Hemen...”

Masaya bir miktar para bıraktı ve hızla meydana ilerledik. Ellie epey önümüzdeydi, insan selinin ortasında kırmızı bir çizgi gibiydi. Birini kovalıyormuş izlenimi uyandırmadan olabildiğince hızlı yürümeye çalıştık, ama Gus aval aval bakan üçüncü turistle çarpıştıktan sonra nasıl bir izlenim uyandırdığımızın bir önemi olmadığını anladık. Meksika’da herkes birilerini kovalıyordu.

Ellie köşede gözden yitince adımlarımızı sıklaştırdık. Nereye gidiyordu? Neden öyle giyinmişti? Neden yalnızdı?

Sonra Felipe’nin Ocean Springs’te söylediklerini hatırladım. Onu Travis’i görmeye götürdüklerini... Ondan önce annesiyle babasını öldürmesini istediklerini... Bu iki olay birbiriyle bağlantılı mıydı?

Yoksa...

Köşeyi dönmek üzereyken, “Javier onu bir tetikçi olarak sskullanıyor,” dedim.

Meydanın sonuna ulaştığımızda Gus beni sağlam omzumdan geri çekti. “Bekle. Dikkatli olmalıyız.”

Kafasını uzattıktan sonra beni yanına çağırdı. Aynısını yaptım. Ellie sokakta yürüyor, boşa çalışan bir cipe gidiyordu. Gölgelede hızlı adımlarla yürüyerek arabaların arasına daldık.

Hurda yığınınını andıran Range Rover'ı kimin kullandığını görebilecek kadar yaklaştırmaya çalıştık. İçini göremedik.

“Veracruz plaka, YBA bilmem ne,” dedi Gus, Ellie araca binerken.

Aşağı baktım. Ellerin de gece görüş dürbünü vardı.

“Onu da nereden buldun?” diye sordum.

“Pantolonumdaydı,” diye yanıtladı.

Araba, içinde Ellie'yle uzaklaştırmaya başladı. Arabanın peşinden koşmayı, kollarımı sallamayı, bir şeyler yapmayı düşünerek sokağın ortasına atladım.

“Onu kaybetmeyeceğiz,” dedi Gus. “Merak etme.”

“Ah, öyle mi? Arabanın arkasından mı koşacaksın?”

“Arabayla gitmeyi yeğlerim,” dedi. Cebinden tornavidaya benzer bir şey çıkararak yanımızdaki arabanın kilidine soktu. Kilidi parçaladı ve kapıyı açıp direksiyonun altındaki kabloları kurcalamaya başladıktan sonra diğer tarafa geçmemi işaret etti.

“Etkilendim,” dedim.

“Araba hırsızlarını nasıl yakalayacağını bilmek için nasıl araba çalındığını bilmek zorundasın,” dedi homurdanarak. Araba, cümlesinin sonuna ünlem koymak istercesine kükreyerek çalıştı. Gaza bastık ve işlek bir caddeye dönmekte olan Range Rover'ın peşine takıldık.

Kavşakların üzerinde asılı erken Noel çelenklerinin altındaki ışıklar sarıya dönerken geçtik. Rover şimdi iki araç önümüzdeydi. Kusursuz takip mesafesi...

Gus, cuma akşamı trafiğinde çalıntı arabamızı hiç zorlanmadan yönlendiriyordu. “Arabayı yarın iade edeceğiz.”

Damarlarımda enerji ve çarpık bir heyecan dolaşıyordu. “Gus, umurumda değil. Ellie’yi kaybetmemek için elimden geleni yaparım. Bir araba hiçbir şey değil.”

“Görebiliyorum.”

Şehirden ayrılıp güneye, Alvarado’ya giden otoyola çıkan Rover’ı takip ettik.

“Ellie’yle ilgili olarak ne dediğimi duydun mu sen? Javier onu bir tetikçi olarak kullanıyor sanırım. Ya da en azından Travis’i bir şekilde öldürtmeye çalışıyor.”

Başını salladı. “Bunu anlamıştım.”

“Neden bana söylemedin?” Gözlerimi Rover’dan ayırıp ona ihanete uğramış bir bakış attım.

“Çünkü çılgına dönerdin, Camden. Ellie’nin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum.” Başını iki yana salladı.

“Javier onu doğrudan Travis’in kucağına atıyor.”

“Ondan daha azını da beklemezdim zaten.”

“Neden üzgün değilsin öyleyse?”

“Herkes duygularını senin gibi göstermez. İnsanların suratını ateşe vermemem, üzgün olmadığım anlamına gelmez.”

En yakın dostuna yaptığımdan ötürü beni iğneleyip iğnelemediğini anlayamadım, o yüzden üzerinde durmamaya karar verdim. Tartışmaktan daha mühim işlerimiz vardı.

“Ellie bunu neden yapıyor? Oradaydı. Travis’in kulübündeydi. Bir bir tanrıça gibi görünüyordu.”

“Çünkü Travis’ten bahsediyoruz burada. Ve Ellie ona yaptıklarını asla unutmadı.”

“Olanlarda annesiyle babasının da payı vardı.”

Gus'ın suratı sertleşti. Karşı taraftan gelen araçların farlarının ışığında cildi bembeyazdı. “Evet, vardı. Ve eminim Javier'in Ellie'ye... Şey, Mississippi'deki o oğlanın bize söylediği her neyse onu yaptırabileceğini düşünmesinin sebebi de buydu.”

“Anlamıyorum.” Arkama yaslanarak başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Bu insanları neden Javier kendi öldürmüyor? Neden Ellie'ye öldürtüyor?”

“Belki de kendi gizli amaçları vardır. Ya da belki de ona bir iyilik yaptığını düşünüyordur. Belki de Ellie bu gece kulübe onun için gitti. Javier'le aynı fikirde belki...”

“O adamın söylediği bir şeyle nasıl aynı fikirde olabilir?”

“O ikisinin arasındaki maziye tam olarak anladığını sanmıyorum.”

Yaralı kolumla yumruğumu cama vurmak geldi içimden. Sırf acıyı hissetmek için...

“Bir hapa daha ihtiyacım var,” dedim dişlerimi gıcırdatarak.

“Hayır, yok,” dedi sertçe. “Şu anda aklının başında olmasına ihtiyacımız var. Ellie'mizi geri almamız gerek. Anladın mı?”

Ellie'miz... Bunu sevdim.

“Anladım.”

Ellie'yi ta Alvarado'ya kadar takip ettik. Kasabada sessizlik hâkimdi. Gecenin bu vaktinde varlığımız fark edileceğinden geride kalarak ve ara sıra farlarımızı söndürerek oyalandık.

Range Rover, kordonda, denizin tam kenarında bir balıkçı dükkânının dışına park etti. Biz caddenin yukarısına park ederek Ellie'yle Javier'in silüetlerinin arabadan inip binaya girmesini izledik. Adamı tanımak için hatlarını görmem gerekmiyordu. *Bazen siyah bir silüet yeterliydi.*

Kumsala inip mekâna oradan alıcı gözle bakmaya karar verdik. Denizle kumsal arasındaki yürüme yolu boyunca sessizce ilerledik. Sonra balıkçı teknelerinin bağlı olduğu beton bir iskeleye ulaştık. Teknelerden birine atlayıp eğildik ve ko-kuşmuş yengeç tuzaklarının arkasına saklandık.

Gus gece görüş gözlüğünü çıkarmıştı. Balıkçı dükkânının üst katında bir ışık yandığında gözlük elindeydi.

“Bak,” dedim soluğum kesilerek. Sürgülü bir cam kapı açıldı ve Ellie balkona çıktı. Üzerinde hâlâ aynı elbise vardı. Kapıyı arkasından yarısına kadar kapayıp korkuluğa yürüdü, yaslandı, denize baktı.

Daha iyi bakabilmek için gözlüğü Gus'ın elinden çekip aldım. Gece görüş gözlüğünün yeşilimsi bulanıklığında bile sarsıcı görünüyordu. Hâlâ nefesimi kesiyordu. O kadar ki büyük resmi yani nerede ve kiminle olduğunu düşünemiyordum.

“Javier ona bir şekilde şantaj yapıyor olmalı,” diye fısıldadım Gus'a. “Aksi takdirde kumların üzerine atlar gider. Kaçabilir. Bu işte iyidir.”

“Ver şunu bana,” dedi Gus gözlüğü elimden alarak. Mercekten bakıp halkaları çevirdi. Yengeç tuzaklarının arasında çömelmiş, uzaktan sevgili Ellie'mizi izliyorduk. Gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak adına

arkama baktım. Suların üzerine devasa uzay gemileri gibi çöken uzaktaki kalın bulutlar ayı gizliyordu. Ellie hiçbir şey bakmıyor ya da belki de her şeye bakıyordu. Beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sahte bir neşeyle, “İyi görünüyor sanki,” dedi. “Yani travma geçirmişe benzemiyor. Ya da dayak yemişe... Düşünceli görünüyor sadece.”

“Stockholm Sendromu geçiren insanlar nasıl görünür?”

Dudağını emdikten sonra, “Çoğunlukla onun gibi... Ama onun kadar sık giyinmezler normalde,” dedi.

“Eh, orada olmasının, bu işi yapmasının bir nedeni olması gerektiğini düşünüyorum hâlâ. Bu kadar basit olamaz.”

“Ellie, bildim bileli hep karmaşık biri olmuştur. Basit olduğunu hiç hatırlamıyorum.”

Onu birkaç saniye daha izledik. *Kıpırdamamıştı. Sabah geri mi gelsek, yoksa şimdi harekete geçip balkonun altında dövmeli bir Romeo gibi el mi sallasam,* diye düşünmeye başlamıştım ki Javier’in silueti kapıda belirdi.

Derin bir nefes aldım. Karanlık, içimde kıpırdandı.

Kapı kayarak açıldı ve Javier dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapadı. İkisini yalnızca içeriden sızan ölgün ışık aydınlatıyordu.

Gözlüğü Gus’tan almaya çalıştım, ama bırakmadı. “Camden, yapma.”

Siyah silüetlerinin birbirine karışıp bir bütün olduğunu görebilmeme rağmen, “Ne yapmayayım?” diye sordum. Ya Javier, Ellie’nin önünde durmuş, onunla konuşuyordu ya da...

Gözlüğü Gus'ın elinden çekip aldım. Gus dönüp kendini teknenin zeminine külçe gibi bıraktı. Önümde beni bekleyen her ne varsa ona bakmak istemiyordu.

Gözlüğü gözüme tutup bakaçtan baktım.

İlk başta Ellie Javier'le konuşuyormuş gibi görünüyordu. Sonra Javier'in kafası kayboldu. Yerden bir şey alıyormuş gibi eğildi. Öyle yaptığını, bir şey düşürdüğünü sanmıştım. Ta ki doğrulmadığını fark edene kadar. Sonra Ellie'nin sırtı korkuluğun üzerinde yay gibi gerildi, boğazı ortaya çıktı, saçları savruldu, ağzı tutkuyla açıldı.

Suyun üzerinden bize kadar gelen sesi duyabiliyordum. İnlemelerini... Belki de aynı yöntemleri kullanarak o inlemeleri ben çıkarmıştım zamanında. Ama gece görüş gözlüğünde Javier yeşil bir yılan gibi belirene dek hâlâ neler olup bittiğini tam olarak anlayamamıştım. Elleri Ellie'nin vücudunda geziniyordu. Ağzı boynunda, köprücük kemiğini ve göğsünü öpüyordu. Ve Ellie, Ellie, benim Ellie'm, benim kadını da ona izin veriyordu. Daha da kötüsü, bundan haz alıyordu. Bir müddet sonra ellerini Javier'in kafasına götürdü ve saçlarına asılarak onu aşağı itti.

Daha fazla bakamayacaktım. Neler olduğunu anlamıştım. Kendi gözlerimle görmüştüm. Javier ve Ellie... Birlikteydiler.

Kusmanın fazla gürültü çıkarmayacağını umdum, çünkü bütün bunlarla başa çıkmak için aklıma gelen tek şey oydu. Midemi boşaltınca içimde kabaran bütün o acıyı, sızıyı ve nefreti de atacakmışım gibi kusmak istedim. Ölümü, karanlığı ve

beni bu işkenceden kurtaracak herhangi bir şeyi dilemekten başka yapacak hiçbir şey aklıma gelmedi. Sanki göğsümden kalbimi söküyor, boğazımı sıkıyor, beni boğuyorlardı.

Yere yığılmış olmalıydım, çünkü kafam ıslak yengeç tuzağı ağlarının üzerindeydi ve Gus ağzıma iki ağır kesici tıkıyor, hapları çiğnettirmek için de çenemi aşağı yukarı oynatıyordu.

Son hatırladığım buydu. Sonra etraf bulanıklaştı ve hiçbir şey hissetmemeye başladım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELLİE

Denizin üzerinde yükselen sabah güneşi, yatak odasının penceresinden içeri sızarken hayatta bir şeyin bu kadar kötü olabileceğini hayal etmek güçtü. Javier'ın kolu belime dolanmış, göğsü yükselip alçalırken bir an için bunun artık benim hayatım olduğunu farz edebilirdim: Bu oda, o ve ben, kapımızdaki ışıltılı dalgalar...

Bunun benim geleceğim olmasını istemek cezbediciydi. İntikamı, kayıpları ve yalanları unutup yeni bir yol çizerek ilerlemek... Hayat, örtülerin arasında yuvarlanmaktan, birbirimizin bedenlerinin tadını çıkarmaktan, bira içip taze meyveler yemekten, kumların üzerinde koşmaktan, ilginç küçük kafelerde yemek yemekten ve her akşam Pedro'dan balık almaktan ibaret olsaydı ne olurdu yani?

Bunun cevabını biliyordum, kâfi gelmezdi. Ah, sadece yaşamak ve yalan söylememek bile benim için kâfi gelirdi.

Ama Javier her zaman daha fazlasını isterdi. İlişkimizin trajedisini de buydu. Geçen yıllara, paylaştığımız tutkuya rağmen ona asla yetmeyecektim. O, intikamına benim ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Belki tüm bunlar sona erip, kız kardeşleri güvende olup Travis öldüğünde bir şeyler düzelebilirdi. Belki bütün gücünden feragat edip basit bir yaşam sürerdi. Ya da belki gücünü muhafaza eder ve beni işbirliği yapmaya, kötü tarafı kucaklamaya ikna ederdi. Bilmiyordum ve bu, ondan asla isteyemeyeceğim türden bir şeydi, çünkü birlikteliğimizin temelinde aşk olduğu kadar aldatmaca da vardı. Bu ikisi varken nasıl bir dengeden söz edilebilirdi ki?

Ama belki de elinde hiçbir şey olmadığında, sonunda bunun seni inciteceğini bilsen bile elde edebildiğini almak zorunda kalıyordun. Yalan üzerine kurulu bir aşk seni eninde sonunda öldürürdü. Ve sen de bazen bunu anlatacak kadar yaşıydın.

Yanağımdan aşağı, sıcak tenimde soğuk bir yaş süzülürdü. Burnumu çektim, Javier'in kolunu üzerimde hissedince kassıldım. Keşke beni güvende hissettirdiğini söyleyebilseydim. Hissettirmiyordu. Çünkü dün gece ne yaptığımı ve bugün ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Aslanın inine girecektim: Kendi gücümle, kendi intikam isteğimle... Korumasız girecektim. Güvenlik ağı ve kalkanlar olmadan...

Tek başıma...

"Ağlıyor musun sen?" Javier'in uykusu sersemi ama endişeli sesiyle kulağıma mırıldandığını duydum.

Gözyaşımı silip sırtüstü yuvarlandım. Diğer gözyaşlarıma içeride, ait oldukları yerde kalmalarını buyurdum. "Ben iyiyim. Sadece biraz duygusalım sanırım."

“Meleğim,” dedi beni kendine çekerek. “Dün gece harika bir iş çıkardın. Travis sen gördü ve her şeyi doğru yaptın. Bugün de iyi iş çıkaracaksın.”

“Biliyorum,” diye yalan söyledim. Bir aksilik çıkacağına dair içimde bir his vardı. Bugün bir gece kulübünde yüzünü görmekten çok daha fazlasını yapmak zorunda kalabilirdim. O canavarla, onca yıl yaralayıp yakmak istediğim, öldürme hayalini kurduğum adamla konuşmak zorunda kalabilirdim. *Nasıl iyi olabilirdim ki?*

Ne var ki Javier beni sakinleştirmeyi iyi beceriyordu. Kalkıp hazırlanmadan önce kısa bir seks yapacak kadar vakitimiz vardı. Onunla sevişmenin kendimle dalga geçmek olduğundan emin olmama rağmen bu, etrafımda olup bitenlerden sıyrılıp huzur bulduğum tek zamandı. Her şey yolunda gidecekmiş gibi davranmayı seviyordum.

Balıkçı dükkânını bir süreliğine görmeyecektim. Pazara geçmeden evvel Veracruz’daki otele kayıt yaptıracak ve sonraki birkaç günü yalnız başıma geçirecektim. Otel personeline mesaj iletmek için sadece Enrico olacaktı. Fakat görünürde bir tehlike olmadığı takdirde Javier bir ara benimle buluşmaya çalışacağını söyledi.

Amerikan turist rolüm için çantamı hazırlamayı bitirdiğim sırada mutfaktan bağırışlar duydum. Javier birini haşlıyordu.

Merakıma yenik düşerek odadan çıktım. Javier’in Raul’a öfkeli gözlerle baktığını gördüm. Onun kimseye böyle baktığını görmek istemezsiniz. Raul umursamıyormuşçasma tezgâha

yaslanıyordu. Yanı başındaysa renkli bir tabakta kokain ve rulo halinde banknotlar duruyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum uyuşturucuya bakarak. Raul normal görünüyordu, ama gözlerime bakmayı reddediyordu. İşte tam o sırada *normal* Raul’un aslında kafası kıyak Raul olduğunu fark ettim. *Boncuk gibi, kırmızı gözleri* onu ele veriyordu. O ana kadar neden durumu anlamadığıma emin değilim; Raul bir kokainmandı.

Javier uzanıp Raul’un çenesini kaldırdı. “Bu adi herif, kokainini ortalıkta, herkesin gözü önünde çekiyor. Biraz saygı bel!”

Raul suratını diğer tarafa çevirdi. Kollarını kavuşturdu. “Burada biz bizyiz, Javi... Eskiden hiç umursamazdın.”

“Hep umursardım!” diye gürledi Javier. “Bundan sonra yapmak yok, anladın mı?”

“Ah, onun yanındayken yok, demek istediğin bu mu?”

“Demek istediğim bırakıyorsun.”

Kaşlarımı çattım. Kendi malınla kafayı bulamayacağını söyleyen bir uyuşturucu baronu örneği olup olmadığını merak ettim. Olmadığından epey emindim. Kartellerin ahlak kuralları olduğu söylenemezdi. Diğer taraftan Javier diğer herkes gibi değildi. Ne kadar çarpık ve eğri olsa da kendi ahlak kaideleri vardı.

Raul eğilip hızla kokainin geri kalanını çekti. Sonra banknotları Javier’in suratın fırlattı. Bana omzuyla çarpıp koridor boyunca yürüdü. Merdivenden aşağı indi. Javier’e baktım, öfkeden deliye dönmek üzere olduğuna emindim.

Az kalmıştı. Şakakları kırmızıydı. Ellerini yumruk yapıp açıyordu. Kafasını geriye yatırmış, tavana bakıyordu. Javier’in

böyle anlarında yanında olmak tehlikeliydi; ne yapacağını kestirmek imkânsızdı. Ama bu durumda Raul'a sinirlendiği için onu suçlayamazdım.

Bir süre orada durup onu izledim. Sonra yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek döndüm ve odaya yöneldim.

“Ellie,” diye seslendi Javier. Sesi boğuktu. “Buraya gel, lütfen...”

O anda karnımda telaşlı birkaç kelebek kanat çırpmaya başlamadı desem yalan olur. İstedğini yapıp beni ısırarak mı yoksa yalayacak mı bilemediğim bir sokak köpeğine yaklaşıp gibi yaklaştım.

Gözleri hâlâ tavanda, “Biraz daha yaklaş,” dedi usulca. Son derece temkinli bir adım atarak biraz daha yaklaştım. Kollarını iki yana açarak beni sımsıkı kucakladı.

“Ondan kurtulmamız gerekecek,” diye mırıldandı kafamın tepesine.

“Raul’dan mı?”

“Evet... Kuralları çiğniyor. Emirlerle karşı geliyor. Bu işaretleri tanırım. Taraf değiştirecek...”

“Kokain yüzünden mi? Amerika’ya uyuşturucu sokuyorsun, Javier.”

“Ben kullanmıyorum, biliyorsun. Uyuşturucu, zihni ve ruhu dağıtır.”

İkiyüzlülüğünü yüzünü vurmamak için dudağımı ısır-dım. Şimdi sırası değildi. İşin aslı, Raul’un gitmesini ben de istiyordum. Uyuşturucu, onun Javier’e başkaldırış yöntemi-ydi. En azından bize bir uyarı veriyordu.

Başımın tepesini öptü. “Hadi, gidip otele kaydını yaptır-
ralım.”

Kelebekler tekrar ortaya çıktılar. Şu andan itibaren on-
lara alışmam gerekecekti.

Otel odası çok hoştu. O gerçek Meksika hissini tatmak
isteyen turistler için biraz fazla karnavalvari idi. Tik ağacın-
dan dolaplar panjurluydu. Terakota fayansların üzerini ren-
gârenk çizgili kilimler kaplıyordu. Arka balkon, begonvil ve
ebegümecilerin taşıdığı cilalı mavi saksılarla süslenmişti. Ki-
şisel ve huzurluydu. Enrico kapıyı arkasından çekip beni
beyaz dantelli yatak örtüsünün üzerinde bırakınca yalnız ba-
şıma kalmıştım. Javier’i özlediğimi söyleyemezdim, ama bir
süredir ilk defa kendi başıma kalıyordum.

Bunun artısı, sonunda özgür olmamdı. Arka kapıdan
çıkıp sırta kadem basabilirdim ve belki de kimse beni bir
daha bulamazdı. Bir yaprak misali bir oraya bir buraya sav-
rulur, belki de bu süreçte kendimi bulurdum.

Gelgelelim en başta kendimi Javier’e teslim etme sebe-
bimden ötürü bunların hiçbirini yapmadım. Evet, bunu Cam-
den’i kurtarmak için yapıyordum. Ama bu benim alınyazım-
dı, geçmişteki günahlarımın cezasını çekiyordum. Tekrar ka-
çarsam onlara kesin olarak bir nokta koyana kadar peşimden
gelmeyi sürdüreceklerine dair bir his vardı içimde.

Travis’e ulaşmak zorundaydım.

Sonra gerçek özgürlük gelecekti.

İç geçirip antika aynada kendime baktım. Saçım yine bukle bukle, makyajımsa hâlâ ağır, ama gündüz için uygundu. Boynumda asılı jilet kolyem, bana kim olduğumu ve bunu neden yaptığımı hatırlatıyordu. Kıyafetim dün geceki kadar iddialı olmasa da güzeldi. Yere kadar inen siyah fırırlı etek, siyah ve pembeli omuzsuz bluz... Balkondan bir çiçek koparıp saçıma iliştirmiştim.

Javier beni bırakmadan önce planın üzerinden son bir kez geçtik. Pazara taksiyle gidecek, bir turist gibi davranarak birkaç saat oyalanacak, her tezgâhta duracak, meyveleri koklayacak, ürünlerin tadına bakacak, satıcılarla deri kemer pazarlığına tutuşacaktım. Travis o esnada pazarı geziyor olacaktı. Bir şekilde kalabalığın arasında kendimi fark ettirecektim. Şimdi hamle yapma, flört etme ya da Javier'in deyişiyle *bana yaptığın her neyse onu yapma* vaktiydi.

Javier'in neyi kastettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Javier'i görür görmez ona abayı yakmıştım. O kuvvetli çekim alanına kapılmamak güçtü. Ama Travis... Ona kur yaptığımı düşünemiyordum. Onu gördüğümde ona zarar vermemek için kendimi zor tutacağımı biliyordum. Ama güçlü olmak ve dolandırıcı kimliğime bürünmek zorundaydım: Havalı, soğukkanlı ve kontrollü... Ya da diğer bir deyişle Javier gibi olmak zorundaydım.

Aynada kendime son bir kez baktım. Yüzüme biraz canlılık katmak için parlak pembe allık sürdüm. Sonra da lobinin yolunu tuttum. Dışarıda bunaltıcı bir sıcak vardı. Tatilciler şimdiden gök mavisi havuzun başında uzanmış, dayanılmaz

hale gelmeden evvel güneş ışınlarının tadını çıkarıyorlardı. Yarıısı domates gibi olmuştu bile...

Enrico resepsiyondan bana bir taksi çağırıp şans diledi. Bir ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek için akşam odama uğrayacağını ekledi. Bunun anlamını biliyordum, mesajlarımı Javier'e iletecekti. Onu neden arayamadığıma, bu operasyonun neden bu kadar gizlilik içinde yürütüldüğüne akıl erdiremiyordum. Belki de kartel, telefon hatlarını da denetiminde tutuyordu.

Pazarı denetimi altında tuttuğu kesindi. Biri pazara dürbünlü bir tüfek getirip Travis'in kafasını uçurabilecekken bütün bu yaptıklarımızın ne anlamı olduğunu, neden her şeyi böylesine ince eleyip sık dokuduğumuzu merak ettim. Takside indüğimde adamın ne kadar güçlü olduğunu anladım. Veracruz'un, ya da şehirdeki ordunun ve polis gücünün sahibi idi neredeyse.

Ne tarafa baksanız silahlı korumalar ve yanlarında otomatik tüfekler bulunduran, asker kamuflajlı polisler göze çarpıyordu. Pazarın bütün köşelerine konuşlandırılmışlardı. Ayrıca elleri arkalarında, pazarın içinde de devriye geziyorlardı. Taksi şoförü verdiğim paraları sayarken civardaki binaları gözden geçirdim. Onları aradığınızda her yerde bulabiliyordunuz: Kırık bir pencerede bir yüz, çatılarda birkaç koruma... Pazarın tamamı, her açıdan izleniyor ve korunuyordu. Travis'i burada öldürmeye kalkışacak kadar aptal olan biri, muhtemelen başarısız olmakla kalmaz, canından da olurdu.

Bunca koruma, korkunç bir adam içindi. Çok fazla parası ve gücü olan korkunç bir adam...

Durdurmam gereken bir adam...

Şimdi komik geliyordu.

Taksi şoförü paranın üstünü verdi. Eksikti ama umursamadım. Parayı makrame çantama koyup omuzlarımı geri attım. Veracruz'un cumartesi açık hava pazarının keşmekeşine dalmak için hazırlandım.

Kesinlikle hareketli olarak tarif edilebilirdi. Orada satın alınamayacak hiçbir şey olmadığına bahse girerim. Pazarda canlı tavuktan acı bibere, el yapımı deri çantadan ustaca örülmüş şala kadar aradığınız her şeyi bulmak mümkündü. Bir yanım heyecanlanmıştı. Bir an, Meksika gezisinde hediyelik eşya arayan bir turist gibi hissettim kendimi. Pazarcılara nazikçe gülümseyip suratıma domuz kulakları tutanları geri çevirdim. İlk İspanyolca konuşma girişimimde bocalayınca gümüş küpe almaya çalıştığım adamın şaşkın bakışlarıyla karşı karşıya kaldıysam da sonunda açılıp meramımı anlatabildim. Gümüş küpeler, beyaz ipek bir şal, çok sevimli ve başka bir hayatta onlardan margarita yapabileceğimi düşündüğüm küçük yeşil limonlar, hayatta onlardan margarita yapabileceğimi düşündüm, parlak renkli acı biber, üzerine KÖTÜ KIZ yazısı işlenmiş gümüş tokalı bir deri kemer ve yağlı bir paket dolusu *churro* aldım.

Churro 'lardan birini mideye indirirken pazarı ikinci kez dolaştım. Güneş, acımasızca yakıyordu. Kancalara asılı inek etlerinin bulunduğu ve açgözlü sineklerin etrafta vızıldadığı bir kasabın tentesinin gölgesine girip alnımdaki teri sildim. Özellikle bir şeyler arıyormuş gibi görünmek istemiyordum,

ama Travis’i henüz görmemiştim. Sabit korumalar yetmezmiş gibi bir de etrafında bir koruma ordusuyla dolaştığı için dikkat çekeceği düşünülürse bu oldukça tuhaftı. Şehrin *Don Vito Corleone*’si gibi görülmek istiyordu anlaşılan.

Terim soğuyana kadar gölgede kaldıktan sonra tekrar dolaşmaya başladım. Bu kez, kalabalığın en yoğun olduğu ortadaki yollarda yürüdüm. Fırfırlı elbiseli ufak tefek bir satıcı, tezgâhının arkasından fırlayıp eteklikler sallamaya başladı, eteğimi gösterip yeni bir tane almam konusunda beni ikna etmeye çalıştı.

Başımı iki yana ve ellerimi *hayır* anlamında salladım. Buna bir de kibar ve cana yakın bir tebessüm ekledim ama kadın bir türlü vazgeçmedi.

“Sen Amerikalı, sen satın almak,” dedi kırık dökük bir İngilizceyle. Israrcıydı ama eksik dişli gülümsemesi o kadar samimiydi ki onu geri çevirdiğim için kendimi kötü hissettim. Elime bir etek tutuşturarak pamuktan değil de sanki altından yapılmış gibi kumaşı okşattırdı.

Hâlâ başımı iki yana sallıyor, nezaketimi korumaya çalışıyordum. Derken gözlerim ufak başının üzerinden satıcı kalabalığının içinde bir şeye odaklandı.

Bir adam, diğer herkesten bir karış daha uzun beyaz bir adam, tezgâhlardan birinin önünde durmuştu. Yüzünü göremiyordum, sadece arkadan profilini seçebiliyordum. Epey esmer bir ense, güneş ışığında mavi renkte ışıldayan kısa siyah saçlar ve hafif kepçe kulaklar...

Kalbim, göğsümü dövüyor, onun varlığını kabul etmemi talep ediyordu.

Bu imkânsızdı.

Sonra arkasına dönüp benim olduğum tarafa baktı.

Doğrudan bana baktı.

Clark Kent gözlüğünün ardında dünyalar güzeli mavi ve hisli gözler... Güçlü, geniş çene, dolgun dudaklar, düz burun... Manken vücudunda manken görünüşü, kaslı omuzlar, ellerimle saramadığım pazılar... *Biliyordum çünkü denemiştim.* Tam üzerine oturan dar siyah tişört, bol dövme bir kolu destekleyen, bir omuzdan sarkan bir askı...

Camden McQueen...

Eteği, poşetleri, her şeyi bıraktım. Bakışlarına yakalanmışım. O olamazdı. *Burada ne işi vardı?*

Benim için mi gelmişti yoksa?

Huzur, sevgi ve sıcaklık tüm benliğimi kaplayarak kemiklerimde yankılanan bir kuvvet ve kararlılık bahsetti. O kadar geniş gülümsedim ki yüzüm ortadan ikiye ayrılacak sandım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Ama gülümsememe karşılık vermedi. Yanından geçenlerin kafalarının üzerinden, kaotik gürültü ve hareketlerin arasından bana bakmayı sürdürdü. Gözleri sert, handiyse soğuktı. Canım yandı. İçimde bir yer kanamaya başladı.

Sonra dönüp uzaklaşmaya başladı. Yüzümdeki tebesüm silindi.

“Bekle!” diye bağırdım pazarın gürültüsünü bastırıp sesimi duyurmaya çalışarak. Poşetleri ayağımın dibinde bırakıp koşmaya başladım. Benden uzaklaştıkça, aramıza müşteriler, çiftler, aileler, turistler girdikçe kafasının ağır ağır kaybolmakta olduğunu görebiliyordum. “Camden!”

Neden benden uzaklaşmaya çalışıyordu? Beni görmemiş miydi? Beni tanımamış mıydı?

İnsanların poşetlerine çarparak, onları iterek, meyve kasalarını devirerek, “*Lo siento*” diye bağırarak ilerlemeye devam ettim. Her şeyin ve herkesin arasından sıkışarak geçtim. Eğilerek, yana kaçarak Camden’a yetişmek için elimden geleni yaptım.

Ve tam reyonun başka bir reyonla kesiştiği anda, tam önümdeki alanın açıldığını gördüğüm anda önüme biri çıktı. Herhangi biri değildi ama bu.

Bir sürü koruması olan biriydi.

Az kalsın Travis Raines’e tosluyordum.

Ayaklarım tam zamanında durdular. Çarpmamaya birkaç santim kala sendeledim.

Yüzünde yırtıcı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Oynamam gereken rolü tamamen unutarak ona çabucak baktım, “Özür dilerim” dedim.

Etrafindan dolaşmak için hamle yaptım, Camden’a yetişmem gerekiyordu, ama uzanıp kolumu nazikçe kavradı. Parmakları tenime değince benliğimi bir tiksinti kapladı.

“Genç bayan, bana tanıdık görünüyorsunuz,” dedi. Akşam tuhaftı. Güneyliydi, ama farkında olmadan İspanyolca bir ritim de kazanmıştı.

Zihnim, bataklığa saplanmış gibi kalakaldı. Rolümü oynamak zorundaydım. Camden’ı bulmak zorundaydım. Travis’i yok etmek zorundaydım. Geçmişimden kaçmayı bırakmak zorundaydım. Geleceğimin peşinden gitmek zorundaydım.

Geleceğim uzaklaşıyordu.

Yutkundum. Travis'in bana baktığını, bir yanıt beklediğini fark ettim. Kartlarımı doğru oynamazsam peşinden gidecek bir geleceğim olmayacaktı.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "Ah, daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," dedim. Sesimin titremediğine hayret ettim. "Buralı değilim."

"Bunu görebiliyorum," dedi hafif ses tonuyla. Gözle riye... Şey, gözlerine, o soğuk karanlık derinliklerine bakmamaya çalıştım. Onun yerine korumalarına baktım: Taştan suratlı, iri cüsseli dört adam... Orada oyalandığım her saniye Camden biraz daha uzaklaşıyordu. *Benim Camden'im*. Benim için, beni kurtarmak için, güvende olduğumdan emin olmak için gelmişti. Bana acı dolu gözlerle bakan biricik Camden'im.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

Onu bir yerlerde görebilirim ümidiyle bakışlarımı tezgâhların üzerinde gezdirdim. Hüsnükuruntu işte... Travis bana doğru eğildi.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu.

"Tanıdığım birini gördüm sandım da..." Kahretsin. Kendime mukayyet olmalıydım.

"O halde beni anlayabiliyorsun. Seni dün gece gördüm. Kulübümdeydin."

"*Kulübünüz mü?*" diye sordum tekrar korumalarını süzerek. Çünkü etrafı bu gangsterlerle çevrili bu adam onunla konuşurken genç bir kadın tam olarak bunu yapardı.

Sırıttı ve bir şeyleri ısırmışçasına dişlerini takırdattı.

Kanım dondu. “Evet, kulübüm. Ben Zoo’nun sahibiyim. Kim olduğumu bilmiyorsun sanırım?”

Hayatımı mahveden canavarsın, diye düşündüm suratımı olabildiğince ifadesiz tutarak. Burada olmamın ve peşimden gelen adamın peşinden koşamamamın sebebisin.

“Hayır, bilmiyorum,” dedim. “Amerikalısınız galiba...”

Başını yana yatırıp Javier’in ara sıra yaptığı gibi beni süzdü. Bu kıyaslama, midemi bulandırdı.

Annem bu adama nasıl bulaşmıştı yahu?

“Evet, sen de Amerikalısın,” dedi. “Kaliforniya aksanı olabilir mi?”

Kaşlarımı çatarak sahte kimliğimde ne yazdığını anımsamaya çalıştım. Sahte adımlı... Yüce Tanrı’m, her şeyi daha şimdiden unutmuştum.

“Çok başarılısınız,” dedim. “Kaliforniya’da büyüdüm. Pismo Beach’te...”

Dişlerini yeniden takırdattı. Psikopat herif...

“Adın ne peki Kaliforniyalı kız?”

Yutkundum. “Eleanor...”

“Ne güzel bir isim bu böyle. Kısaca Ellie diye mi çağırıyorlar seni?”

Bir an kalbim duracak gibi oldu. “Hayır, Nora...”

Her şeyi batırmadan evvel oradan gitmek zorundaydım. Bu kötü bir fikirdi. Başaramayacaktım. Javier bana boşuna inanmıştı.

Travis hafifçe koluma dokundu. Zorla gülümsedim.

“Nora, benimle bir şeyler içmek ister misin?”

Hayır demek için ağzımı açtım ama içimden bir ses, onu geri çevirmenin imkânsız olduğunu söyledi. *Travis Raines'e hayır deyip de hayatta kalan biri yoktur*, diye düşünüyorum.

“Hemen şimdi mi?” diye sordum.

Yavaşça başını salladı. “Evet, şimdi...”

“Elbette,” dedim tekrar zorla gülümseyerek. “Eminim ki psikopat bir baltalı katil değilsinizdir.”

Bir kahkaha attı. “Hayır, baltalı bir katil değilim. Bir gurbetçi, bir işadamı, bir sermayedarım sadece... Veracruz’da sana iyi vakit geçirtebilirim, Bayan...”

“Willis...”

“Harika... Bayan Nora Willis. Gel birlikte bir şeyler içelim, Bayan Nora Willis...”

Girmem için kolunu uzattı. Sanki kendine saygısı olan akıllı başında bir kadın o kola girerdi de... Koluna baktım. “Bana adınızı bahşetmediniz,” dedim.

“Öyle mi? Adım Travis...”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Travis.”

Beni geldiğim yola geri götürdü. Yerden poşetlerimi aldım. Dönüp Camden’ı aramamak için içimdeki dürtüyü bastırdım. Onca yolu benim için tepmişti, ama her nedense, gittiğini biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

CAMDEN

“Javier Bernal’i geberteceğim.”

Cümle, arabada ince bir toz katmam gibi asılı kaldı. Gus, yemekte olduğu kurutulmuş domuz derisi paketini bırakıp bana kararlılıkla baktı.

“Sana inanıyorum,” dedi. Bıyıklarında kırıntılar vardı. “Ama o dükkâna silahla girip oradan canlı çıkacağını düşünüyor musun gerçekten? Kimse Javier Bernal’i öyle kolay kolay öldüremez.” Yemeye devam etti. “Dahası onu öldürmen gerektiğini sanmıyorum. Görünen o ki Ellie’yi orada zorla tutmuyor.”

Gözlerim onu yakıp geçti. Öyle ki ağzı şaşkınlıktan seğirdi. “Kusura bakma, bunun senin için zor olduğunu biliyorum.”

Zor kelimesi, durumu anlatmaya kâfi gelmiyordu. Zor, kolaydı. Bu, üstesinden gelinemezdi. Ellie’yle Javier’i balıkçı dükkânına kadar takip ettikten, onları birlikte; Javier’in

ellerinin Ellie'nin vücudunda gezdiğini, kafasını geriye atmış Ellie'nin kendini ona bıraktığını gördükten sonra acıdan bayılmıştım. Kim olsa omzum, kurşun yaram yüzünden bayıldığımı söylerdi. Sebep bu değildi. Sebep, kalbimin ufak, kanlı ve soğuk parçalara ayrılmasıydı. Sebep, gururumun ayaklar altına alınmasıydı. Sebep, paylaştığımızı sandığım her şeyin bir yalandan ve peşinden gittiğim kadının bir hayaletten ibaret olmasıydı.

Balıkçıların güne başlamak üzere iskeleye geldiği şafak vaktine kadar Gus balıkçı teknesinde baygın yatmama izin vermişti. Sonra sokağa, çalıntı arabamıza gitmiştik. Sabahın büyük bölümünü orada balıkçı dükkânını izleyerek ve bir sonraki hamlemize karar vermeye çalışarak geçirdik.

Oraya dalıp Javier'in iki kaşının ortasından vurmak istiyordum. Bunun bir intihar görevi olup olmamasını umursamıyordum bile... Fakat Gus haklıydı. Bunun bir önemi olmayacaktı: geçici bir tatmin hissi verecek, ama olan olmuş olacaktı.

Gus boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, Camden, burada neler olduğunu bilmiyoruz. Ellie belli bir rolü oynuyor olabilir."

"Ona hâlâ âşık..."

"Sanmıyorum. Ellie öyle kolay kolay âşık olmaz. Burada başka bir şeyler dönüyor. Hatıralardan daha fazlası var bu işte... Javier'in ona neyle şantaj yaptığını ya da ona ne vadedtiğini bilmiyoruz."

Arabanın kirli ön camından uzaktaki balıkçı dükkânına bakarak, "Onun tarafını tutuyor gibi konuşuyorsun," diye homurdandım.

“Hep de onun tarafını tutacağım,” diye belirtti Gus. Ona baktım, bana özür diler gibi gülümsedi. “Kusura bakma. Seni sevdim, Camden ama ben hep Ellie’ye bağlı kalacağım.”

“Neden? Onun için bütün bunları neden yapıyorsun? Senin için ne yaptı?”

Gözyaşlarını tutarmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra dikkatini domuz derisi paketine çevirdi. “Sevgi, sadece hesaplaşmakla ya da birinin bir başkası için ne yaptığı ve bir başkasının da karşılığında o kişi için ne yaptığıyla alakalı değildir.”

Bu sözleri karşısında afalladım. “Onu seviyor musun?”

Başını salladı. “Seviyorum. Ona âşık değilim. Sandığın gibi değil. Ben senin gibi değilim. Ona çok değer veriyorum, hem de tahmin bile edemeyeceğin kadar çok. Bu biraz... Karmaşık.”

Kaşlarımı çatıp birkaç saniye onu izledim, anlamaya çalıştım. Sonunda Gus’ın bileğinde saate bakarak, “Ellie’yle ilgili her şey karmaşıktır zaten,” dedim. Yaklaşık bir saat sonra bir hap daha yutabilecektim. Bu noktada, ağrı için yutmuyordum artık. Yüreğimdeki sızı, omzumdaki yarayı bastırmıştı ve hiçbir hap bu acıyı dindiremezdi. Fakat bana acilen ihtiyaç duyduğum unutma hissini bahsedebilirdi.

Gus’ın şimdiye kadar ne dediğini biliyordum. Bir aptal gibi davranmıştım. Camden McQueen, hep bir aptal muamelesi görmüştü zaten.

“Bu işi çözeceksiniz,” dedi Gus. “Benim hiç sahip olmadığım fırsatı yakalayabilirsin. Ellie’nin iyi bir yüreği var;

gizli ama var. Ve sen onu açığa çıkarıyorsun. Ona yaklaşıyorsun, birbirinize yaklaşıyorsunuz. Bunu sakın unutma.”

Unutmak istiyordum. En çok istediğim şeydi unutmak...

“Biri geliyor,” diye duyurdu Gus. Oturduğum yerde doğrularak biraz eğildim. Sokağın bir blok yukarısındaydık, arabanın içinde bizi kimse göremezdi. Yine de tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

Bir adam, dükkândan çıkarak sokakta bize doğru yürüdü. Javier’den daha zayıftı. Yaklaştıkça onu tanıdım. Raul...

Şimdi gerçekten eğilmem gerekiyordu. Torpido gözünde bir şey arıyormuşum gibi kafamı eğdim.

“Gitti,” dedi Gus. “Bu tarafa bakmadı bile... Kimdi o?”

“Raul,” dedim temkinli bir şekilde kafamı tekrar kaldırarak. “Javier’in itlerinden biri...”

“Dikkatli olmalıyız o halde.”

Biraz daha bekledik. Sonra Javier’le Ellie balıkçı dükkânından çıkıp Range Rover’a bindiler. Bu külüstür arabada değil de GTO’da olsaydık keşke. Arkadan Gus’ın tüfeklerinden birini alıp Javier’in kafasını uçurmam yalnızca birkaç saniyemi alırdı. Meksikalı âşığının kafası yanı başında havaya uçsa Ellie’nin ufak çaplı bir şok yaşayacağına eminim. Ama bunu hak ettiğine kanaat getirmiştim.

Gösterge paneline tedirgince vurdum. “Pekâlâ, işte gidiyorlar.”

Gus arabayı yola çıkarıp Rover’ı uzaktan takibe başladı. Artık gecenin karanlığından yararlanamayacaktık. Ayrıca Javier’in gözleri beni aramayacaktı, en azından ben arayacağını

düşünmüyordum, ama onları takip eden olup olmadığını kontrol ediyor olacaktı. Zira yanında çok kıymetli bir yük taşıyordu, kendisini...

Cevabı bilmeme rağmen, “Travis’le karşılaşması için Ellie’yi pazara mı götürüyor sence?” diye sordum. Dün gece kulüpte bir aksilik çıkmıştı herhalde. Şimdi tekrar deniyorlardı.

“Mümkün... Bir gezintiye çıkmıyorlarsa tabii.”

“Aman ne romantik,” dedim sinirle.

Gus bana baktı, karşılık vermedim. Arkama yaslandım, sakinleşmeye çalışarak parmaklarımla dizimde trampet çaldım. Geçen her saniyeyle birlikte parçalara ayrıldığımı hissediyordum. O hastalıklı, bulanık, yeşil ışıktaki gördüğüm görüntüler aklıma gelip duruyor, bir gaz bulutu gibi üstüme çöküyordu: Zehirli ve ölümcül, parazitler için ideal üreme yeri... Parçalanmış aşk, ihanet ve bütün bunların olmasına ben sebebiyet verdiğim için kendime duyduğum nefret, içimi kemiriyordu. Yine ve yeniden yanlış kıza gönlümü kaptırmıştım.

“Ağır ol,” dediğini duydum Gus’ın. Bacağıma baktım. Tırnaklarımı dizime batırmıştım, şortumun altındaki derimden kan çıkmıştı. Oraya dövmesini yaptığım panter, daha büyük bir kedi tarafından ısırılmış gibi duruyordu. Elimi esnetip rahatlamaya çalıştım.

Veracruz’a vardığımızda saatimin alarmı çaldı. Ağzıma iki hap daha attım ve acı bir hazla çiğnedim.

Şehre girerken, sersemlemiş bir halde, “Sence çalıntı arabayı tanırılar mı?” diye sordum.

“Burada her gün araba çalınır. Kimse bunu aramıyordur.

Yine de birimiz GTO'ya gidip onu başka bir yere çekse iyi olacak. Muhit oldukça güvenli görünüyordu, ama bu şehirde kimseye güven olmaz.”

“ *Birimiz*, derken kendini kastediyorsun herhalde.” Direksiyon tutamayacağımı göstermek için yaralı kolumu kaldırmaya çalıştım, fakat üzerime salyalarımı akıttım. Bunlar iyi zamanlarımdı, vızıldayan bir kötürümden başka bir şey olmadığım anlar.

“Üzerimizde hiç silah yok. Çorabımda bir bıçak var, o kadar... Silah bulana kadar Ellie konusunda elimizden hiçbir şey gelmeyecek.”

Kısa süreli sersemlik halimde bile Gus'ın kendini adamışlığını takdir etmek zorundaydım. Bu işi daha fazla sürdürmenin hiçbir anlamı olmadığını söylemek istiyordum; dün gece gördüğümüz Ellie, bizimle gelmek isteyecek gibi görünmüyordu. Gus'ın Stockholm Sendromu'yla alakalı dediklerini hatırladım. Önümüzdeki mesele bu olabilirdi. Hatta öyle olmasını umuyordum, çünkü diğer seçenek beni çoktan paramparça etmişti.

Range Rover'ı şehirde yemyeşil yağmur ormanının ortasına kurulmuş küçük bir otele kadar takip ettik. Ellie'nin bir çantayla arabadan inişini izledik. Javier'e el salladı. Araba oradan süratle uzaklaştı.

“Ee, şimdi ne yapacağız?” diye sordum, hapların uyuşturucu etkisi geçerken. “Javier'i mi Ellie'yi mi izleyeceğiz?”

Gus dudağını emdi. “Bilmiyorum. Ellie'yi burada yalnız bırakmak istemiyorum.”

Ellie'nin otele girişini izledikten sonra kapımı açtım.

“Ben kalıyorum,” dedim.

Gus sesini kısık tutmaya çalışarak, “Camden, dur,” diye bağırdı. Bir an yaralı kolumu tutunca dayanılmaz bir acı hissettim. “Özür dilerim, ama bekle. Tamam... Tamam, sen burada kal. Ben Javier'i takip edip nereye gittiğini öğrenirim. Arkasından da GTO'ya dönüp eşyalarımızı alırım, tamam mı? Ellie'yle kal ve onu izle. Ben dönene kadar hiçbir şey yapma.”

Arabadan inip açık pencereden içeri baktım. “Seni sonra nasıl bulacağım?”

“Pazara gitse de gitmese de benimle saat ikide orada buluş.”

“Nerede?”

“Beni bulursun.” Sonra Gus gazı kökledi ve dandik ufak tefek araba hızla uzaklaşarak, çoktan gözden yiten Range Rover'a yetişmeye çalıştı.

Gus'ın gözden kaybolmasını izledim. Yolun kenarında durmam gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Çünkü korkuyordum, o otele girip Ellie'yi görmekten korkuyordum. Şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. Söyleyecek bir şeyim yoktu, ama onu yakından görmek bile karnıma bir kılıç saplanması gibi olacaktı.

Burnumdan derin bir soluk aldım. Girişe doğru yürüyüp içeri girdim. Arkada görebildiğim avludan gelen esintiyi içeri alan yüksek kemerli kapıları olan lobi serindi. Resepsiyonda zayıf, sabırsız görünümlü bir adam vardı. Etrafa bakındım, Ellie hasır koltuklardan birinde oturuyor ya da bitkilerin ara-

sında gizleniyor olabilirdi. Lobide değildi, odasına çıkmış olmalıydı.

İsim etiketinde Enrico yazan resepsiyon görevlisine gidip gece için oda var mı diye sordum.

“Odamız var,” dedi defteri karıştırarak. Bilgisayar yerine gerçek bir deftere kayıt tutan birini görmeyeli epey uzun zaman olmuştu. “Ortak banyolu, eğer sizin için uygunsam...”

Başımı salladım. “Uygun, uygun... Merak ettim de, en pahalı odanızın fiyatı nedir acaba?”

“Arka tarafta bahçeli evler var. Geceliği aşağı yukarı üç yüz dolar... Ama gördüğünüz üzere hepsi dolu.”

Deftere vurdu. Ama bu arada Eleanor Willis adını da görmeyi başardım. Ellie’nin sahte adlarından biriydi bu.

“Ah, neyse, belki başka sefere,” dedim. “Ortak banyolu oda ne kadardı?”

Geceliğinin altmış dolar olduğunu söyledi. Cüzdanımdan bir tomar banknot çıkardım. Connor Malloy adına olan ehliyetimi kullandım. Bir an o olduğumu unutuvermişim. Son zamanlarda kendimle ilgili pek çok şeyi unutturmuşum.

“Valiziniz var mı?” diye sordu.

Ah, doğru ya... Başımı iki yana sallayıp omuz silktim. “Önce Baja’da bisikletle dağa tırmanırken kolumu incitiyorum, sonra da Air Mexico valizlerimi kaybediyor.”

Görevli bana cana yakın biçimde gülümsedikten sonra anahtarı verdi. Meksika’dan küçük bir kesiti andıran odama çıktım. Dar, gıcırtılı yatağa oturup düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. Sonra lobiye inmeye karar

verdim. Avluya, bütün turistlerin yer aldığı havuz alanına gitmek istiyordum. Ama orada Ellie'nin beni görme ihtimali yüksekti. Görürse ne yapacağımı ise hâlâ bilmiyordum.

Sonra kendimi ufak hediye dükkânında buldum. Bir tişört buldum. Kareli olan kokmaya başlamıştı. Güzel karakterlerle sırtında Veracruz yazılı siyah bir tişört aldım. Biraz dar olmasına rağmen kusursuz turist tişörtü... Hemen sırtıma geçirmeye karar verdim. Değişim kabininden çıktığım sırada dükkânın camından otelin lobisinde yürüyen Ellie'yi gördüm.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Ona bir şeyler söylemek zorundaydım. Gus, işin içyüzünü öğrenene kadar beklemek istiyordu, fakat Ellie'nin yanımdan öylece geçip gitmesine izin veremezdim. An itibarıyla yalnız olduğu ve aynı binada bulunduğumuz için her şey farklıydı. Tişörtün parasını ödeyip dükkândan hızla çıktım. Ama geç kalmıştım, bir taksiye atlayıp gitmişti.

Otele dönüp Enrico'dan bana da bir taksi çağırmasını istedim. Ellie hakkında birkaç soru sormam için şeytan dürtüyse de şimdilik çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Tabii ki taksim gelmesi epey uzun sürdü. Geldiğinde de zaten dünyanın en yavaş sürücüsüne çattığımı anladım. Üstelik de sürekli İspanyolca konuşuyor, dilini bilmediğimi anlatma girişimlerimi göz ardı ediyordu. Beni Veracruz pazarına bıraktığında her taraf insan kaynıyordu ve müthiş bir hareketlilik vardı. Gus'ı geçtim, Ellie'yi bile nasıl bulacağımı bilmiyordum burada.

Tezgâhların arasında dolanıp satıcıların, kalabalığın

içinde güçlükle ilerlerken herkesin suratına baktım. Başıımı nereye çevirsem rastladığım silahlı korumlar haricinde sıradışı hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Bu şekilde korunmasının nedeni, burasının Veracruz olması mıydı, yoksa Travis'in pazar yerinde bulunması mıydı, bilmiyordum. Belki de ikisi de aynı şeydi.

Karnım acıktığından, sonunda bir tako tezgâhının önünde durdum. Elleri poşet dolu ailelerle birlikte sırada beklerken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Yıldırım çarpmıştı sanki.

Ahسته ahسته dönünce insan deryasının arasından onun yüzünü gördüm. Güzel, acımasız yüzünü... Doğruca bana bakıyordu.

Tek fark, o sırada acımasızca bakmıyordu. Yumuşacık bakıyordu. Gözleri, okumak, içine dalmak istediğim şeylerle dolu karanlık havuzlardı. Devasa bir kafesteki bir hayvana benziyordu. Etrafında bir özgürlük yanılsaması vardı, fakat yalnızca belli bir yere kadar kaçabiliyor, sonra tekrar kendine tosluyordu.

Ah, Tanrı'm, dünyadaki her şeyden daha çok acı veriyordu bu. Beni bir kalemde nasıl da silivermişti. Tıpkı daha önce yaptığı gibi hatıramı nasıl da r zg ra savuruvermişti.

Sonra beni tanıyınca gülümsedi. Bir meleğ  bu kadar benzeyebileceğ  hiç aklıma gelmemişti. Işıldıyordu. Ve etrafına yaydığı ışık, yüreğimi parçalıyordu.

Bunu yapamayacaktım. Bunu yapamayacaktım. Bunu yapamayacaktım.

Dönüp oradan uzaklaştım. Pazar yerinin kargaşası arasında yükselen ince sesiyle bana seslendiğini duyabiliyordum, ama yürümeye devam ettim. Onu bulmak için ta buralara kadar gelmiştim. Şimdiyse o bulmaya geldiğim kişiden kaçıyordum.

Yaralı kalbimi göğsümde tutmaya, içimdeki o acıya rağmen nefes almaya çalışarak ve koluma zarar vermeden kalabalığı yararak olabildiğince hızlı yürüdüm. Sonra aniden Hawaii tişörtlü tanıdık bir bira göbeği gördüm. Çorap ve iç çamaşırı tezgâhının önünde Meksikalı bir kadınla İspanyolca konuşuyordu.

Önlerinde durarak, Gus’a, “O burada,” dedim Gus’a, önlerinde durarak.

Gus bana hayal kırıklığıyla baktı. “Camden, bu Esméralda...”

Kadını başımla belli belirsiz selamladım. Hoşbeş etmenin sırası değildi. Tekrar Gus’a baktım. “Ne yapacağız?”

“Pekâlâ, tamam o zaman... Gidip konuşalım onunla. Burası gayet uygun bir yer...”

“Yapabilir misin?” diye sordum, sorar sormaz da utandım. “Senin onunla benim kadar duygusal bağın yok,” diye devam ettim.

“O senin düşüncen...”

“Ben de Javier yahut Travis ortaya çıkarsa diye gözümü dört açayım.”

Gus kaşını kaldırdı. “Javier buraya gelmeye cüret edemez. Şimdi bir yetişkin gibi davransan da gidip eski sevgilini geri alsan nasıl olur?”

Suratıma okkalı bir şamar yemiş gibi hissettim. Anında kıpırmızı kesildim. Esmeralda'nın dilimizi anlamadığını umdum. Ama işe yaramıştı. Bir an için gururumu bir kenara itip buraya yapmak için geldiğimiz, uğrunda mücadele verdiğimiz şeyi yapmaya karar verdim.

Bütün bunlara değeceğini umdum.

Gus, Esmeralda'ya veda ederek elini sıktı. Ellie'nin hâlâ oralarda olduğunu ümit ederek Gus'ı geldiğim tarafa götürdüm.

Gus kendi kendine, "Lanet olsun," dedi. Olduğu yerde kalakalmıştı. Elinde meyve poşeti olan bir kadın, sırtına çarptı ve bir dizi İspanyolca küfür sıraladı. Gus'ın gözlerini takip ettim. İnsan kalabalığının ötesinde bu reyonun bir diğeriyle kesiştiği noktada siyahlar giymiş adamlardan bir duvar vardı. Birini koruyan korumalar...

Daha Gus, "Travis... Buradan uzaklaşmalıyız," diye mırıldanmadan kim olduğunu anlamıştım.

"Neden ki? Biz birer turistiz sadece," diye fısıldadım etrafımızdan dolanmaya çalışan öfkeli müşterileri göz ardı ederek.

"Şüphe çekmekle ilgili söylediğim bir söz vardı hani..?"

"Ölülü mölülü bir şeydi," dedim. "Çok iyi değildi."

Arkasına dönüp sağlam koluma asıldı. "Hadi, bir sonraki reyona geçelim ve o tarafa bakalım. Neler oluyor anlamaya çalışalım."

Diğer reyona dolandık. Hissettiğim bütün acı ve kederin yerini daha tanıdık bir duygu aldı: Korku... Nefes alıp veren, gerçek hayattan canlı bir tehdit, Javier'den çok daha tehlikeli bir adam olan Travis de artık resme dâhil olunca işin ciddi-

yetini daha iyi kavradım. Pazar yerinde Ellie'ye o şekilde sırtımı döndüğüm için kendimi tam bir dangalak gibi hissetmeye başladım. Kötü işçilikle yapılmış çömlek satan bir pazarcının yanında durduk. Orada kimse yoktu. Yandaki reyonu gayet net görebiliyorduk.

Travis Raines oradaydı. Hiç beklediğim gibi biri değildi. Geriye yatırılmış kırçıl saçlı, zayıf mı zayıf, uzun bir adamdı. Sandığımdan çok daha yaşlıydı; eh, en az altmışlarındaydı ve Gus'ın da öyle olduğunu varsayıyordum. Ne var ki Gus huysuz, ama zararsız biriydi ve insanlar muhtemelen onu hafife alıyorlardı. Travis'i hafife almak mümkün değildi. Adam etrafına güç yayıyordu, sanki oksijen yerine güçten besleniyordu. Duygusuz korumalardan tutun da yanından geçerken ona çaktırmadan üstünkörü bakışlar atan korku dolu insanlara kadar herkes onun bu gücünün, bu enerjisinin, bu kötülüğünün farkındaydı. Çarpıcıydı, ama gerçek buydu.

Sonra bir de Ellie Watt ya da şu anki adıyla Eleanor Willis vardı. Önünde durmuş, sıradan bir kız gibi görünmeye çalışıyordu. Tabii ki sıradan bir kızıdan farklı olduğunu görebiliyordum. O bir kalp kırıcıydı. Bir baştan çıkarandı. Kaybolmuştu. Ve şimdi bulunmuştu, en azından benim tarafımdan... Travis'in bunların hiçbirini anlamamasını ümit ettim. Onu güzel, ortalama bir Amerikalı turist olarak görmesini ümit ettim. Ellie'nin tam olarak ne yaptığını bildiğini ve sergilediği özgüvenin bir rolden ibaret olmadığını ümit ettim.

Onları bir çift sapık gibi uzaktan izledik. Sonra Travis, Ellie'ye kolunu uzattı ve Ellie de koluna girdi. Etraflarında koruma duvarıyla uzaklaştılar.

“Kahretsin! Ne yapıyorlar?” dedim. “Ellie ne yapıyor?”

Dandik çömlek satıcısı huysuzlanmak için tam da o zamanı buldu ve bir şey satın almayacağımızı fark edince bizi oradan kışkırladı. Ellie’nin peşine düşecektim, ama Gus uzanıp tişörtümden tuttu.

“Olmaz,” dedi. “Onu takip etmeyeceğiz. Burası onun şehri, bu işten yakamızı sıyıramayız.”

Acıyla yutkundum. “Ellie’nin onunla öylece gitmesine göz mü yumacağız yani?”

“Evet, yumacağız. Yummak zorundayız. Planının ne olduğunu bilmiyoruz. Her neyse, zaten bir seçeneğimiz de yok. Peşinden gidersek onu tehlikeye atmış oluruz ki bu ikimizin de en son isteyeceği şey, anladın mı? Dinle, şimdi otel odana gideceğiz. Bütün eşyalarımızı aldım. Valizlerimizi boşaltıp bekleyeceğiz.”

“Nerede bekleyeceğiz? Ya Javier yahut Travis onu otele kadar takip ederse?”

Bıyığı seğirdi. “Seni onun odasına sokacağız. Geri döndüğünde içeride onu bekliyor olacaksın.”

Eğer geri dönerse tabii, diye düşündüm. Kendi de aynı şeyi düşünüyormuş gibi Gus bana baktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ELLİE

Annemle babam Mississippi'den ayrılmaktan söz etmeye başladıklarında on bir yaşında olduğumu hatırladım. Sıcak bir bahar günüydü, cehennem kadar sıcaktı. Karavanımızın ön basamağında oturmuş, sokakta koşturan, gülüp eğlenen çocukları izliyordum. Seksenlerde nem oranı yüzde yüze çıktığında çocukların çoğu zaman yaptığı gibi hepsi mayo giyyordu.

Ben giymiyordum. Yakıcı güneşin altında oturmuş, kot pantolon giyyordum. Boldu, gerçekten hafıftı ve bir dizinde delik vardı ama asla o çocuklardan biri gibi olamayacağım gerçeğini değıştirmiyordu. Eskiden onlar gibiydim, sonra bir gece her şey değışti. O geceden sonra hep ağlayarak uykuya daldım, çünkü canım çok yanıyordu, sürekli dişlerimi sıktım, çünkü annem bana çocuklar için olan *Tylenol*'den daha tesirli bir ağrı kesici vermeyi kabul etmiyordu. Gündüzleri ağrıla-

rım azalırdı, ama ben yine ağlardım, çünkü bir daha asla normal olamayacaktım. Tek yapmak istediğim, mayomu giyip en yakındaki hortumu ya da çim fiskiyesini bulmaya çalışan çocuklara katılmaktı. Ama yapamıyordum. Cesaret edemiyordum. Farklılık ve aşağılık kompleksi hissi beni küçük yaşta tüketmişti.

Orada basamaklarda oturmuş, hayatın bensiz devam etmesini izliyordum. Arkamda pis esintiyi içeri alan bir sineklik vardı. Onun arkasında ebeveynlerim masada oturmuş, geleceğimi konuşuyorlardı. Onları dinlediğimi ve duyabildiğimi fark edip etmediklerini ya da bunu umursayıp umursamadıklarını bilmiyorum, ama benim hakkımda orada yokmuşum gibi konuşuyorlardı.

Babam korkuyordu, çünkü Çocuk Esirgeme Kurumu yetkilileri işyerine gelmişlerdi. Ben okuldayken eve de uğramışlardı sanırım. Hiçbirini görmemiştim, gördüysem de bilmiyordum. Kimse henüz bana soru sormuyordu, ama annemle babam bundan korkuyorlardı. Onlara, söyleyeceğim yalanı gayet iyi bildiğimi ve başlarını belaya sokacak hiçbir şey yapmayacağımı söylemek istiyordum. İşin tuhaf yanıysa bana inandıklarını sanmıyorum. Bir gün onlara ihanet edeceğim düşüncesiyle korku içinde yaşadıklarına bahse girebilirdim.

Gelgelelim onlar bana ihanet ettiler. Bir gün beni dayımın yanına bırakarak çekip gittiler.

Neyse, daha bu olmadan evvel annemle babam kaçışlarını planlıyorlarmış. Kaliforniya'ya gitmemizin annemin fikri olduğunu hatırlıyorum. Babam buna tamamen karşı çı-

kıyordu. Ben ise verandada oturmuş, Kaliforniya'nın ne kadar büyüğü bir yer, Jim Dayı'nın da ne kadar havalı bir adam olduğunu düşünüyor, babamın bu fikre neden karşı çıktığını merak ediyordum. Babam, annemin Kaliforniya'ya kardeşini değil, *o adamı* görmek için gitmek istediğini söyleyip duruyordu. Ve annem en son böyle saçma bir işe girdiğinde az kalsın beni canımdan ediyordu.

O sırada aklımda varsa yoksa Kaliforniya, film yıldızları ve Pasifik Okyanusu'ydu. Gözüm başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Şimdi tüm merak ettiğim, annemin nasıl olup da Travis'le bir ilişki yaşadığıydı. Annem göz kamaştırıcı bir kadındı, tam bir Doğu Avrupalıydı, ama sebebini anlayamıyordum. Nasıl başlamıştı? Annemi ona baktıran ve onu kendisi için isteten neydi? Ne kadar cazibeli olduğu ya da anneme karşı ne kadar nazik davrandığı umurunda değildi. Ona baktığında onun aslında bir canavar olduğunu görememiş miydi? Onu düzeltebileceğini mi düşünmüştü ciddi? Günahlarından arındırabileceğini? Ona âşık olmuş muydu? Yoksa dikkatsizce ve aptalca davranarak, intikam almak için bedenini mi kullanmıştı?

Dışarıdaki ışığın ve sıcaklığın içeriye girmesine engel olan ufak, dumanlı bir barda Travis'in karşısında oturdukça annemi anlamakta daha çok zorlanıyordum. Onunla olup da nasıl kendi hayatı için kaygılanmamıştı? Çünkü ben sapına kadar onun kıızıydım. Ve ben hayatım için son derece kaygılıydım.

Dört bir yanımızı kuşatan korumalara baktım. Bir kez

olsun benden yana bakmadılar. Barın tamamı bize aitti. Travis, barın sahibine herkesi dışarı çıkarmasını buyurmuştu. Gündüzleri, caz müzik çalan böylesi bir müessesede çok fazla insan da yoktu zaten ama yine de... Adam resmen parmaklarını şaklatıyor ve ne isterse oluveriyordu. İnsanlar bunu hayatları buna bağlıymış gibi yapıyorlardı ve gerçekten de öyleydi galiba... Sahip olduğu güç, mide bulandırıcıydı. O derece ki insanlar, onun isteklerini yerine getirmedikleri takdirde hemen oracıkta infaz edileceklerini düşünüyor olmalıydılar. Üstelik infaz edilseler bile kimsenin elinden bir şey gelmezdi. Ne polis, ne hükümet, ne ordu, ne adalet vardı. Hepsi, Travis Raines ve yeni kartelinin elindeydi.

Şu anda, masada onun karşısında otururken ben de onun elindeydim. Bunu itiraf etmek her ne kadar gururumu incitse de gerçek buydu. Bugün neysem onun sayesinde olmuştum. Onu kurtarmaya gelen birinin olduğuna inanmayan dolandırıcı, yüreğinin derinliklerinde iyiliği bulmakta zorlanan kız... Bunda onun da parmağı vardı. Ve şimdi de hayatım onun ellerindeydi. Çünkü Travis Raines, Ellie Watt'ın, yani Amelie Watt'ın mahvolmuş kızının, karşısında oturduğunu öğrenirse yaşamım anında son bulurdu. Kim olduğumu öğrenmese bile beni öldürme ihtimali hâlâ vardı. Sebepsiz yere... Sırf bu güce sahip olduğu için...

“İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu. “Su falan? Yüzün kıpkırmızı...”

Yüzümü ekşitip elimi alnıma koydum. Anlaşılan durumun gerginliği, yüzüme sandığımdan daha fazla yansiyordu. Bozun-

tuya vermemem gerekiyordu. “Su olabilir, teşekkür ederim. Bugün güneşte fazla kaldım sanırım. Biraz başım dönüyor.”

Belli belirsiz kaşlarını çattı, gözleri hafif karanlıklaştı. “Çok yazık... Akşam seni yemeğe çıkarmayı umuyordum. Kentteki en iyi restoranlardan birinin sahibiyim.”

“Ne kadar çok yerin var.”

Dişlerini birkaç kez takırdatınca masanın kenarını kavrama dürtüme karşı koydum. “Veracruz’un tamamı benim... Yakında öğrenirsin zaten. Travis Raines dedin mi insanların yüzünden anlarsın. Saygı, korku, hepsi...”

Aman Tanrı’m, şu anda en çok istediğim şey, kadehimi kafasında kırmanın milyonlarca yolunu bulmaktı.

“Güzel bir his olmalı...”

“Pek etkilenmiş benzemiyorsun.”

Omuz silktim, çünkü Eleanor Willis öyle yapardı.

“Belki beni etkilemek için yarın bir fırsat yakalarsın öyleyse...”

Belki de zor kızı oynayarak şansımı fazla zorluyordum. Belki de bu tarz kızlardan hoşlanmıyordu. Fakat bu meydan okuma karşısında gözleri ışıldadı. Hasta herifin *hoşuna gitmişti* bu.

“Eh, gereken neyse yapacağım. Seni otele bırakmamı ister misin? Nerede kalıyorsun?”

İşte şimdi kritik bir karar vermem gerekiyordu. Reddersem beni yine de takip eder miydi? Beni takip edebilmesi ve beni takip ettiğini görebilmem için önden gitsem daha mı iyi olurdu acaba?

“Evet, harika olur. Taksiye binecektim, ama eğer zahmet olmazsa...”

“Lafı mı olur?” Gülümsedi, yüzü bir yılanbalığı gibiydi.

Bardan ayrılarak sokağa çıktık. Ansızın devasa bir cip yanaştı. Travis beni arka koltuğa buyur etti. Ocean Springs'teyken Javier'in yaptığına epey benziyordu. Tek fark, bu arabanın camı alışılmadık biçimde kalındı; kurşun geçirmezdi.

Otele giderken yol boyunca gergindim. Otelde durmayıp yola devam etmenin, beni başka bir yere götürüp vurma-nın onun için ne kadar kolay olacağını düşündüm. Tecavüz etmenin... İşkence etmenin...

Bu yetmezmiş gibi, aklımdan geçenleri hissetmişçesine yolcu koltuğundaki yerinde omzunun üstünden bana meraklı bakışlar attı. “İyi misin?”

“Güneş çarpması sadece... Beni araba tuttuğunu da söylemem gerekirdi,” dedim bunun, farkında olmadan eteğime silip durduğum terli avuçlarımı açıklayacağını umarak.

Mahvolmuşum gibi başını iki yana salladı. Mahvolmuştum da... Cidden mahvolmuştum ve bunu da ancak beni otele bırakıp yarın altıda almaya geleceğini ve üzerime çarpıcı bir şeyler giymemi söylemesinin ardından fark ettim.

Durumun vahametini ancak o zaman fark edebilmiştim. Otele girip Enrico'nun her hareketimi izlediğini gördüğümde ne kadar köşeye sıkışmış, ne kadar yalnız olduğumu anladım. Elimi tutacak ve doğru olanı yaptığımı, her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek hiç kimsem yoktu.

Camden...

Camden'ı gördüğümü biliyordum. Hayal görmemiştim. Gördüğüm hayal olamazdı. Onu pazar yerinde görmüştüm. Doğrudan bana bakmıştı. Fakat bana bakan surat, bir gün göreceğimi sandığım surat değildi. Yıkılmış bir adamın suratıydı. Suçluluk duygusu beni dürtüklemeye başlıyor, bana onu yıkanın *ben* olduğumu söylüyordu. Ne yapıp edip beni başka bir ülkede bulan ve sonra da arkasını dönüp giden bu Camden'ı ben yıkmıştım.

Enrico'nun yanından sendeleyerek geçtim. Güneşte fazla kaldığımı ve biraz kestireceğimi söyledim. Bunun onu şimdilik benden uzak tutmasını umdum. Yapmam gereken bir şey vardı, başladığım, ama hiç bitiremediğim bir şey.

Alacakaranlığa bulanık avludan hızlı adımlarla geçip odaya vardım. Eski anahtarla bir süre cebelleştikten sonra kapıyı açtım. Karanlık serinliğin içine daldım. Kapıyı arkamdan kilitleyerek kendimi yatağa attım. Ağlamaya başladım. Bağıra çağıra... Hıçkırma hıçkırma... Ağladım, çünkü korkuyordum. En çok da kendimden... Ve kendime de güvenemezsem geriye hiç kimse kalmıyordu.

Gözyaşlarım tükenene kadar ağladım. Ağlamam dindiğinde, daha fazla ağlayamayacağımı hissettiğimde bile sırtüstü yuvarlandım ve o duygu hâlâ oradaydı. Hayal kırıklığı... İşlerin bu raddeye gelmesine izin verdiğim için... Önümüzdeki yirmi dört saat içinde işler sarpa sararsa bunun sorumlusu sadece kendim olacaktım.

Orada birkaç saniye uzandım. Uykunun gelmesi, beni alıp götürmesi için dua ettim. Hiçbir şeyle yüzleşmek, hiçbir

şey yapmak ya da hiç kimse olmak istemiyordum artık. Tam dalmak üzereyken bir ses duydum. Metal sesi, çok inceydi. Dolap askılığında bir askının sesi...

Odamda biri vardı.

Daha kesin konuşmak gerekirse dolabımda biri vardı.

Yattığım yerde ağır ağır doğruldum, etrafta bir silah aradım. Burada hiçbir şeyim yoktu, tabancamı bile getirmemiştim. Javier'in aklından neler geçiyordu yahu? Hayır, asıl benim aklımdan neler geçiyordu?

“Kim var orada?” diye sordum sesim çatallaşarak. “Dolabın içinde olduğunu biliyorum.”

Askılar yine kıpırdadı. Soluğumu tuttum. Yataktan ön kapıya kadar olan mesafeyi hesaplamaya başladım. Davetsiz misafirim beni yakalamadan kendimi dışarı atabilir miydim?

Şansımı denemek zorundaydım.

Ayağa kalkıp koşmaya başladım. Sandaletlerim fayansların üzerinde kayınca az kalsın iki seksen yere seriliyordum. Aynı anda dolap kapağı da açıldı ve içinden iri, karanlık bir figür fırlayıp üzerime geldi.

Tam kapıya varıp elimi kapı koluna uzatmıştım ki dolaptan çıkan kişi, omzuma dolayarak beni yakaladı. Beni ileriye, soğuk fayansların üzerine itmek yerine, düşerken vücudunu döndürmeye başladı. Darbeden onun vücudu daha çok etkilendi. Sırtüstü düştü. Ben onun üzerine kondum.

Adam, acıyla bağırdı, sesi tanıdık ve keskindi. Ama vücudum hâlâ adrenalın pompalıyordu, üzerinden kalkmaya çalıştım. Ondan kurtulup yardım çağıracaktım.

Çabuk davrandı. Hareket etmeme izin vermeden elini ağzıma götürdü. Kafamı sert göğsüne bastırarak kulağıma, “Ellie, benim,” diye homurdandı.

Sesi beni anında rahatlattı. Başımı sallayınca beni bıraktı. Döndüm, Camden’la yüz yüze kaldım.

Tekrar soluk almaya başladığımda, “Hayal görmemişim,” dedim. Parmaklarımı yüzünde gezdirdim, sakalına, güçlü hatlarına dokundum. “Benim için gelmişsin gerçekten...”

Dokunmamla birlikte biraz irkildi, sonra yüzü çelik gibi sertleşti. Yutkundu. “Elbette geldim. Sana geleceğimi söylemiştim.”

Gözlerinde, mavinin altındaki samimiyette kayboldum. O kadar dürüsttü ki... Sözüünü tutacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Buna degeceğimi düşünmemiştim.

Ah Tanrı’m, suçluluk duygusu... Javier... *Onu biliyor olamazdı, değil mi?*

“Beni... Beni nasıl buldun?” diye sordum.

Gözlerini kapadı, başını yere koydu, çenesini sağa sola oynattı. Kolundaki askıyı, tişörtünün bir noktasının ıslak olduğunu ancak o zaman fark ettim.

“Aman Tanrım, Camden. Ne oldu sana?” Hemen üzerinden kalktım ve onu kaldırmaya çalıştım. Beni korumak için kendini yere atmıştı. Bu, kolu için hiç iyi haber değildi.

Umarım bilmiyordur. Umarım bilmiyordur.

“Vurulduğum,” dedi kalkmasına yardım etmeme izin vererek. Ne kadar iri olduğunu unutmuşum.

Her şeyi unutmuşum.

Sonunda her şeyi anladığımda, “Vuruldu mu?” dedim. “Ne zaman? Nasıl?”

Yüzünü ekşitip yatağa doğru gitmeye çalıştı. “Oturmam lazım. İçecek bir şeylerin var mı? Şöyle sert bir şeyler?”

“Bilmiyorum,” dedim bakmak için minibara koşarak. Küçük likör şişeleriyle doluydu. Dört tekila ve iki kadeh alıp komodinin üzerine koydum. Sonra, yeşil limon poşetini koyduğum çantama doğru hamle yaptım.

“Yeşil limon istemiyorum,” dedi şişenin kapağını tek eliyle açmaya çalışarak, dişlerinden de yardım alarak.

Aklım, bir gece önce Javier’le içtiğim tekilaya gitti birden.

Biliyor muydu? Biliyor muydu?

Kapağı ağzından tükürdü. Sonra şişenin içindekileri doğrudan ağzına boşalttı. Aynı işlemi diğer şişeyle de yaptı.

Bir kuş gibi gergince başında dolanarak, sessizce izledim. Ellerimi eteğime sildim. Ne yapacağımı ya da onun için ne anlam ifade ettiğimi bilmiyordum. İyi olduğumdan emin olmak için onca yol tepip ta buralara kadar gelmişti. Ona, bunun bir hata olduğunu, bütün emeklerinin bir hiç uğruna olduğunu söylemek istemiyordum.

Vurulmuştu. *Benim için...* Ben ise bu adamın beni kurtarmaya asla gelmeyeceğine inanarak düşmanın koynuna girmiştim.

Şimdi Camden beni izliyordu. Nefes alış verişleri düzene girmeye başlamıştı. Gözlerindeki ifade karanlık ve ihtiyatlıydı. Beni, onu soymaya çalışırken yakaladığı zamanı hatırlatıyordu. Tek fark, bu kez kafama bir tabanca dayamamıştı.

Keşke dayamış olsaydı.

Suçluluk duygusu beni sessizce, diri diri yemeye başlamanadan evvel, “Ne oldu?” diye sordum. Göz kapakları düşüyordu, bakışları uyuşuktu ve tiksinti doluydu. “Tampico dışındaki otoyolda arabayla gidiyorduk. Ateş ettiler. Kurşun omzuma isabet etti.”

“Gidiyorduk?”

Yavaşça başını salladı. “Ben ve Gus...”

“Gus!” diye haykırdım. “O nerede? İyi mi?”

Oldukça soğuk bir tonla, “O vurulmadı, eğer merak ettiğin buysa,” dedi. “Otel odasında.”

“Burada mı kalıyorsunuz?”

“Veracruz’a kadar seni kurtarmak için geldik, Ellie.”

Gözlerimi kırptırdım, zekice bir şeyler söylemeye çalıştım. Fakat ağzımdan tek kelime çıkmadı. Yatağın köşesine ilişerek elimi dizine koydum. Ters ters bakınca çektim. Bir şeyler fena halde değişmişti, bunun ne olduğunu öğrenmekten fena halde korkuyordum. Bana bir yabancıнын gözleriyle bakıyordu.

Ona zayıfça gülümsedim. “Eh, beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Beni nasıl bulduğunu bile bilmiyorum.”

Yüzüne bir gölge çöker gibi oldu. Savaş sonrası bunalmı yaşayan bir askere benziyordu. Ayrıca yaşlanmış, bilgeleşmiş, sertleşmiş gibiydi de...

Dudaklarını yaladı. “Kolay olmadı.”

“Sophia’yla Ben nasıl?”

Keskin, soğuk bir kahkaha patlattı. “Ah, Sophia’yla Ben

mi? Gayet iyiler. Özellikle de dangalak Camden'dan kurtuldukları için...”

Sesi çarpılıyor, kesiyor, kötü bir yere gidiyordu.

“Ne...”

Oturduğu yerde dikleşti. Omzundaki ağrıya rağmen sırtı rıttı. “Kesinlikle harikalar... Ufak tezgâhları işe yaramadığı için biraz kızgındırlar belki. Ah evet, Sophia, ağabeyleri ve muhtemelen biricik sevgilin Javier, hepsi işin içindeydiler.”

Sevgili lafını duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ciğerlerim yerinden sökülüp yere düşmüş gibi hissettim. *Hayır...*

Daha yüksek sesle devam etti. Gözleri sulandı, öfkeyle benimkileri yakıp geçti. “Saldırı ve cinayet nedeniyle kendini *LA Times*'in ön sayfasında görmek gibisi yok. Senin izini sürmeye çalışırken canını zor kurtarmaya çalışmak gibisi yok!”

Javier'in *LA Times*'ı okuduğunu hatırlayınca nefesim kesildi.

“Seni bulmak için lanet olası Mississippi'ye gidip onunla paylaştığın evi bulmak ve sonra da seninle ne yapmayı planladığını öğrenmek gibisi yok.”

Gözyaşları, gözlerimi yakarken başımı iki yana salladım. Söylediklerine, konuşmanın nereye gittiğine bir anlam veremiyordum. Tuzağa düşürülmüş olmasına rağmen, yine de beni kurtarmak için ta Ocean Springs'e gitmişti.

“Plan neymiş peki?” diye fısıldadım.

Bana bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. Gözleri ışıltı ışıltıydı. Pencerenin dışında karanlık hızla çöküyordu, ama lambayı açamayacak kadar donakalmıştım.

“Javier seni buraya annenle babanı öldürtmek için getirmiş.”

Buz... Saf buz...

“Ne, neden?” Bu çok saçmaydı.

Camden sağlıklı omzunu silkti. “Çünkü onun adı Javier ve adam delinin teki, nedeni bu işte... Ne kadar beynini yıkadı senin?”

“Beynimi yıkadığı falan yok.”

Yine güldü, bu seferki daha gaddarcaydı. “Ah, güzel espri... Ee, söyle bakalım, seni buraya getirip Travis’i öldürtmek için sana ne söyledi? Ya da ne yaptı?”

Öfkeyle, “Bana seni öldüreceğini söyledi,” diye haykırdım.

“Sen de inandın mı?” diye sordu.

“Elbette inandım! Aksi takdirde yapmazdım.”

“Ona inandıysan...” dedi usulca, tekila şişeciklerini yatak örtülerinin üzerinde ileri geri yuvarlayarak. Kendi kendine gülümsedi. “Onun bana bu denli korkunç bir şey yapacağına, o kudrete sahip olduğuna inandıysan neden onunla gidip düzüştün?” Gözleri, benimkilerle buluştu.

Dünya ayaklarımın altından çekildi. Üzerinde durmak zorunda olduğum sağlam olduğunu düşündüğüm her şey bir çırpıda yok oldu. Doğrudan suçluluk duygumun içine düşüyordum. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Hıçkırıklarımı bastırmakta zorlandım.

Ona bakacak yüzüm yoktu. Bir daha kendime bile bakacak yüzüm yoktu.

“Çok özür dilerim, Camden.”

Şişecikleri ileri geri yuvarlayarak birkaç saniye bekledikten sonra, “Önemli değil,” dedi.

“Önemli... Bunu seni incitmek için yapmadım. Neden yaptığımı bilmiyorum.”

“Zayıf olduğun için yaptın,” dedi aniden. Belli belirsiz bir omuz silkme daha. “Ve beni asla gerçekten önemsemedin.”

“Camden, lütfen!” dedim eline uzanarak. Tutmama izin verdi, soğuktuktu, onda benim için hayat yoktu. “Lütfen, dinle beni... Benim için geleceğini sanmıyordum. Sophia ve Ben’le yeni hayatına devam edeceğini düşünüyordum. Yalnız olduğumu ve her zamanki gibi yalnız kalacağımı sanıyordum...”

“Güzel bir acıklı hikâye, Ellie Watt...”

“Acıklı hikâye değil! Gerçek bu...”

“Siz güvenmeyenler...”

“Eh... İnsanlara güvenmem ben. Bunu biliyorsun.”

“Hiçbir şey bilmiyorum!” diye çılgık attı. “Bunca yolu başının belada olduğunu düşündüğüm için geldim. Ama görüyorum ki başın belada değil! Başında, istediğin türden bir bela var. Senin... hakkında... hiçbir şey... bilmiyorum.” Tüm enerjisi tükenmiş gibiydi. Yatak başına yaslandı, gözlerini devirdi, başını usulca sağa sola salladı. “İhanete uğramaktan bıktım artık.”

“Biliyorum,” dedim sessizce. Yabancı nesnelermişçesine ellerime baktım. “Sen, hayatta incitmek isteyeceğim en son kişisin.”

“Ama incittin. Başka kimi incittin bugün? Javier’i mi? Travis’i mi?”

“Kimi incittiğimi bilmiyorum artık. Camden, lütfen, bana inanmak zorundasın. Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum. Javier’le yattım çünkü... Çünkü bir zamanlar onu seviyordum. Ve beni ona, bu hayata ait olduğuma, bundan daha iyisine sahip olamayacağıma inandırdı.”

“Haklı...”

Hayretler içinde ona baktım. Bana bakıyordu, yüzünün her noktasında geçmişimiz okunuyordu. Daha önce hiçbir bıçak bu kadar derine saplanmamıştı. Ama bunu hiç o anki kadar hak etmemiştim sanırım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

CAMDEN

Onu incittiğimi biliyordum.

Yüzü, tahrip olmuş bir bina gibi kırıştı. Az önce güzel ve güçlüyken bir anda mahvoldu. Canının yandığını biliyordum. Kendini nasıl hissettiğini biliyordum: Bir hiç gibi, değersiz, çürümüş...

Benim gibi hissettiğini biliyordum. İsteddiğim de buydu zaten.

Başını diğer tarafa çevirdi. Fal taşı gibi açılmış gözlerindeki yaşlar donmuştu, her an akacak gibiydiler, ama akıyorlardı.

Hâlâ çok kızgın olmama, havanın tadı acı olmasına rağmen göğsümde bir sızı vardı. Kirli dövüştüğüm ve bu kadar alçaldığım için... Ellie neyi hak etmiş olursa olsun, ne kadar dağılmış ve mahvolmuş olursa olsun onu hâlâ seviyordum. Onu bundan sonra sevmemeye karar vermek, benim için o kadar da basit olmayacaktı.

Dahası büyük resmi, Gus'ı, Ellie'yi düşünmek zorundaydım. Ona karşı hissettiklerimi, birlikte paylaştıklarımızı bile denkleme dahil etmemeliydim. Oraya onu kurtarmaya, onu bütün bu pislikten çıkarmaya gelmiştim. Bunun için sonuna kadar da mücadele edecektim.

Keşke o kadar canım yanmasaydı. Keşke umursamamak için içimde o kuvvete sahip olsaydım.

“Ellie,” dedim usulca. Son tekila şişesine uzanarak ona attım.

Şişeyi yakalayıp hissiz gözlerle baktı. Şoktaydı, sersemlemiş, düşüncelerinin ve milyonlarca pişmanlık dalgasının arasında kaybolmuştu. O bakışı da biliyordum.

Başımınla şişeyi işaret ettim. “İç, bebeğim...”

Kapağını hemen açıp içti. Biraz öksürdü ama hepsini bitirdi. Ardından şişeyi odanın öbür tarafına attı, şişe fayansların üzerinde tangırdadı.

Sırtım seğirdi. Sabah inanılmaz bir acıyla uyanacaktım. Bu odada, onu incitmeden durdurumama olanak yoktu. Uzun vadede fazladan biraz daha acı çekmişim, ne fark ederdi ki? Omzum beni öldürüyordu, kalbimin acısıysa tarifsizdi.

Yatağın kenarında otururken, gözleri yerde, omuzları düşük, “Camden,” diye başladı. Onu tanıdığımından beri ilk defa zayıf, kırılgan görünüyordu. Ona yakışmıyordu. Ellie Watt'ın başka bir yüzü, tanımak zorunda kalacağım başka biri. “Javier'in annemle babamı öldürmemi istediğinden emin misin?”

Başımı salladım. “Bana inanıyorsun, değil mi?”

O kahverengi gözleriyle bana baktı. “Evet, inanıyorum. Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim.”

Buna pek güvenemiyordum. Ellie, karşısına çıkan herkesten ve her şeyden şüphe ederdi. Yaşadıklarından sonra onu suçlayamazdım. Şu anda bile Javier'le ilgili yeni bir şeyi keşfediyordu, bunun böyle olacağını tahmin etmeliydi gerçi... Ah, o adamın boğazını sıkamak için can atıyordum.

“Neden böyle bir şey yaptığını aklım almıyor. Neden bana söylemedi?”

“Bunu Gus’la ben de düşünüyoruz. Çarpık bir ahlak anlayışı olduğunu ve sözlerini tuttuğunu söylemiştin. Bak, Jim Dayı’nın başına neler geldi.” *Evet, bak, Jim Dayı’nın başına neler geldi*, onun iyiliği için bir kez daha tekrarlamak istiyordum. Adam senin dayını öldürdü, sonra gittin bir de onunla yattın. Bir katille düzüştün.

Öfkem, yüzeye çıkmak için fırsat kolluyordu. Bu, ömrümün sonuna kadar içimi kemirecekti.

İzin veririm tabii...

Derin bir nefes aldım. “Ellie, kendince sebeplerden ötürü Javier’e güvenmen gerektiğini ya da onunla aranda bir tür bağ olduğunu biliyorum. Yaptığın şeyin doğru olduğuna inandığını biliyorum. Bu adamdan intikam almak istemeni anlıyorum ve intikamını almak için ne gerekirse yapacağını biliyorum. Senden tek istediğim, eğer istemiyorsan bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığını fark etmen... Benimle ve Gus’la buradan ayrılabilirsin. Hem de bu gece... Bütün bunları arkamızda bırakabiliriz.”

“Onu öldürmek çok mu yanlış olurdu?” diye sordu usulca. Kolumu ona dolayıp kendime çekmek, sarılmak, onu sev-

diğimi, başına hiçbir kötülük gelmesine izin vermeyeceğimi söylemek istiyordum, ama bu dürtümü bastırdım. Onun için bir kurşun daha yemeye hazırdım. Yaptığı seçim ne olursa olsun, başka bir âşık; başka bir yaşantı istese dahi, yanında olacaktım. Daima yanında olacaktım. Düştüğünde, kaçmak istediğinde, eve dönmek istediğinde...

“Onu öldürmenin bir şeyleri değiştireceğine inanıyor musun?” diye sordum. “Hayatında olumlu anlamda bir fark yaratır mı sence?”

Düşündü. O güzel beyninin çarkları dönerken gözleri amaçsızca etrafa bakındı. Ne derse desin anlayışla karşılayacaktım. Çünkü yüreğinizin derinliklerindeki o öfkeye sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Onu oradan söküp atmanın tek yolunun onu oraya koyan kişiyi yok etmek olduğunu sanırsınız. Fakat gerçeği ancak çok sonraları fark edersiniz, o öfkeyi oraya hiç kimse koymamıştır. Siz koymuşsunuzdur. Ve siz kendinizle yaşamak zorundasınızdır. Bu esnada da bir başkası ölür, acı çeker ya da yok edilir. Cenaze ateşine bir ceset daha ilave edilir. Zaten yeterince ağır olan ruhunuza bir yük daha bindirilir.

Sonunda, “Bilmem... Kendim için bu intikamı çok uzun zamandır istiyordum. Onu öldürürsem beni tutsak eden ve bana ne yapacağımı, kim olduğumu söyleyen her şeyden kurtulacağımı sanıyordum. Onu, beni mahveden adamı öldürürsem iyi biri olacağımı sanıyordum. Bazen...” dedi. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Baraj kapakları açılmıştı. Burnunu çekti. “Bazen iyi olmak için her şeyi yapmaya hazırım.”

Lanet olsun... Lanet olsun... Tam içimde kırılacak bir şey kalmadığını düşündüğüm sırada kalbim yine paramparça oluyordu.

Öne doğru eğilip onu kendime çekerek, “Buraya gel,” dedim. Başını göğsüme yaslayıp sessizce ağladı. “Hey, küçükken trampenimin üzerinde bu şekilde uzanırdık, hatırladın mı?”

Burnunu çekti. “O zaman ağladığımı hatırlamıyorum ama...”

“Hayır... Hayır, birbirimizin önünde hiç ağlamazdık. Fazla havalıydık. Ama içimizden ağlamadığımız anlamına gelmezdi bu. Ya da birbirimiz için...” Sağlam elimi kafasının arkasına koyup orada tuttum, derin bir nefes aldım. “Ellie, her neye ihtiyaç duyarsan sana yardım edeceğim. Yalnız başına olmayacaksın. Travis’i öldürmek istiyorsan, hangi nedenlerle olursa olsun, yanında olacağım. Ve işini bitirdiğinde, bana izin verirsen, seni eve götüreceğim. Şu anda bu işten vazgeçip bu gece ortadan kaybolmak ister ve asla ardına bakmak istemezsen Gus’la ben sana yine yardım edeceğiz. Her ne yaptıysan, düşündüysen, planladıysan ya da vazgeçtiysen bu, buraya senin için geldiğimiz gerçeğini değiştirmez. Buraya sana yardım etmek için geldik, Ellie. Hangi yolu seçersen seç...”

Üzerimde kaskatı kesildi, uzuvları katılaştı. “Tekrar dolaba saklanarak başlayabilirsin.”

“Ne?”

Yerinden fırladı, gözleri pencereye gitti. “Hadi, hemen! Dolaba, yatağın altına... Saklan bir yere! Hadi!”

Yatağın altına yeterince hızlı girmeme, özellikle de kolum bu haldeyken, imkân yoktu. O nedenle derhâl dolaba girdim, parmaklarımı aralıklara sokup tam kapı çalındığı sırada kapağı çekerek kapattım.

“Bayan Eleanor Willis?” dedi boğuk bir ses.

Olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştım. Sessiz nefes alıp verdim. Askılara çarpmadan aralıklardan bakmaya çalıştım.

Bulunduğum yerden Ellie’nin yataktan kalkıp kapıya gittiğini görebiliyordum.

“Selam, Enrico...” Sesi sarhoş, biraz fazla sarhoş gibiydi. Rol yapıyordu.

“Bayan Willis,” dedi Enrico. Uzun bir duraksama... Ellie’ye tuhaf tuhaf baktığını tahmin edebiliyordum. “İçeri girebilir miyim?”

“Hayır deme şansım var mı?”

Yine bir duraksama... “Hayır, bayan... Özür dilerim.”

“Peki, içeri gel.” Tembel adımlarla kapıdan uzaklaşarak kendini külçe gibi yatağa bıraktı.

Kapı kapandı. Enrico odanın ortasında durdu.

“Ne oldu burada?”

“Biraz eğlenmek istedim sadece.” Bunu kıkırdayarak vurguladı. Rolü biraz abartılıydı, Enrico’nun yuttuğunu umdum.

“Yalnız mısın?” Benim girdiğim veranda kapısına doğru yürüdü. Kapıyı yokladı, kilitlemeyi akıl ettiğim için kendimi tebrik ettim.

“Elbette yalnızım,” dedi. “En azından sen gelene kadar yalnızdım. Huzur içinde iki tek atamaz mıyım?”

Enrico dönüp geri geldi, yatağın ayak ucunda durdu. Dolap kapağının aralıklarından ayakkabılarının ve pantolonunun bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Kayıt yaptırırken Enrico gözüme iyi biri gibi gözüküyordu. Fakat anlaşılan Javier’in bir arkadaşıydı ki bu da bütün masum görünüşünü geçersiz kıları.

“Bayan Willis, komşuların bağırışlar duyduklarını söylediler.”

Duraklama. “Ee? Uyandırmış mıyım? Saat daha dokuz yok.”

“Bağırın sen miydin?”

“Evet, ne olmuş? Meksika özgür bir ülke değil mi?”

“Peki *kime* bağırıyordun?” dedi sabrının zorlandığı belli bir ses tonuyla.

“Eh, belli ki kendime... Ne yani, çeşitli kartellerin elinde maşa olup hayatın mahvolduğunda şöyle bağırıp ağlamadın, sinir krizi geçirmedi mi hiç?” Sonlara doğru sesi tizleşmişti. Bunun rol icabı olup olmadığını anlayamadım. Sürekli ihanete uğramama rağmen, ona acımaya başlıyordum.

İşin doğrusu şuydu ki Ellie’nin hiçbir şeyi beni incitmek için yapmadığını biliyordum. İsterseniz bana aptal deyin *ki öyleydin de* ama benim acımı hafifletmek için elinden geleni ardına koymayacağını yüreğimin derinliklerinde biliyordum. Bana bu konuda değer verdiğinden emindim. Yine de asla gelmeyeceğimi düşündüğünü bilmek acı veriyordu. Kimseye

güvenmediğini biliyordum ve günün birinde kalbini kırıp adını unutacak sıradan bir âşıktım onun gözünde, ama benim öyle olmadığımı bilmesi gerekirdi. Ben başkaları gibi değildim. Ben herkes gibi değildim. Benim için ne kadar değerli olduğunu, ayrılmamızın tek sebebinin seçme şansımız olmayışı olduğunu bilmesi gerekirdi. İkisi de dandik olsa da *onun* bir seçme şansı vardı sanırım. En nihayetinde fedakârlığının bize pek faydası olmamıştı. Her şey bir hiç uğrunaydı.

“Bayan Willis, Javier burada tamamen güvende olduğunu bilmeni istiyor.”

Javier... Az kalsın yumruğumu dolabın kapağına geçiriyordum, ama son anda kendime mukayyet oldum. O berbat, korkunç karanlık beni çağırıyordu. Javier’i düşünemezdim, ya da onu ve Ellie’yi birlikte ya da bilerek yapmamış olsa bile Ellie’nin bunu bana nasıl yaptığını... Javier’in Ellie’yi ne kadar kolay geri kazandığını, kendinden şüphe ettirdiğini, onu böylesi şeyler yapmaya zorladığını düşündükçe çileden çıkıyordum. Seks kısmını anlıyordum, tamam... Anlayamadığım noktaysa Ellie üzerinde sahip olduğu güçtü. Ya da belki de anlamak istemiyordum. Ellie bundan daha iyisini yapabilirdi. Buna inanıyordum. Biliyordum.

Ellie gülümseyerek ve yatağın üstündeki duruşunu düzelterek, “Nasıl güvendedeyim?” diye sordu. “Çünkü az önce Travis Raines’le bir şeyler içtim ve kendimi hiç, ama hiç güvende hissetmedim.”

Odayı göstererek, “Burada güvendesin,” dedi. “Her tarafa adam yerleştirdik. Avlunun hemen ötesinde, nehrin karşı

yakasında iki adam var. Oradan gelen olursa kesin görürler. Otelin önünde de adamlar var. Ve tabii ki ben de buradayım. Beni istediğin saatte çağırabilirsin. Nerede olursan ol, korunuyorsun.”

Enrico’nun, Javier’in aslında söylemeye çalıştığı şey, Ellie’nin kapana kısıldığı, otelinde tutsak edildiği idi. Benimle ve Gus’la bu gece ya da başka bir gece kaçmasına olanak yoktu. Bir adamdan korunuyordu, bir diğersininse tutsağıydı.

“Eh, bütün bunlar kendimi güvende hissettirmeli sanırım,” dedi Ellie. “Yarın akşama kadar...”

“Yarın akşam mı?”

“Evet, Travis beni yemeğe çıkaracak. Saat altıda...”

“Anladım. Javier’e haber veririm.”

“Javier’e bunu yapmak istemediğimi söyleyebilirsin.”

Duraksadı. Odanın diğer tarafına yürüdü. “Ona söyleyim. Yanıtının ne olacağını bilmiyorum.”

“Emrinin demek istiyorsun.”

“Evet, emrinin... Biraz hasmane davranıyorsam özür dilirim. Ama emirlerini yerine getirmek zorundayım. Ve bu, seni yarın akşamki yemeğe gitmeye zorlayabilirim anlamına da geliyor. Anlıyor musun?”

Kızcağız, birilerince tehdit edilmeden hiçbir yere gide-miyordu adeta.

Kederle iç çekerek, “Anlıyorum,” dedi. “Dinle, Enrico, bana bir iyilik yapıp bir içki daha verir misin?”

Minibara gidip kapağını açtı. “Tekilaların hepsi bitmiş.”

“Viski alayım öyleyse...”

“Siz Amerikalılar karıştırmayı seviyorsunuz.” Şişeyi Ellie’ye attı ve o da yakaladı.

“Karaciğeri çalıştırmayı severim.”

“Pekâlâ, iyi geceler, Bayan Willis...” Enrico kapıya yürüdü. Rahatladım. Soluk alış verişlerim yavaşladı. “Umarım güvende olduğunu bilerek rahat bir uyku çekersin.”

Ellie viski şişesini açarak içtikten sonra, “İyi geceler,” dedi.

Kapı kapandı. Gerginlik dolu birkaç saniye bekledikten sonra Ellie gidip kapıyı kapadı. Ardından veranda kapısını kontrol edip perdeyi çekti. Yatağa dönerek uzandı, bacakları kenardan aşağı sarkıyordu. Bacağının yukarılarına doğru kıvrılan kiraz çiçeği dövmesinin başını görebiliyordum. Biraz kötü görünüyordu. Bir an için, dövmeyi yeterince nemlendirmediyi düşünerek endişelendim.

Banyoya gitti. Orada olduğumu neredeyse unutmuştu. Yapmayacağı şey değildi doğrusu. Sonra banyodan çıktı, soyundu. Bluzu ve eteği aşağı kayarak ayaklarının etrafında toplandı, bu bana rüyalarımın obsidyen şeklini hatırlattı. Sonra sırtına bir tişört geçirip ana ışığı söndürdü. Ardından lambayı kapatıp yatağa girdi. Karanlık...

Şansımı deneyip bir şeyler söylesem mi, yoksa dolabın içinde çömelip geceyi orada geçirmeye hazırlansam mı diye düşünerek on dakika daha bekledim. Şu anda odasından çıkmayı göze alamazdım, sıkı koruma ve gözlem altındayken yapamazdım.

Gus’ın telefonunu cebimden çıkarıp kontrol ettim. Şehirde bir dükkândan kendine bir ceptelefonu almaya çalışacağını söy-

lemişti, ama şu ana kadar sadece odasını arayabiliyordum. Sabah arayıp bilgilendirmem gerekecekti. Bizim için fazla kaygılanmadığını umuyordum.

Sonunda riske girmeye karar vererek dolabın kapağını ağır ağır ittim. İnce perdelerden içeri sızan dışarıdaki ışıklandırılmalı yürüme yolunun ölgün turuncu ışığı haricinde oda karanlıktı. Yatağın diğer tarafına giderek pikenin üstüne yattım.

Yuvarlanarak bana döndü, cenin pozisyonunda bacaklarını karnına çekmiş, ellerini çenesinin altında kenetlemişti. Birkaç saniye baktık. O sırada bunu nasıl atlatacağımı merak ettim. Nasıl deneyeceğimi merak ettim. Bana bahaneler sunabilirdi, ama bunun pek ehemmiyeti yoktu. Yapılanları geri alamıyordu ve yapılanlar da aşkı silemiyordu. Bu beni sadece denemeye ve olanları derinlerde bir yere gömmeye itiyordu. Bütün kötü ve ruhsuz şeyler arasında parlayan bir umut ışığı... Bunu ancak bu şekilde, bir yere kilitleyerek ve orada kalmasını umarak atlatabilirdim.

Normal şartlarda onu öper, ellerimi vücudunda gezdirir, hayalini kurduğum bütün o şeyleri yapardım. Bunu istemiş, ihtiyaç duymuş, arzulamıştım. Ama yapamazdım. Ona şu an dokunamazdım, şu an olmazdı. An itibarıyla bedeninin kime ait olduğunu bildiğinden bile kuşkuluydum. Bana ait olmadığı kesindi. Ve bu sorunu ne kadar kısa zamanda aşarsam ikimiz için de o denli iyi olacaktı.

“Sabah görüşürüz,” diye fısıldadım usulca. “Onlar dışarıda olabilirler, ama burada güvende olacaksın.”

Gözlerinin parıltısında ona sokulmama, sarılmama ve

her şeyi düzeltmeme ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Daha önce hiç görmediğim kadar savunmasızdı. Fakat sırtımın üstüne yuvarlandım ve tekilayla kalp yaramın beni alıp götürmesine izin verdim.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELLİE

Tam gün doğmadan önce, oda morumsu gri renkte, hava epey ağırken uyandım. Tuhaf bir ortamdı. Nerede olduğumu ve yanımda yatan adamın kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Camden... Gözlüğü gözünde, dudakları aralık, sırtüstü uyuyordu. Rüyamdan bir kesit, erkeksiliğin, kalbin ve mürekkebin soluk bir portresi gibiydi. Kalbim, son zamanlarda epey ihmal ettiğim o organ, ona bakarken göğsümü dövüyor, beni uyanık tutuyordu. *Camden'a karşı nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilmişim?*

En nihayetinde buradaydı işte... Tıpkı dediği gibi...

Aklım Javier'e ve beni bekleyen güne gitti. Javier'in beni içinden çıkamayacağım hiçbir tehlikeye sokmayacağına inanmıştım, ama artık her şeyden kuşkulananmaya başlıyordum. *İntikam arzusu ne kadar şiddetliydi?*

Üstelik biliyordu. Bunca zaman Camden'in başına neler geldiğini, kanundan kaçtığını biliyordu ve bana söylememişti. Söyleseydi; kaçacağımı, kaçmanın bir yolunu bulacağımı biliyordu sanırım. Camden kaçarken Javier ona ulaşamaz, onu incitemezdi. Beni de bu pislige bulaşmaya ikna edemezdi.

Annemle babamı öldürmemi istiyormuş. Saçmaydı. Beni inciten insanlarla hesaplaşmaya çalıştığını düşünebilirdim ancak. Travis'i de bu nedenle öldürmek istiyordu belki de... Romantikler, bunun gerçek aşka dair bir işaret olduğunu iddia edebilirlerdi, fakat ben katılmıyordum. Zira o kadar asil bir davranışsa neden *bana* yaptırıyordu?

İç geçirip yüzümü sıvazladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dün gece, Camden'ı odamda gördüğümde ona koşmaya, onunla ve Gus'la gitmeye, kaçmaya hazırdım. Ama iyi ki bu işe kalkışmamışız. Javier'in adamları onları görür görmez vururlardı. Javier bana neler yapardı kim bilir... Belki de Camden'ın bu kez gerçekten gittiğini bileceğimden büsbütün yerle bir olurdum.

Farklı yönlerle çekiliyordum ve bu içimi parçalıyordu. Javier'e tekrar âşık olmasam da, vücudum bunun aksini söylüyordu, ama o ne yapıp yapıp beni kandırıyordu. Beni hâlâ yalanlara inandırıyor. Bana karşı hisleri ne kadar derine iniyordu? En dibe ulaşmadıklarını biliyordum, bunu kendime de söylemiştim; ama içimdeki cılız bir ses, onun günahlarından arınmasını, bir şekilde ruhunun anahtarını elimde tuttuğumu umuyordu.

Belki de egomun duymak istediği de tam olarak buydu.

Tıpkı Camden'dan iyi biri olduğumu söylediğini duymak istemesi gibi... Bunun olacağını da sanmıyordum.

O da farklıydı. Vücuduna kurşun yemiş, yaptıklarından ötürü kalbi paramparça olmuştu. Dün akşam, beni kendine çekip vadettiği o güvenliği hissettireceğinden öylesine emindim ki... Onunla özdeşleştirdiğim o koruma hissini bana vereceğini sanmıştım. Halbuki onun için bir yükmüşüm gibi bakmıştı bana. Kurtarmak için peşinden gittiği ve şimdi de üstüne kalan kızmışım gibi... Camden sözünün eri bir erkekti. Öyle ya da böyle, istemese bile sonuna adar yanımda olacağını biliyordum. Canımı yakan, içimi burkan da buydu zaten. Gerçekten istediği için değil de duyduğu derin bağlılık, sorumluluk anlayışı yüzünden yanımda olacak olmasıydı.

Yavaşça gözlerini açıp kıpırdamaya çalıştı. Acıması biçimde inleyerek durdu, yüzü acıyla buruştu.

“Tylenol ister misin?” diye sordum.

Homurdanıp başını iki yana salladı. “Hayır, ondan daha iyisi var. Tek sorun, beni fazla mutlu hissettiriyor, bundan nefret ediyorum.”

Yutkundum. “Belki de ondan ben de yutsam iyi olacak o zaman...”

Gözleri üzerimde, başını yana yatırdı. “Bazen acıyı gizlemektense hakkından gelmek daha iyidir. Er ya da geç ortaya çıkar.”

Dudakları, onları benimkilerle buluşturmam için yalvarıyordu. Bir utanç ve pişmanlık mızrağı daha saplandı içime. Kalktım, lavaboya gittim, ona bir bardak su doldurdum.

Döndüğümde yatağın üstünde oturuyor, müthiş bir acı içinde görünüyordu.

“Sırtın mı ağrıyor?”

Başını salladı, bardağı elimden aldı. Cebinden iki hap çıkarıp suyu dikti. Ağzını silerek soluğunu saldı. “Maalesef bu ağrıyla uğraşamayacağım. Bugün değil... Ne yapmamız gerektiğine karar vermemiz gerekirken olmaz.”

Pencereye gidip dışarı baktım. Havanın bugün ağır olduğuna şaşmamak gerekirdi. Güneş gitmişti. Uzun zamandır denizin üzerinde gördüğüm kara bulutlar nihayet karaya çıkmış ve alçak, klostrofobik bir tavanla bizi boğuyorlardı.

Avluda devriye gezen biri var mı diye bakınarak, “Sence ne yapmalıyım?” diye sordum. Etrafta ölüm sessizliği hâkimdi. Bütün konuklar ya odalarında uyuyor yahut sabah kahvelerini yudumluyor ve havanın bozduğuna hayıflanıyorlardı. Eh, hâlâ kasırga mevsimiydi. Bunu bilmeleri gerekirdi. Hepimizin bilmesi gerekirdi.

“Sen gidene kadar burada saklanmam gerektiğinin farkındayım,” dedi. Güldü, dönüp ona baktım. Gözleri donuktu, dudaklarında tembel bir tebessüm vardı.

Yatakta yarı başına oturarak, “İyi mal mı?” diye sordum.

Gülümsemeyi sürdürerek başını salladı. Ah Tanrı’m, o gamzeler. Bu ilacı almaya devam etmesini istiyordum, böylece gamzelerini görebilecektim, böylece o mutlu olacak ve benden nefret etmeyecekti. Etrafında olup bitenlerin farkında olmamasını ve beni sevmesini istiyordum. Gözündeki imajımın saf, iyi ve lekesiz olmasını istiyordum.

İç çekip yatağın arkalığına yaslandı. “Ellie, sana bir şey vereceğim.”

Bekledim. Elini cebine daldırıp küçük teneke bir kutu çıkardı. Elime koydu ve açmamı söyledi. Kelimeleri uzatarak konuşuyordu.

“Bunu kafan güzel değilken yapsak daha iyi olmaz mı?” diye sordum.

“Her şey gayet açık zaten...” Elini salladı.

Omuz silkip teneke kutucuğu açtım. Bir kurşun kalemin ucundan büyük olmayan, ufak kırmızı bir plastikti.

“Nedir bu? Kablosuz mikrofon mu?”

Başını iki yana salladı. “Bir tahmin hakkın daha var.”

“İzleme cihazı mı?”

Tekrar gülümseyince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Bingo... Bunu kolyenin alt tarafına koy.”

Jilete bakıp yukarı kaldırdım.

“Birazdan sana yardım ederim,” dedi.

“Ben hallederim,” dedim plastiği kutucuğun içinden çıkarıp kolyenin alt tarafına yapıştırarak. Geçen gün Javier’in verdiği mikrofon ve şimdi de bu izleme cihazı, ayaklı enstrümana dönmüştüm resmen... Ayaklı silah olmaktan daha iyiydi herhalde.

Camden ceptelefonunu cebinden çıkarıp bana doğru salladı. “Nasıl olduğundan emin değilim, ama bunu ona götürdüğüm gibi Gus seni sistemde görebilecek ve böylelikle de her hareketini takip edebileceğiz.”

“Asıl plan neydi?”

Bir omzunu silkip başını yana eğdi. “Bilmiyorduk. Bizimle gelip gelmeyeceğinden, buradan ayrılmak isteyip istemeyeceğinden emin değildik. Travis’in yanından dönsen bile... Sadece ümit edebiliyorduk.”

“Peki sen ne ümit ediyorsun?”

Başını dikleştirdi, doğrudan bana baktı. “Hep birlikte burada olabileceğimizi ümit ediyorum.”

Ellerime baktım, ovuşturdum. “Bu akşam Travis’le gitmek zorundayım.”

Yutkundu. “O zaman Travis’le gidersin. Sonra da kaçarsın.”

Kaşımı kaldırdım. “Nasıl?”

“Eh, yemeğe çıktığınızı söyledin ya... Seni izliyor olacağız. Nerede olduğunu bileceğiz. Tuvalet penceresine gidersin, mutfaktan çıkarsın ya da sen neye karar verirsen öyle yaparsın ve biz de seni bekliyor oluruz. Seni buluruz. Ve hep birlikte oradan ayrılırız.”

Başımı iki yana salladım. “Olmaz, her yerde adamları var.”

“Biliyorum, onları gördük. Ama adamlarının gözü onun üzerinde olacak. Seni izliyor olmayacaklar. Sen içeri girdikten sonra bunun için bir sebepleri olmayacak. Sen onun için Amerikalı bir turist, şehvetli bir et parçasısın sadece... Seni etkilemeye çalışacak ve sen de etkileneceksin. *Sonra tuvalette neden o kadar uzun kaldın*, diye endişelenmek için bir sebebi olmayacak.”

Bana ne yapmam gerektiğini anlatışı tanıdıktı. Fakat bu

kez rahatlatıcıydı, çünkü benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum. Ona tüm kalbimle güvenebileceğimi biliyordum, çünkü onu Palm Valley'nin tozu içinde bırakmama rağmen o, şu anda burada benimleydi. Bu, işe yarayabilirdi. Bu işten sıyrılabilirdim.

“Ben sadece...” diye başladı, sesi alçalıp söndü.

“Ne?”

“Ben sadece, buradan ayrıldıktan sonra burayı aklından temelli silmeni istiyorum.”

Yutkundum. “Buraya döneceğimi mi düşünüyorsun?”

“Bu yeri değil. Bu şehri değil. Senin içindeki yeri kastediyorum. Travis'i öldürmenin hâlâ güzel bir fikir gibi görüldüğü yeri... Onu öldürmek istediğini biliyorum, Ellie. Bunun yanlış hiçbir tarafı yok. Ama buradan ayrıldıktan sonra her şeyi unutmak zorundasın. Her şeyi ve herkesi...”

Bununla Javier'i kastettiğini biliyordum. Başımı salladım. “Bunu yapacağım. Buradan ayrılacağım.”

“Sana inanıyorum; peki ama *yapabilecek* misin?”

Dışarıda meşum bir gök gürlemesi duyuldu.

Gürültüyle soluğunu boşalttı. “Fırtına geliyor galiba... Güne hazırlansan iyi olacak. Enrico'nun yeni bir mesajla ne zaman geleceğini asla bilemezsin.”

“Tekrar dolaba dönsen iyi olur o halde,” dedim.

Esperi yapmaya çalışarak, “Keşke babam bunu duyabilseydi,” dedi. Alnı acıyla kırışınca her şeyle nasıl başa çıktığını merak ettim. Benim ve kurşun yarasının dışında bir de Sophia'nın ihanetine uğramıştı ve polisler tarafından da ara-

nıyordu. Babası da biliyor olmalıydı, Camden’ı hiçbir zaman takdir etmeyen adam... Zavallı, zavallı Camden’ım... Çok çekmişti çok...

Kalkıp hemen tuvalete gittikten sonra dolaba geri döndü. Ben de hazırlanıp bekledim. Sonunda kapı çalındığında hazırdım.

Enrico’ydu. Kapıyı açınca içeri canlandırıcı bir hava girdi.

“Bir kontrol edeyim dedim sadece,” dedi Enrico. “Dün akşam herhangi bir sorun yaşadın mı?”

“Hayır, hemen yattım zaten. Fırtına geliyor gibi...”

“Kıyı açıklarında birinci kategoride bir kasırga uyarısı var. Kaygılanmayı gerektirecek bir durum yok. Bugün güneşlenmeyiverirsin, o kadar.”

Kibarca gülümsedim ve boğazını temizleyene kadar ona baktım.

“Buraya gelmemin bir nedeni daha var: Javier sana bir mesaj yolladı.”

Midem burkuldu. “Ne dedi?”

“Bugün saat on birde bu kafede buluşmak istiyor.” Bana bir kartvizit verdi.

“Bu iyi bir fikir mi?”

“Bunun yorumu bana düşmez. İyi günler, Bayan Willis... Yarım saat öncesinde otelin önüne bir taksi çağıracağım.”

Enrico dönüp uzaklaştı. Camden’ın dolapta bütün bunları duyduğunu biliyordum. Javier’in adamlarının beni izle-

yeceğini düşünürsek, ben çıktıktan sonra nihayet odadan ayrılabilirdi bari... Sonra izleme cihazını çalıştırabilecek ve onun koruması altına girecektim.

Güne hazırlandım. Camden'ın orada saklandığını bildiğimden biraz mahcup hissediyordum. Basit straplez uzun bir elbise giyip saçlarımı ellerimle kabarttım, üstünkörü bir makyaj yaptım.

On yirmide çantamı alıp odadan çıktım. Çıkmadan önce Camden'a, "Sonra görüşürüz," diye fısıldadım. Beni duyduğunu ümit ediyordum. Sonra görüşeceğimizi ümit ediyordum. Javier'in benim için neler planladığını bilmiyordum. Her şey allak bullak olmuştu.

Kafe, pazar yerinden taksiyle uzak değildi. Erken vardım. Javier'i ortalıkta göremedim. İçerideki masalardan birine oturdum. Tehditkâr bulutların çıkardığı rüzgâr, peçeteleri beyaz çalı toprakları gibi sağa sola savuruyordu.

Orada masamda bir saat bekledim. Sonunda bir kreple bir meyve yedim. Sonra garson elime bir not tutuşturdu. Tanımadığım bir el yazısıyla, "*Mujeres baño andale*, yazıyordu, belki de garsona aitti.

Garsona baktım ama çoktan gitmiş, diğer müşterilere servis yapıyordu. Yerimden kalkıp kadınlar tuvaletine yöneldim. Sakin kalmaya çalıştım. Birden müthiş bir korkuya kapıldım.

Kapıyı açarak içeri girdim. Sadece iki kabin vardı. İkisi de boş görünüyordu, ama kapıları kapalıydı.

"Javier?" diye fısıldadım çekinerek.

Klozetlerden birinden bir çift parlak ayakkabı indi. Kabinin kapısı açılır ve Javier dışarı çıkarken nefesimi tuttum. Her şey farklı geliyordu şu anda. Açık vermemeliydim.

Arkamdaki kapıyı işaret etti. “Kilitle.”

“Peki,” dedim. Kilitlemek için döndüm.

Ona doğru döndüğümde hemen arkamdaydı, kafamı tutup beni öptü. Dilini ağzımın içinde dolandırdı. Ellerini aşağılara indirerek kalçamı avuçladı, beni kapıya yasladı.

Şimdi işler farklıydı. Daha önce yanlıştı ve bunu biliyordum, şimdiyse çok daha yanlıştı ve mesele sadece ben değildim. İşin içinde artık Camden da vardı. Şu anda bildiklerimi, her zaman bilmem gerekenleri bilerek bunu ona yapamazdım. Bütün bunlar bittikten sonra Camden beni istemese bile bu bir seçenek bile olamazdı. Buna bir dur demeliydim.

Javier dudaklarını çekip boynumu ısırmağa başlayarak, “Ellie,” diye fısıldadı. Güçsüz hissediyordum, korkmuştum ve üşüyordum. “Ellie, sana ihtiyacım var. Seni çok özledim.”

Yalan, yalan, hep yalan... Parmaklarını kasıklarına götürüp eteği yukarı kaldırdı. Diğer elini pantolonuna götürdü, fermuarını indirmeye başladı.

“Javier,” dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. “Şimdi bunun zamanı değil.”

Köprücük kemiğimi ısırarak, “Bunun için daima zaman vardır,” dedi. Soluğumu tuttum, içten içe ölüyordum.

“Hayır,” dedim. Kolunun altından geçerek tuvaletin diğer tarafına geçtim.

Aleti elinde, okşuyordu. Yüzündeki ifadede şehvet ve çılgınlık vardı.

Gülüşü çarpıktı, şeytanice eğleniyordu. “Hayır mı? Hayır deme hakkın yok, Ellie.”

Gözlerimi kısarak baktım, elbisemi indirdim. “Şu anda hayır diyorum. Dün akşam Travis’le randevumun nasıl gittiğini bilmek istemiyor musun? Bana dokundu mu tehdit etti mi incitti mi bilmek istemiyor musun?”

Neye uğradığını şaşırılmış gibiydi. O kadar ki aletini pantolonuna sokup fermuarını çekti. Saçını düzelterek bana doğru yürüdü. “Pekâlâ... Madem bana anlatmayı o kadar çok istiyorsun. Dün akşam Enrico’dan hepsini duymuştum yalnız.”

İçimde kabaran öfkeyi yuttum. Beni kendi ailesine o kötülükleri yapan bir canavarın yanına gönderebilmesi ve sonra da neler olduğunu öğrenmek bile istememesi, umursamaması.

“Zararı yok,” dedim sinirle. “Bu akşamki planı biliyorsa herhalde?”

Gülümsedi. “Evet, biliyorum. Harika, Ellie, kesinlikle harika... İşler daha yolunda gidemezdi. Akşam, yemek, o işi bu akşam yapacaksın.”

Dışarıdaki yıldırımlar gibi, benliğimi bir dehşet dalgası kapladı. “Hangi işi?”

“Travis’i öldürme işini...”

Ağzım bir karış açık kaldı. Elimi gayriihtiyari kolyeme götürdüm. “Yapmayacağım. Onu öldürmeyeceğim. Ben seni ona götürüyorum. Köstebek olarak çalışıyorum. Ben senin tetikçinin değilim. Silahın değilim.”

“Sen hep bir silahtın,” dedi yaklaşıp cebinden bir şey çıkararak. “Seni ve beni bu kadar iyi yapan da bu işte. Bu defa, sen silahsın ve ben de tetiği çeken...”

Ucunda gümüş melek kanatları olan bir kolye çıkardı. Kenarına hafifçe vurunca melek kanatları açıldı: Bir madalyon. İçindeyse ufak mı ufak bir tüp vardı.

“O ne?” dedim güçlkle soluyarak.

“Zehir,” dedi duygusuzca. “Bu akşam bunu yemeğine koyacaksın. Öbür tarafı boylayacak.”

“Ben... yapamam... yapmayacağım. Benim yaptığımı anlarlar!”

“Anlamazlar. Seni dışarıda bekliyor olacağım, Ellie. Orada olacağım.”

“Olmaz.” Başımı iki yana salladım. Yapamazdım. Sırf işleri kolaylaştırmak, onu başımdan savmak için istediğini yapacakmış gibi davranabilirdim, ama yapmayacağımı bilmesini istiyordum. Bana istediği her şeyi yaptıramayacağını. Sandığından daha güçlü olduğumu.

“En başından beri,” dedim hüzünle, “planın buydu, değil mi?”

Alnını kırıştırdı. “Böylesi daha iyi, Ellie... Bu işi sen yapmalısın. İntikamını ancak bu şekilde alabilirsin.”

“Senin de intikamını almaya ihtiyacın var.”

“Seninki daha mühim...”

Kızarak, “Ya da belki de benim hayatım seninkinden daha değersiz,” dedim.

Tokat atmışım gibi yüzü çarpıldı. “Bunu nasıl söylersin?”

Dudağımı çiğneyip elimi uzattım. “Ver şu lanet kolyeyi...”

“Olmaz, kendim takmayı tercih ederim,” dedi boynumdakine uzanarak.

“Hayır!” diye bağırdım elinden kaçmaya çalışarak. Ama çok geçti. Kolyeyi yakalayıp kopardı. Elindeki jilete baktı. İzleme cihazıyla bakıştı.

Bedenimin her parçasını katı, keskin bir korku teslim aldı.

Gördüklerine inanamıyormuşçasına gözlerinden etrafa alevler saçtı.

“Bu ne?” dedi öfkeyle, yüzü kızarak.

Gerçekten uğraşsam bir yalan uydurabilirdim. Ama yalanlardan bıkip usanmıştım artık.

“Bu ne?” diye bağırdı. Yüzümü ellerinin arasına alıp çenemi ve dudaklarımı sıktı. Baskı, kemiklerimi yaktı. “Kim verdi bunu sana? Söylesene!”

“Söylemezsem ne olur?” demeye çalıştım. “Beni öldürür müsün?”

Gözleri irileşti. Altın sarısının etrafı tamamen beyaz, günah kadar acımasız göz bebekleri katran karasıydı. Yüzümü biraz daha sıktı, acıdan kıvranmaya başladım.

Sonunda haykırdı, “Lanet olsun!” Arkasına dönüp kabinin kapısını tekmeledi. Tekrar döndü. “Nerede o? Ha? Nerede o dövme! puşt?”

Çenemi ovuşturarak sindim. “Bilmiyorum.”

“Bilmiyormuş!” Üzerime yürüyüp ellerini boğazıma koydu, beni duvara yasladı. “Nasıl bilmezsin?”

Elimi kaldırıp tırnaklarımı avuçlarına batırıp aşağı sürükledim ve kanattım. Doğrudan gözlerinin içine baktım. Nefes almaya çalışırken mücadele ettim. Bu sefer pes etmeyecektim.

Gözleri, yüzümde gerçeği ararken seğirdi. Doğruyu söylediğimi anlayınca boğazımı bıraktı. Tekrar nefes aldım.

Kendime gelmem birkaç saniyemi aldı. Acıyla yutkunduktan sonra, “Nerede olduğunu bilmiyorum. Doğruyu söylüyorum,” dedim.

Omuzlarını sallayarak uzaklaştı, odada daireler çizdi. Tuvaletin kapısı takırdayınca kafasını kaldırarak, “Defol git!” diye bağırdı. Sonra bana döndü. Yüzünde öfke yerine başka bir şey vardı: Keder... Kalp sızısı, tabii eğer bir kalbi varsa...

“Onunla yattın mı?” diye sordu neredeyse bir fısıltıyla.

“Siz erkeklerin bu cinsellikle alıp veremediği nedir yahu?” dedim. “Kimin kimi becerdiğinin bir önemi var sanki! Hayır, onunla yatmadım. Mutlu musun?”

Alaycı şekilde güldü. “Mutlu muyum? Ah, meleğim, benim kirli, kokuşmuş, yalancı meleğim! Hayır, mutlu değilim. Sen söylediklerimi yapana kadar da mutlu olmayacağım.”

Üzerime gelip hemen ellerini boynuma götürdü. Beni boğmaya çalışacağını sanıyordum, fakat melek kolyesini taktı. Ardından kolyenin ucunu kibarca düzeltti.

“Hiçbir fikrin yok,” dedi hem yumuşak hem sert, gözleri melek kanatlarının üzerinde, “senin şu anda o kadar çok acı çekmeni istiyorum ki... Çünkü beni bir zamanlar incittiğin gibi bir daha incitebileceğini sanmıyordum. Ama incittin.” Gözlerimin içine baktı. “Bana ihanet ettin. Sana kalbimi vermiş, yeni bir hayat vadetmiştim oysa...”

Bu çılgınca sözlere karşılık veremedim. Parmağıyla

boynumdaki kolyeyi bastırdı. Jilet kolyem bir elinde, başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

“Camden’ın artık senin yerine beni takip edecek, onu büyük bir sürpriz bekliyor olacak. Ve sen dediklerimi yapacaksın. Travis’le yemeğe gideceksin. Onu öldüreceksin.” Elini kapı koluna koydu, sonra başını yana çevirerek bana baktı. “Yoksa Camden’ını gebertirim. Bu sefer gerçekten yaparım. Kellesini de önüne koyarım.”

Kapıyı açıp kafeye çıktı. Beni tuvalette düşüncelerimle yalnız bıraktı: Bu işten nasıl canlı çıkacağım?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CAMDEN

Ellie, Javier'le buluşmak için hazırlandıktan ve ben birkaç dakika çılgık atma dürtümle boğuştuğuktan sonra dolaptan çıktım. Son derece yavaş, son derece dikkatli bir şekilde otelelin ana binasına geçtim.

Gus odadaydı, berbat görünüyordu. Bunu ona da söyledim. Bütün gece beni beklemiş, hiç uyumamıştı. Bir an Ellie'yle benim kaybolan zamanı telafi ettiğimizi düşündü sanırım, ama surat ifademden durumun böyle olmadığını derhal anladı. Hayal kırıklığına uğramış görüldüğünü söylemem gerekirdi. Sanki huysuz ihtiyar bunca zamandır bir araya gelmemizin hayalini kuruyordu. Galiba ben de bunun hayalini kuruyordum.

Buna kafa yoramaz, bunu düşünemezdim. Yoluma devam etmeli, yeni plana sadık kalmalıydim. Gus'ın telefonundaki izleme cihazını etkin hale getirdik. Google Haritalar'da Ellie'nin yerini görebiliyorduk. Aslına bakarsanız o

yanıp sönen mavi noktanın, Veracruz sokaklarında ilerleyerek kafeye gidişini seyretmek oldukça rahatlatıcıydı.

Mavi nokta bir müddet hareketsiz kaldıktan sonra, “Sadece Javier’le mi buluşacak?” diye sordu.

Başımı salladım. “Bildiğim kadarıyla... Sonrasında Travis’le yiyeceği yemek için buraya gelecek. Sanırım saat altıdan önce harekete geçsek iyi olacak. Bu şekilde dışarı çıkmış ve onu takibe hazır oluruz.”

“Katılıyorum,” dedi, gözlerini yanıp sönen ışıktan ayırmadan. Kaşlarını çattı. “Hımm...”

“Ne oldu?” Eğildim, bana ekranı gösterdi. Mavi nokta, kafeden uzaklaşıyor, Ellie’nin oraya giderken kullandığı yolun tersi istikamete gidiyordu. Kuzeye doğru yol alıyordu. Üstelik de hızlıydı. Yürümüyordu, arabadaydı.

“Sence bu ne anlama geliyor?” diye sordum. “Javier onu bir yere mi götürüyor?”

“Belki... Ya da belki de onunla buluşmak isteyen Javier değildi.”

Ona ters ters baktım. “Ne yani, Travis miydi diyorsun?”

Gus çabucak omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Ama burada böyle kös kös oturup tahmin yürütemeyiz.”

Bu konuda haklıydı. Otelden koşarak çıktık ve arabaya bindik. Gus, GTO’yu geri almıştı. Kimse elini bile sürmemişti. Onları suçlayamazdım, her tarafı çizik içindeydi ve yan aynaları kırılmıştı. Bu haliyle bir hurda yığınının farksızdı. Ama ben onun asıl gücünün farkındaydım, nelere kadar olduğunu ve bugün onun gücüne ve yol tutuşuna ihtiyaç duyacağımızı biliyordum.

Sokaklarda ilerler, mavi noktaya yetişmeye çalışırken, “Sence polisler hâlâ bunu arıyor mudur?” diye sordum. Direksiyonun başında olmayı diledim, ama Gus bu konuda rüş-tünü ispat etmişti.

“Sanmam,” dedi. “Meksika büyük bir ülke ve herhangi bir yerde olabiliriz. İnsanlar birkaç gün içinde kolayca ortadan kaybolabiliyorlar. Yine de tedbiri elden bırakmayacağız.”

Fidel Velázquez otoyolu boyunca kuzeye giden, şehirden uzaklaşan mavi noktayı takip ettik. Yerleşim yerlerinin yerini sanayi binaları alırken içime kötü bir his doğmaya başladı.

Omzum ağrımaya başladı, büsbütün gerilmiştim. “Bile-miyorum, Gus.”

Başını salladı. “Biliyorum. Bu işte bir terslik var.”

“Sanırım Ellie tehlikede...”

Bana karamsarca baktı. “O kız hep tehlikede.”

Mavi nokta, nihayet hiçliğin ortasına gidiyor gibi görü-nen uzun bir yolun sonunda durdu. On dakika sonra mavi noktaya yaklaşıyorduk. Gus, GTO’yu iki tarafta boş depola-rın yer aldığı bir sokağa sürdü. Yolun sonunda kırık camlı ve önünde birkaç arabanın park edildiği bir ofis binası vardı. Orada olmalıydı. Maalesef GPS, konumunu kesin olarak tes-pit etmemize izin vermiyordu.

“Ya Javier’in elinde,” dedim Gus arabayı yolun kena-rına çekerken bölgeyi dikkatle izleyerek, “ya da işler boka sardı. Kaç silaha ihtiyacımız var?”

Gus soluğunu boşalttı. “Kaç tane olursa olsun umarım yeterlidir.” Koltuğunda dönerek arka koltuktaki çantadan si-lahları çıkarmaya başladı.

“Biraz canın yanacak,” dedi ve tabancamı askının içine tıktırdı. Müthiş bir acı hissettim. “Ama saklamak için güzel bir yer.”

Gözlerimde yaşlar, yüzümü ekşiterek aşağı baktım. Silahı kolumun altına yerleştirmişti. Kimse göremezdi. “Pekâlâ. İki tane de yem olarak ver.”

İki küçük altıpatlar verdi. Birini belime soktum, diğerini elimde tuttum. O sabah çorabımın içine bir bıçak koymuştum.

Coffee-Mate’e bakarken uzaklarda gök gürledi. “Sence ikinci kez işe yarar mı?”

“Aklından bile geçirme,” dedi Gus. Beline bir tabanca sokup bir diğerini dudaklarına götürerek öptü. “Belki bu yavru biraz hareket görür.” Gülümseyince gözlerindeki ışık kayboldu. Nasıl hissettiğini biliyordum. Kan akacaktı. İş, tetiği çekmeye geldiğinde bir an olsun tereddüt edemezdim, söz konusu Ellie’yi kurtarmak olduğunda bunu yapamazdım.

“Pekâlâ,” dedim başımı sallayarak. “Gidip başımızı biraz belaya sokalım.”

Arabadan inip kaldırımda ivedi adımlarla yürümeye başladık. Tabancalarımız yanlarımızda, hem hızlı olmaya hem dikkat çekmemeye çalıştık. Kolay değildi ama bu ölü sokakta kimse yoktu. Kocaman yağmur damlaları düşmeye başladı. Dikkatimi dağıtan bu şey için şükrettim. Sinirlerim inanılmaz gerilmişti.

Binaya neredeyse varmıştık. Pencereden içeriyi görebilir miyiz diye yan tarafa yöneldiğimiz sırada bir tabancanın horozunun indirildiğini duydum. O sese hiç gerek yoktu as-

linda; bir şeyi vurgulamak için yapılmıştı. Yakalandığımızı bize haber vermek için.

Sesi duyunca Gus’la ben olduğumuz yerde donup kaldık. Kafamızda anlık kararlar verdik. Arkamıza dönmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Döndük.

Javier birkaç adım arkamızda, yoldaydı. Tabancayı kafama doğrultmuştu. Yanı başında duran Raul ise tabancasını Gus’a doğrultmuştu.

“*Buenos días, gringos,*” dedi Javier gülümseyerek. “Lanet silahlarınızı yavaşça bırakın ve ellerinizi kaldırın. Yoksa kafanızı uçururum.”

Gus’la bakıştık. Yenilgi.

Denileni yaptık.

Javier silahını bize doğru salladı. “Onları bana gönderin, bu işler nasıldır bilirsiniz.”

Benimkini öfkeyle tekmeledim, Gus da öyle yaptı. Tabancalar çatlak kaldırımında takırdadı.

“Şimdi,” dedi bana doğru yürüyerek. Bir yılan gibi hareket ediyordu. Ucu çatallı dili dışarı fırlasa şaşırırdım herhalde. “Başka silahınız var mı diye kontrol etmek için üzerinizi arayacağım.” Dudaklarını birbirine bastırarak, gülümseyerek tam önümde durdu. “Bundan fazla zevk almamaya çalış.”

Gözlerimi kapadım, karnımı, ciğerlerimi, göğsümü yumruklayan öfkeyi defetmeye çalışarak burnumdan derin nefes aldım. O öfke şu an çok işime yarayabilirdi fakat öfke düşünmeden hareket ederdi. Benimse bir sonraki hamlemi

çok iyi oynamam gerekiyordu, aksi takdirde Ellie'yi ebediyen kaybedebilirdim.

Az kalsın kontrol etmeyi başarıyordum; ancak Javier'in elleri takım taklavatıma inip, onları avuçlayıp, "Ellie'nin neden beni seçtiğini anlayabiliyorum. Benim hayalarım daha büyük," deyince o öfkenin bir anlık serbest kalmasına izin verdim.

Suratının ortasına tükürdüm. Şey, ondan uzun olduğumdan tükürükler çoğunlukla alınına isabet etti ve gözlerine aktı. Yüzünde beliren tiksinti ve kızgınlığın tadını çıkararak ona sııttım.

"Lanet hanım evladı," dedi. Ardından tabancasının kabzasıyla omzumdaki kurşun yarasına vurdu.

Her şey bulanıklaşıp karardı. Öğle yemeğimi çıkarmak için kendimi zor tuttum. Dizlerimin üstüne çökerek balgam tükürdüm. Acı beni ele geçirerek bana hükmetti.

Sonra Javier omzuma, aynı noktaya tekme attı. Sırtımın üstüne yuvarlandım. Acı dalgaları arasında bilincimi kaybetmenin eşiğine geldim. Sonra yanımda duran Gus'ı ve Ellie'yi hatırladım. Acı olsun ya da olmasın, uyanık ve hayatta kalmak için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyordum.

Sırtüstü olduğum yerde kalarak zar zor nefes aldım. Sonra Javier eğilip beni ayağa kaldırdı. Sendeledim.

"Tamam," dedi gözlerim açılana kadar suratıma hafifçe vurarak. "Hey, Camden, hey, Camden, uyanık kalsan iyi edersin. Daha yeni başladık."

Javier, Gus'a bakarken Raul da üzerimizde bulduğu ta-

bancaları toplamaya başladı. Askımdakini bulamamışlardı. Gus'ın bunu fark edip etmediğini öğrenmek için ona bakmak istiyordum ama kendimi ele vermeye de niyetim yoktu.

“Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum,” dedi Javier Gus’a. Kaşlarını çatmış, biraz huzursuz görünüyordu. “Sen hayatında kalan birkaç güzel şeyden birisin.”

Kaşlarımı kaldırıp acının artıkklarını yuttum. “Siz tanıyor musunuz?” Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştıysam da pek bir şey gizleyemedim. Tabancam hariç.

Gus, beni değil Javier’i izliyordu. İhtiyarı hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

“Hayır,” dedi Javier yavaşça, dikkatlice. “Sadece adını duymuştum. Watt çevrelerinde meşhur bir adamsın.”

“Sen de öyle,” dedi Gus homurdanarak.

Javier tabancayı bacağına vurdu, düşünüyor gibiydi. “Hiç yoktan iyidir. Buradalar, biliyorsun. *Annesiyle babası*.”

Bundan haberim yoktu, ama istediğim haber bu değildi. “Ellie nerede?”

Tam o sırada köşede başka bir adam belirdi. Tanımadığım biriydi. Yanında bir tabanca tutuyordu.

Javier ona göz ucuyla baktı. “Ne oldu, Peter?” diye sordu ters ters.

Peter bana ve Gus’a baktıktan sonra Javier’e, “Travis Raines bu akşam yemekli bir davet veriyor,” dedi.

Javier’in alnı kırıştı. “Ne?”

“Evinde,” diye ekledi Peter. “Ellie akşam yemeğine değil, davete gidiyor. Evine. Komplekse.”

Bu, Javier için her nasıl bir anlam ifade ediyorsa, kötü bir haberdi. Ve eğer Javier için kötü haberse muhtemelen Ellie için de kötü haberdi. Gus'a baktım, yüzünde aydınlanmış ama perişan bir ifade vardı.

"Ah, kahretsin," diye homurdandı Gus.

Javier'in gözleri velfecri okuyor, kafasında bin bir düşünce dönüyordu. Neyi fark ettiğini anlamışçasma Gus'a belli belirsiz başını salladı.

"Neler oluyor?" dedim bir açıklama bekleyerek.

Bana bakan Javier yutkundü, endişeyle alnı kırıştı. Onda daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. Sonra hemen yok oldu.

"Ellie," dedi yavaşça, Gus'a bakarak, "bu akşam Travis'in evinde olacak. Maalesef elimizi kolumuzu sallayarak girmemize izin vermeyeceklerdir. Güvenlik görevlileri kuş uçurtmayacaklardır. Kolyesindeki siyanürü de bulacaklardır."

Kolye. Tabii ya. Javier izleme cihazı olan jilet kolyesini almış, ona başka bir kolye vermişti. Siyanür. Ellie'ye Travis Raines'i bu akşam öldürtecekti.

"Annesiyle babası oradalar. Artık Travis için çalışıyorlar." Javier gökyüzüne bakarak yüzünü sıvazladı. "Ellie'yi görecekler. Kim olduğu ortaya çıkacak." Tekrar bana baktı. "O artık ölmüş sayılır."

Ve onu mezarına sen koydun, tek düşünebildiğimdi. En başından başarısız olması için onu tuzağa düşürdün.

"Ee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordum kelimeleri adeta tükürerek. "Onu orada kaderine mi terk edeceksin?"

Javier gözlerini kısıtı, bir sürüngeninkiler gibi yarık halini almışlardı. “Nasıl bir seçeneğim olduğunu bilmiyorum. En iyinin olmasını ümit edebiliriz.”

“Onun için yeterince iyi olduğunu düşünüyordun bir de,” dedi Gus başını hayal kırıklığıyla Javier’e sallayarak.

Javier aniden kafasını çevirip tabancayı Gus’ın suratına, tam çenesinin altına dayadı. “Hiçbir şey bilmiyorsun, ihtiyar,” diye küçümsedi. “Onun hayatına müdahale etme hakkın yok. Sen o haktan çoktan vazgeçtin. Senin ne olduğunu ve onun için ne ifade ettiğini bildiğimden seni öldürmek istemiyorum, o yüzden sakın damarıma basayım deme!”

Bakışlarım Javier’le Gus’a kilitlenmiş, Javier’in neden söz ettiğini merak ediyordum. O nedenle neler olduğunu anlamak için pek vaktim olmadı. Raul, tabancasını Javier’in kafasına doğrultmuştu ve Peter muhtemelen onu korumak için kendi tabancasına uzanıyordu. Fakat Peter’in hareketlenmesi, Raul’un tabancasını ona çevirmesine yetti. Raul tetiği çekerek Peter’in kafasını uçurdu. Ses, Javier’in iyi bilenmiş reflekslerini harekete geçirdi. Aniden dönerek kolunu Gus’ın boğazına doladı. Silahını çekmiş, onu kalkan olarak kullanıyordu.

Raul ateş ederek Gus’ı tam karnından vurdu.

Ben çılgılık atıyordum. Onlara koşuyordum. Javier tetiği çekti ve bir kez daha ateş etmesine fırsat vermeden Raul’u vurdu. Kanlar içindeki Gus, Javier’in kollarından aşağı kaydı.

Javier silahını bana yöneltti ama fazla hızlıydım. Çoktan oradaydım. Çoktan kara canavardım.

Yaralı kolum altta, acıyı umursamadan, Javier’in üstüne

atladım. Doğrudan göğsüne atılarak onu binanın beton duvarına mıhladım. Kafası duvara çarptı ve yağmurun seyreltiği kanlı bir iz bıraktı.

Bir kolum askıdayken bile onu haklamayı başarmıştım. Onu tekrar tekrar yumrukladım. Kanayan ellerimdeki hissin, yüzündeki kanın, kırılan kıkırdağın verdiği hissin tadını çıkardım.

Birkaç kez kalkmaya, direnmeye kalktı. İyi ama kalleşçe dövuştü, omzum bir numaralı hedefiydi. Ama artık acı hissetmiyordum. Başka bir şey olmuştum. Öfkeydim, gazaptım, yirmi altı yıllık cehennemdim.

Askıdaki tabancamı çıkarıp Javier'in şakağına dayadım. Yüzüne bir kez daha tükürdüm, tükürüğümün kan ve yağmurla karışmasını izledim. "Tetiğı çekmemem için bana bir tek sebep gösteremezsin."

Bana baktı. Yüzündeki kan maskesinde gözüken gözleri altın sarısıydı. Çatlamış, kanayan dudaklarını yavaşça, iğrenç bir şekilde yalayarak, "Evet. Gösteremem. O yüzden öldür beni. Ve bu işe bir son ver," dedi.

Tabancayı kafasına biraz daha bastırdım, öfkeden ilikle-rime kadar titriyordum. "Hayır. Bu iş son bulmayacak çünkü Ellie hâlâ orada. Travis'in evine gidiyor ve geri dönmeme ihtimali var. Travis'i zehirlediğini ve bu işi iyi yaptığını umsan iyi edersin çünkü aksi takdirde oradan canlı çıkamaz."

"Camden." Arkamda Gus'ın homurdandığını duydum. Tabancayı Javier'in kafasından ayırmadan Gus'a baktım. Sırtüstü yatıyor, karnını tutuyordu. Ağzından kan geliyordu.

“Sakin kal, Gus. Ambulans çağıracağım,” dedim.

“Sen git ve Ellie’yi kurtar,” dedi sözcükleri güçlkle sarf ederek. “Ben iyi olacağım.”

Gözlerimle diri diri yakabilirim umuduyla dönüp Javier’e baktım. “Ben Ellie’nin peşinden gideceğim. Seni sadece Gus’ı hastaneye götürebilesin diye öldürmüyorum. Ölürse seni sorumlu tutarım. Ve Ellie’ye de bunu böyle söylerim.”

Javier öyle bir yutkundu ki bir an için Gus’tan evvel ölebileceğinden endişelendim. Tuhaf bir endişe. Travis’in evine giderken, sırf emin olmak için, ambulans çağırmaya karar verdim. Bu adama hiçbir şey için güvenemezdim, ihtiyacım olduğunda hayatta kalması da buna dahildi.

Ayağa kalktım. “Anladın mı?”

Başımı salladı. Zar zor soluk alıyor, burun delikleri açılıp kapanıyordu.

“Bir daha düşündüm de...” Tabancayı ona doğrulttum. İlk kez, tetiği çekebileceğime inanmış gibi göründü. Benden gerçekten korkmuştu. “Seni şimdi öldürebilir, bu işe burada bir son verebilir ve ambulansı kendim çağırabilirim.”

Tabancayı birkaç saniye orada tutarak içimdeki bütün ateşle ona doğrulttum. Sonra tabancayı indirip Gus’a doğru yürüdüm, yanında diz çöktüm. Yüzü beyaz, gözleri donuk olmasına rağmen tetikteydi ve bana bakıyordu. Koluna vurup sağlam bir sıktım.

“İyi olacaksın, Gus.” Cebinden cepte telefonunu çıkararak Javier’e baktım. Bez bebek gibi duvara yaslanmış, hâlâ orada duruyordu. Başımı salladım. “Bana Travis’in evinin yerini söyle, Javier.”

Bana cevap vermeyecekmiş gibi, ricamı düşünüyor gibi görünüyordu. Bir an için Ellie'nin bu intihar görevine gitmesine gerçekten izin vereceğini düşündüm. Fakat bana ceptelefonunu getirmemi işaret etti.

Telefonu ona verdim. Kanlı eliyle GPS'e bir adres girmeye başladı. Yeni koordinatlar adresin konumunu belirlerken cihazı bana geri verdi. Kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu.

“Oraya bu şekilde girmeye kalkarsan mülke daha adımını atmadan kendini öldürtürsün,” diye alay etti. “Bunu yalnız başına yapamazsın.”

“Sen benim için endişelenme,” dedim kalkıp tepesinde dikkilerek. “Ayrıca suratını bir daha görürsem seni gebertirim. Ne zaman olacağını anlamazsın ama olacağını garanti ederim.”

Gerginlik dolu birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Sarı, zehirli gözleri benim her bir hücremden nefret ediyordu. Görünüşümün farklı olmadığından emindim.

Gözlerimi ondan koparıp Gus'a baktım. Yutkunup bunun onu son görüşüm olmaması için dua ettim.

“Yakında görüşürüz, Gus,” dedim. Sonra topuklarım üzerinde dönerek GTO'ya doğru, Ellie'ye doğru koşmaya başladım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELLİE

Otele dönüp de Enrico'nun resepsiyonda olmadığını görünce üst kata çıktım ve koridorda yürümeye başladım. Otel odalarından birinde olduklarını umarak Gus ve Camden'a seslendim. Onları uyarmam, onlara Javier'den önce ulaşmam gerekiyordu. Ama görünürde yoktular. Alt kata inip resepsiyondaki kadından onları benim için çağırmasını istediğimde de cevap gelmedi.

İzleme cihazının Javier'le birlikte gittiğini görecektim, plan-
dan sapacaklardı. Şimdi yepyeni bir plan vardı ve Gus ile Camden doğrudan ona doğru gidiyorlardı. Javier'in sözünü tutmasını ve Camden'ı ancak suikastı yerine getirmedeğim takdirde öldürmesini diledim. Ona söz verdirmeliydim.

Beni ayakta tutan, bu işe devam etmemi sağlayan tek şey, bana bütün söylenenleri yaparsam onları kurtarabileceğim gerçeğiydi. Ve Gus, sevgili ihtiyar Gus, bir aptal değildi;

eğitimli bir polisti ve daha nice meziyeti vardı. O, jokerdi, Camden ortaya çıktığında Javier'in görmeyi beklemeyeceği biriydi.

Duştan çıktım. Nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye, uzuvlarımın titremesine engel olmaya, yoluma devam edip hayatta kalmak ve bu işten sıyrılmak için yapmam gerekenleri yapmaya çalıştım. Dolaptan, Camden'ın saklandığı, beni kolladığı, asla görünmediği ama hep orada olduğu yerden bir elbise seçtim. Elbise uzun, yeşil ve denizkızı pulları misali ışıltı ışıltıydı. Başka bir zaman giyiyor olsam kendimi kesinlikle güzel hissettirebilirdi. Ama şu anda cinayetimin için bir örtü, amacıma götüren bir araçtı sadece.

Saçımı toplayıp tatlı ve seksi bir makyaj yaptım. Bu akşam rolümü kesinlikle oynayacaktım. Artık korkmuyordum. Bu görevi yerine getirmeye kararlıyım. Travis Raines'ten kurtulacak ve sonra da oradan çıkmanın bir yolunu bulup bir şekilde Camden'la Gus'ın yanına dönecektim. Türü badireler atlatarak beni bulmuşlardı. Ben de onları bulabilirdim. Daha zor zamanlardan da geçmiştim.

Sırlarımı gizli tutmasını umarak kolyeye baktım. O kirli melek kanatları. Demek Javier de benim yozlaştığımı düşünüyordu. Sanırım şaşırmamalıyım; bunca zamandır bana ne kadar kötü olduğumu söyleyip duruyordu.

Saat beş buçukta lobiye gittim. Enrico hâlâ ortalarda yoktu. Ne tuhaftır ki aniden ortadan kayboluvermişti. Travis buraya geldiği için miydi yoksa Javier, Camden ve Gus'ın icabına bakması için bütün adamlarını çağırdığı için miydi?

Yutkunup kolyenin ucundaki süsü zincirinde aşağı yu-

karı kaydırmaya başladım. Korku yok. Bunu yapabilirdim. Bu iş yapılacaktı.

Dışarıda beyaz bir limuzin durdu. Gösterişli şapkası ve koyu renk gözlüğüyle şık giyimli şoför, lobiye geldi. “Eleanor Willis,” diye seslendi.

Şoför bana limuzine kadar eşlik etti. Gün boyunca aralıklarla yağmur yağmıştı ve yine atıştırmaya başlıyor, rüzgâr damlaları yüzüme savuruyordu. Havayı ve herhangi bir nedenle gözyaşı dökebileceğimi düşünerek su geçirmez rimel sürmüştüm. Bu günü kan ya da gözyaşı dökmeden atlatamayacaktım.

Şoför, ağır, karanlık gökyüzünü göstererek, “Yarın güneşli olacak,” dedi.

Hüzünle gülümsedim. Yarının güneşli falan olacağından şüpheliydim. Geniş limuzinin arka tarafına bindim. Travis’in orada olmadığını görünce nedense şaşırdım.

“Bay Raines’le restoranda mı buluşacağız?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bay Raines evinde. Kendisi şu anda orada misafirleriyle ilgileniyor. Yemekli davet veriyor.”

Afallamış vaziyette arkama yaslandım. Yemekli davet mi? Yemekli bir davetten nasıl kaçacaktım? Javier beni nasıl alacaktı?

Ve böylelikle korkunun benliğime yerleşmesine izin verdim. Belki de bu gerçekten bir intihar göreviydi. Belki de başından beri böyle planlanmıştı. Herkesin kurban etmek istediği Ellie Watt.

Yüreğim, beni bu şekilde görmeyen tek kişi olan Cam-

den için haykırdı. Kafamı geriye yatırıp limuzinin tavanındaki ışıklara baktım, gözyaşlarıma mani olmaya çalıştım. Yol boyunca bu şekilde kaldım. Sonra limuzin Veracruz'un ana caddelerinden ayrılarak, üzerine sıkı korunan köşklerin akide şekeri gibi serpiştirildiği yemyeşil bir grup alçak tepeye doğru yol almaya başladı.

Travis'in evi, parke taşlı çok uzun ve dar bir yolun sonunda yer alıyordu. Yolun iki tarafında göz alabildiğine yükselen palmye ağaçlarıyla fazla parlak görünen çiçekler vardı. Bir tünele girmiş gibiydim; fakat sonunda ışık görünmüyordu.

Limuzin, son derece büyük kapılarda durdu. Şoför, kulübede duran adama bir işaret yaptı. Adam kulübeden çıktı ve arka pencere aşağı indi. Arkaya ve bana baktıktan sonra başını salladı. Kulübeye geri dönünce kapılar açıldı.

Travis'in evi resmen nefesimi kesti. İstemiyordum ama elimde değildi. Çocukken gizlice girmek zorunda kaldığım evden çok daha etkileyiciydi. Işıklar altında beyaz ve altın renginde parlayan pek çok kanadı ve güzel balkonu olan devasa bir yapıydı. Üzerinde kara bulutlar kabarıyordu. Tepesinde gökyüzü açılıp da kara kanatlarıyla şeytan aşağı inse şaşırmazdım.

Limuzin, uzun ve geniş araba yolunu tırmanıp kapının önünde durdu. Halı kaplı basamaklar, granit ve mermerden salona gidiyordu. Bir Hollywood film galası gibiydi, her yanda güzel giyimli insanlar vardı. Şoför kapıyı benim için açtı.

Teşekkür anlamında gülümseyip araçtan indim. "Bir yemekli davet için bu epey büyük," dedim.

“Ah, bu sadece kokteyl ön partisi. Yemekli davet sadece çok özel konuklar için. O daha sonra. Bay Raines sizi davet ettiği için kendinizi ayrıcalıklı hissetmelisiniz, Bayan Willis.”

Adamı inceledim; birinin babası ya da dedesiydi. Ülkenin en kötü adamlarından birine çalışmayı sorun etmiyor gibi görünüyordu. Belki de burada hayatta kalmak için yapman gereken buydu. Belki de bu insanlar benden farklı değildiler. Yanlış olduğunu bildikleri şeylere göz yummaya çalışıyor, kalplerine kalkan çekiyor, bir gün daha yaşamaya çalışıyorlardı.

Veracruz’un seçkin şahsiyetlerinin meraklı bakışları arasında kapıya kadar yürüdüm. Adamlar göğüslerime hayran hayran bakarken kadınlar da elbiseme imrendiler. Zoo’dan fedai olarak tanıdığım bir korumanın elinde bir liste vardı, isimleri kontrol ediyordu.

“İsminiz?” diye sordu.

“Eleanor Willis,” dedim. “Pasaportumu getirmedim.”

“Sorun değil. Sadece kontrol ediyorum.”

Gülümsedim. “Ah, güzel. Bir ara dostum Connor Malloy da gelebilir.”

“Listede adı var mı?”

Listeye şöyle bir göz attım. “Olması lazım.”

Adam listeyi taradı. “Öyle bir ad yok burada.”

“Eh, bu konuyu Travis’le konuşurum. Kendisi Amerikalıdır. Uzun boylu, siyah saçlı, dövme, gözlüklü. Ayrıca kaslı.”

Adam dalgınca başını salladı. Pek umursadığı yoktu. “Bay Raines’le görüşün lütfen.”

Sonra basamakları tırmanan bir sonraki kişiye baktı.

Dudağımı çiğneyerek yanından geçtim. Camden'ın buraya gelip gelmeyeceğine, Javier'den nasıl kurtulacağına, nerede olduğumu nasıl bulacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama olur da gelirse ona biraz olsun, sadece birkaç saniye dahi olsa, faydam dokunmuş olduğunu umdum.

Siyahlar giymiş bir kadın, aniden önümde belirerek bir metal dedektörü salladı. “Bayan, üzerinizi kontrol etmem gerek.”

Başımı salladım. Aklım hemen kolyeme gitti. İlk olarak göğüs halkam öttü; bu kadının ellilerinin sonlarında olduğunu ve göğüs halkasını tiksindirici bulduğunu düşününce biraz utanç verici bir açıklama yapmak durumunda kaldım. Ardından kolye öttü. Kadın, dedektörü tekrar üzerinde gezdirdikten sonra kaldırıp altını yokladı.

Nefesimi tutarak normal görünmeye, kaderim onun ellerinde değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Kolyedeki şişeciğin üzerinde zehir yazmıyordu ama yine de içimde kötü bir his vardı. En kötü ihtimalle bir çeşit uyuşturucu olduğunu düşünerek ona el koyardı; peki sonrasında elimde ne kalıyordu? Tek umudum, bir uyuşturucu baronunun evindeki bir davette uyuşturucunun yasak olmamasıydı.

Fakat kadın, kolyeyi tekrar boynuma bırakıp gülümsedi. “*Precioso*,” dedi ve geçmeme izin verdi.

Ondan yeterince uzaklaşınca soluğumu bıraktım, ciğerlerimi tamamen boşalttım. Bu çok yakındı. İçeri girmiştım ve iyiydim. Ama ne kadar bu şekilde kalacağımı bilmiyordum. Kendime mukayyet olmam gerekiyordu.

Bunun için çok geç.

Kalabalık yarıldı ve etrafında korumaları, üzerinde smokiniyle Travis Raines karşımda belirdi.

Bana gülümseyip evini göstermek için kollarını kaldırdı. “Gelmişsin, Bayan Eleanor Willis. Evimi nasıl buldun? Gördüğün en güzel ev değil mi?”

Dudaklarıma bir tebessüm kondurdum. Sonra da, “Evet, gördüğüm en güzel ev,” diye gerçeği söyledim.

“Güzel, güzel,” dedi. Ellerini birbirine vurdu. “Burada yeni olduğuna göre, hadi gel de sana etrafı göstereyim ve seni konuklarla tanıştırayım.”

Hayatımın en korkutucu ve sıkıcı saatiydi. Beni haniye herkeşle tanıştırdı, “Bayan Eleanor Willis” şeklinde adım oradaki herkese söyledi. Bayağı da insan vardı hani. Tahminimce seksen kadardı. Güzel görünümleriyle sağda solda dolaşıyorlardı.

Aklım sürekli kolyedeydi. Sürekli nasıl ve ne zaman yapacağımı düşündüm. Yemeğine nasıl ulaşacaktım? Ya hata yaparsam da beni yakalarsa? Zehrin etkisini göstermesi ne kadar sürerdi? Zehri ona vermek ve ardından tuvalete gitmek için vaktim olacak mıydı? Benden şüphelenen olacak mıydı? Orada oturup yemeğini yemesini ve ölmesini izlemek zorunda mıyım? Çünkü onca kötülük yapmasına ve bir şeytan olmasına rağmen bunu yapabileceğimden emin değildim. Yüreğim, onu öldürmekten, gözlerimin önünde can verdiğini görmekten zevk almazdı. Hep öyle olacağını, onu öldürürken büyük zevk alacağımı sanmışım ama buraya gelip boynumda zehirle durumun

gerçekliğiyle yüzleşince onu öldürmenin vicdanımı sürekli rahatsız edeceğini anladım. Sırf birinin ölmeyi hak etmiş olması, ölümünün benim elimden olacağı anlamına gelmezdi.

Ama bu akşam, burada öyle olmak zorundaydı. Lucifer’le kol kola yürüyen ölüm meleğiydim.

Verandaya açılan kapıların yanında durduk. Pek çok konuk parlak renkli şezlonglarda oturmuş, uzakta gök gürültüsü eşliğinde çakan şimşekleri izliyordu. Oradan özenle kesilmiş çimleri ve aydınlatılmış bahçeyi görebiliyordunuz. Her şimşek çaktığında çimlerin, ışıkların ötesine kadar uzanıp ormanın içinde gözden yittiğini görebiliyordum. Göz alabildiğine uzanıyordu ve tamamı Travis Raines’e aitti.

Travis yanı başındaydı, bilmem nerenin senatörü olarak tanıttığı biriyle konuşuyordu. Konuştuklarının tek kelimesini bile dinlemiyordum. Gözlerim odanın karşı tarafındaki birine takılmıştı. Çarpıcı bir adamdı. Uyumsuz bir takım giymişti ve kolu askıydı.

Camden. Bir şekilde buraya gelmişti. Duvarın dibinde durmuş, gözleri benim üzerimde, bana işaretler yolluyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu. İyi ama ne? Buradaydı, hayattaydı. *Hayattaydı*. Fazla belli etmemeye çalışarak etrafıma bakındım. Javier de burada mıydı? Bu bir tuzak mıydı? Yoksa bir rüya, bir kâbus mu görüyordum? Ama ne onu ne Gus’ı ne de başka birini gördüm. Sadece Camden vardı. Başıyla koridoru göstererek, o tarafa gitmemi, onunla orada buluşmamı işaret etti.

Gözlerimle, geleceğimi söyledim. Tam Travis’e tuvalete

gitmek istediğimi söyleyeceğim sırada elinde bir tepsi şampanyayla bir kadın önüme geçti.

“Şampanya ister misiniz?” diye sordu. Sesini duyunca az kalsın gözyaşlarına boğulacaktım. *Bu* kadın. Dudaklarında sahte bir tebessümle adamlara bakıyordu. Gözleri Travis’in üzerinde biraz fazla kaldı. Sonra bana baktı. Bir an için, bir zamanlar kalbini kaptırdığı adamın kolundaki bir başka güzel kız gibi göründüm ona.

Ardından beni tanıdı. Tanıyınca yüz hatları bozuldu. Röfleli kahverengi saçlı ve Estonyalılara özgü çıkık elmacıkkemikli zayıf, orta yaşlı bir kadın olmaktan çıkarak hayatının en büyük korkusunu yaşayan bir kadına benzedi. Çünkü bu, berbat olduğu kadar kesinlikle korkutucuydu da.

Tepsiyi elinden düşürdü. Ağır çekimde düşen tepsideki şampanya kadehleri devrilince köpüklü sıvılar her tarafa dö-küldü.

“Ellie!” diye haykırdı. İşte o sırada rüya görmediğimi anladım. Bu, tekrar tekrar hayalini kurduğum bir şey değildi çünkü kurduğum hayallerde annem Travis Raines için çalışmıyordu.

Annem.

Bu benim annemdi.

Annem.

Orada, karşımda duruyordu. Onca yıl aradan sonra burada benimleydi.

Ve o anda, kırmızı dudaklarından o çığlık çıktığında o da ben de neler olduğunu anladık. Travis ikimize bakıyor, durumu anlamaya çalışıyordu.

Bir iki saniyem ya var ya yoktu. Gözlerim annemin omzunun üzerinden Camden'a kaydı. Elinde plastik bir şişeyle bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Biliyordu, bunun olacağını öngörmüştü.

Sonra dönüp koştum. Var gücümle koştum. Topuklu giymediğime şükrettim. İnsanları önümden iterek verandaya atlardım. Arkamda neler olduğunu bilmiyorum, sadece önümdeki çimlere, ışıklara, ardındaki karanlığa odaklanabiliyordum. Birden küçük bir patlama oldu, bir şeyler havaya uçtu. Gerçi sıcaklık ve ışık yoktu ama çığlıklar, öksürmeler ve silah sesleri duydum. Sonra birden Camden yanımda bitiverdi, yanı başımda koşuyordu.

Ne vakit vardı ne de ciğerlerimde konuşacak nefes. Az önce neler olduğunu bilmiyordum. O kadın, beni yıllar önce Kaliforniya'da terk eden annem olamazdı. Beni bir ucubeye dönüştüren, beni bir ucube gibi ortada bırakan. Burada ne işi vardı? Beni mahveden o adamın yanında ne işi vardı? Bunu bana nasıl yapabilirdi?

Görüşüm bulanıklaşıyordu, yağmur, gözyaşlarımı gizlemek için tam zamanında yağmaya başladı. Yanımda Camden, koşmaya devam ettim. Yanımızdan kurşunlar vınlayarak geçiyordu. Bu durumdan nasıl canlı kurtulacağımızı bilmiyordum.

Yakaladığım ilk fırsatta Travis'i öldürmem gerekirdi. Şimdi kolye hâlâ boynumdaydı ama artık işe yaramazdı.

Uzakta bir makineli tüfek ateşlendi, kurşunlar uçtu. Sığınak ve gölge vadeden ormana, karanlığa ve derinliğe doğru koşuyorduk. Ormanın içine giren, geniş ama otlarla

kaplanmış bir patıkaya ulaştığımız sırada aniden üzerimize ışık tutuldu. Birkaç adım önümüzde bir dizi ışık yandı, bir cipe ya da pikaba aittiler. Aracın tepesinde biri belirdi. Tabancasını ön camın üzerinden bize doğrultmuştu.

Camden önüme geçmek, beni silahtan korumak için hamle yaptı. Silah ateş aldı, ses tüm ormanda yankılandı. Çığlık attım. Benim için göğsünü siper eden Camden'ı yakalayarak kurşunun girmiş olabileceği yeri yokladım. Kendim de kalbimden vurulmuş gibi hissettim.

Camden kolumu tutarak, “Ben iyiyim,” dedi. Silahlı adam kaputun üzerine düştü. Neler oluyordu?

Cipin sol tarafındaki çalılar hışırdadı. Işıkların ortasına başka bir adam adımını attı. Yüzünü göremedim, sadece siluetini görebildim ama onu her yerde tanırdım.

“İkinizin yerinde olsam hemen bu arabaya binerdim. Yoksa zamanımı boşa harcamış olacaksınız,” dedi Javier.

Camden'la bakiştık, bu olanlara bir anlam veremiyorduk. Rahat görünmüyordu fakat arkamıza baktığında çimlerin üzerinde bize doğru gelen cipleri gördü ve bizi ele geçirene kadar durmayacak olan silah seslerini duydu. Ya Javier'le gidecektik ya da orada kalıp ölecektik. Kolay bir seçim değildi ama zor kararlar almakta epey ustalaşmıştım.

“Hadi gel,” dedi Camden kolumu sıkıp beni cipe doğru çekerek. Javier çoktan sürücü koltuğuna atlamıştı. Yanına oturdum. Camden biner binmez cip, bozuk patıkada geri geri gitmeye başladı. Çukur ve tümseklerde birbirimize çarpıyorduk. Açıklık biraz genişlediğinde Javier cipi ters çevirdi ve farların aydınlattığı yolu takip ettik.

Kafamda pek çok soru vardı ama Javier'in orada ne aradığını sorgulamadım. Şu anda onu düşünmek istemiyordum. Şu anda kaçışımıza odaklanmak istiyordum.

"Planın ne?" diye sordum.

Bana ters ters bakınca yüzünün ne kadar berbat durumda olduğunu fark ettim. Camden'a attığı delici bakıştan, yüzündeki kan ve morlukların kaynağının o olduğunu anladım.

"Şuradaki Clark Kent'i öldürmeden evvel, planım bizi buradan çıkarmak."

"Nasıl?"

"Şimdi size Meksikalıların nasıl araba kullandıklarını göstereceğim."

Cipin üzerine mermi yağmaya başlayıp arkamızdan ışık tutulduğunda, Travis'in adamları patikaya girdiğinde Javier farları söndürüp sağa saptı. Her şimşek çaktığında önümüzdeki çalılar ve ağaçların aydınlandığını görebiliyorduk. Bir kez daha şimşek çakınca bir ağaca çarpmak üzere olduğumuzu fark ettik. Javier direksiyonu tam vaktinde kırdı. Ormandan çıkıp Travis'in bakımlı çimlerine geri döndük. Ev ileride ışıltıyor, insanlar sağa sola kaçışıyor, silahlar patlıyordu ama nerede ve neye ateş edildiğini bilmiyorduk çünkü an itibarıyla peşimizde değillerdi.

O an yaklaşık bir dakika sürdü. Ardından insanlar cipin kükremesini duydular ve aydınlatılmış alana girdik. Silahlar ateşlendi. Her yerden ateş ediyorlardı. Ateş edecek vaktimiz yoktu, çılgınlar gibi dönüyor ve zıplaya sarsıla ön avluya doğru ilerliyorduk. İnsanlar gösterişli arabalar ve limuzinleriyle konvoy ha-

linde köşkten kaçıyorlardı. Dışarı çıkmaları için kapılar açılmıştı.

“Sıkı tutunun,” diye bağırdı Javier. Bunu söylerken, bütün bunlar bir oyunmuş gibi, gülümsemişti sanki. Javier, cipi kapılardan çıkmaya çalışan kırmızı bir spor arabanın üzerine sürerken yan taraftan gelen bir kurşun cipin kapısına isabet etti. Kırmızı arabaya arkadan çarpıp onu bekçi kulübesine yollamadan önce ben can havliyle Camden’a tutundum, o üstteki demire ve Javier de direksiyona tutundu. Bir saniye kadar vakit kaybettik. Bu esnada bekçi, tabancasını çıkarıp bize nişan aldı ama Javier ondan hızlı davranarak onu kafasından vurdu. Akabinde cipi vitesle takarak gazı kökledi. Öne doğru fırladık ve olanca hızla yoldan aşağı indik. Diğer tarafa bakınca tünelin sonunda bir ışık varmış gibi görünüyordu.

Yavaşlamadan, durmadan sokaklarda ilerledik. Javier yeterince uzaklaştığımızı kanaat getirene kadar pazar akşamı trafiğindeki sürücülerin aralarından geçtik. Ardından cipi ıssız bir yola çekerek durdurdu.

Yağmur yağmaya başlarken bir dakika geçti. Cipin üstü açık olduğundan üçümüz de anında sıırıslıklam olduk. Ben ikisinin arasında, orada nefes nefese oturduk ve giderek büyüyen bu pislikte biraz mantık bulmaya çalıştık.

“Ne oldu?” diye sordum. “Annem... annem neden oradaydı?”

Javier’e bakan Camden’a baktım. Dönüp Javier’e baktım.

“Neden oradaydı? Annemle babamı öldürmemi mi istiyordun benden? Anlamıyorum.”

Doğrudan bana baktı. Bu adamın benden daha nice sır-

lar sakladığını fark ettim. “Annenle baban hiçbir işe yaramıyorlardı,” diye belirtti.

Gerçeği bilsem de acısını hissettim. “Hâlâ anlamıyorum.”

“Annenle baban eskiden Javier adına çalışıyorlarmış. Sonra taraf değiştirip Travis’e gitmişler,” dedi Camden.

“Kapa çeneni, seni muhallebi çocuğu,” diye alay etti Javier. “Ne biliyorsun da konuşuyorsun?”

“Bu muhallebi çocuğunun senin canına okuduğunu biliyorum,” diye karşılık verdi Camden.

Kahretsin, buna bir son vermezsem kan dökülecekti.

“Beyler!” diye bağırdım. “Gus nerede?”

“Onu Javier’le bırakmıştım,” dedi Camden suratı asılarak. “Vurulmuştu. Onu bıraktığımda hayattaydı.”

“Onu *bıraktığında* mı?” dedim Camden’a sert sert bakarak. “Madem vurulmuştu onu niye bıraktın?”

“Seni kurtarmam gerekiyordu,” dedi Camden öfkeyle. “Travis’in evinde akşam yemeği yiyeceğini bilmiyorduk. Bilseydik bugün yanımızdan ayrılmana hayatta izin vermezdim.”

“Ee, Gus nerede, Javier?” diye sordum bakışlarımla onu delip geçerek.

Kurumuş kanla kaplı alnını tedirgince ovdu. “Gitti.”

“Öldü mü yani?”

Kulaklarının arkasındaki saçlarını düzeltti. “Hayır. Onu kaçırdılar.”

“Kaçırdılar mı? Kim?”

Aptalmışım gibi bana baktı. “Sence kim? Los Zetas tabii ki.”

“Onu nasıl kaçırdılar ki?” İkisine birden bakıp gösterge paneline sertçe vurdum. “Lanet olsun!” diye haykırdım.

İç geçiren Javier başını çevirdi. Tabancanın kabzasını kafasına indirip birkaç yara daha açmaya o kadar yaklaşmıştım ki beni ve Camden'ı oradan çıkarmış olması umurumda bile değildi. Bizi fikrini değiştirdiği için kurtarmadığını biliyordum. Dudaklarını yalayıp bana özür diler gibi baktı. "Camden gittikten sonra ambulans sesini duyana kadar bekledim. Gus'ı orada bırakıp binaya girdim. Paramedikler Peter'la Raul'un cesetlerini gördüğünde polislerin, Zeta'nın cebindeki polislerin çok geçmeden oraya damlayacağını ve işimin biteceğini biliyordum. Saklanmak için üst kata çıktım. Ambulansın gelişini izledim. Gus hayattaydı. Oksijen maskesi taktılar. Onu götördüler. Sokağın sonuna ulaştıklarında aniden siyah bir araba ortaya çıkarak ambulansı durdurdu. Sürücüyü vurdular. Arkayı açtılar. Gus'ı çıkarıp diğer herkesi vurdular. Gus'ı arabaya koydular. Sonra uzaklaştılar."

Ağzım açık kalmıştı. Kapatamadım. "Peki o Travis miydi? O, partideydi..."

"Sanırım bunu ayarlayan Raul'du. Onu vurduğum için ona soramayacağız. Bu arada, Gus'ı vuran da oydu, ben değil." Javier, Camden'a kaçamak bir bakış atıp devam etti, "Tahminim o ki seni kaçırmayı planlıyorlar, Ellie."

Camden gırtlığını temizledi. "Öyle olsa Ellie'yi partideyken kaçırmışlardı. Travis'in yüzünü izliyordum, Ellie ile annesi arasındaki ilişkiyi öğrendiğinde gerçekten şaşırmıştı."

"Gerçek kimliğini bilmediği halde, muhtemelen Ellie'yi daha sonra kaçırmayı planlıyordu. İntikam için. Şimdiyse muhtemelen Gus elinde. Bu iş bitmekten çok uzak. Artık Tra-

vis her şeyi biliyor.” Javier dalgın dalgın çenesini kaşıdı, “Annenle baban da fazla yaşamayacaklardır.”

Bu kadar yeterdi. Dirseğimle Javier’in zaten kırık olan burnuna vurdum. Sonra Camden’in üzerinden tırmanarak cipten atladım. Ayağım bir çukura takılıp yeri boylayana kadar yolda koştum.

Camden hemen yanımda biterek beni kaldırdı. Ona istemediğimi söyledim. Sadece orada uzanmak, yağmurun altında yıkanmak istiyordum.

“Ellie, hadi,” dedi usulca, beni ayağa kaldırarak. Elbise çamura bulanmıştı, kendimi hissettiğim kadar kirliydi.

Gözyaşlarıma engel olup ona, farların aydınlattığı suratının yan tarafına baktım. “Şimdi ne yapacağız?”

Başımı bana doğru eğdi, biraz gülümsedi. “Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız. Doğru olanı. Gidip onu geri alacağız.”

Başımı iki yana salladım. Çok korkuyordum. “Bunu tekrar yapamam. Javier haklı, Travis artık beni tanıyor. Gerçek ortaya çıktı... annemle babam... o adi herif de bunu istiyordu.” Cipe baktım ama gözlerim kamaştı.

“O adi herif, artık her istediğini elde edemeyecek, Ellie. Ona ihtiyacımız yok. Gus’ı sen ve ben geri alacağız.”

“Bir gün bile dayanamazsın.” Javier birden arkamızda bitmişti. Tanrım, adam hakikaten sinsiydi.

“Ah, hadi oradan,” dedi Camden. “Beynini dağıtmadığım için şükretmelisin.”

“Sende o yürek yoktu,” diye karşılık verdi, Camden’a yaklaşıp. Burnuma felaket kokusu gelse de, durum ne

kadar tatsız olsa da Javier'in sözlerinde haklılık vardı. O kadar ileri gidemezdik. Camden bana Gus'ın ve tanıdıklarının yardımıyla ulaşmıştı. Birlikte elimizde hiçbir şey yoktu.

"Kız kardeşlerinin hâlâ güvende olmasını istiyorsun, değil mi?" diye sordum Javier'e.

Başını salladı. Alnında ilk acı belirtisini gördüm. "Meksiko'ya gitmek zorundayım," dedi Javier. "Violetta orada. Şu anda ona en yakın olan, peşine en kolay düşebileceği o. Burada bana yardım edebilecek, yardım *edecek* adamlarım var. Tek sorun, yeterli olur mu bilmiyorum. Artık Travis de burada olduğumu öğrendiğine göre..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Devamında ne geleceğini hepimiz gayet iyi biliyorduk.

"Pekâlâ," dedim iki adama bakarak. "Javier, biz sana kız kardeşini korumanda yardım edelim, sen de bize Gus'ı kurtarmamızda yardım et. Ve bir de annemle babamı, olursa tabii."

"Siz kız kardeşimi nasıl koruyacaksınız ki?" diye sordu kızgınca.

"Javier," dedim. "Şu anda başka kimin var? Burada bizden başka kim var? Peter mı? Raul mu? Bu işi ne sen ne biz yalnız başarabiliriz."

"Adamlarım var."

"O *adamlarım* dediklerin sana ihanet ettiler. Şimdi sana sadık kalacaklarını düşündüren ne?"

"Raul'u biliyordum zaten..."

"Biliyordun da ne oldu? Kim bilir Travis daha başka kimleri satın aldı? Bizim ne olduğumuzu biliyorsun bari."

Javier'e yardım için neden bu kadar ısrar ettiğimi bilmiyorum, özellikle de öncesinde Camden'ı öldürmekle tehdit etmişken, ama yapıyordum işte.

Kafasını öne arkaya salladı ama cipe geri döndü. "Bu hoşuma gitmedi."

"Bu hiçbirimizin hoşuna gitmiyor!" diye bağırdım ona. Camden'a yalvaran gözlerle baktım. "Fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Camden'ın gözleri, cipe binen Javier'i delip geçti. "Hep bir seçeneğin vardır, Ellie. Bizimki de bu olacak." Dönüp cipe doğru yöneldik. Camden eğilip kulağıma, "İlk geçerli mazerette Javier gider. Mecbur kalırsam onu öldürürüm," diye fısıldadı.

Camden'm aşırı korumacı davrandığını sanıyordum. Fakat bakışlarındaki karanlık parıltıyı, suçluluk yoksunluğunu görünce gerçeği söylediğini anladım.

Camden değişmişti. Hepimiz değişmiştik. Geçmiş geride bırakmıştık. Geleceğimizin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

TEŞEKKÜR

Günahlar ve İğneler'i bitirdiğimde en az onun kadar iyi bir devam kitabı yazmanın kolay bir iş olmayacağını anlamıştım. Beklentiler yüksekti, teslim tarihi yaklaşıyordu ve elimde beni vahşi ve duygusal bir seyahate çıkarmaya can atan üç dengesiz karakter vardı. Bununla birlikte enerji içeceklerinin ve Bourne Üçlemesi'nin verdiği güçle *Yaralar ve İzler*'i tamamladım. Bunu başarmamda katkısı olan herkese teşekkür ederim: daima arkamda duran ebeveynlerim, çalışkan ve dürüst ön okuma ekibim (Megan Simpson, Megan Ward O'Connell, Emily Franke, Claribel Contreras, Barbie Bohrman, Nina Decker, Brenna Weidner, Stephanie Brown, Taryn Celluci, Jamie Hall, Kayla Veres, Rebecca Espinoza, Shawna Vitale, Amanda Polito, Lucia Valovčiková, Natasha Tomic); Halle's Harlots'taki *herkes*; bana gösterdikleri sonsuz sabır için çılgın dövüş kulüpçüler Madelina Sheehan, E. L. Montes, Gail McHugh, Cindy Brown, Trevlyn Tuitt ve S. L. Jennings; yetenekli Najla Qamber; Maryse Black; Kara Malinczak; sakın, soğukkanlı, itidalli temsilcim Scott Wax-

man; Samantha Howard; Farley Chase; tutkusu ve sarahatinden ötürü editörüm Latoya Smith; bana şans verdikleri için Grand Central Publishing'deki bütün ekip; cesaretlendirici teşviklerinden ötürü Kelly St-Laurent ve son olarak da bu yolculuğun her anında yanımda olan Scott MacKenzie, seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Yara ne kadar eskiyse,
iz o kadar derindir

“Okuyucunun aklını başından alan üç olağanüstü kahraman, soluk soluğa bir macera, tutkulu bir intikam ve aşk hikâyesi.”

RT Book Reviews

“Karina Halle okuyucuyu asla hayal kırıklığına uğratmıyor, hikâyenin ikinci kitabı üçüncüsünün muhteşemliğini müjdeliyor.”

USA Today

“Karina Halle bu ölümcül aşk masalıyla hayal dünyanızı adım adım ele geçirecek.”

New York Times

KARINA
HALLE

Paralar
ve İzler

Karina Halle müzik ve gezi yazıları yazan bir gazeteci.

Love, in English ve "The Artists Trilogy" kitaplarıyla bir *USA Today* oksatan yazarı. Eşı ve köpekleriyle Kanada'da 1920'lerden kalma bir çiftlik evinde yaşıyor. Günlerini bol bol araştırma yaparak ve kitap okuyarak geçiriyor.

KARINA HALLE

Yaralar ve izler

Yara ne kadar eskiyse,
iz o kadar derindir

Ellie, Camden'ı kurtarmak için hayatını riske atıyor ama eski sevgilisi Javier'in yaptığı planlardan tamamen habersiz: Ya Javier'in istediği korkunç suçu işleyecek ya da Camden ölecek. Ellie sevdiği adamı sonsuza kadar kaybetmeden önce, onu rakiplerinin önüne geçirecek bir hamle yapmalı.

Camden, Ellie ve Javier'in peşine düşüyor. İntikam arzusuyla yanıp tutuşurken hayatının kadını geri almak için karanlık tarafa geçebilir ve bu uğurda her şeyi yapabilir. Camden aşk ve intikam arasındaki bu ince çizgide yürürken tarafını seçmeli.

Nefesinizi tutun, kedi fare oyunu tersine dönüyor.

